

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Çaylak

MONICA MCCARTY

HIGHLAND MUHAFIZLARI

- Tor “Lider” MacLeod: *Alay lideri ve kılıç ustası*
- Erik “Şahin” MacSorley: *Denizci ve yüzücü*
- Lachlan “Yılan” MacRuairi: *Pusu, casusluk ve adam kaçıрма*
- Arthur “İzci” Campbell: *İzcilik ve keşif*
- Gregor “Nişancı” MacGregor: *Hedef ustası ve okçu*
- Magnus “Aziz” MacKay: *Dağ rehberi ve silah yapımcısı*
- Eoin “Vurucu” MacLean: *“Korsan” savaş taktiği, strateji uzmanı*
- Ewen “Avcı” Lamont: *İz sürücü ve insan avcısı*
- Robert “Akıncı” Boyd: *Fiziksel güç ve serbest dövüş*
- Alex “Ejder” Seton: *Kama ve yakın muharebe*

ÖNSÖZ

Yıl bin üç yüz dokuz. Robert Bruce, üç yıl önce İskoç tahtına talip oldu ama bu sırada İskoç bağımsızlık meşalesi adeta sönmüştü. Bruce, aşılması güç bir dengesizliğe rağmen, Highland Muhafızları olarak bilinen gizli ve seçkin savaşçılar ordusu sayesinde, tarihteki en büyük geri dönüşlerden birini başlatıp Tay'ın kuzeyindeki krallığını yeniden ele geçirdi. Mart ayında Kral Robert ilk meclisini toplayacak ve ihtiyaç duyulan bir ateşkesle birlikte savaştan bir süreliğine uzaklaşacaktı.

Fakat baronlarla ilgili sorunlar İngiliz Kralı II. Edward'ı sonsuza kadar oyalayamazdı. Ateşkes iki kez uzatılsa da sonunda Berwick-upon-Tweed'de toplanıp asi İskoçların üzerine yürünmesi için bir talimat gönderildi.

İngilizler saldırmaya hazırlanır ve savaş yaklaşırken, Bruce'un yeni krallığı en büyük sınavını verecek ve kral, düşmanlarını – hem İngiliz hem de İskoç – bir kez daha yenilgiye uğratmak için Highland Muhafızlarının sıra dışı yeteneklerine güvenecekti. Bruce'un krallığı, ulusu ikiye bölmüş olabilirdi, ancak tüm İskoçları –hâlâ İngilizlere sadık olanları bile– kendi bayrağı altında toplama umudu yok olmuş değildi. Onların sadakatini kazanmak, Bruce'un verdiği en zorlu mücadele olacaktı.

GİRİŞ

Eylül 1306

Ponteland Kalesi, Northumberland, İngiltere Sınırı

Yüce Tanrım, bu saatte gelen kim olabilirdi ki?

Meşalelerin aydınlattığı merdivenlere doğru ilerlerken, geceliğinin üzerine geçirdiği kadife sabahlığı bağlayan Mary'nin yüreği ağzına geldi. İskoçya'nın en çok aranan adamlarından biriyle evliyseniz ve onu arayan adam da Hristiyan âleminin en güçlü kralıysa kapıda biri olduğu haberiyle gecenin bir vakti uyanmak elbette büyük panik uyandırıyordu. Mary salona girdiğinde ve bekleyen kişi arkasını dönüp koyu renkli yün pelerininin yağmurdan ıslanmış başlığını arkaya ittiğinde, genç kadın yaşadığı paniğin boşa olmadığını gördü.

Kalbi duracak gibi oldu. Karşısındaki kadının uzun ve altın rengi saçları, hayatında gördüğü en çirkin başlığın altına saklansa ve zarif yüz hatları çamurla kaplansa da Mary onu gördüğü anda tanıdı.

Yüzü, kendi yüzüyle aynı olan kadına korku içinde baktı. "Janet, burada ne işin var? Gelmemen lazımdı!"

İngiltere, Robert Bruce ile bağlantısı olan -kadın ya da erkek- İskoçlar için uygun bir yer değildi. Mary gibi Janet'in da

onunla oldukça fazla bağlantısı vardı. En büyük kız kardeşleri Robert'ın ilk eşi idi. En büyük ağabeyleri Robert'ın kız kardeşiyle evliydi. Şu anda Mar Kontu olan dört yaşındaki erkek yeğenleri, Robert'ın kraliçesi ile birlikte aranmaktaydı ve kız olan yeğenleri de Robert'ın tek vârisiydi. İngiltere Kralı Edward, bir diğer Mar kızını ele geçirmekten büyük zevk alırdı.

Mary'nin sesindeki eleştiriyi duyan ikiz kız kardeşi –ondan iki dakika önce doğmuştu– pek de pişman olmayan bir gülümsemeyle baktı ve ellerini beline koydu. “Hiç dinmeyen yağmurun altında tüm İskoçya'yı deniz yoluyla aşıp yaklaşık yirmi kilometreyi yeryüzündeki en aksi adamla birlikte at üzerinde geçirdikten sonra ne kadar da güzel bir karşılama...”

“Janet...” diye sabırsızlıkla kardeşinin sözünü kesti. Kız kardeşi tehlikenin farkında değilmiş gibi görünse de Mary öyle olmadığını biliyordu. Mary gerçeklerle doğrudan yüzleşmeyi seçiyor, Janet ise bundan kaçmayı ve hiç yakalanmamayı umuyordu.

Janet, Mary kendisini sakinleştirmeye çalıştığı zamanlarda hep yaptığı gibi dudaklarını büzdü. “Tabii ki seni eve götürmeye geldim!”

Eve götürmek mi? İskoçya'ya... Mary'nin kalbi duracak gibi oldu. Tanrım, keşke bu kadar kolay olsaydı.

“Walter burada olduğunu biliyor mu?” Mary, erkek kardeşlerinin böylesine tehlikeli bir seyahate göz yumduğuna inanamıyordu. Genç kadın mum ışığında kız kardeşini süzdü. “Ayrıca bu üzerindeki de ne?”

Mary iki soru sormaması gerektiğini biliyor olmalıydı çünkü kız kardeşi istemediği soruyu duymazdan gelirdi. Janet bir kez daha gülümseyip koyu renkli yün pelerinini üzerine doğru çekti ve uç kısmını yere yayıp zarif bir ipek kumaşa dokunur gibi dokundu. Mary modayı seven kardeşinin ne tür şeyler giymekten hoşlandığını bildiğinden o andaki kıyafetleri daha da şaşırtıcı geliyordu. “Sevdin mi?”

“Tabii ki sevmedim. Korkunç.” Mary burnunu büzdü. Belli ki kız kardeşiyle zevkleri hiç uyuşmuyordu. Şunlar güve yeniği miydi? “Bu eski moda kıyafetle rahibeye benzemişsin. Hem de fakir bir rahibeye.”

Belli ki Janet’in duymak istediği şey buydu. Gözleri ışıldadı. “Gerçekten mi? Elimden geleni yaptım ama malzemem yeterli değildi...”

“Janet!” Mary, kardeşinin bir kez daha başlamasına izin vermeden sözünü kesti. Fakat Tanrım... Onu görmek çok güzeldi! Birbirlerine baktılar ve Mary boğazının düğümlenmeye başladığını hissetti. “Bu-burada olmamalıydın.”

Sonunda Mary’nin sesi titredi ve Janet’in sahte, alaycı tavırları da yok oldu. Mary birkaç saniye içinde kendini kardeşinin kollarında buldu. Eşi onu bu kâbusla baş başa bıraktığından beri –yani altı korkunç aydır– tuttuğu gözyaşları gözlerinden süzülmeğe başladı.

“Burada güvende olacaksın,” demişti eşi hiç düşünmeden. Akli zaten kendisini bekleyen savaştaydı. Atholl Kontu John Strathbogie yolunu seçmişti ve hiçbir şey ona engel olamazdı. Tabii ki Mary de engel olamazdı. O sadece hiçbir zaman istemediği çocuk gelin ve neredeyse varlığının bile farkında olmadığı eşti.

Mary gururundan artakalanı da zorlukla yok sayıp, “Neden biz de seninle gelemiyoruz?” diye sormuştu.

Eşi kaşlarını çatıp bir zamanlar Mary’yi heyecanlandıran yakışıklı yüzünü ona çevirmişti. “Ben seni ve David’i korumaya çalışıyorum.” Oğlu da ona en az eşi kadar yabancıydı. Mary’nin yüz ifadesini gören adam derin bir nefes verdi. “İlk fırsatta yanınıza geleceğim. İngiltere sizin için daha güvenli. İşler yolunda gitmezse, Edward’ın sizi suçlamak için bir bahanesi kalmamış olur.”

Ama işlerin ne kadar kötü gideceğini hayal bile edemezlerdi. Eşi, davasının haklılığından emin ve savaşmaya istekli bir şekilde gitmişti. Atholl Kontu bir kahramandı. Bağımsızlık çağrılarında her zaman kılıcını ilk çeken o olurdu. İskoçya'nın bağımsızlığı için verilen mücadelede, son on yıldır neredeyse tüm büyük savaşlarda savaşmıştı. Bu yüzden hapse atılmış, Edward'ın ordusunda savaşmaya zorlanmıştı. Oğlu sekiz yıldan uzun bir süre boyunca esir edilmiş, sınırın iki tarafındaki toprakları ceza olarak elinden alınmış ama sonradan geri verilmişti. Bunların hiçbirini onu bir çağrıya daha cevap vermekten alıkoyamazdı. Bu sefer, Mary'nin ablasının eski eşi olan Robert Bruce'un taht sevdası için savaşacaktı.

Savaş meydanında iki feci yenilgiye uğrayan Robert'in ordusu kaçıyordu. Bruce'un taç giyme törenine tanık olan üç konttan biri olan ve sözde kralın, İngiltere Kralı Edward'a karşı başlattığı isyana katılan eşi, İskoçya'nın en çok aranan adamlarından biriydi.

Ancak Atholl o zamana kadar haklı çıkmıştı: Edward intikam isteyen gözlerini 'hain kontun' arkasında bıraktığı eşine ve oğluna çevirmemişti. Oğlu, bir İngiliz sarayında yetiştirilmek üzere altı aylık bile olmadan önce ondan alınmış, İngiltere topraklarında kalması şartıyla ancak bu senenin başlarında geri gönderilmişti. Ancak Edward'ın gazabından ve Atholl'un ihanetinin lekesinden daha ne kadar kaçabilirlerdi ki? Mary her gün kulenin penceresinden dışarı bakıyor ve etraflarını saran kralın ordusunu görüyordu.

Sürekli korku içinde yaşayıp cesur olmaya çalışmaktan çok yorulmuştu. Kardeşinin omzunda ağlarken, saklamak için çok çabaladığı duygularını hıçkırıklar eşliğinde serbest bıraktı.

"Gelmek zorundaydım," dedi Janet kardeşinin gözyaşları dine ne kadar rahatlatıcı sözler mırıldanarak. Mary sakinleşince de onu omuzlarından tutup geri itti ve yüzüne baktı. "Kendine ne yaptın böyle? Kürdan gibi görünüyorsun. En son ne zaman bir şeyler yedin?"

Onun aynı anneleri –on beş yıl önce ölmüştü– gibi konuşması Mary’yi güldürdü. Janet daha küçük olan ikiz olsa da her zaman korumacı olmuştu. Mary’nin hayal kırıklığı ve yanılgılarla dolu evliliği, oğlunun ondan alınması, anne babalarının, kız ve erkek kardeşlerinin ölümleri sırasında Mary’nin gözyaşlarını silen hep Janet olmuştu.

Mary, Janet’i şöminenin önünde sırlıklam ıslanmış bir halde ve o tuhaf kıyafetlerin içinde görene kadar aslında ne kadar yalnız olduğunun farkında değildi.

Janet, kardeşinin cevap vermesini beklemeden harekete geçti ve hizmetçilerden birine biraz şarap, ekmek ve peynir getirmesini söyledi. Hizmetçi kız, birbirinin aynısı olan iki yüze bakarsa da Janet’in talimatlarını yerine getirirken tereddüt etmedi. Birkaç dakika sonra önünde koca bir yemek tabağı olan kız kardeşinin yanında oturan Mary sadece gülümsüyordu. Janet üzerindeki ıslak pelerini çıkarıp kuruması için şöminenin yanına astı. Boynunda asılı duran iri hacın üzerindeki rahibe atkısı ile duvaktan da kurtulması lazımdı. Mary, bunu rahibe olduğunun sanılması için yaptığını düşündü.

Bir kez daha kız kardeşine baktığında korkusu tekrar canlandı. “Gelmemen lazımdı, Janet. Duncan kendini tehlikeye attığın için çok sinirlenecek” Aklındaki soruyu sormaya bile çekiniyordu. “Onun yardımı olmadan Tioram Kalesi’nden buraya kadar nasıl geldin?”

Janet’in dudakları büzüldü. “Ondan daha anlayışlı birilerini buldum.”

Birbirlerine baktılar. Ne demek istediğini anlamak zor değildi. “Leydi Christina mı?”

Ağabeyleri Duncan, Adaların Leydisi olarak tanınan Garmoran Lordluğu’nun tek yasal vârisi Christina MacRuairi ile evlenmişti. Tek başına yeterince güçlü bir kadın olan Christina,

inandığı bir amaç söz konusu olursa yenilmez ağabeylerine kafa tutmaktan çekinmezdi.

Janet bunu başıyla onayladı. "Bu şekilde giyinmem onun fikriydi. Adamları ve kadırgayı da o temin etti." Mary şimdi anlıyordu. İngiliz donanmasının burnunun dibinden bu şekilde kaçmayı başaracak denizcilik yeteneklerine sahip olanlar ancak Leydi Christina'nın Adalıları olabilirdi. "Newcastle-upon-Tyne'in kuzeyinden karaya çıktık. Oradan bir at satın aldım. Benden bile yaşlı, inatçı ve ihtiyar bir ata on iki pound ödedim. Aslında bunun yarısı ancak ederdi! Adam, bir rahibeden bu şekilde faydalandığı için kesinlikle cehenneme gidecek."

Janet öyle öfkeliydi ki, Mary ona gerçek bir rahibe olmadığını hatırlatmadı bile.

"Gerekenden birkaç saat daha uzun sürdü ama sonunda geldim. Bir grup İngiliz askerinin yanından geçtim ve hiçbirisi bana ikinci bir bakış atmadı bile."

Mary o anda oturuyor olduğuna sevindi. İskoçya'nın tehlikeli sularından, İngiliz donanmasının kalbine doğru yüzlerce kilometre gidip savaşın yerle bir ettiği köylerden yirmi kilometre kadar atla ilerledikten ve bu sırada düşmanla karşılaştıktan sonra bunu sanki hiçbir şey olmamış gibi anlatabilecek tek kişi kız kardeşi olabilirdi. "Lütfen bana yalnız gelmediğini söyle."

Janet, kardeşine bir aptala bakarmış gibi baktı. "Tabii ki hayır. Cailin de benimleydi."

Mary homurdandı. Cailin neredeyse altmış yaşındaydı. Babalarının eski ahır sorumlusu, kızların bakıcısıyla evlenmişti ve Janet iki yaşından beri onu parmağında oynatırdı. Adam, kızların ikisini de canı pahasına korurdu ama sonuçta bir savaşçı değildi.

Janet sırtıttı. "Başının tepesini kazıtmak zorunda kaldığı için halinden pek memnun olmasa da tam bir keşişe benzedi. Siz,

David ile eşyalarınızı toplayana kadar Cailin'i kuruması ve bir şeyler yemesi için mutfağa gönderdim. Bir an önce çıkmalıyız. Sana da benimki gibi bir elbise getirdim ama sanırım biraz büyük." Mary'nin görüntüsüne bakınca yeniden yüzünü buruşturdu. "Tanrı aşkına Mary, açlıktan ölmek üzere olan mutsuz bir serçe gibisin." Mary kilo verdiğini biliyordu ama kız kardeşinin endişeli yüz ifadesini görene kadar bunu fark etmemişti. "Ama başka şansımız yok. Davey için sadece bir pelerin getirdim. Keşif olmak için fazla küçük."

Mary'nin oğlu dokuz yaşındaydı. Mary düğün gecesinde henüz on dört yaşındayken ona hamile kalmış, eşi ilk isyanının ardından Londra Kulesi'ne hapsedildiğinde de onu dünyaya getirmişti. Mary, eşini evlendikten sonra yaklaşık iki yıl boyunca görmemişti. Bu süre daha kötü günlerin habercisiydi.

Mary, kız kardeşinin teklifini hemen kabul etmeyi çok isterdi ve yalnız olsaydı bunu kesinlikle yapardı. İskoçya'ya dönmek için neredeyse her şeyi yapabilirdi. Neredeyse. Ama David'in geleceğini düşünmesi gerekiyordu. Atholl'un Edward'a karşı isyanı, oğullarının çocukluğunu çalmıştı. Çocuğun babasının mirasından da mahrum kalmasına izin veremezdi. Yani bu kâbustan zarar görmeden kaçma şansları yoksa...

Mary ağlamaklı bir şekilde yeniden başını salladı. "Yapamam. İsterim ama buna cesaret edemem. İngiltere'den ayrılmaya kalkarsak Edward bizim hain olduğumuzu düşünür ve David'in lordluk hakkı tehlikeye girer. Atholl ilk fırsatta yanımıza gelecek."

Buna inanıyor olması lazımdı. Tüm yaşananlara rağmen eşinin onları tek başlarına bırakacağına inanamıyordu.

Janet olduğu yerde kaldı. Kocaman, mavi gözleri iyice irileşti. "Duymadın mı?"

Kız kardeşinin sesindeki bir şeyler onu harekete geçirdi. Teni adeta buz kesmişti. "Neyi duymadım mı?"

“Robert, ağabeyimiz ile Leydi Christina’nın yardımıyla kaçıp Adalara sığındı. Ama kraliçenin grubu, bir hafta kadar önce Tain’de tuzağa düşürüldü. Ross Kontu St. Duthac’ın kutsallığını hiçe saydı ve onları yakaladı.” Mary bu büyük günahı duyunca derin bir nefes aldı. “Bu yüzden geldim.”

Mary’nin rengi attı. “Peki Atholl?” diye sordu cevabı biliyor olsa da.

Janet hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Mary, eşinin kadınlarla birlikte olacağını biliyordu. Her zaman öyle yapardı. Kadınlar ona hayrandı. Sonuçta adam bir kahramandı.

Ama artık bitmişti. İskoçya’nın kahraman lordu yakalanmıştı. Mary’nin kalbi sıkıştı. Tüm o hayal kırıklıklarından ve incinmişliklerden sonra Mary ona karşı bir zamanlar beslediği çocukça sevgiyle canının yandığını hissetti. Bu hisler çok uzun zaman önce zedelenmişti ama eşinin zincirlendiği düşüncesi içindeki hayal kırıntılarını yeniden canlandırmıştı.

Neden John? Neden bu şekilde bitmek zorundaydı? Evliliklerinden mi yoksa eşinin hayatından mı bahsettiğini bilmiyordu. İlkisinden de bahsediyor olabilirdi.

“Üzgünüm,” dedi Janet elini onun elinin üzerine koyarak. Mary’nin eşini hiçbir zaman sevmemişti ama kardeşinin duygularını anlayışla karşıladı. “Bildiğini sanıyordum.”

Mary başını iki yana salladı. “Burada yalnızız. Sör Adam fırsat buldukça geliyordu ama bir hafta kadar önce saraya çağırıldı...” Zamanlamanın tesadüf eseri olmadığını fark edince duraksadı. Bunu biliyor muydu?

Hayır. Mary bu düşüncayı aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Sör Adam Gordon, son altı aydır Mary ile David’i korumak için elinden gelen her şeyi yapmış, hatta oğlunun serbest bırakılması için kefil olmuştu. Atholl’un en yakın arkadaşlarından biriydi. İki adam, Dunbar ve Falkirk’te İskoçya için savaşmış, Flanders’ta

kaybettiklerinde Edward'ın ordusunda birlikte hizmet etmişlerdi. Bruce'un krallığı konusunda karşıt görüşlere sahip olsalar ve Sör Adam, görevden alınan Kral John Balliol'a sadakatini sunup Bruce'a karşı eski müttefiklerinin yanında yer alsa da Mary, adamın onların güvenliği için elinden geleni yapacağını biliyordu.

“Geç kalamayız,” dedi Janet. “Christina'nın adamları bizi bekliyor. Gün doğmadan orada olmalıyız.”

Mary yine de tereddüt etti. Atholl'un yakalanması hiçbir şeyi değiştirmemişti. Hatta artık düşüncesizce bir şey yapmamaya daha çok dikkat etmeliydi ama Edward'ın gazabını üzerlerine doğrultup doğrultmayacağını beklemek, aç bir aslanla birlikte bir kafese girmek ve aslanın sizi fark etmemesini ummak gibi bir şeydi.

Mary ne yapmalıydı? Önemli kararlar almak konusunda fazla deneyimli değildi. Onun adına kararları önceleri babası ve sonra da eşi almıştı. Erkekler tarafından yönetilen bir dünyada kız kardeşinin bağımsızlığını hep kıskanmıştı. Janet iki kez nişanlanmıştı ama her iki nişanı da ölüm nedeniyle bozulmuştu.

Janet, kardeşinin kararsızlığını fark etmiş olmalıydı. Onu omuzlarından tutup kendine bakması için zorladı. “Burada kalmazsın, Mary. Edward aklını kaçırdı. Dedikodulara göre...”

Söyleyecekleri çok acıymış gibi duraksadı.

“Ne oldu?” diye sordu Mary.

Kız kardeşinin gözleri nemlendi. “Yeğenimiz Marjory'nin Londra Kulesi'nin tepesindeki bir kafese asılmasını emrettiğine dair dedikodular var.”

Mary derin bir nefes aldı. Bir kafes mi? Hristiyan âleminin en acımasız kralı, kendine has yöntemleri olan ‘İskoç Çekici’ lakaplı Edward Plantagenet'ten bahsediyor olsalar bile buna inanmıyordu. Robert'in, ölen kız kardeşlerinden olan kızı Marjory, henüz küçücük bir çocuktü. “Yanılıyor olmalısın.”

Janet başını iki yana salladı. "Ve Mary Bruce ile Isabella MacDuff'ı da."

Yüce Tanrım! Böyle bir barbarlığı hayal etmek bile zordu. Üstüne bir de bahsettikleri kişilerin kadın olduğunu düşünmek... Yutkunmaya çalıştı ama boğazına bir düğüm oturmuştu.

Kız kardeşi birden pencereye döndü. "Bunu duydun mu?"

Mary soruyu başıyla onayladı. Kalbi aynı gece ikinci kez panikle hızlanmıştı. "At seslerine benziyor."

Çok mu geç kalmışlardı? Hep korktuğu askerler sonunda geliyor muydu? Bir kafes...

İki kadın hızla kulenin penceresine doğru ilerledi. Burası sınır bölgelerinde sık sık görülen kare şeklinde, savunmaya yönelik bir yapıydı. Dışarısı karanlıktı ve hâlâ çok fazla yağmur yağıyordu ama Mary yaklaşan üç atının gölgesini görebiliyordu. Adamlar kapıdaki meşalelerin ışığını geçtikten sonra askerleri tanıdığını fark etti ve tuttuğu nefesini bıraktı. Rahat bir nefes aldı. "Bu, Sör Adam."

Ama sakinliği çok uzun sürmedi. Eğer Sör Adam gecenin bu saatinde geldiyse, muhtemelen durum iyi değildi.

Eşinin kâhyası birkaç dakika sonra Sör Adam'ı salona geçirdi. Mary, adama doğru gitmek için kapının kapanmasını zor bekledi. "Bu doğru mu? Atholl ele mi geçirildi?"

Belli ki Mary'nin bunu duymasına şaşırان adam kaşlarını çatı ama onun arkasındaki kız kardeşini görünce şaşkınlığı geçti. "Leydi Janet," dedi başıyla selam vererek. "Burada ne işiniz var?"

Kız kardeşi cevap veremedi Mary bir kez daha sordu. "Bu doğru mu?"

Adam başını sallayarak soruyu cevaplarırken sert ve savaştan yıpranan yüzü çökmüştü. Sör Adam henüz kırk yaşındaydı -Atholl ile aynı yaşıydı- ama savaş onu yıpratmıştı. Mary,

savaşın hepsini yıprattığının farkındaydı. Kendisi de henüz yirmi üç yaşındaydı ama bazen bu sürenin iki katı kadar yaşamış gibi hissediyordu.

“Evet, Mary bu doğru. Canterbury'deki duruşma için Kente getiriliyor.”

Mary derin bir nefes aldı. Kral Edward, duruşma yerini Kent olarak seçmiş ve böylece sonucu garanti altına almıştı. Birçok İskoç soylusu gibi Atholl'un da İngiltere'de bolca toprağı vardı. Kent'teki mülkler de buna dahildi. Böylece Edward'a sadakat yemini etmek için topraklarını ona verecekti. İskoç kontunun mahkemesi bir İngiliz gibi gerçekleşecekti.

Mary, etkileyici Atholl Kontu'nun bu kez darağacından kaçamayacağını düşününce kendini çok çaresiz hissetti.

Sör Adam'ın yüz ifadesinden onun da bunun farkında olduğu anlaşılıyordu ama Mary adamın yüzünde başka bir şey daha gördü. “Ne oldu?”

Adam, Janet'a döndü. “Burada olmamalıydınız, hanımefendi. Sizi görmemeliler.” Adam iki kardeşe birden baktı. “Sizi çok iyi tanımasam hanginizin hanginiz olduğunu anlamakta zorlanırdım.”

“Beni görmelerine engel olamaz mısınız?” dedi Janet, Mary'nin düşüncelerini dile getirerek.

Sör Adam derin bir nefes alıp yeniden Mary'ye döndü. “Ben de bu yüzden geldim. Edward, seni ve David'i almaları için adamlarını gönderdi.”

Mary donup kaldı. Konuşmakta bile zorlanıyordu. “Tutuklu muyuz?”

“Hayır, hayır. Özür dilerim, seni korkutmak istemedim. Kral sadece seninle Davey'nin iyi olduğundan emin olmak istiyor.”

Janet homurdandı. “İyi olmak mı? Bu çok ilginç bir ifade. Yeğenimiz Marjoy'nin de mi iyi olduğundan emin olmak istiyor?”

Sör Adam rahatsızlığını gizleyemedi. “Edward şu anda çok öfkeli ama sakinleştiği zaman bu kararı bir kez daha gözden geçirecektir. Küçük bir kızı kafese koydurduğuna inanamıyorum.” Mary’ye baktı. “Kral, Atholl’un yaptıkları yüzünden seni ya da David’i suçlamıyor. Ona sadık olduğunu ve Prens Edward’ın sarayında geçirdiği sekiz senenin ardından David’in de onun torunu gibi olduğunu biliyor. Sen ve çocuk tehlikede olmayacaksınız.”

“Peki ya yanılıyorsan?” dedi Janet. “Kız kardeşimin hayatını Edward Plantagenet’in merhametine mi teslim edeceksin?” Kralın yıkıcı öfkesi –atalarından miras kalan Angevin öfkesinin kaynağının şeytan olduğu söylenirdi– çok iyi bilinirdi. Janet başını iki yana salladı. “Hayır, onu eve götürmeye geldim.”

Sör Adam sert bir şekilde Mary’ye baktı. “Bu doğru mu Mary? İngiltere’den kaçıyor musun?”

Mary buna cevap vermedi. Ona sessizce bakarken kendisine doğruları söylemesi için yalvarıyordu. “Kral, oğlumu başka bir İngiliz sarayında tutsak etmek niyetinde mi?”

Sör Adam’ın gözlerindeki kararsızlığı görebiliyordu. “Bilmiyorum.”

Mary’nin kalbi acıyla doldu. Dokuz yıl geçip gitmişti ama yaşananlar hâlâ dün gibiydi. Bebeğinin kollarından zorla alındığına dair acı dolu anıları çok netti.

Mary kararını vermişti. Oğlunun kendisinden bir kez daha alınmasına izin vermeyecekti. Buna izin veremezdi. Oğlu zaten şimdiden İskoç olmaktan ziyade bir İngiliz gibiydi. Sör Adama baktı. “Bize yardım eder misin?”

Adam duraksadı. Mary onu suçlayamazdı. Zaten kendileri için çok fazla şey yapmıştı ve ondan daha fazlasını istemekten nefret ediyordu ama Edward’ın adamları peşindeyken başka şansı yoktu.

Sör Adam'ın kararsızlığı çok uzun sürmedi. "Bunu yapmaya kararlı mısınız?"

Mary bunu başıyla onayladı. Atholl yanlarına gelmeyecekti. Artık karar vermesi gereken kişi kendisiydi.

Sör Adam, bunu onaylamadığını ama itiraz etmesinin de işe yaramayacağını bildiği anlamına gelen bir ifadeyle nefes verdi. "O halde onları geciktirmek için elimden geleni yapacağım." Janet'a döndü. "Ulaşımınızı sağlamak için bir aracınız var mı?"

Janet bunu başıyla onayladı. "Var."

"O halde David'i alıp gitseniz iyi olur. Her an gelebilirler."

Mary ona sarıldı. "Teşekkür ederim," diyerek yaşlı gözlerle adama baktı.

"Güvende olduğunuzu görmek için ne gerekiyorsa yaparım," dedi Sör Adam zorlukla. Mary'nin kalbi minnetle doldu. Keşke eşi de aynı şeyi yapsaydı. "Atholl'a hayatımı borçluyum."

Sör Adam'ın babası Dunbar'daki savaşta ölmüş olsa da Mary'nin eşinin kahramanlığı, Sör Adam'ın kaçmasını sağlamıştı. Mary bir zamanlar onun cesareti ve savaş meydanındaki yeteneğinden gurur duyardı, ancak karısının gururu Atholl'a yetmemişti. Böyle bir adama uzaktan hayranlık duymakla, böyle biriyle evli olmak bambaşka şeylerdi.

Janet'ın kendisi için getirdiği kıyafetleri giydi -o kadar büyüklerdi ki çuval giymiş gibi görünüyordu- ve oğlunu uyandırmaya gitti. Çocuğun annesine bakarken gözlerinde beliren ürkekliği gören Janet bir şey demedi. Mary kendi kendine bunun zaman alacağını söyledi ama geçen üç ayın ardından David hâlâ annesinin dokunuşlarından kaçıyordu. Belki babasına bu kadar benzemese Mary'nin canı bu kadar yanmazdı ama ondan açık renkli saçlarını almış olmasının dışında, çocuk tamamen John'a benziyordu.

Neyse ki David gecenin bir yarısında uyandırılıp kaşındıran yünlü bir pelerine sarılmaya ve telaşla fırtınalı bir geceye doğru yola çıkarılmaya itiraz etmedi. Resmen olmasa da İngiltere'de bir mahkûm olarak –sevilen bir mahkûm olsa da– büyütülen çocuk, düşüncelerini kendine saklamak konusunda başarılıydı. Hem de çok başarılıydı. Küçük oğlu, Mary için bir bilmece gibiydi.

Cailin, Mary'yi görünce ona sımsıkı sarıldı. Mary gülmemek için kendini zor tuttu. Janet haklıydı. Cailin yuvarlak ve neşeli suratı ile koca göbeği sayesinde çok iyi bir keşiş olmuştu.

Mary, Janet'in satın aldığı atı kendi ahırlarındaki iki atla değiştirdi –kendisi Davey ile Janet da Cailin ile binecekti– ve doğru kıyısına doğru yola koyuldular.

Zorlu ve korkutucu yol, yağmurdan dolayı çamurlu ve kaygandı. Yağmur, meşalelerin yanmasına izin vermeyecek kadar sert yağdığından etraflarını görmekte zorlanıyorlardı. Ama daha da kötüsü korku, gerginlik, keskinleşen duyular ve harap olan sinirlerdi. Takip edildiklerine dair bir ses duyma kaygısıyla tetikleydiler.

İlerledikleri her bir kilometrenin ardından korkuları biraz daha siliniyordu.

Janet, yaklaştıklarını düşündükleri sırada bu düşüncelerini onayladı. "Neredeyse ulaştık. Kadırga, köprü'nün hemen arkasındaki koyda."

Mary buna inanamıyordu. Başaracaklardı! Eve gidiyordu. İskoçyaya!

Ama Tyne Nehri'nin üzerindeki ahşap köprüyü geçtiklerinde uzaktan gelen bir ses duydular ve Mary kaskatı kesildi. Korktuğu şey arkadan gelen atların nal sesleri değil, ön taraftan gelen metal sesleriydi.

Bunu Janet da duymuştu. Birbirlerine bir an için baktılar ve kız kardeşi dizginleri hızla indirip boğuk bir çığlıkla öne atıldı.

Mary durması için seslendi ama Janet ile arkasında oturan Cailin hızla ilerlemeye başlamışlardı. Mary önünde oturan oğlunu daha sıkı tutup kardeşinin atının arkasından karanlığa doğru gitti. Savaş gürültüleri giderek daha çok yaklaşıyordu.

"Janet, dur!" diye bağırdı. Kız kardeşi ölüme gidiyordu. İngilizler bir şekilde Adalıları bulmuş olmalıydı. Ağabeylerinin eşinin klan üyeleri hayatta kalmak için savaşıyordu.

Janet mantıklı düşünmüyor olsa da neyse ki Cailin öyle değildi. Atlarını yavaşlattı ve Mary ile David'in kendilerine yetişmesini sağladı.

Janet, dizginleri yaşlı adamdan almaya çalışıyordu. "Cailin, ver şunları bana!" Mary, kardeşinin gözlerindeki deliliği görecektikar yakınlarındaydı. "Gitmem gerek. Ne olduğunu görmeliyim."

"Kendini öldürerek adamlara yardım edemezsin," dedi Cailin sert bir şekilde. Mary onu daha önce hiç böyle görmemişti. "Yanlarına gidersen, kendilerini düşünmek yerine seni korumaya çalışırlar."

Janet'in gözleri yaşlarla doldu. "Ama bu benim hatam."

"Hayır," dedi Mary şiddetle. "Senin değil, benim hatam." Gerçekten de öyleydi. İşlerin bu duruma gelmesine izin vermemeliydi. Aylar önce kaçmalıydı. Ama Bruce'un davasını kaybettiği netleşince eşinin yanlarına geleceğini sanıyordu. Atholl zafere giderken, ailesine ne olacağı aklından geçmiş miydi?

"Savaşan kim, anne?" diye sordu David.

Mary, oğlunun ciddi yüzüne baktı. "Teyzeni bize getiren adamlar."

"Bu, gitmiyoruz demek mi oluyor?"

Oğlunun sesindeki rahatlamayı duyunca içi acıdı. Gitmek istemediği için onu suçlayabilir miydi? Çocuğun bildiği tek yuva İngiltere'ydi.

Tanrım, onu ne kadar büyük bir hayal kırıklığına uğratmışlardı!
Mary ona doğrudan cevap vermeden kardeşine baktı.
“Yakalanmadan geri dönmemiz lazım.”

Kendi başlarına İskoçya'ya ulaşmaları imkânsızdı.

“Hemen pes etme, tatlım,” dedi Cailin. “MacRuairiler nasıl savaşmaları gerektiğini iyi bilir.”

Ama bunu ne kadar bekleyebilirlerdi ki?

Birkaç dakika sonra atların kendilerine doğru geldiğini duyunca karar vermiş oldular. İngilizler kaçıyordu! Ama ne yazık ki askerler köprüye doğru yola koyulmuştu ve onlar da askerlerin yolundaydı.

“Acele edin,” dedi Mary. Tam köprüye doğru geri dönerken, kaçan İngiliz askerleri ile seslere bakılacak olursa onları kovalayan Adalıların arasında kaldılar.

Mary, Janet'in arkasından bağırdığını duyduğu anda köprü'nün diğer ucuna yeni ulaşmıştı. Mary tam zamanında arkasını dönüp Cailin'in attan düştüğünü ve ahşap parçalarının üzerine büyük bir gürültüyle indiğini gördü.

Her şey çok hızlı gelişmişti. Janet aniden durdu ve Cailine yardım etmek için köprü'nün ortasına indi. Cailin yüz üstü yatıyordu ve sırtında bir ok vardı. Mary kız kardeşinin arkasına bakınca az önce uzaklaştıkları yamacın şimdi insan kalabalığıyla dolu olduğunu gördü. Adalıların savaş naraları yankılanıyordu. Avcılar avlarını yakalamıştı ve nehir kıyısı artık bir savaş alanına dönmüştü.

Mary, kılıç sesleri arasından kardeşine seslendi. “Bırak onu! Onu bırakmak zorundasın.” İngilizler, Adalılardan kaçıp doğru dan ona doğru gidiyordu. Janet atların altında kalacaktı.

Birbirlerine bakıp aralarındaki yaklaşık on metrelik mesafeyi fark ettiler. Mary, Janet'in Cailin'i bırakmayacağını biliyordu. Onu kolunun altında taşımaya çalışıyor ama ağırlığıyla adeta eziliyordu.

Mary atını çevirip gerekirse kardeşini sürükleyerek o köprüden uzaklaştırmak üzere harekete geçti. O sırada arkasından "hayır" diyen bir ses duyduğunu sandı. Ama sonra fırtınalı geceyi delip geçen bir gürültü atının şaha kalkmasına neden oldu.

David'e sınıksı sarılıp eyerin üzerinden düşmemek için dizginleri deli gibi tuttuğu sırada bir çığlık attı. Tam hayvanı kontrol altına alacaktı ki önündeki köprüde parlak bir ışık yanıp söndü. Şimşek miydi bu? Duyduğu ses tuhaf bir gök gürültüsüydü.

Aman Tanım, Janet! Köprü bir ateş topuna dönüp kardeşi gözden kaybolduğu sırada dehşet içinde olan bitene baktı. Hatırladığı son şey, atlarını geri çekerken oğluna sınıksı tutunduğuydu.

Saatler sonra ılık ve kuru odasında uyandığında başta tüm bunların kötü bir rüya olduğunu düşündü ama sonra asıl kâbusun yeni başladığını fark etti.

Cailin ölmüştü ve kız kardeşi de ortadan kaybolmuştu. Köprü çöktüğünde nehrin içine düşüp öldüğü düşünülüyordu. Duyduğu ses Sör Adama aitti. Tam zamanında gelip onun düşüğünü görmüştü. David'e bir şey olmamıştı ama Mary'nin başı bir kayaya çarpmıştı. Bunun üzerine şuurunu kaybetmiş ve sırtı fena halde yaralanmıştı.

Ama yaraları hiç sorun değildi. Sör Adam olmasaydı sonraki birkaç hafta korkunç bir hal alabilirdi.

Mary'yi Edward'ın öfkesinden korumak için Bruce'un adamlarının onları zorla kaçırdığı yalanını söyleyen Sör Adam, Mary'nin Londra'ya gitmeden önce iyileşmesi gerektiği konusunda kralı ikna etmişti. Bu sayede Mary ve David krala götürülene kadar kasım ayı geldi. Böylece oğlu kendisinden alınıp Galler Prensinin sarayında bir saray çalışanı olarak hizmete başlamadan önce Mary'nin oğlu ile geçirebileceği iki koca ayı oldu.

Atholl Kontu, 'yüceliğine' yaraşır şekilde yükseltilmiş bir darağacında -Edward'a akrabalıklarını hatırlatması üzerine aldığı zalim yanıt bu şekilde olmuştu- asıldıktan bir hafta sonra, yani 14 Kasım'da Mary, saraydan ayrılıp Ponteland'e -gıtmesi emredilen yere- döndü. Şehirden ayrılırken eşinin başının bir kazığa oturtulup diğer İskoç hainleri -ya da sınırın hangi tarafında yaşadığınıza bağlı olarak İskoç kahramanları da denebilirdi- William Wallace ve Simon Fraser ile birlikte yerleştirildiği Londra Köprüsü'nün kapısından geçtiği sırada başını kaldırma-maya çalıştı.

Yakışıklı ve cesur şövalye kılıcını son bir soylu amaç için kaldırmıştı. Mary, Atholl'a olan aşkını -ya da gençlik hevesini- çok uzun zaman önce arkasında bırakmıştı. O yüzden hissettiği derin keder onu şaşırtıyordu. Kederin yanı sıra, ailesine yaptıkları yüzünden ona öfkeliydi de.

Mary, diğer hainlerin eşleri ve kızları gibi manastıra gönderilmediği için şanslıydı. Mary'nin sadakati, kralın küçük Davide olan düşkünlüğü ve Sör Adam'ın onlara kefil olması anne-oğlu kurtarmıştı. Kendi kendine söz vermemiş olsa bir manastırın sakinliğini, babasını, erkek kardeşini ve şimdi de eşini kaybetmesine neden olan bu savaşın karmaşasına tercih ederdi ama oğullarının babasının kontluğunu ele geçirdiğini göreceğine ve içten içe öldüğünü kabullenmeyi reddettiği kız kardeşini aramayı bırakmayacağına söz vermişti.

Her ne kadar hayatları tamamen değişmiş olsa da...

BİRİNCİ BÖLÜM

Temmuz 1309

Newcastle-upon-Tyne, Northumberland, İngiliz Sınırı

Mary, tüccara yaklaşık üç yüz saatlik çalışmanın sonucu olan bohçayı teslim etti ve adamın çeşit çeşit cüzdanı, kurdeleyi ve boneyi üç yıl önce ona satması için getirdiği ilk mallar kadar dikkatle incelemesini sabırla bekledi.

İncelemesi biten yaşlı adam kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi ve ona sert bir şekilde kaşlarını çattı. "Bunların hepsini dört haftada mı yaptın? Geceleri sana yardım eden bir peri ekibiyle çalışmış olmalısın, leydim, çünkü bu ay bana yavaşlayacağına dair söz vermiştin."

"Önümüzdeki ay yavaşlayacağım," dedi Mary. "Hasat panayırından sonra."

"Peki ya St. Michael Yortusu?" diye sordu adam, eylül ayındaki büyük panayırı hatırlatarak.

Mary kaşlarını çatan tüccara gülümsedi. Adam sert görünmek için elinden geleni yapıyordu ama şişman bedeni ve kibar, babacan yüzü nedeniyle çok da başarılı olamıyordu. "St. Michael Yortusu'ndan sonra o kadar miskin olacağım ki Rahip Andrew'dan af satın alacağım, yoksa ruhum büyük tehlikeye girer."

Adam yüzündeki sert ifadeyi sürdürmeye çalıştı ama aynı anda bir de kahkaha attı. Başını çocuğunu azarlayan bir baba gibi iki yana salladı. “Bunu görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.”

Mary’ye anlaştıkları para kesesini uzattı.

Mary de ona teşekkür edip keseyi belindeki çantasına yerleştirdi. Çantanın ağırlaşmasından memnundu.

Adam, beyaz kalın kaşlarının birini soru sorarcasına kaldırıp genç kadına baktı. “Çalışmaların için sana getirdiğim tekliflerden birini kabul etsen bu kadar çok çalışmak zorunda kalmazdın. Bu zarif opus anglicanum –İngiliz işi– işlemler köylülerin üzerinde heba oluyor.”

Adam bunu öylesine bir tiksintiyle söyledi ki Mary gülmemek için kendini zor tuttu. Adamın tezgâhını sık sık ziyaret edenler köylü değil, Newcastle-upon-Tyne’in önemli bir kasaba olmasına yardımcı olan –kendisi gibi– yeni tüccar sınıfıydı.

Bugünkü gibi pazarlar ve panayırlar, Londra’nın kuzeyindekilerin en iyileriydi. John Bureford’un zarif tekstil ürünleri ve aksesuarlarla dolu olan tezgâhı da en popüler olanlardan biriydi. Tezgâh bir saat içinde Londra ve ana karadaki son modayı görmek isteyen hevesli genç kadınlarla dolacaktı.

Adam, Mary’nin yakut kırmızısı kadife üzerine altın ipliklerle asma yaprağı işlediği kurdelelerden birini aldı. “Bunların üzerindeki bile önemsiyorlar. Kasabalı kadınlar, yeteneklerini pelelerine işlemek ya da duvarlarına asmak için birbirleriyle rekabet ediyorlar. Bir gömleğin ucunda olmaları bile onları mutlu eder. İzin ver ayarlayayım. Fiyatını kendin belirlersin.”

Mary kalakaldı. Eski korkusu yeniden canlandı. Sesi farkında bile olmadan fısıltıya dönüştü. “Onlara söylemedin, değil mi?”

Adam ona hakarete uğramış gibi baktı. “Neden gizli olmasını istediğini bilmiyorum, leydim ama anlaşılmamıza saygı duyuyorum. Kimsenin bunları yapan kişinin sen olduğunu bilmesi

gerekmiyor. Ama birkaç seçilmiş parçayı düşünmeyeceğinden emin misin?”

Mary başını iki yana salladı. Gizli kalmak onun için çok para kazanmaktan daha önemliydi. Üç yıl önce bir başına kaldığı sırada, içinde bulunduğu yeni durumla baş edemeyecek kadar hazırlıksızdı. O da kendi durumunda olan diğerleri gibi krala gidebilirdi ama dikkatleri üzerine çekmekten korkuyordu. Kraliyet hazinesinden para talep etmenin, kendini bir diğer anlaşmalı evliliğin içinde bulmasının en hızlı yolu olacağını biliyordu. Sör Adama gidebilirdi –hatta adam ona yardım etmeyi teklif etmişti– ama ona zaten borçluydu ve daha fazlasını istemiyordu.

Kaleden gelen kiralar, hizmetçilerin paralarını ödedikten sonra onun ve tek yardımcısının geçimini zorlukla sağlıyordu. Bu yüzden başka bir şeyler düşünmesi gerektiğini biliyordu. Janet olsa ne yapardı? Kendi kendine bakmak zorunda kaldığından beri bunu kendine sık sık soruyordu.

Her zaman birileri tarafından korunmuş olan, eğitimi ve yetenekleri sınırlı bir soylu kadın için seçenekler çok daha kısıtlıydı. Yapmayı bildiği tek şey nakıştı. O ve kardeşinin iğne işine ortak bir yatkınlıkları vardı ve bunu yapmak acı dolu anıları canlandırırsa da kurdele, bone ve son olarak da cüzdan gibi –elişiyle uğraşan kadınların dikkatini çekmeyecek şeyler– küçük parçalar işlemeye başladı.

Ne yazık ki planının bu kısmı umduğu gibi gitmemiştir ve ‘değersiz elişleri’ dikkat çekmişti. Neyse ki kendisi dikkat çekmemiştir. Oğul Edward, Mary’nin eşine ve diğer ‘İskoç hainlerine’ soylu babası kadar öfkeli değildi ve yeni kral *şimdiye kadar* onlara karışmamıştı. Mary böyle devam etmesini istiyordu.

“İhtiyacım olan her şeye sahibim,” dedi Mary bunun doğru olduğunu fark ettiğine şaşırarak.

Kız kardeşini ve eşini kaybedip oğlu elinden bir kez daha alındıktan ve kendini düşman topraklarında bir nevi hapsedilmiş olarak bulduktan sonra her şeyi boş vermesi çok kolaydı. Dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. Janet'in, Mary'nin kadife kelepçelerine ve adaletsizliğe karşı sonuna kadar savaştığına şüphe yoktu. Ama Mary ikisi arasından hep daha öğretici olan taraftı. Sorunlarla olduğu gibi mücadele eder, onları kendi istediği şekle sokmaya çalışmazdı. Değiştiremeyeceği şeyler için şikâyet etmezdi. Evliliğinde ilk zamanlarda yaşadığı hayal kırıklıkları onu buna hazırlamıştı.

Kız kardeşini arayışı pek işe yaramamış ve oğlunu kalbini acıtacak kadar sınırlı sayıda ziyaret etmiş olsa da İngiltere'de kendine bir hayat kurmuştu. Savaşın yıkımından uzakta, sessiz, huzurlu ve özgür bir hayat...

Atholl ile geçirdiği senelerin büyük bir kısmında olduğu gibi artık sürekli tehlikede değildi. Tıpkı kendisinin farkında olmayan bir adamla evli olmanın incinmişliğini artık hissetmediği gibi... Bu hisler olmayınca sanki farkında olmadığı bir yük omuzlarından alınmış gibi hissetti. Hayatında ilk kez, hareketlerini kontrol edecek bir babası ya da eşi, onu koruyacak bir kız kardeşi yoktu. Artık kendi kararlarına güveniyordu. Bağımsızlığın ona yakıştığını düşünüyor, yalnız başına olmayı çok seviyordu.

Günler tahmin edilebilir bir hızla aktı. Kalenin leydisi olarak görevlerini yerine getirip bulduğu tüm boş zamanları nakış yaparak değerlendirdi ve bunu da kimseyle paylaşmadı. Durumu elinden geldiğince iyi değerlendirmeye çalışırken mutlu olmasa da halinden memnun olduğunu fark etti. Dilediği tek şey Janet'tan haber alıp oğluyla daha fazla zaman geçirmektir. Bir de Sör Adam'ın kısa zamanda oğluyla ilgili güzel haberler getirmesini diliyordu.

Daha fazla çalışarak dikkatleri üzerine çekmesine gerek yoktu.

Tüccar ona ağır bir küfür etmiş gibi bakıyordu. "İhtiyaç mı? Kimin hiçbir şeye ihtiyacı olmaz ki? Para insana hiçbir zaman yetmez. Bu şekilde konuşursan seni nasıl bir ticaret kadını yapabilirim ki?"

Adamın öfkesi Mary'yi güldürdü.

Yaşlı adam da ona gülümsedi. "Gülümsediğini görmek güzel, leydim. Kendini bu koyu renkli kıyafetlerin arkasına saklamak için çok gençsin." Mary henüz yirmi altı yaşındaydı ama bundan on yaş daha yaşlı görünüyordu. Ya da en azından öyle görünmeye çalışıyordu. Adam yüzünü buruşturdu. "Ayrıca şu duvak." Kurdelelerden birini kaldırdı. "Bu güzel şeyleri başkaları için yapıp kendin takmıyorsun. İzin ver bu kez sana giyecek renkli bir şeyler seçe..."

Mary onu susturdu. "Bugün olmaz, Usta Bureford."

Kıyafetlerinin zevksizliği de tıpkı çok çalışması gibi aralarında bitmek bilmeyen bir tartışma konusuydu. Diğer her şey gibi kıyafetlerinin amacı da üzerine mümkün olduğunca az ilgi çekmekti. Güzelliği ne kadar da kolay bir şekilde sadeliğe dönüşmüştü. Siyah ve şekilsiz kıyafetler, kalın duvaklar, ten rengiyle uyumsuz, gösterişsiz rahibe atkıları, uykusuz kalmasına neden olan, mum ışığı karşısında geçirilen uzun saatler ve belki de hepsinden ziyade zayıflığı normalde yumuşak olan hatlarını ele geçirip sertleştirmişti. Açlıktan ölmek üzere olan bir serçe. Kız kardeşinin sözlerini kederli bir gülümsemeyle hatırladı. Janet burada olsaydı, önüne bir yığın turta koyup on kilo almadan masadan kalkmasına izin vermezdi.

Mary, yaşlı adamın itiraz etmek istediğini görebiliyordu ama neyse ki aralarındaki statü farkı buna engel oluyordu.

"Gitmem lazım," dedi Mary aniden zamanın farkına vararak. Gün doğmaya başlamış ve şimdiden tezgâhların başında insanlar dolaşmaya başlamıştı.

Yine güzel bir gün olacaktı. Mary, İngiltere'nin kuzeyindeki yazları çok sevmeye başlamıştı. Kirlardaki taze yeşillikler, genç kadının büyüdüğü İskoçya'nın kuzeydoğusundaki Kildrummy Kalesi'nde olanlardan farklı değildi. Kalbindeki sızıyı canlanmasına izin vermeden yok saydı. O zamanlar hayatı hakkında kafa yorması gerekmiyordu. Her şey daha kolaydı.

"Bekle," dedi adam. "Sana vereceğim bir şey var."

Mary buna itiraz edemedi adam tezgâhının arkasındaki kanvas çadıra girdi ve Mary'yi orada yalnız bıraktı. Onun bir şeyler ararken mırıldanmasına gülümsedi. Tüm o sandıklarından içinden nasıl oluyordu da bir şeyler bulabiliyordu hiçbir fikri yoktu.

Mary farkında olmadan kalabalığı süzüp altın renkli saçları olan, orta boylu bir kadın aramaya başladı. Kalabalığın olduğu her yerde kardeşini arar, bulamadığında da hayal kırıklığına uğrardı. Sör Adam ona vazgeçmesi için yalvarmıştı. Sadece kendine işkence ettiğini söylerdi ama aramaları boşa olsa da Mary kız kardeşinin öldüğünü kabullenmek istemiyordu. Öyle olsa bunu hissederdi... öyle değil mi?

Duyduğu ses üzerine arkasını döndüğünde, bir kadının iki küçük çocuğuyla birlikte tezgâhın diğer tarafındaki renkli kurdelelere bakmaya geldiğini gördü. Kıyafetlerinden, bu insanların Bureford'un sıradan müşterileri kadar varlıklı olmadıkları anlaşıyordu. Kadının çiftçilerden birinin eşi olduğunu tahmin etti. Belli ki yorulmuştu. Bir çocuğu -yaklaşık altı aylık bir bebektir bu- kolunda taşıyordu. Üç dört yaşlarında olan ve kurdelelere sanki bir altın yığınının bakar gibi bakan kız çocuğunu da elinden tutuyordu. Çocuk, kurdelelerden birine uzanınca annesi onu geri çekti. "Hayır, Beth. Dokunma."

Birden eteğinin arkasından bir kız çocuğu daha çıkıp tombul küçük elini bir avuç kurdeleyle doldurdu. Annesi kızı durdurmadan önce çocuk döndü ve kalabalığın içine doğru hızla koştu.

Genç kadın, çocuğun arkasından panikle bağırdı. "Meggie, hayır!" Kadın Mary'yi orada görünce muhtemelen satıcının o olduğunu sandı ve bebeği onun kollarına bırakıp küçük kızın elini de ellerine bıraktı. "Üzgünüm. Kurdeleleri getireceğim."

Tüm bunlar o kadar hızlı yaşandı ki, Mary'nin iki çocuğu tuttuğunu fark etmesi biraz zamanını aldı. Genç kadın kimin daha şaşkın olduğunu bilmiyordu. Kendisi mi yoksa çocuklar mı? Hem bebek hem de küçük kız, ona kocaman gözlerle bakıyorlardı. Ağlayıp ağlamamak konusunda kararsızlardı.

Göğüs kafesinde tuhaf bir sızı hissetti. David doğduktan sonra birkaç ay boyunca yaşadıkları sadece bir avuç kıymetli anıyı hatırlayabiliyordu ama bu bakış da o anılardan biriydi. Bu, Mary'yi korkuturdu. Bebek onu korkutuyordu. Bebeğin ağlamasından, uykusunda çıkardığı tüm seslerden, onu tutmaktan, sütannesinden yeterince süt alamamasından korkuyordu.

Onun kendisinden alınmasından da korkuyordu.

Bu anıları bir kenara itti. Tüm bunlar çok eskide kalmıştı. O zamanlar çok küçüktü. Ama artık...

Artık hepsi geride kalmıştı.

Ama bebeğin yumuşak mavi gözlerine bakınca acısı tazelen-di. David kendisinden alındığında, bu bebekten daha küçüktü. Mary, o zamandan beri bir daha başka bir bebeği kucağına alamayacağını düşünmüştü. Bunun nasıl bir duygu olduğunu unutmuştu. Bebeklerin nasıl içgüdüsel olarak annelerinin göğsüne yaklaştığını... Sıcaklıklarını ve yumuşak bebek kokularını...

Belli ki Mary'nin tehlikeli olmadığına karar veren bebek ona kocaman bir gülümsemeyle bakıp agulamaya başladı. "Ba... ba... ba..."

Mary de ona gülümsüyordu. Oğlan -ya da kız da olabilirdi, bu aylarda ayırt etmek çok zor olurdu- iri mavi gözleri, kadifemsi kısa kahverengi saçları, canlı ve kırmızı yanaklarıyla sevimli

ve küçük bir şeytandı. Sağlıklı bir dolgunluğu vardı ve Mary'nin kucagını kaplıyordu.

Mary aniden elinin çekiştirildiğini hissetti. Küçük kızı neredeyse tamamen unuttuğunu fark edip bakışlarını yere indirdi. Belli ki küçük kız da ağlamamaya karar vermişti. "Topunu istiyor."

Mary dudağını ısırды. Çocuğun konuşamayacak kadar küçük olduğunu sanıyordu ama kız çocuğu Mary'yi şaşırtacak kadar kendinden emindi. "Korkarım bende top yok." Etrafına bakındı ama oyuncağı andıran herhangi bir şey göremedi. Tüccarın kendisine verdiği parayı hatırladı ve çantasının içini karıştırıp küçük deri çantayı çıkardı. "Buna ne dersin?" keseyi bebeğe doğru uzatıp sallamaya başladı. Çocuk kollarını sallayıp gülmeye başlayınca bunun işe yaradığını anladı. Çocuk keseye uzandı ve Mary de kendi yaptıklarını taklit edip keseyi yukarı ve aşağı doğru oldukça hevesli bir şekilde atmaya çalışmasına güldü. Kesenin sıkıca bağlanmış olmasını umdu.

Küçük kız -Beth- Mary'nin aklını okumuş olmalıydı. "Dikkat edin de açmasın. Her şeyi ağzına koyar. Özellikle de parlak şeyleri. Geçen hafta neredeyse bir çeyrek peni yüzünden boğulacaktı."

Mary bunu hiç düşünmediğini fark edince kaşlarını çatdı. Bu küçük kız, bebekler hakkında Mary'den daha çok şey biliyordu.

Ayrıca Mary'nin sandığından daha büyüktü. "Sen kaç yaşındasın?"

"Dört buçuk," dedi küçük kız gururla. Çocuk bir kez daha Mary'nin zihnini okuyup ekledi, "Babam yaşımı göstermediğimi söyler."

Mary çocuğun kurdelelere doğru bir kez daha hayranlıkla baktığını fark etti. "Sorun değil," dedi. "Bir tanesini almak ister misin?"

Kızın gözleri inanılmaz derecede açıldı ve başı heyecanla yukarı aşağı sallandı. Mary'nin düşünmesine izin vermeden gümüş renkli çiçeklerle işlenmiş parlak pembe bir tanesini aldı. Küçük

parmaklarının arasında kurdeleyi öyle dikkatli tutuyordu ki Mary gülmeden edemedi.

“Çok keskin gözlerin var. Sanırım içlerindeki en güzelini seçtin.”

Çocuğun gülümsemesi Mary’nin nefesini kesti. İçindeki özle-
me engel oldu. Geçmişte kaldı...

Anneleri nefes nefese dönüp Mary’den özürler diledi. Yaramaz çocuğu bileğinden sıkıca tutuyordu. “Çok özür dilerim.” Aşırılan kurdeleleri yeniden tezgâha bıraktı ve sonra da boşalan eliyle Mary’nin kucağındaki bebeği aldı.

Mary buna itiraz etmeyi çok istiyor oluşuna şaşırdı. Birden kendini... çok yalnız hissetti.

Bu aşırı duygusal havaya engel olmaya çalışıp zorlukla gülümsedi. “Ellerinizi çok doluydu.”

Mary’nin kendisini anladığını fark eden kadın da ona gülümsedi. “Bunlar sadece yarısı. Babalarına çiftlikte yardımcı olan üç oğlum daha var.” Kadın, bebeğin elinde tuttuğu keseyi fark etti. Onun gözleri de kızının gözleri gibi kocaman açıldı. “Willie! Bunu nereden buldun?”

“Merak etmeyin,” dedi Mary keseyi geri alarak. “Oynamasına ben izin verdim.” Beth’in elindeki kurdeleye de benzer bir tepki geleceğini düşünerek ekledi, “Umarım sorun olmaz ama Beth’in bu kurdeleyi almasını ben istedim.”

Kadın bu kadarının fazla olduğunu söyleyecekti ama Mary ısrar etti. “Lütfen, bu çok önemsiz bir şey. Ayrıca o...” Boğazı aniden düğümlenince sustu. “Bana birini hatırlatıyor.”

O ana kadar farkına varmamıştı ama karşısındaki çocuk kendisi ile Janet’in küçüklüğüne çok benziyordu. Cansız sarı saçlar, soluk ten, iri mavi gözler ve zarif hatlar...

Bu teklifin arkasında yatan duyguları hisseden genç kadın ona teşekkür edip çocukları oradan uzaklaştırdı.

"Seni birkaç dakika yalnız bıraktım ve sen de malları ücretsiz mi sattın? Neyse anlaşıldı. Senden tüccar olmaz."

Mary dönüp yaşlı tüccarın kendisini izlediğini fark edince şaşırdı. Sözleri kızgın olsa da ses tonu öyle değildi. Gözlerindeki hüznü ısıtıdan, Mary'nin istediğinden daha fazlasını gördüğü anlaşıyordu.

Mary toparlanıp duygularını sakladı. Hayatının o kısmı sona ermişti. Hem bir eş hem de bir anne olmuştu ama ikisi de planladığı gibi gitmemişti. Geçmişte kalan şeyleri düşünmeye gerek yoktu ama bu kısa karşılaşma ona kaybettiklerini hatırlatıp kendisi için inşa ettiği sakin hayatın özlemle dolmasına neden olmuştu.

David'in çocukluğunu bir daha geri alamayacaktı ama çocuğun geleceğinde bir yeri olmasını istediğinden emindi. Son birkaç yıldır onu birkaç kez görmüştü ve bu görüşmelerde de birbirleriyle yakınlıklarında bir değişiklik olmamıştı ama Mary bunun ileride değişmesini umuyordu. Oğlu, yakın zamanda bir yaver olmak için kralın sarayından ayrılacaktı ve Sör Adam, çocuğun İngiltere'nin kuzeyindeki baronlardan birinin yanına yerleşip annesine yakın olması için elinden geleni yapıyordu.

Tüccar ona küçük ahşap bir kutu verdi.

"Bu ne?" diye sordu Mary.

"Aç."

Mary kutuyu açtı ve gördüğü şey karşısında derin bir nefes aldı. Boynuzdan çerçeveleri olan iki yuvarlak camı dikkatli bir şekilde üzerinde durdukları ipeksi yerden kaldırdı. "Bulmuşsun!"

Adam Mary'nin tepkisine çok sevinerek başını salladı. "İtalya'dan buralara geldi."

Mary bunları gözlerine götürdü ve dünya aniden sihir yapılmış gibi büyüdü. Bunlara *occhiale* deniyordu. Gözlük. Yaklaşık yirmi yıl önce bir İtalyan keşiş tarafından icat edilmişti ama hâlâ çok ender bulunuyordu. Mary bir keresinde mum ışığında ge-

çirdiği saatlerin gözlerini ne kadar olumsuz etkilediğini tüccara anlatırken bunlardan da bahsetmişti. Küçük dikişleri görmek onun için giderek daha da zorlaşıyordu. "Mükemmeller" Onları dikkatli bir şekilde kutuya yerleştirdi ve kollarını adama dolayıp ona sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim."

Adam kızarıp mutlu bir şekilde kıkırdadı.

Bu tür duygu gösterileri Mary için normal değildi -en azından çocukluğundan beri- ve kalbinde biriken duygulara kendisi bile şaşırdı. Bu yaşlı tüccara karşı, babasına hissettiğinden bile yoğun duygular hissettiğini fark etti.

Bir an için ona tüm kuvvetiyle sarıldı.

Sonra utanıp ondan uzaklaştı. Adam kim bilir hakkında ne düşünecekti? Her zamanki mantıklı davranışları onu terk etmiş gibi görünüyordu. "Borcum ne kadar?" diye sordu.

Adam ciddileşip Mary onu gücendirmiş gibi elini salladı. "Benden hediye."

Mary ona sert bir bakış attı. "Mallarını ücretsiz mi dağıtıyor-sun? Kendine tüccar demekten utanmalısın."

Mary'nin kendisi gibi konuşmaya çalışması adamı güldürdü. "Geleceğe yatırım. Göremezsen nasıl dikersin? Senden büyük kâr elde etmek niyetindeyim, leydim."

Mary'nin gözleri kuşkuyla nemlendi. "Dikkatli ol, yaşlı adam. Acımasız bir satıcı olduğuna dair ünün tehlikede."

Adamın gözleri de her zamankinden biraz daha fazla parlıyor gibiydi. "Tüm sözleri inkâr ederim. Şimdi buradan uzaklaşsan iyi olur yoksa sırrı tehlikede olan sadece ben olmayacağım."

Mary ona bir kez daha sarılıp dediğini dinledi.

Parlak güneş ışığında bir süre daha panayır yerini dolaşmaktan çok hoşlanacak olsa da bunu yapmamasının daha iyi olacağını tahmin ediyordu. Dikkati üzerine çekmeme içgüdüğü daha baskın geldi.

Çocuklarla ve tüccarla geçirdiği zamanın ardından içinde kalan ufak kederin geçeceğini biliyordu. İhtiyacı olan her şeye sahipti. Kimi zaman bir şeylerin eksik olduğunu düşünür ama hemen ardından sahip olduklarına minnet duyardı.

Yanında gelen çocuğun, kendisini onu bıraktığı yerde beklediğini gören Mary, ata binip kaleye giden uzun dönüş yoluna koyuldu.

Cüzdanında parası, yüzüne vuran güneş ışığı ve artık omzundan arkaya bakmasına gerek kalmaması, üç yıl önce hissetmesi imkânsız olan bir huzur duymasına neden oldu. Bir hainin korkak, birileri tarafından korunmaya alışmış ve göz ardı edilmiş eşi Mary, tuhaf bir şekilde kendine bir hayat kurmuştu. Hem de tek başına.

Mary'nin zorlukla elde ettiği memnuniyeti, döndüğünde kendisini bekleyen kişiyi görünce saklamakta zorlandığı bir heyecana dönüştü. Sör Adam! Oğlundan haber mi vardı? *Lütfen, yakınlar da bir yerde yaverlik yapacak olsun...*

Odaya hızla girdi. "Sör Adam, ne haber getir..."

Ama Sör Adam'ın yalnız gelmediğini gördüğü anda lafı yarım kaldı. Gözlerini kocaman açtı. St. Andrews Piskoposu mu? William Lamberton'ın burada ne işi vardı? Robert Bruce'un taht iddiasında en büyük payı olduğu düşünülen eski İskoç vatansever, I. Edward tarafından bir yıl kadar hapse mahkûm edilmiş ama geçen sene II. Edward ile barış imzalayınca Durham piskoposluk bölgesinde kısmen de olsa özgürlüğüne kavuşmuştu. Mary için Lamberton, savaşın ayrılmaz bir parçasıydı.

Mary'nin heyecanı yerini huzursuzluğa bırakmaya başladı. Lamberton hiçbir şey söylemese de Mary beklenen günün gelmiş olduğundan korktu.

Kısa bir selamlaşmanın ardından, adamlar kısa süre içinde ona istedikleri şeyi söylediler. Mary'nin bacakları titredi. Neyse ki arkasında bir oturak vardı ve şaşkınlıkla bunun üzerine çöktü. Birden kendisi için inşa ettiği hayatın duvarları da çatlamaya başladı.

Bir yanı bugünün geleceğini biliyordu. Bir İskoç kontunun kızı ve başka bir kontun dul karısı olarak –her ne kadar ihanet sebebiyle idam edilmiş olsa da– sonsuza dek yok sayılamayacak kadar değerli bir kadındı.

Ama bu olamazdı. Hayır, bunu yapamazdı.

Sör Adam'a bakarken, parmakları siyah yün elbisesine sımsıkı tutundu. "Kral, İskoçya'ya gitmemi mi istiyor?"

Eski dostu bunu başıyla onayladı. "Lorn'daki Dunstaffnage Kalesi'ne. Bruce..." –İngilizlerin tarafında olan İskoç baronları ona Kral Robert demekten kaçınıyordu– "...önümüzdeki ay orada Highland Yarışları'nı düzenleyecek."

Mary, eski MacDougall kalesini iyi biliyordu. Yıllar önce Atholl'un kız kardeşi MacKenzie lideriyle evlendiğinde o kaleye gitmiş, sonra da çok uzağında olmayan Eileen Donan Kalesi'nde kalmıştı.

"Ateşkes heyetimizin bir parçası olacaksınız," diye ekledi piskopos. Mary, kralın yeni serbest kalan piskoposun –ve Bruce'a çok bağlı olan bir adamın– İskoçya'ya gitmesine ve kendi adına görüşmeler yapmasına izin verdiğine inanamıyordu. Bu, mahkûmun eline anahtarları verip kapıyı kendi üzerinden kilitlemesini söylemek gibi bir şeydi. Mary'nin aksine, Lamberton'ın 'sadakatini' temin etmek için İngiltere'de tuttukları bir çocuğu da yoktu.

"Kral, senin de genç kontun menfaatini korumana izin verdi," diye açıkladı Sör Adam.

Mary ona sert bir bakış attı. Oğlunun İskoçya'daki toprakları için gidip yalvarmasının ne kadar gereksiz olduğunu Edward da görmüş olmalıydı, değil mi? Robert Bruce –Balliollar, Comynler

ve MacDougalllar gibi birkaç dikkate değer istisnanın dışında—Davey gibi hâlâ kendisine karşı duran kontların ve baronların topraklarını ellerinden almamaya büyük özen gösteriyor, bunu yaparken de onları sonunda yanına alıp müttefik olmayı umut ediyordu. Ancak kendisine sadık olmayı reddedenlerin haklarını ve kiralarını vermiyordu. Özellikle de onlar gibi köşeye sıkışmış olanların. Davey, İskoçya'da toprakları olmayan bir İskoç kontuydu.

Edward, Mary'nin başarmasının çok olası olmadığını görmüş olmalıydı. David İngiltere'deyken bu çok zordu. Bunun başka bir nedeni olmalıydı. "Hepsi bu mu?"

Sör Adam dudaklarını sıktı ve memnuniyetsizliğini gizlemekte zorlandı. "Bruce'un sana ne kadar düşkün olduğunu biliyor."

Ah, demek bu! Edward ondan casusluk etmesini istiyordu. Piskoposun kendisini çok dikkatli izlediğini fark eden Mary, ifadesinden duygularını belli etmemeye çalıştı. "Bana eskiden çok düşkündü. Ablamın eski kocasını senelerdir görmedim. Görsem bile, bana güvenmesi hiç olası değil."

"Ben de bunları anlattım," dedi Sör Adam omuzlarını silkip *ama kralı bilirsin ya* der gibi. Neyse ki Mary kralı tanımıyordu ve öyle olması için de elinden geleni yapacaktı. "Ama Kral Edward, grubumuza bir kadının katılması konusunda çok kararlı... Bir kadın sesinin görüşmelerde işe yarayacağını düşünüyor ve Bruce'un eski baldızı da bunun için gayet iyi bir tercih diyor."

Daha doğrusu, ondan başka kimin geri döneceğine güvenebilirlerdi ki? "Yani Edward'ın şartlarını kabul etmesi için onu yumuşatmamı istiyor, öyle mi?"

Lamberton bu cesur yorum üzerine gülümsememek için kendini zor tuttu. "Başka bir deyişle evet."

"Sevineceğini düşünmüştüm," dedi Sör Adam, yüzünde endişeli bir ifadeyle. Bu, Mary'nin son birkaç yıldır fazlasıyla alıştığı bir ifadeydi.

“Sevindim,” dedi Mary hiç düşünmeden. Sevinmesi gerektiğini biliyordu. Üç yıl önce eve gitmekten daha çok istediği bir şey yoktu ama bir yanının aslında gitmek istemediğini fark etmek onu şaşırttı. Hem de büyük bir yanı acı dolu anıları canlandırmak istemiyordu.

Onun için İskoçya’da bir şey kalmamıştı. Bruce iki yıldan daha uzun bir süre önce tahtını geri almak için harekete geçtiğinde ve Ryan Gölü çıkarmasında başarısız olduğunda, kardeşleriyle birlikte Mary’nin erkek kardeşi Duncan da ölmüştü. Ailesinden geriye sadece oğlu ve annesiyle birlikte tutsak edilen –kraliçenin grubunun geri kalanıyla birlikte Tain’delerdi– beş yaşındaki Mar Kontu kalmıştı. Oğlu gibi küçük Mar Kontu da Bruce’un yeğeni olmasına rağmen Edward’ın sarayındaki sevilen mahkûmlardandı.

Ama neden şimdi? Kral neden üç yıl sonra onu fark etmeye karar vermişti? Tam da Mary savaş meydanının ve siyasetin uzağında biraz olsun huzur bulmuşken, Edward onu yeniden bu karmaşaya sürüklemek istiyordu. Genç kadının farkında bile olmadığı bir kızgınlık yeniden kendini gösterdi. Ondan yeterince şey almamışlar mıydı? Mary’yi neden yalnız bırakamıyorlardı ki?

İki adamın da kendisini kaygılı ifadelerle izlediğini ve hislerini nasıl dile getireceğini bilemediğini fark edince toparlanmaya karar verdi. “Ben sadece başka haberler getireceğinizi düşünüyordum.”

Sör Adam, Mary’nin ne demek istediğini tahmin edebiliyordu. “Kral, David’e çok düşkün. Onu serbest bırakmak için pek acele etmiyor. Atholl Kontu’nu yaver olarak hangi baronun alacağına henüz karar verilmedi ama sanırım Percy bu şerefe nail olacak gibi görünüyor.”

Mary parmaklarını daha da sıktı. Bu kadar umut ona fazlaydı. Baron Percy, Lord Henry Percy, Northumberland’deki Alnwick Kalesi’ni satın almıştı. Oğlu, Mary’ye çok yakın olacaktı. “Sence...”

Cümlesini tamamlayamadı.

Sör Adam ona yardım etti. "Oğlunun görevi izin verdiği sürece onu sık sık görmende bir sakınca olacağını sanmıyorum. Yani..." Sustu.

Ama Mary onun ne diyeceğini biliyordu. "Yani ben Edward'ın isteğini yerine getirirsem..."

Sör Adam özür diler gibi omuzlarını silkti. "Davey de onun yerine gitmeni istiyor."

Mary kendini utandıracak bir hevesle atıldı. "Öyle mi söyledi?"

Sör Adam bunu başıyla onayladı. "Atholl'un ölümünün ardından iki yıl önce ceza olarak elinden alınan İngiliz topraklarını geri vermesini kraldan isteyen kişinin sen olduğunu unutmadı."

Bu, Mary'nin kralın dikkatini bilerek üstüne çektiği tek andı. Kontluğu geçici olarak üstlenen Monthermer'e ödenmesi gereken parayı Sör Adam ve Sör Alexander Abernethy'nin yardımlarıyla toplayınca isteği olumlu karşılanmıştı. Oğlu babasından kalan mirasın yarısını alırken, İngilizler de geri kalanını almıştı.

Mary bu teklifi reddetmek istese de yapamayacağını biliyordu. Oğlu daha önce ondan hiçbir şey istememişti. Onun için bir şey yapmak istiyorsa bu tek şansıydı. David neredeyse on üç yaşındaydı ve hâlâ annesine karşı bir yabancı gibiydi. Çocuk, şövalyeliğe yaklaştıkça ikisinin arasındaki uçurum daha da genişliyordu. Bu, onları yakınlaştırmak için son şans olabilirdi.

Oğlunun kontluğu ele geçirdiğini görmek için verdiği sözü tutmanın zamanı gelmişti. Bu, diğer sözünü tutması için de doğru zaman olabilirdi. Düşük bir ihtimal olsa da son üç yıldır aklında hep aynı soru vardı: Janet bir şekilde İskoçya'ya dönmüş olabilir miydi? Bu çok olası görünmüyordu ve Leydi Christina onu adamların Ada'ya yalnız döndükleri konusunda ikna etmeye çalışmıştı ama Mary, Robert'a bir şey bilip bilmediğini hiç sormamıştı. Artık sorabilirdi.

Piskopos da Mary'nin düşüncelerini dile getirircesine konuştu. "Zamanı geldi, kızım."

Mary, piskoposun gözlerine baktı. Yıllar süren mahkûmiyet William Lamberton'ı yıpratmıştı. Mary gibi o da çok zayıflamıştı ama bakışları çok kibar ve tuhaf bir şekilde anlayışlıydı. Sözleri Mary'nin içine işliyordu. Sanki ona bir şey anlatmak ister gibiydi.

Mary kararını verip başını salladı. "Tabii ki, tabii ki gideceğim."

Belki de korktuğu kadar acı verici olmazdı. Daha kötüsü de olabilirdi. Edward sonunda onu hatırlayınca, belki de baronlarından biriyle evlenmesini ister diye korkmuştu. Ürperdi. İskoçya'da bir barış elçisi olmak kesinlikle bundan daha iyi olurdu.

Edward için casusluk yapmaya niyeti yoktu ama görevini yerine getirip İngiltere'deki sakin hayatına dönecek ve sonrasında da oğlunu görmek için daha fazla imkâna sahip olacaktı.

Sör Adam rahatlamış görünüyordu. Mary'nin elini tutup şefkatle okşadı. "Bu senin için iyi olacak, göreceksin. Çok uzun zamandır yalnızsın. Henüz yirmi altı yaşındasın. Kendini böyle hapsetmek için fazla gençsin."

Mary birkaç saat önce de buna benzer sözler duyduğunu hatırlayınca gülümsedi. Tabii ki eskiden gururlu bir şövalyeyken artık saygın bir devlet adamı olan Sör Adam, bir tüccarla ne kadar çok ortak yanı olduğunu duysa şaşırırdı. O da Mary'nin giyim tercihlerini onaylamıyordu ama bunu neden yaptığını tahmin ediyor olmalıydı.

"Yıllardır Highland Yarışları'na gitmedim," dedi Lamberton. "Hatırladığım kadarıyla eşiniz iyi bir yarışmacıydı." Mary bunu hatırlıyordu. Atholl'un zırhı orada parlamaya başlamıştı. "Çok eğlenceli olacak." Sonra da belli ki hangi tarafta olması gerektiğini unutarak ekledi, "Belki de yarışmacılardan biri dikkatinizi çeker."

Mary vebaya yakalanmasının daha olası olduğunu düşündü. Bunu daha çok isteyeceği kesindi.

İKİNCİ BÖLÜM

Ağustos sonu, 1309

Dunstaffnage Kalesi, Lorn, İskoçya

Kenneth Sutherland, Dunstaffnage Kalesi'nin salonuna girer girmez etrafı sarıldı. Kadınların kendisine ilgi göstermesine alıştı ama Highland Yarışları'nın coşkulu havasına alışmak zaman alıyordu. Yarışmacılara adeta tanrıların gibi davranılıyor, Kenneth gibi favorilerin çok sayıda takipçisi oluyordu. Bunlar çok hevesli takipçilerdi.

Genellikle güzel kadınların odağı olmayı sevse de bu gece bir görevi vardı. Kral, İngiltere'den gelen temsilcilerle birlikte Dunstaffnage'de görüşmeleri sürdürürken Kenneth da barışı koruma görevini üstlenmişti. Klanının uzun süredir müttefiki olan Munroları sakinleştirmek için kuzeye yaptığı iki haftalık yolculuktan yeni dönmüştü. Kardeşinin fedaisi Donald Munro, kralı öldürmek gibi hatalı bir girişimde bulunmuştu.

Kenneth geri dönmüştü ve kralla görüşmek için sabırsızlanıyordu. İnsanların sadece Bruce dediği kral onunla görüşmeyi birkaç seferdir erteliyordu. Adamlarıyla odasında sürekli görüşme halinde olduğundan, görüşme bir süre daha bekleyecek gibiydi.

Savaş meydanında yaptıklarının sürekli anlatılıyor olmasından keyif almalıydı ama kürsünün hemen alt tarafındaki masalardan birindeki yerini almadan önce birkaç dakika boyunca leydilerin iltifatlarına gülüp bu sözlerle keyiflenmesi gerçekten istekli olmasından ziyade alışkanlıktandı. Normalde bir kontluğun vârisi olması yüksek bir masada yer alması için yeterliydi ama Highland Yarışları başlamak üzere olduğundan, orada İskoçya'nın soylularının çoğu –en azından Bruce'a sadık olanlar– vardı.

Kız kardeşi Helen da masanın diğer ucunda oturuyor ve kendi tabiriyle ağabeyine 'tapanlar topluluğunu' gözlerini devirerek seyrediyordu. Kenneth buna çaresiz bir şekilde omuz silkerek karşılık verse de kardeşini kandıramadı. Kadınlar kendilerini onun kollarına atmak istiyorsa Kenneth ne yapabilirdi ki?

Zaman geçirmek için elinde şarap ve iki yanında iki güzel genç kadınla oturmaktan daha güzel bir yol olmadığını düşünüyordu ancak bu kez, iri mavi gözler, yumuşak kırmızı dudaklar, aklını başından alacak kadar açık göğüs dekoltesi ve klişe sözler dikkatini çekmiyordu. Bakışları sürekli kralın odasının kapısına kayıyordu.

"Tüm yarışlarda olacak mısınız, lordum?"

Kenneth sol tarafındaki kadına dönünce kadının bacağını kendi bacağına hafifçe bastırmakta olduğunu fark etti. Leydi Alice Barclay gece boyunca ona üstü kapalı sinyaller yollamıştı ve göz kırpmışındaki daveti görmemek mümkün değildi. Bundan şüphesi varsa da –ki yoktu– masaya doğru eğilip Kenneth'ın göğüs çatalını daha rahat görmesini sağlaması ve adeta 'al beni' diye bağırması bu şüpheleri yok ediyordu.

Kenneth gülümsedi. Kadın kesinlikle sevimliydi. Yumuşak ve yuvarlak göğüsleri ise bir keşişi bile tahrik edecek kadar cömertti ama bu, kabul etmeyi düşünmediği bir davetti. Leydi Alice, Bruce'un en güvendiği komutanlarından biri olan Sör David

Barclay'in genç eşiydi ve bu nedenle yasak meyveydi. Kenneth, kralın öfkesini uyandıracak bir şey yapmayacaktı. Kendini kanıtlamak için çok çalışmıştı ve bunu ne kadar çekici olursa olsun bir kadın için tehlikeye atamazdı.

Ama Leydi Alice kolay kolay pes edecek gibi değildi. Biraz daha eğilip masanın altından elini Kenneth'in baldırına koydu ve dolgun göğsünün adamın koluna değmesine izin verdi. Kenneth, yün tuniğin üzerinden bile kadının sert meme ucunu hissedebiliyordu. Bedeni buna tepki verdi.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Kadın, Bruce kendisine cevap verene kadar yasak meyveydi. Daha sonra bunu bir kez daha düşünebilirdi.

"Çoğu yarışa katılacağım, Leydi Alice ancak dansta iyi değilim. Kılıç dansını daha usta olanlara bırakacağım."

"Bence çok mütevazısınız. Bu konuda usta olduğunuzu duydum, lordum. Özellikle de kılıcınızla." Sözlerindeki imanın anlaşılmasından korkarak elini Kenneth'in bacaklarının arasında irileşmiş olan sertliğe doğru götürdü.

Kenneth, kadının ne kadar ileri gideceğini görmek istese de -en son bir kadın onu festivalin ortasında masanın altından okşadığında henüz bir yaverdi- risk almayacaktı. Pişmanlıkla derin bir nefes verip kadının elini avcuna alarak kucğından uzaklaştırdı. Onu reddetmesinin yaratabileceğı incinmişliğe engel olmak için gülümsedi. "Eğitim alanında belki. Ne yazık ki şu anda tek odaklanabildiğim şey bu."

Neyse ki sağ tarafındaki kadın Kenneth'in Leydi Alice ile yeterince ilgilendiğine karar verdi. "Kadınlar şimdiden iddiaya girmeye başladılar, lordum. Silahlı yarışmaların çoğunda favori olduğunuzdan eminim."

Kenneth şakacı bir hayal kırıklığıyla kaşını kaldırdı. "Sadece silahlı olanlarda mı?"

Bruce'un en yakın destekçilerinden biri olan Sör William Wiseman'ın kızı Leydi Eleanor, adamın kendisiyle alay ettiğini anlamayarak kızardı. "Belki de güreşte de favorisinizdir ama Robbie Boyd hâlâ yarışa katılıp katılmayacağını söylemedi."

Kenneth, Robbie Boyd'un Bruce'un gizli ordusunun bir üyesi olduğundan emin olduğu için kralın onu yarış alanına yaklaştıracığından bile şüphe ediyordu. Magnus MacKay, Tor MacLeod, Erik MacSorley ve Gregor MacGregor için de aynısı geçerliydi. Yarışların tüm eski şampiyonlarının Bruce'un ünlü hayalet savaşçılarından olduğundan şüpheleniyordu. 'Ünlü' olmalarının nedeni yaptıkları neredeyse efsanevi olan işler, 'hayalet' olmalarının nedeni de karanlığın içinden kimliklerini belli etmeden adeta birer hayalet gibi sıyrılıp geçmeleri idi. Kral, gizli ordusunun üyelerinin kimlikleri tespit edilmeye çalışılırken onların yeteneklerine dikkat çekmek istemezdi.

Yıllardır seçkin bir savaşçı grubuna -gizli bir orduya- dair söylentiler dolanıyordu ama Kenneth ve Sutherland Klanı üyeleri geçtiğimiz yılın sonlarına doğru Bruce'un tarafına geçene kadar genç adam bu söylentilerin doğruluğundan emin olamamıştı. Söylentiler doğrudu ve birlikte yaverlik eğitimi aldığı arkadaşısı da bu ordunun bir parçasıydı. Bir savaşta öldürülene kadar... Kenneth, İskoçya'nın en iyi savaşçılarından arasına, arkadaşının yerini doldurmak üzere girmek istiyordu. Mademki Highland Yarışları gizli orduya asker toplama yeri idi, o halde yeteneklerini sergilemek için elinden geleni yapacaktı.

Kiminle karşılaşırsa karşılaşsın...

"Mücadeleden hoşlanırım," derken gayet ciddiydi. Güreş yanlış bir isimdi. Göğüs göğse mücadele daha doğru olurdu. İki kişi de kendinden geçene kadar süren bir mücadeleydi bu. İki rakibi sadece bileklerine bakarak eşleştirdikleri, gücün ve dövüş yeteneklerinin son sınırı olan bir mücadeleydi.

Robbie Boyd daha önce hiçbir güreş müsabakasını kaybetmemiş olsa ve İskoçya'daki en güçlü adam olarak bilinse de Kenneth hiçbir zaman dövüşten kaçırmazdı. Bu da kimi zaman başının derde girmesine neden olurdu.

"Emin misin, Sutherland?" Kenneth arkasından gelen tanıdık sesi duyunca kaskatı kesildi. "Hatırladığım kadarıyla geçen sefer işler çok yolunda gitmemişti."

Omuzları refleks olarak kasıldı ama kız kardeşinin yanındaki koltuğa oturan adama bakarken dikkatini kralın odasının kapısından ayırmıyordu. Kendisiyle alay edildiğinin farkında değilmış gibiydi.

Genellikle mücadeleden kaçmadım, diye düzeltti az önceki sözlerini. Şimdiye kadar. *Soğukkanlı ol*, dedi kendi kendine. Kenneth içi içini yese de sakın olacaktı. Sadece kadınlara karşı değil. Öfkesini kontrol altına alacak, yakında kardeşinin eşi olacak olan MacKay onu öfkeliendirip Bruce'un gizli ordusuna girmeyi hak etmediğini kanıtlamayı kendine görev edinmiş olsa da o pisliğin canını sıkmasına izin vermeyecekti.

Lanet olsun, Kenneth düşüncesiz ya da öfkeli bir adam değildi!

Kenneth kılıç tutacak yaşa geldiğinden beri Magnus MacKay onun düşmanı, ezeli rakibi ve başının belası olmuştu. Gençken MacKay, Kenneth'i savaş meydanında hatırlamak bile istemeyeceği kadar çok yenmişti. Ne yazık ki tüm yenilgilerini hatırlıyordu. Bir daha buna izin vermeyecekti. Kenneth ikinci olmaktan bıkmıştı. Son üç yılın büyük kısmında savaş konusundaki yeteneklerini geliştiriip Kuzey İskoçya'daki en iyi savaşçılardan biri olmak için çalışmıştı. Bruce'un ordusunda kendine bir yer edinecek bunu kanıtlamak istiyordu. Eğer MacKay ona engel olmazsa.

Kız kardeşinin yarışlar sona erince evlenmeyi düşündüğü adama bakıp gülümsedi. "Hatırladığım kadarıyla işler senin için

de pek yolunda gitmemişti.” Magnus’un bakışları sertleşti. O da kaybetmekten en az Kenneth kadar rahatsız oluyordu ve o yıl ikisi de Robbie Boyd’a yenilmişti. “Ama bu dört yıl önceydi. Belki de ikimiz de gelişmişizdir?” O pisliğin alaylarına karşılık vermeden duramadığı için çevresindeki kadınlara bakarak ekledi, “Gerçi sanırım bu sene MacKay’ın yarıştığını göremeyeceksiniz. Kolu hâlâ yaralı.”

Kadınlr hayal kırıklığı içinde ona bakıp hemen iyileşmesini dilediler. Kenneth da bu sırada kıpkırmızı kesilen Highlandli’ye bakıp sırtıyordu. MacKay’ın kolunun iyi olduğunu gayet iyi biliyordu ama Bruce onun yarışlara girmesini yasaklamıştı. Ayrıca gücüyle övünen bir savaşcının yarasını iyileştirmeye çalışıyor olmasının ne kadar gurur kırıcı olacağını tahmin edebiliyordu. Kendisi için de durum yleydi.

“Aslında ben...” MacKay aniden sustu ve dudaklarından ‘pfff’ diye süzülen hava Kenneth’a o anda kız kardeşinin dirseğinin adamın kaburgalarına indiğini düşündürdü. O anda kendisine melekleri andıran bir gülümsemeye bakan Helen’i görünce MacKay’ın öfkesi dağıldı. “Neyse ki beni iyileştirmesi için çok yetenekli bir şifacım var.”

Bu kez kızarma sırası Kenneth’taydı. Masadaki hiç kimse MacKay’ın sözlerindeki cinsel imayı sezmemiş olsa da lanet olsun ki Kenneth sezmişti. MacKay’ın küçük kız kardeşi ile evleneceğini düşünmek bile yeterince kötüydü ama o pislik, düğün gerçekleşene kadar kardeşine el srmese iyi ederdi. Kardeşinin yanaklarının kızardığını görünce bunun için artık çok geç olduğundan şüphelendi.

MacKay ile savaşmama yeminini yeniden gözden geçirdiği sırada, kralın odasının kapısı açıldı ve adamlar odadan çıkma-ya başladılar. Kenneth, kral gitmeden ona ulaşmak istediği için hemen izin istedi ve on-on beş metre ilerideki odaya doğru hızla

gitti. Kral başını kaldırıp Kenneth'a içeri girmesini işaret etme-
seydi, kapıdaki muhafızlar onu içeri almayacaklardı.

"Tam da görmek istediğim adam. İçeri gel Sutherland, içeri
gel," dedi Bruce.

Kral kendisinden kaçıyormuş gibi görüldüğü için bu sözler
Kenneth'ı şaşırttı. "Beni mi görmek istiyordunuz, efendim?"

Bruce konsey masasında tam karşısına oturmasını işaret
etti. Odada sadece birkaç adam kalmıştı. Kenneth, solundaki
ünlü kılıç ustası ve eğitmen Tor MacLeod'u, sağındaki Sör Neil
Campbell'ı ve onu gördüğüne şaşırsa da yakınında oturan St.
Andrews Piskoposu William Lamberton'ı tanıdı. Piskoposun,
Edward'ın barış heyetinin bir parçası olduğunu duymuştu ama
neden şu anda odadaydı?

Birbirlerini selamlama faslının ardından, Bruce, "Son konuş-
mamızı bir daha düşündün mü?" diye sordu.

Kralın bahsettiği konuyu anlaması biraz zaman aldı. Sonra
hatırladı. Kralla yaptıkları son konuşma Kenneth'ın kardeşi
olan Sutherland Kontu William, kralın kız kardeşi Christina
İngiltere'deki hapsinden çıkarıldığında onunla evlenmek yeri-
ne, klanın şifacısı olan Muriel ile evlenmek istediğini açıkladı-
ğı zaman gerçekleşmişti. Kral, Sutherlandler ile bir müttefiklik
sağlamak istiyordu ve şimdi görev Kenneth'a düşüyordu çünkü
William onu vârisi ilan etmişti. Kenneth detayları bilmiyordu
ama belli ki Muriel kıırdı. Bir gün –bunun çok ilerde olmasını
umuyordu– kontluk Kenneth ve oğlunun himayesinde olacaktı.

Ama kendine bir eş bulmak öncelikli planları arasında yoktu.
Bunu istemiyor değildi. Sadece kiminle evlendiğinin bir önemi
yoktu. Doğru bağlantıları olan soylu bir kadın olması ve ona bir-
kaç erkek çocuk verebilmesi yeterliydi. Kendisine bu vârisleri ve-
rirken zorlanmaması için kadının çekici olması da iyi olabilirdi
ama gerekirse eski anıları hatırlamak konusunda da yeterince
deneyimi vardı.

Bir eş, hayatını çok da etkilemezdi. Daha önceki hayatına devam ederdi. Kız kardeşi ya da erkek kardeşi için durum farklı olsa da Kenneth duygulardan kolay kolay etkilenmezdi. Onun gibi erkekler için evlilik bir görevdi. Kenneth yeterince kadını sevmiştii. Eşini sevmek zorunda değildi.

“Evet,” diye yalan söyledi. “Düşündüm. Aklınızda biri varmı?”

Kenneth, kralın kız kardeşi Christina’yı söyleyeceğini sanıyordu çünkü kardeşi Will’e onu teklif etmişti. Eski Mar Kontesi hâlâ İngiltere’de tutuluyordu. Şu anki Mar Kontu olan küçük oğlu da onunla birlikteydi. Kenneth, tüm İskoç kontlarını kendi flaması altında birleştirmenin Bruce için ne kadar önemli olduğunu ve kontesin bir sonraki eşinin de bu kararı etkileyeceğini biliyordu.

Ama Bruce başka bir dul kontesten bahsetti. Atholl Kontesi’nden... “Farkında mısın bilmiyorum ama eski eşimin kardeşi Mary, Edward’ın heyetinin bir parçası.” Birden piskoposun varlığı da anlam kazandı. Kenneth, Ross Kontu’nun yaverliğini yaparken yıllar önce Atholl’un eşini gördüğünü hatırlıyordu. Kadının çok sevimli olduğunu ve eşine göre çok genç olduğunu düşünmüştü. Eşinin idamından sonra son birkaç yıldır İngiltere’de hapis hayatı yaşadığını da biliyordu.

Kenneth başını sallayınca Bruce konuşmaya devam etti. “O kız benim için çok kıymetli. Ablasıyla evlendiğimde henüz bir cocuktı ve düşündüm ki adamlarımdan biriyle yeniden evlenmeye ikna edilebilirse...”

Gerisini söylemesine gerek yoktu. Christina Bruce gibi Marlı Mary’nin de İngiltere’de kont olan küçük bir oğlu vardı. Doğru bir eş adayı, onu ve oğlunu Bruce’a katılmak için ikna edebilirdi. Tabii ki büyük bir engel vardı. “Edward’ın bu birlikteliği onaylayacağından şüpheliyim.”

Bruce hafifçe gülümsedi. "Şu anki duruma bakılacak olursa haklısın ama bunu halletmemizin yolları var. Ancak daha büyük bir sorunumuz var."

"Nedir?"

Bu kez cevap veren piskopos oldu. "Kızın yeniden evlenmeye niyeti yok." Sustu. "Son birkaç yıldır zor zamanlar geçirdi."

İçinde olduğu duruma bakılacak olursa bu çok da şaşırtıcı değildi. Atholl'un bir hain gibi öldürüldüğünü düşünürken ensesini ovma isteğine engel olamadı.

"Kimin tarafında?"

Kral ve piskopos birbirlerine baktılar ama konuşan Bruce oldu. "Oğlunun tarafında ama bunun dışında kime sadık olduğundan çok emin değilim. İngiliz kralını sevmiyor ancak oğlunu ona karşı isyan edip bize katılmaya ikna edebilir mi bilmiyorum." Bruce gülümsedi. "Eski baldızım zannettiğimden daha inatçı ve cevapları da gayet politik. Bir sonuca ulaşabileceğimizden şüphe ediyorum. Tek istediğim onunla tanışman ve bu işin üstesinden gelip gelemeyeceğine karar vermen. Olmazsa, düşünmen için başka kadınlar da var."

Diğer birkaç eş adayından da bahsettiler ancak Kenneth'ın aklında çok daha önemli bir şey varken bunlara odaklanması pek mümkün değildi. Sonunda toplantı dağılırken fırsatını yakaladı.

"Efendim, birkaç dakika daha ayırabilerseniz sizinle konuşmak istediğim bir şey var."

Kral bunu başarıyla onayladı. Bruce, Campbell ve piskoposu gönderince Kenneth, onun da konunun ne olduğunu bildiğinden şüphe etti. MacLeod içeride kalmıştı.

Zalim Ada liderinin dikkatli bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ancak sözlerini Bruce'a doğrulttu. "İçeride olmak istiyorum. Gizli ordunuzun bir parçası olmak istiyorum." İki adamın

da 'ne gizli ordusu?' dememesini iyiye işaret olarak algıladı ve konuşmaya devam etti, "Sanırım bu birkaç ay içinde size olan sadakatimi kanıtlamışımıdır."

Kenneth, Highland çevresindeki yolculuğunda kralın ekibinin bir parçası olmuştu. Birkaç hafta önce, kralın fedaisi ve Sarazen tarzı 'suikastçılardan' oluşan gizli bir öldürme ekibinin girişimini engelleyerek kralın hayatını kurtarmıştı.

"Kanıtladın," dedi kral.

Lanet olsun Kenneth'in kendisini ispatlamasına gerek olmamalıydı. "Savaş yeteneklerimden şüphe ediyorsanız, istediğiniz her adamla kılıcımınla karşılaşırım..."

MacLeod ona meydan okurcasına kaşını kaldırdı ama araya giren kişi kral oldu. "Yeteneklerin sıkıntı değil."

"Barut konusunda Gordon kadar usta değilim ama benim de biraz bilgim var."

Dostu ve yaverlik eğitiminden arkadaşı William Gordon, Bruce'un gizli ordusunun bir parçasıydı ve geçen yıl bir patlamada ölmüştü. Kenneth, onun ekibe alınmasının bir nedeninin de Sarazen barutunun kullanımı hakkındaki sıra dışı bilgileri olduğunu düşünüyordu.

MacLeod ve kral bir kez daha birbirlerine baktılar ama ikisi de konuşmadı.

Kenneth öyle olmamasını istese de öfkelenmediğini fark etti. "MacKay yüzünden, değil mi?"

"O da bize bazı kaygılarından bahsetti," diyerek bunu kabul etti kral.

"Düşüncesiz olduğunu, çabuk öfkelenmediğini ve disiplinsiz olduğunu söylüyor," dedi MacLeod cesurca.

Kenneth öfkesine engel olmaya çalıştı. Tam da tahmin ettiği gibi Bruce onu ekibinde istiyordu ama MacKay onay vermeden

bunu teklif etmeyecekti. “Bundan zalim, yırtıcı ve korkusuz olduğum anlamı çıkıyorsa bir itirazım yok. Aradığınız şey disiplin olsa sanırım Highland Yarışları yerine şövalye turnuvalarında olurdunuz. Highlandliler disiplinli değildir. Biz kazanmak için savaşıyoruz.” Bruce’un dudağında beliren gülümsemeyi görünce durdu. “Eğer MacKay kabul ederse bunu bir kez daha düşünür müsünüz?”

Kral kısa bir sürenin ardından bunu başıyla onayladı.

Kenneth, yakın zamanda kardeşinin kocası olacak adamla samimi bir konuşma yapmak için arkasını döndüğü sırada MacLeod onu durdurdu. “Ama kendini bana da kanıtlaman lazım.”

Bunu söyleme şekli, MacLeod’un aklından geçenlerden hoşlanmayacağını düşünmesine neden oldu ama bu ilk kez olmuyordu. Doğduğu günden beri kendini kanıtlamaya çalışıyordu. O zamandan beri ikinciydi.

Kenneth anlam verememese de, Helen’in evlenmek için seçtiği adamla karşılamak için kardeşinin salondan ayrılmasını bekledi. MacKay kuleden çıkıp kışlalara doğru gitmeden önce adamın yolunu kesti. “Anlaşmaya vardığımızı sanıyordum.”

MacKay gülümsedi. “Ne anlaşması?”

Kenneth sabırlı olmaya çalışarak dişlerini sıktı. “Ben kız kardeşimle evlenmene engel olmayacaktım, sen de benim gizli orduya katılmam konusunda sorun çıkarmayacaktın.”

“Aramızda böyle bir konuşma geçtiğini hatırlıyorum ama hiçbir konuda anlaşmaya vardığımızı hatırlamıyorum. Ayrıca Helen’i benimle evlenmek konusunda engelleyebileceğini sanıyorsan bunu denemeni tavsiye ederim.”

Kenneth, adamın haklı olduğunu bildiğinden çenesini sıktı. Kız kardeşi, evliliği konusunda ağabeyinin fikrinin bir önemi

olmadığını açıkça söylemişti. Tanrı onun gibi modern ve 'bağımsız' kadınlardan erkekleri korumalıydı! Kenneth'a kesinlikle sevimli ve uysal bir kadın lazımdı.

MacKay'den nefret etmeye çok alışmamış olsa aslında o pislikten hoşlanabilirdi. Sutherlandli atalarının muhtemelen mezarlarında kemikleri sızlıyordu. MacKaylar ve Sutherlandler, Kenneth kendini bildi bileli birbirleriyle düşmandı. MacKay inatçı bir pislik olabilirdi ama Kenneth'ın birlikte dövüştüğü en kuvvetli savaşçılardan biriydi. "Haklı olabilirsiniz ama Helen ile aramızda bir anlaşmazlığa sebep olmak isteyeceğini sanmıyorum. Seni seviyor olabilir ama beni de seviyor."

MacKay, bunun kendisine hatırlatılmasından hoşlanmamış gibi kaşlarını çatı. "Ne istiyorsun? Seni Bruce'a öveceğimi sanıyorsan..."

"Beni övmene ihtiyacım yok. Bunu kendi başıma savaş alanında yapabilirim. Sadece bana engel olmamanı istiyorum."

Eski düşmanı ve ömürlük rakibi ona dikkatle baktı. "Kötü olmadığını kabul ediyorum ama 'kötü olmaman' en iyi olmanla aynı şey değil. Artık İngilizlerin yanında savaşmıyorsun," dedi alaycı bir şekilde Sutherlandlerin, Bruce ile daha yeni müttefik olduklarını ima ederek. "İskoçyanın en seçkin savaşçılarıyla yarışabileceğinden emin misin?"

"Sadece yarışmayacağım. Onları yeneceğim." Sustu. "Bak Gordon'ın yerine birini almanız gerektiğini biliyorum."

"Kimse Gordon'ın yerini alamaz," diye lafını kesti MacKay.

Birbirlerine baktılar. Bunu en iyi o anlayabilirdi. Gordon onun eğitimden arkadaşıydı ama MacKay'ın da ortağıydı. Düşmanlıkları düşünülünce ikisinin ortak bir arkadaşı olması tuhaftı. "Haklısın ama bu iş için ikinci en iyi adam benim ve bunu sen de biliyorsun."

MacKay çenesini sıkı ve sessizliği bunu onayladığı anlamına geldi.

Kenneth bir açık yakaladığını düşünerek harekete geçti. “Bruce daha önce de yarışlarda kendine adam seçti. Eminim dört yıl önce seni keşfetmesi de bu sayede gerçekleşmiştir.” Bir süre sessizlik oldu. “Bu yarışların da farklı olmamasını sağlayayım. Şampiyonları yenersen bana engel olmamayı kabul et.”

Bu cesurca bir teklifti. Şampiyonlar, tüm yarışlardaki en yüksek puanı alan yarışmacılardı. Kılıç dansında iyi olmamasına ve yüzmede ortalama bir başarısı olmasına bakılacak olursa diğer tüm yarışlarda aşırı iyi sonuçlar elde etmesi gerekecekti.

MacKay başını iki yana salladı. “Bu yetmez. En iyi yarışmacıların çoğu yarışlarda olmayacak.”

MacKay kendini ve gizli ordunun diğer üyelerini kastediyordu.

Kenneth öfkesine hâkim olmaya çalışsa da MacKay işini çok zorlaştırıyordu. Bu pislik onu kızdırmaya bayılıyordu. “O halde ne öneriyorsun?”

“Hepsini yenersen seni ekibe ben alırım.”

Ciddi olamazdı. “Hepsini mi?”

“Sadece silahlı yarışları,” diye düzeltti MacKay sanki bu teklif dünyadaki en mantıklı teklifmiş gibi.

“Bunu daha önce kimse yapmadı.” Kenneth öyle öfkelenmişti ki konuşurken tükürükler saçtığından şüphelendi.

MacKay gülümsemesine engel olmaya çalışmadan omuzlarını silkti.

Kenneth sessizce küfür etti. MacKay onu köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu. “Okta çok iyi olmadığımı biliyorsun. Hatırladığım kadarıyla sen de iyi değilsin. Gregor MacGregor yarışmayacak ama küçük kardeşi John yarışlarda olacak ve onun da neredeyse ağabeyi kadar iyi olduğu söyleniyor.”

“Pekâlâ. Okçuluk yok ama bunun yerine güreş müsabakasını kazanman lazım.”

Kenneth dişlerini sıktı. *Soğukkanlı ol, lanet olsun! Öfkesinin* giderek arttığını hissediyordu. MacKay onu köşeye kısırmıştı ve bunun farkındaydı. “Tamam. Anlaştık.”

MacKay'ın geçmesi –daha doğrusu pislik adamın kasıla kasıla yürümesi– için kenara çekildi.

“Bol şans, Sutherland. Buna ihtiyacın olacak.”

Kenneth öfkesini göstererek onu mutlu etmeyecekti. Neye mal olursa olsun kazanacaktı.

Kenneth'in bildiği tek şey savaşmaktı. Bunu neredeyse doğduğu günden beri yapıyordu. Hayatında hiçbir şey kolay olmamıştı ama bu umurunda değildi. Bu sayede daha güçlü ve kazanmak için daha azimli hale gelmişti.

Salona dönmek üzereyken öfkesini dindirmek için büyük bir bardak dolusu bira buldu. Tam o sırada bir grup kadın ona doğru yürüdü ve Kenneth, öfkesini dindirmenin daha iyi bir yolu olduğunu fark etti.

Kenneth hayatında kolay elde ettiği tek şeyin bu olduğunu düşündü...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Mary son on dakikada üçüncü kez hata yapınca nakışını bir kenara bıraktı. Bir şeyler yapması lazımdı. Çok huzursuzdu. Belki de bacaklarını gevşetmesi iyi olurdu. Saat geç olsa da yürüyüşe çıkmaya karar verdi.

Yıllar sonra eve dönüş yolculuğu ve yeniden İskoçya'da olmak onu zannettiğinden daha fazla etkilemişti. Yakın aile üyeleri ölmüş olsa da Leydi Christina'yı, Leydi Margaret'i -Atholl'un MacKenzie ile evlenen kız kardeşi- ve hatta Robert'i görmek onun için çok zor olmuştu.

İçinde zorlukla sakladığı tüm anılar canlanmıştı. Bunları hatırlamak istemiyordu. Onları özlemek istemiyordu. İskoçya'nın evi olduğunu düşünmemeliydi çünkü hayatını İngiltere'de sürdürmesi gerekiyordu.

Buraya gelişinin üzerinden sadece bir hafta geçmişti ama öyle güçlü duygular içindeydi ki elde etmek için çok çabaladığı mutluluğu elinden kaçacak gibi geliyordu. Sanki bir parça yazı taşını eline alıp temizlemiş ve çizgilerin taşın kendinde var olduğunu keşfetmiş gibiydi.

Daha da kötüsü görevinde başarısız olmuştu. Barış görüşmeleri Bruce'un krallığı söz konusu olunca yine sekteye uğramıştı. Robert kendisinin egemenliğini kabul etmeyen bir barış anlaşmasını imzalamak istemiyordu. Edward da bunu kabul eden bir

anlaşmaya yanaşmıyordu. Heyette bir kadının olması da bunu değiştiremezdi.

Mary'nin beklediği gibi Robert oğlunun durumuna karşı merhametli ve anlayışlı yaklaştı -onun topraklarını ceza olarak almak niyetinde değildi- ama bağlılık yemini edene kadar David'in Atholl Kontu olmasını tanımayacaktı. Oğlu, Edward'ın himayesindeyken bu imkânsızdı.

Açmaz sürüyordu.

Dahası Mary'nin beklediği gibi Robert sırlarını onunla paylaşmaya yanaşmıyordu. Dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. Özellikle de Mary ona Edward'ın kendisinden casusluk yapmasını istediğini doğrudan söyledikten ve karanlık sırlarını kendisinden uzak tutması gerektiğini belli ettikten sonra.

Robert kısa bir şokun ardından kahkahalara boğulup ona ablası gibi konuştuğunu söylemişti. Isabel'den bahsediyordu. Âşık olduğu, cesur ve aklından geçeni söyleyen ablasına... Robert onunla henüz on sekiz yaşındayken evlenmişti ama ablası birkaç yıl sonra, doğum yaparken ölmüştü. Mary ne kadar değiştiğinin farkında değildi ama Robert haklıydı.

Janet'in öldüğü düşüncesi, Robert'ı da Leydi Christina kadar üzmüştü. Ve kardeşinin dul eşi gibi Robert da Janet'a ne olduğunu bilmediğini iddia ediyordu.

Barış heyetinin tek başarısı ateşkesi kasım ayına kadar uzatmak oldu.

Mary, Edward'ın kendisi için sağladığı -muhtemelen ona göz kulak olmaları- iki hizmetçi ve diğer kadınlarla paylaştığı kule odasından çıkıp merdivenlere doğru hızla giderken salondan gelen neşeli sesleri duyabiliyordu.

Highlandliler gün doğana kadar dans edebilirdi ve seslere bakılacak olursa eğlence hâlâ sürüyordu. *Belki ben de...*

Kendine hâkim oldu. Bu gece eğlenceye gitmemek için izin istemekle iyi etmişti. İçlerine girmeye kalkmamalıydı.

Kendine hâkim olmak için elinden geleni yapıyordu ama eğlenceden uzak kalmak giderek daha da zorlaşıyordu. Heyecana kendini kaptırmamak... Eğlenceye dahil olmamak...

Tanrım, eğlenmeyeli ne kadar zaman olmuştu? Neredeyse bunun ne demek olduğunu bile unutmuştu.

Ama İskoçya'da olmak bunu yeniden hatırlamasına neden oluyordu. İskoçya'da olmak pek çok şeyi hatırlamasına neden olmuştu.

Bir hafta daha... Başarması gereken sadece buydu. Yarışların sonunda gideceklerdi ve o zaman İngiltere'deki hayatına dönecekti.

Ama çevreden gelen sesler onu zorluyordu. Müzik. Konuşmalar. Kahkahalar. Bunlar hayatın sesleriydi.

Hayır. Bu düşünceleri bir kenara itti. Sessizlik. Huzur. Yalnızlık. Bağımsızlık. İsteddiği şeyler bunlardı.

Ancak bunları Highland Yarışları'nın orta yerindeki bir kalede bulmak tamamen imkânsızdı. Koridordan hızla geçip bahçeye çıkarak sahile ulaşan arka kapıya gitti.

Orada ay ışığının aydınlattığı gökyüzünü izlemek çok huzurlu olacaktı. Kuzey İskoçya'da yıldızlar farklıydı. Daha iri, daha parlak ve daha yakındı. Annesi ona Kuzey İskoçya'nın gökyüzüne daha yakın olduğunu söylerdi. Mary ona inanabilirdi.

İngiltere'deki yıldızlar...

Mary bir kez daha kendine engel oldu. Sürekli kıyaslama yapıyordu. Böyle devam ederse dönüşü daha da zor olurdu.

Sahip olamayacağın şeyleri düşünüp durma.

Ahırların yanından geçmek üzereyken duyduğu tuhaf bir ses durmasına neden oldu. Bu acı dolu bir inlemeye benziyordu.

Etrafına baktı ama kimseyi göremedi. Girişte bir ahır görevlisinin olmamasının tuhaf olduğunu düşündü. Tam gitmek üzereydi ki aynı sesi yine işitti; bu kez daha kuvvetliydi ve ardından da sert bir hırıltı duyuldu.

Atlardan biri mi huzursuzlanmıştı?

Meşalelerin ışığını takip ederek hızla içeri girdi. İçeri girdiği anda burnuna dolan keskin hayvan ve saman kokusunu önemsemedi. İçerisi ılık ve rutubetliydi. Hayvanların sıcaklığı içeriyi kaplamıştı.

Girişteki direklere iki meşale yerleştirilmişti ve bunların sayesinde sıra dışı bir şey olmadığını görebiliyordu. Tek tuhaflık hayvanlara göz kulak olacak birinin olmamasıydı. Atlar kendi bölmelerindeydi ve...

Sesi yine duyunca durdu. Ayakları kendiliğinden yapının arka köşesindeki bölmelerden birine, sesin geldiği yere doğru ilerlemeye başladı. Daha fazla inilti ve ses duyuldu. Bunun hayvan sesi olmadığını fark etti ama...

Sesin geldiği yeri görmeden hemen önce kaynağını tahmin edince sırtı ürperdi.

İnsan sesi...

Bir duvara çarpmış gibi aniden durdu. Derin bir nefes aldı ve bedeni aniden buz kesti. Gördüğü manzara daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu. Bir günah çukuruna düşmüş gibiydi. Sanki gözlerinin önünde çılgın bir zevk cümbüşü, cinsel bir şölen vardı.

Bir adam –çok kaslı ve kuvvetli bir adam– beline kadar soyunmuş, pantolonunun ipleri gevşetilmiş ve kalçasının altına doğru inmiş halde samanların üzerinde diz çökmüştü. Önünde ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüş olan bir kadını kalçasından tutuyordu. Kadının arkasından içine girip çıkıyordu. Mary'nin gözleri kocaman açıldı. *Arkasından!*

İlk tepkisi kaygı oldu. Kadının canını mı yakıyordu? Ama bu sahneyi yandan görüyor olsa da kadının yarı açık gözlerinden ve saklamaya çalışmadığı zevk dolu seslerden bundan keyif aldığı anlaşılıyordu. Hem de çok keyif alıyordu.

Mary gitmesi gerektiğini biliyordu ama ayakları kıpırdamıyordu. Kadının yüzündeki kendinden geçmiş ifade orada öylece kalmasına neden olmuştu. Onu tanımıyordu ama gençti. Muhtemelen on dokuz ya da yirmi yaşında, sevimli bir kızdı. Uzun sarı saçları dağılmış, omuzlarına yumuşak dalgalar şeklinde dökülmüştü. Kıvrımlı bir vücudu, geniş bir kalçası, dolgun göğüsleri ve yuvarlak hatları vardı. Kadın teknik olarak giyinik olsa da elbisesi gevşemiş olan üst kısmından düşüp gidecek gibi duruyordu ve etek ucu beline kadar kalktığından bedeninin çoğu kısmı ortadaydı.

“Ah evet!” diye bağırdı kadın. “Tanrım, bu çok güzel... Çok irisin.” Sırtını eğiyor, kalçasını adama doğru hevesle itiyordu.

Adamın hareketleriyse tam tersine çok yavaştı. Kadının iri göğüslerinden birini okşamak için öne doğru uzandı. Bu sırada kadının inlemeleri ve çığlıkları daha coşkulu bir hal aldı.

Mary bakışlarını adamın ellerinden uzaklaştıramıyordu. Bronzlaşmış teni kadının solgun teninde gayet iri, şekilli ve bedeninin geri kalanı kadar güçlü görünüyordu. Formundaydı ve savaşmak için yaratılmış gibi görünüyordu. Atholl da kaslı bir adamdı ama bu adamla kıyaslanması mümkün değildi.

Geniş göğüs kafesi bir demirci tarafından şekillendirilmiş gibiydi. İnce belinden kasıklarına doğru V şeklinde daralan çelik gibi kaslarında bir gram yağ belirtisi yoktu. Karnını saran kaslar, bir yamaca kazınmış merdivenler gibiydi. Sırtındaki kıvrımlar bile sert ve kaslı görünüyordu. Ve kolları... Kolları savaş baltaları gibi kalın ve güçlüydü. Her bir hareketiyle gerilip gevşiyorlardı.

Bu tür kaslar ancak savaş meydanında edinilebilirdi.

Bedeninin saf ve erkeksi kusursuzluğu, Mary'ye onun bir Yunan tanrısı olduğunu düşündürebilirdi ama sayısız yara izi bir insan olduğunu belli ediyordu. Bu yine de güzel ve hayran olunacak bir bedendi. Bir heykel gibi sert ve şekilliydi. Aynı zamanda da bronz renkte ve sıcaktı.

Ya da belki de ısınan kendisiydi. Ona bakmak içini ısıtıp titretmiş olabilirdi.

"Bunu sevdin mi, tatlım?" diye mırıldandı.

Mary, adamın ses tonunu duyunca şaşkına döndü. Yüce Tanrım! Son derece sert, derinden gelen, insanı kendinden geçiren ve çekici bir sestir bu. Günahın sesiydi ve Mary'nin bedenini sıcak bir battaniye gibi sarmıştı.

"Bana ne istediğini söyle," diye mırıldandı adam, kadınla aralarına şehvetten bir ağ örerek. Sanki Mary ile konuşuyormuş gibiydi.

Mary onun yüzüne bakmak istiyordu ama gözlerini ellerinden ayıramıyordu. Adam, kadının meme uçlarıyla parmaklarının arasında masaj yaparcasına oynuyor, sonra da hafif hafif sıkıyordu. Bu iri ve sert parmakların ustalıklı hareket edişini izlemek...

Mary'nin göğüsleri kalın yün elbisesinin altında dolgunlaştı ve meme uçları sertleşti.

Kadın konuşamıyormuş gibiydi. Gözleri kapalı, dudakları aralık, ifadesiyse zevk doluydu.

Mary'nin çok eski zamanlara gömülen anıları birden kendini belli etti. On beş yaşında kafasını karıştırıp on sekizinde körelen hisleri geri dönmüştü ancak bu kez daha net, daha keskin ve daha güçlüydü. Hem de çok daha güçlüydü.

Mary bunun tutku olduğunu fark etti. Bu bakışta hiç bilmediği ama içgüdüsel olarak özlemini çektiği bir şey vardı. O kadını çok kıskanmıştı!

“Lütfen,” diye yalvardı kadın.

Bir şeyler istiyordu ve bunun için giderek daha da sabırsızlanıyordu. Adamın güçlü elleri, kadının bedeninde dolanıp ona daha çok acı verecek şekilde dokunmaya başladı. Ya da zevk veriyor da olabilirdi... Bu iki his bütünleşmiş gibiydi. Adam, kadınla oyun oynuyordu. Elinin her bir hareketi ona daha fazla zevk vermek için hesaplanmış gibi görünüyordu.

Belinden aşağısı düzenli, yavaş ve rahat hamlelerle ileri ve geri gidiyordu. Mary'nin hatırladığı gibi telaşlı ve *acele et de şu iş bitsin* der gibi bir hali yoktu.

Kadına zevk veriyordu.

Tanrım, kadının zevk almasını önemsiyordu. Tüm çabası ona odaklanmış gibiydi. Sonsuz zamanı varmış gibi davranıyordu.

Ama kadının canına tak etmişti. “Lütfen...”

Mary ona öyle acıdı ki neredeyse zavallı kadına daha fazla acı çektirmemesini söyleyecekti.

Ama kadın acı çekmiyordu. Adeta cennetteydi.

Adam elini kadının bacaklarının arasına indirdi ve parmaklarını tam da oraya daldırdı...

Mary sanki adam kendisine dokunuyormuş gibi bacaklarının arasında bir sıcaklık hissedince derin bir nefes aldı. Sıcaklanıp huzursuzlanarak kıpırdandı. Ahırın ılık havası birden bunaltıcı gelmeye, içerisi daha küçük görünmeye başladı.

Az sonra olacakları düşündükçe nefes alamıyordu.

Adam öne doğru eğilip kadını kendine doğru çekti. Dudaklarını boynuna yerleştirip bir aygır gibi burnunu ona sürttü.

Mary onun bir aygıra benzediğini fark etti. Değerli bir aygır. Gösterişli, zinde ve sağlam... Çevresine saf ve kontrolsüz bir güç yayıyordu. Onu izlemek insanı büyülüyordu.

Mary onu yandan görüyor olsa da yakışıklı olduğunu söyleyebilirdi. Koyu renkli ve dalgalı saçları biraz uzundu. Burnu birden çok kez kırılmış gibiydi ama yine de orantılı ve oldukça şekilli idi. Elmacık kemikleri çıkık, dudakları dolgun ve çenesi kuvvetliydi.

Mary onun bir lord olduğundan şüphe etmedi. Deri pelesininin yanındaki bir tabureye yaslanmış olan taş işlemeli kılıç kabzasını görmese de etrafına yaydığı kibir ve otorite son derece tanıdıktı.

Adam inkâr edilemeyecek kadar çekiciydi ama Mary'nin bakışlarını ondan alamamasının nedeni kadına yaptıklarıydı. Teni kızarıyor, nefesi kesiliyor ve göğüsleri sertleşiyordu.

Bunları kendisine de yapmasını istiyordu.

Kadın birden durup ardından da çığlık attığında ve bedeni inanılmaz bir şekilde sarsıldığında Mary bakışlarını ondan ayıramadı. Bir an için öylesine kendinden geçti ki bu kutsal bir an gibiydi. Ah... Mükemmeldi!

Kasılmalar bittiğinde kadın tamamen hareketsiz kaldı. Sanki tüm kemikleri yok olmuş ve sadece adamın yardımıyla dik durabiliyormuş gibiydi.

Mary o iri ellere, kalın ve güçlü parmaklara bakıp ardından da sıkı kaslı karnına, inanılmaz göğüs kafesine ve aynı şekilde inanılmaz olan ve o anda kendisine dönen yüzüne baktı.

Tanrım, adam ona bakıyordu! Aniden irkildi ve delici mavi gözlerini yere dikti. Bu şaşkınlığın sebebi sadece yakalanmış olması değil aynı zamanda uyarılmış oluşuydu.

Adam için çekici demek yetersiz bir tanım olurdu. Hayatında gördüğü en yakışıklı erkeklerdendi. Derin bakışlı parlak mavi gözleri, saçının koyuluğu ile adeta bir kontrast yaratıyordu. Göze çarpan çekici dudakları ve daha önce muhtemelen kırılmış olan burnu, erkeksiliğinin hırçın çekimini artırıyor. Hatlarının hiçbirini tek başına kusursuz değildi ama bir araya geldiklerinde...

Mary derin bir iç çekti. Bir araya geldiklerinde inanılmazlardı. Sert, çekici ve acımasız bir erkeksiliği vardı. Çok kontrollü olduğunu sanan birinin bile kalbine girebilirdi.

Ama Mary'nin kalbini asıl hızlandıran şey, adamın kendisine bakışı oldu.

Kenneth, keskin savaşçı duyuları sayesinde kadının şaşkın nefesini duymadan çok önce onun varlığını hissetmişti. Birilerinin ona gizlice yaklaşmasına izin verecek olsa –şu andaki gibi bir iş üzerindeyken bile– bu savaşta çok uzun süre var olamazdı.

Gerçi 'iş üzerinde olmak' biraz iddialı bir tanımdı. İş üzerinde olmak için yaptığı işle ilgili olması lazımdı ama Kenneth dikkatini yoğunlaştırmak için çabalamak zorunda kalıyordu. Diğer kadını görmeden önce, birlikte olduğu kadının bir an önce boşalmasını dilemeye başlamıştı.

Kalabalık bir kalede, iki kişinin en temel ihtiyaçlarına teslim olması ilginç bir durum değildi ama birinin orada durup onları izlemesi sıra dışıydı.

Kadın, Kenneth'in zannettiği gibi şaşkın bir utançla kaçmak yerine –öyle olması lazımdı– adeta transa geçmiş gibiydi. Başta Kenneth sadece siyah kıyafetlerle rahibe atkısını gördü ve onun bir rahibe olduğunu sandı. Tek eksiği elbisesinin üzerindeki omuz örtüsüydü.

Kadının ciddi ve üniformayı andıran kıyafetlerinden keyif aldı. Onu korkutmamak için doğrudan yüzüne bakmayıp yan gözle süzdü.

Kadın da Kenneth'a bakmıyordu çünkü onun altındaki kadının yüzüne odaklanmıştı.

Leydi Moira, bu gece ona sunulanlar arasından en mantıklısı gibi görünmüştü. Yatak arkadaşını seçerken, kral ve önemli lordlarıyla bağlantılı olmaması için çabalaması gerekiyordu. Leydi

Elizabeth Lindsay'ın dul hizmetçisi olan Leydi Moira, Kenneth'in başına dert açmazdı.

Ayrıca genç, sorunsuz, mutlu etmeye hevesli ve dinç bir kadındı. Onun için mükemmel bir partnerdi.

Sadece Kenneth bu kez fazla hevesli değildi. Eskiden çok hoşuna giden bu tür dinlenme araları artık sıradanlaşmaya başlamıştı. Bayatlaşmıştı. O anda başka bir şey yapıyor olmayı dileyebilirdi.

Bunun nedeninin onu bekleyen görev olduğunu düşünse de başka bir şey de olması da mümkündü. Belki de biraz heyecana ihtiyacı vardı.

İşlerine burnunu sokan bu kadın tam aradığı heyecanı yaratmıştı.

Bunu nasıl başardığını Tanrı bilirdi. İlk izlenimine göre bu kadın, hayalete benzeyen, büyükannesi kadar yaşlı olmayan, ancak manastırda yaşayanların giyeceği çirkin ve şekilsiz kıyafetlerinin içindeki renksiz bir canlıydı.

Ancak gördüğü kadın ne yaşlıydı ne de manastırdan gelmişti. Küçük ve zayıf yüzü, Kenneth'in gözlük olduğunu düşündüğü bir çift camın arkasında kısmen saklanmıştı. Parmaklarındaki yüzükler ve elbisesindeki broş, onun bir leydi olduğunu gösteriyordu. Leydi Moira gibi soylu kadınlardan birinin yardımcısı da olabilirdi.

Kenneth ona ilk baktığında tanıdık bir yanı olduğunu düşündü ama kadını daha önce görmüş olsa bile tanıyamadı.

Gayet unutulabilecek birine benzediği için bu çok da şaşırtıcı değildi. Hiç akılda kalıcı birine benzemiyordu. Zarif hatlarında gizli olan bir incelik var gibiydi. Kolaylıkla silinmesi mümkün olmayan bir güzelliğin yansımasıydı bu.

Kenneth gözlerini daha iyi görebilmeyi diledi. Ve saçlarını da... Hafif kavisli olan kaşlarının açık kahverengi tonuna rağmen saçlarının sarı olduğundan şüphe etti.

Bu zayıf ve sıradan kadının Kenneth'ı etkilemekten çok uzak olması gerekirken onu neden meraklandığı hakkında bir fikri yoktu.

Kenneth onu şaşırtmak istedi. O solgun yanakların kızarmasını istedi. Bilmiş ve ciddi yüzündeki gergin görüntüyü değiştirmek istiyordu. Ona unutamayacağı bir performans göstermek istiyordu.

Kadın, Leydi Moira'nın zevkinden çok etkilenmiş görünüyordu. Sanki daha önce böyle bir şey görmemiş gibiydi. Muhtemelen böyle bir şey görmemişti ve Kenneth ona bir ders vermek istedi. Her zaman yatak arkadaşlarına zevk verirdi ama bu seferkini uzattı. Leydi Moira'nın şaşıracığını bildiği yerlerine bilerek dokunmaya başladı.

Ve öyle de oldu. Ama bu hareketler onu sadece şaşırtmayıp aynı zamanda etkiledi de.

İkisi de etkilenmişti. Küçük röntgencisinin nefesi keskinleşip hızlanınca, Kenneth'in bedeni de uyarıldı. Her şey biraz daha ısınıp sertleşti.

Kenneth buna inanamıyordu. Bu küçük kadın onu tahrik ediyordu.

Lanet olsun, birilerinin kendisini izlemesinden bu kadar zevk alacağını bilse bunu çok daha önce denerdi.

Olabilecekleri içten içe tahmin etti. Bunun daha uzun sürmesini istiyordu ama birazdan yapacağı şeye kızın ne tepki vereceğini merak ediyordu. Bunu çok sevecekti. Leydi Moira kadar çok sevecekti.

Leydi Moira'nın bacaklarının arasına iyice yerleşip onu boşaltana kadar okşadı. Kadın, ağlar gibi inleyerek zevkle bağırdı.

Ama Kenneth'in gözlerini tüm bu süre boyunca ahlaksız röntgencisindeydi. Kadının ifadesinin yumuşadığını, dudaklarının aralandığını ve gözlerinin belirgin bir özlemle dolduğunu gördü. Ona istediği zevki tam da o anda vermeyi çok istedi.

Tanrım. Karın kasları kasıldı ve hissettiği arzuyla irkildi. Bunu beklemiyordu. Bu kadar etkileneceğini sanmazdı ama kadının yüzündeki cinsel uyanış, şaşkınlık ve arzu -gönülsüz bir arzu- Kenneth'in tanık olduğu en erotik şeylerden biriydi.

Boşalabileceğinden artık şüphesi yoktu.

Böylesine sıkıcı ve sıradan bir görüntünün altında, bir eğlence düşkünün tutkusunun gizli olacağını kim bilebilirdi ki?

Kadın ona yaptıklarının hiç farkında değildi ama Kenneth bunu görmesini istiyordu. Onun kendisine bakmasını istiyordu.

Sonunda baktı.

Başta Leydi Moira'nın gömleğini çıkarma teklifinden hoşlanmamış kendisini pazardaki bir aygır gibi hissetmişti ama şimdi buna memnun oluyordu. Kadının bakışlarının çıplak teninde dolaşmasından, belirgin bir hayranlık ve masum bir açlıkla izlenmekten hoşlanıyordu.

Evet, kadın Kenneth'i istiyordu ama onu şaşırtan onun da kadını istiyor oluşuydu. Şu anda içine girdiği kişinin küçük röntgencisi olmasını ne kadar çok isterdi...

Birbirlerine baktıklarında aklından geçenleri genç kadının anlamasını sağladı. Gözleri iki cam parçasının altından bakarken kocaman görünüyordu. Kenneth'in arzusunun kuvvetini hissedince daha da irileşti. Dünyada onlardan başka hiç kimse yokmuş gibi birbirlerine yaklaşıp bir olmuş gibiydiler.

Kenneth'in kanı artık daha hızlı akıyordu. Hislerin giderek yoğunlaştığını hissediyor ve çok uzun süre dayanamayacağını anlıyordu.

Ne yaptığını bile düşünmeden ama aralarında hiçbir şeyin –ya da hiç kimsenin olmasını– istemeden, altındaki bedenden uzaklaşıp kendini avucunun içine aldı. Kadının gözlerine bakarak kendini okşamaya başladı. Kendisini avuçlayan kişinin röntgencisi olduğunu hayal ediyordu. Onun gergin ve sıcak görüntüsü yüzünden deliriyordu. Yüzündeki ifade işini kolaylaştırdı.

İnledi ve eli giderek daha da hızlandı. Bedenindeki tüm kaslar olacakları düşünerek gerildi. Bunu hissedebiliyordu. Neredeyse...

Kadın gözlerini ondan ayırmıyordu ama Kenneth ne yaptığını bildiğini tahmin edebiliyordu, çünkü şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Dudakları küçük ve mükemmel bir 'O' şeklindeydi.

Şaşkınlıktan nefesi kesildi ve çıkardığı erotik bir ses Kenneth'i heyecanlandırdı. Kalçası kasıldı. Derinden gelen bir sesle inledi ve zevk dalgalarıyla kasıldı.

Kenneth'in işi bittiğinde birbirlerine içten gelen bir farkındalıkla uzun ve ateşli bir şekilde baktılar. Adeta kadının kalbinin çılgınca atışını kendi kalbinde, hızlanan nefesini de kulaklarında hissediyordu. O anda ona dokunabilmek için her şeyini verebilirdi. Elini onun bacaklarının arasına itip orada bulacağından emin olduğu sıcaklığı ve ıslaklığı hissetmek istiyordu. Onu kendinden geçirmek için kaç hamleye ihtiyacı olurdu?

Ama bu büyü Leydi Moira tarafından bölündü. "Bu inanılmazdı. Söylentilerin abartılı olmadığını görmek çok güzel. O uzun kılıcınızı söyledikleri kadar etkili kullanıyorsunuz."

Kenneth gereksiz bir rahatsızlık hissetti. Kadından kendisiyle birlikte olmasından başka bir şey beklemiyordu. O halde neden erkekliğinin boyutlarıyla ilgili bir imadan daha farklı bir yorum beklemişti?

Kenneth, Leydi Moira'yı bırakınca, kadın tatmin olmuş bir halde samanla kaplı zemine düştü ama düşerken kendini yere oldukça zarif bir şekilde bıraktı.

Kenneth, Leydi Moira'yı neredeyse tamamen unutmuştu. Belli ki röntgencisini de unutmuştu. Kadın arkasını dönüp kendini şeytan kovalarmış gibi kaçmadan önce Kenneth yüzündeki dehşet ifadesini gördü.

Kenneth gitmesine izin verdi. Ama bir yanı onun peşinden gitmek istiyordu.

Leydi Moira doğruldu. "Bir şey duydunuz mu?"

Kenneth başını iki yana sallayıp gömleğine uzandı ve sorunun ne olduğunu merak etti. "Atlardan biriydi. Toparlansan iyi olur. Çocuklar kısa süre sonra döner."

Kadın basmakalıp sözlerine on beş dakika kadar daha devam etti. Kenneth, saçını ve elbisesini toparlamasına yardımcı oldu ve sonunda onu ahırdan çıkarabildi. Aklı diğer kadındaydı. Kimdi bu kadın? Ve daha da şaşırtıcı olan şey, onu neden umursuyordu?

Hayatında daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı ve bunu ona yaptıranın ne olduğunu bilemiyordu. Genellikle kibirli ufaklıklardan hoşlanmazdı ama kadının tepkilerindeki bir şey –o masum uyarılmışlık ile çok da masum olmayan açlık– Kenneth'in kanını karşı konulmaz şekilde ateşlemişti. Kadın unutulmazdı... Akılda kalıcıydı.

Oyun oynamak istediği için başladığı macera beklenmedik bir hal almış ve onu tuhaf bir şekilde huzursuz etmişti. Çok ilerri gittiğini biliyordu ama sonuçta kadını orada durup kendisini izlemeye o zorlamamıştı. Ve ikisinin de bundan bu kadar keyif alacaklarını bilmiyordu.

Kadın kafasını karıştırmıştı ama şu anda odaklanması gereken tek şey Bruce'un gizli ordusundaki yerini almaktı. Ne kadar kafa karıştırıcı olursa olsun, bir kadının dikkatini dağıtmasına izin vermeyecekti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“İyileştiğini gördüğüme sevindim, Leydi Mary.”

Kral, yarışları izlemesi için kurulan çadıra doğru ilerlerken Mary'nin koltuğunun önünde durdu. Antik Roma amfi tiyatrosundan model alınarak yapılan yuvarlak alan ahşap banklarla çevrelenmişti. Kralın ekibiyse yarışları kendileri için özel olarak dikilen başka bir yerden izleyecekti. İlk bir gün olduğu için tepelerine yerleştirilen kanvas çadır sevindiriciydi.

Mary, kardeşinin eski eşi, MacKenzie lideri ve onların üç genç kızıyla birlikte merdivenlerin yanından yarışları izliyordu. Liderin iki oğlu da bazı yarışlarda yer alacaktı. Krala gülümseyerek baktı. Yanaklarının pembeleşmesini utanca değil de ılık havaya bağlamasını umdu. “Daha iyiyim, efendim.”

O korkunç gecenin üzerinden geçen dört gün boyunca onunla karşılaşma ihtimalinden kaçmak için hasta numarası yapmıştı. Evet, bir korkak gibi saklanmıştı ve bunu kabul edecek cesareti bile yoktu.

“Tüm eğlenceyi kaçıracaksın diye korktum. Şu ana kadar yarışlar çok heyecanlıydı. Şövalyelerimden biri ortalığı fena halde kızıştırdı. Neredeyse girdiği tüm yarışları kazandı ve şampiyon olmak üzere. Sutherland Kontu'nun erkek kardeşi ve vârisi Sör Kenneth. Onu tanıyor musun?”

Mary başını iki yana sallarken bunun neden fazla kibar bir konuşma olduğunu merak etti. "Saraya gelmeyeli çok uzun zaman oldu, lordum."

Robert'ın yüzüne bir gölge düştü. "Evet tatlım, bunu biliyorum. Her şeyin farklı olmasını dilerdim. Çok özlendin. Umarım kısa süre sonra geri dönersin." Sustu ve ona masum bir gülümsemeyle baktı. "Belki de bir dahaki sefere oğlunu da getirirsin?"

Mary'nin dudakları neşeye kıvrıldı. Robert Bruce isteklerini dile getirirken gayet netti. Tahtını Edward Plantagenet'in demir yumruğundan kurtarmak ancak cesur bir adamın yapacağı bir işti. Robert, Mary'nin oğlunu da bayrağı altına almak istediğini saklamıyordu ama onu İngiltere Kralı'nın burnunun dibinden kaçırmak riskli bir işti. Bu riski neden alacaktı ki? İskoçya'da onun için siyaset, karmaşa ve geleceğini kontrol edecek erkeklerden başka ne vardı? İngiltere'de ne mutlu ki bunların hepsinden uzaktı. Ayrıca geçen sefer kaçmaya çalıştığında neler yaşadığını unutmamıştı.

"Bunu çok isterdim, efendim," dedi çekimser bir tavrıyla.

"Onunla tanışmanı istiyorum," dedi kral, ancak Mary'nin kafası karışınca ekledi, "Yakında şampiyonumuz olacak kişiyle. Belki de bu gece yemekte bizimle oturursun?"

Bunu söyleyiş şekli, Mary'nin zihnindeki tehlike çanlarının çalmasına neden oldu. Eğer kral, Mary'nin bir adamla tanışmasını istiyorsa bunun nedenini tahmin etmek çok zor değildi ama o, bir İskoç eşe de bir İngiliz eşe olduğu kadar isteksiz bakıyordu. "Bundan onur duyarım, efendim. Umarım kendimi yeterince iyi hissederim."

Ama ne yazık ki hastalığının tüm gücüyle geri döneceğinden şüpheleniyordu.

Kral, MacKenzie lideriyle konuşmak için uzaklaştı ve Mary de alanda toplanmaya başlayan yarışmacıları izlemek için arkasına yaslandı.

Heyecanlandığını hissedebiliyordu. Bu etkinliğe kendini kaptırmamak mümkün değildi. Kendini gönüllü olarak odaya hapsedmiş bile olsa etkinlikten uzak kalamamıştı. Kulenin penceresinden yarışları izlemişti. Etkinliklerin uzağında da olsa katılmayı istemesine engel olacak kadar uzakta kalamamıştı.

Yapamamıştı. Kendi kendine insanların hasta olduğunu sanıp telaşlanmasını istemediği için ortaya çıktığını söylüyordu. Sadece eski eşinin kardeşleri, Leydi Christina ve Margaret değil, kalenin leydisi Leydi Anna Campbell da telaşlanmaya başlamıştı. Bir gece daha odayı paylaştığı leydilerin o günkü etkinlikleri detaylarıyla anlatmasına ve kendisinin her şeyden uzak kalmasına katlanamayacaktı. Yarışlara bir kez gelmişti ve o zaman da kendini kocasına kaptırdığı için başka bir şey hatırlamıyordu.

Birden kalabalıktan bir uğultu yükseldiğinde Margaret'a döndü. "Bu da ne?"

Margaret sırtıp alana yeni giren bir adamı işaret etti. "İşte o."

Mary, kadının gösterdiği tarafa dönünce donup kaldı. Ah Tanrım, bu *oydu*! Yüzünü maskeleyen çelik bir başlık takıyor olsa da omuzlarının kibirli duruşu tüm kaslarını, sinir uçlarını ve bedeninin her bir santimetresini hemen tanımasını sağlıyordu. Belki de hafızasına kazınmış olan omuzlarının genişliği, kollarının kalınlığı ve etkileyici göğüs kafesi de onu hatırlamasına neden olmuş olabilirdi.

Kendine engel olamadan bakışlarını yere indirdi. Odasına dönene kadar gözlüklerinin gözünde olduğunu bile fark etmemişti. Dikiş yaparken düşmemeleri için bunu bir kurdeleyle boynuna bağlamıştı. Muhtemelen bu yüzden adam çok... iri görünmüştü.

Onu bir daha görmemeyi, olanları hafızasının en derinlerine, en karanlık köşelerine gömmeyi ve böyle bir şey asla yaşanmamış gibi davranmayı istemek işe yaramamıştı. Onu yeniden görmek her şeyi hatırlamasına neden olmuştu.

Yanakları ısındı. Ne sanmıştı ki? Neden kaçmamıştı? Kaçmış olması lazımdı. Hâlâ orada durup her şeyi izlediğine inanmıyordu. Önce kadına zevk vermesini, ardından da kendi kendine...

Kendi kendine zevk vermesini izlemişti.

Daha önce hiçbir erkeğin kendi erkekliğini avucuna aldığı görmemişti. Bu kesinlikle şeytani bir şeydi. Kesinlikle şeytani bir şeyin bu kadar tahrik edici olabileceğini düşünemezdi.

Utanç tüm bedenini sarana kadar -en azından kendi kendine tenine yayılan sıcaklığın nedeninin utanç olduğunu söylüyordu-bunu düşünemezdi. Yüce Tanrım, hayatında daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Genç adam boşaldığı sırada bir an için Mary'nin gözlerine bakmış ve bunu ona yapanın kendi olduğunu düşünmesine neden olmuştu. Tüm o derinlik, tüm o sıcaklık, tüm o erkeksi enerji Mary içindi.

Mary'ye bakışları...

Daha önce ona kimse böyle bakmamıştı. Arzulanabilir bir kadına bakar gibi... Mary genç ve sevimliyken bile eşi onu fark etmezdi. Zaten çevresinde dolaşan çok fazla güzel kadın olurdu.

Mary nasıl bir aptaldı, neler söylüyordu böyle! Onca yıldan sonra hâlâ bir erkeğin arzularını canlandırabileceğini sanıyordu. En iyi zamanlarında bile kocasının ilgisini çekememişti. Nasıl olacaktı da mümkün olduğunca sıradan görünmeye çalıştığı bir dönemde bir erkeğin ilgisini çekecekti ki?

Daha da kötüsü, adamın kendisinin uyarıldığını fark ettiğini ve o kadına verdiği şeyi istediğini tahmin ettiğini biliyordu. Bu, gördüğü ama asla deneyimlemediği bir tutku ve zevkti.

Hayatının en erotik anının bir parçası olamaması ne kadar acınası bir durumdu!

Mary kendi yaptığına mı adamın yaptığına mı daha çok şaşırmalıydı bilmiyordu. Adamın şeytani cazibesi, kendisinin bun-

dan zevk alıyor oluşu... Bir de her şey bitince utanmıştı. Adam muhtemelen hâlâ ona gülüyordu. Bir tanrının gerçekten kendisiyle ilgilenebileceğini sanan -kısa bir an için bile olsa- aptal ve küçük bir ölümlü...

Yine de, "Kim o?" diye sormadan edemedi.

"Etkileyici, değil mi?" dedi Margaret, gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla.

Belli ki Mary'nin ifadesinden bir şeyler anlaşıyordu. Umursamaz bir şekilde omuzlarını silkti ama bu ikisini de aldatmaya yetmedi.

"Kralın bahsettiği adam," dedi Margaret. "Morayli Sör Kenneth Sutherland. Çok büyük bir sürpriz oldu. Kimse onun bu kadar başarılı olmasını beklemiyordu. Ağabeyi birkaç yıl önce şampiyon olmuştu ama Sör Kenneth daha önce hiç kazanmamıştı."

Mary'nin kalbi aptalca bir an için teklese de sonra hemen normalde döndü. Kendi kendine böyle yakışıklı bir adamla bir müttefiklik düşünmenin ancak küçük bir kızın hevesi olabileceğini söyledi. Ama Mary artık küçük bir kız değildi. Rüyalara kendini kaptırmayacak kadar büyüktü. Bir zamanlar kibirli ve yakışıklı bir şövalyeyle evlenmişti ve bu da başına bir ömür yetecek kadar dert açmıştı.

"Çok akıllıca bir iş olur," dedi erkek kardeşinin eski karısı.

Mary soru sorarcasına kaşlarını çattı. "Ne işi?"

"Onu kilise sunağının önüne getirmek. Burada bunu yapmak istemeyecek bir tane bile genç ve bekâr kadın yoktur. Özellikle de ağabeyi onu vârisi ilan ettikten sonra."

Demek ki Margaret da kralın niyetinden haberdardı.

"Ama bu geçici bir durum olmalı. Kontun kendi oğulları olana kadar."

Margaret başını iki yana salladı. "Söylentilere göre kontun oğlu olmayacakmış. İleride ya Kenneth Sutherland ya da onun oğlu kont olacak. Yakışıklı yüzü yetmezmiş gibi bir de kontluk ihtimali eklenince, İskoçya'nın en çok aranan adamlarından biri oldu. Ve görünen o ki kral onu sana doldurulmuş bir kuş gibi altın işlemeli bir tabakta sunuyor."

Mary istemese de dudaklarını büzdü. Aklında canlanan görüntü çok saçmaydı. Zaten gösterişli tavus kuşlarına yeterince doymuştu. "Robert'in niyeti buysa, korkarım hayal kırıklığına uğrayacak."

Mary, Margaret'in yüzüne dikkatle baktığını bildiğinden yüz ifadesini değiştirmede. "Ondan hiç etkilenmediğini söyleyemezsin."

Etkilenmişti ama evlenecek kadar değil. Zihninde engel olmadığı günahkâr bir düşünce canlandı.

Yüce Tanrım, Mary'nin nesi vardı?

Nesi olduğunu çok iyi bildiğinden derin bir nefes aldı. Sorunun ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Başını sert bir şekilde salladı. "Yeniden evlenmeye hiç niyetim yok."

Margaret ona anlayışlı bir bakış attı. Mary'nin evliliğindeki kalp sancılarını ve hayal kırıklıklarını yakından biliyordu. "Gerçi bizim konumumuzdaki kadınların niyetinin pek de bir önemi yok, değil mi?"

Bu acı bir gerçektir. Ama Mary, yeniden evlenmeye zorlanmaktansa bir manastıra kapatılmayı tercih ederdi. En azından o zaman kendi kaderini kontrol edebilirdi.

"Her erkek ağabeyim gibi değil, Mary." Margaret, Kenneth Sutherland'in balta yarışı için rakibinin karşısındaki yerini alışını izlerken kaşlarını çattı. "Ama belki de ondan etkilenmemekte haklısındır. Korkarım Kenneth Sutherland de arkasında ağabeyim kadar fazla kırık kalp bırakmıştır."

Kaygılarının onaylanmış olması tuhaf bir şekilde üzücüydü. Ama kıyaslamaya bir kez başlayınca buna engel olmak zordu. Yarışlar devam ettikçe, bu düşünce zihninde daha da netleşti.

Yeniden on sekiz yaşına dönmüş, kocasını ilk kez izliyor ve bir kahramanın doğuşuna tanıklık ediyor gibiydi. Atholl da mükemmeldi. O zamanlar nasıl heyecanlandığını hiç unutmuyordu. Koltuğunda yüreği ağzına gelerek oturduğunu ve üç yıldır evli olsa da kendisi için bir yabancı olan adamın farklı yarışlarda mücadele edişini izlemişti.

Evliliklerinin ilk yılında hapis nedeniyle Mary'den ayrı kalan, ikinci yılında ise Edward için Flanders'ta savaşan Atholl'un ancak birkaç ay öncesinde İskoçya'ya dönmesine izin verilmişti. Sadece birkaç haftalığına Blair Kalesi'ne, Mary'nin yanına gelmiş ve hemen ardından da saraydaki işlerini yapmak için geri gitmişti. Mary'nin yarışları dört gözle beklemesinin nedeni sadece ilk deneyimi olması değil, aynı zamanda evlendiği yakışıklı adamla ilk kez zaman geçirme şansı bulacak olmasıydı. Düğün gecelerindeki ilk birleşmelerinin hoşnutsuzluğu, Mary'nin onun iki yıl sonraki dönüşünden daha hoş bir deneyim umut etmesine ve masum bir merakla daha fazla şey öğrenmek istemesine neden olmuştu.

Başta parlak zırhının içindeki yakışıklı şövalye Atholl'un, onun uğruna savaşması bir masalı andırmıştı. Okçuluk yarışında kazanan eşinin kendisine dönüp reverans yaptığını hiç unutmayacaktı. Kalabalık, bu romantik davranış üzerine coşmuştu. Mary kalbinin gurur ve mutlulukla dolup taşıdığını düşünmüştü.

Ama bu masal çok uzun sürmemişti. Atholl, kalabalığa nasıl oynaması gerektiğini hep çok iyi bilmişti. Bu hareket Mary için değil, kalabalık içindi. Birkaç gece sonra Mary gerçeği öğrendi. Eşi onun yatağına gelmiyordu çünkü kendine başka bir yatak bulmuştu. Hatta bir sonraki sabah duydukları doğruysa, yatmak için pek çok yataktan birini seçmesi gerekmişti.

Mary gözyaşları içinde karşısına çıktığında bunu inkâr etme gereği duymamıştı. Aksine, kendisini ilgilendirmeyen işlere burnunu soktuğu için ona öfkelenmişti. O korkunç konuşmadan sonra bile Mary gerçekleri kabullenmek istememişti. Eşinin kendisine âşık olmasını sağlayabilirse diğer kadınları unutacağını düşünüyordu ama girişimleri işleri daha da kötüleştirmişti. Atholl'a tutunmak için çabaladıkça onu kendinden uzaklaştırmıştı.

Mary onun karısıydı. Oğlunun annesiydi. Görevi aklına gelirse ara sıra yatak arkadaşı oluyordu. Ama onun gibi bir adam için asla tek bir kadın yeterli değildi. Birçok kadının ilgisini isteyen –hatta bundan beslenen– erkekler vardı. Atholl da onlardan biriydi. Mary yıllarca hayal kırıklığı, kıskançlık, kalp sancısı çekse de sonunda bunu kabullenmişti.

Bunun bir anlamda kendi hatası olduğunu biliyordu. Eşini bir idol haline getirmiş, gözünde çok yüksek bir yere yerleştirmiş ve ona o yerden düşmekten başka şans vermemişti. Kahraman diye bir şey olmadığını öğrenmişti. Zamanla bakış açısı değişmişti. Atholl'dan yapmayı aklından bile geçirmediği şeyler beklemek aptallıktı. Onların evliliği sadece bir çıkar evliliği idi. Mary o kadar genç ve hayalperest olmasa belki de her şey farklı ilerlerdi.

Kenneth Sutherland'in kalabalığı coşturmasına bakınca onun Atholl'a benzediğinden şüphe etti. O da tezahüratlardan besleniyor gibiydi çünkü meydanda karşısına çıkan adamları bir bir yendi. Yine de Kenneth hızlı ve etkileyici bir zafer elde ettiği anda, Mary de kalabalıkla birlikte alkış tutmaktan kendini alıkoyamadı.

Çok acımasız, hızlı ve kirli bir yarıştı. İki rakip, geçici arenada dolanıp kemik kıracak kadar kuvvetli baltalarıyla taraflardan biri yere serilene kadar birbirlerine darbe ardına darbe indiriyordu. Sör Kenneth karşılarında olunca, rekabet fazla uzun sürmedi. Hızlı ve acımasızdı. Silahını bir çocuk oyuncağı gibi sallıyor rakiplerinin de çocuk gibi görünmesine neden oluyordu.

Sadece son iki rakibi ona karşı mücadele edebildi. Oldukça iriyarı olan Fergal MacKinnon, Kenneth'in sol tarafına sert bir darbe indirmeyi başardığında, Mary de kalabalıkla birlikte nefesini tutup adamın düşüp düşmeyeceğini görmeyi bekledi. Ama o düşmedi. Bu darbe genç adamı daha da canlandırmış, güçlendirip daha kararlı olmasını sağlamıştı. İrikıyım rakibine hiçbir sınır olmadan saldırmış, kuvvetli ve acımasız balta darbeleriyle onu yere sermişti.

Mary final yarışının uzun bir kısmında koltuğunun ahşap kısmını sıkıca tutsa da adamın kazanacağından bir an bile şüphe etmemişti. Onu yöneten bir güç vardı. Mary'nin de kalabalığın da hissettiği bir güç vardı arkasında. Graham klanının savaşçısı ona karşı koydu ama bu da yeterli olmadı.

Kenneth Sutherland, kalabalığın coşkulu tezahüratlarıyla balta yarışının kazananı olarak tebrik edildi. Ve bir an için başlığını çıkardığında ve güneş ışığı üzerine vurduğunda, Mary'nin nefesi kesildi. Adam gerçekten etkileyiciydi. Hayranlık uyandıracak bir adamdı. Çevresini aniden saran kadınlar da öyle olduğunu düşünüyor olmalıydılar.

Son derece büyük bir hayal kırıklığı yaşayan Mary arkasını dönmeye yeltendi ama o sırada olduğu yerde kaldı. Kenneth'in bakışlarının da kendisine döndüğünü fark edince yıldırım düşmüş gibi hissedip derin bir nefes aldı. Bir an için donup bu delici bakışların altında olduğu yere çakıldı. Adam ona başıyla selam verirken kalbi deli gibi atıyordu. Tıpkı seneler önce Atholl ile olduğu gibiydi. Kahretsin ki Mary hâlâ o zamanki kadar aptaldı ve gerçekleri hatırlayana kadar içinde çocukça bir keyif hissetti. Hemen bakışlarını ondan kaçırıp önünde duran bir adamın arkasına geçti.

Bu imkânsızdı, değil mi? Etrafta çok fazla insan vardı. Onu kalabalığın içinde tanımış olamazdı. Etrafına bakarken Kenneth'in

başka birine bakıyor olabileceğini düşündü. Ama yeniden ona baktığında kalbi buz kesti.

Yüce Tanrım, adam ona doğru geliyordu!

Kenneth havasındaydı ve güneşin altında geçen her dakikanın tadını çıkarıyordu. Bunun için dünyaya gelmişti. Savaşmak için. Yarışmak için. Kazanmak için. Evet, her şeyden ziyade kazanmak için.

Yıllar süren bir çalışma, kararlılık ve hatırlamak bile istemeyeceği kadar çok kez çamura saplanışın ardından istediğini elde etmek üzereydi: En iyi olacaktı.

Bir yarışa daha katılacaktı ve sonra Bruce'un gizli ordusundaki yeri hazır olacaktı. Bunu başaracaktı. Hissedebiliyordu. Kalabalığın tezahüratlarına çok sevindi. Onların da bunu hissettiğini biliyordu. Kader ve yazgı arkasındaydı. Hiçbir şey ona engel olamayacaktı. İlk kez karşısında kimse yoktu. Yarın güreş yarışından sonra şampiyonluğu ilan edilecekti.

Daha önce hiç kimsenin yapamadığını yapıp beş silah yarışını da kazanmıştı. Kader yanında olduğundan okçuluk yarışını da kazanmıştı. John MacGregor'u yenmek için hayatının atışını yapması gerekmişti ama bunu bir santimetreden küçük bir farkla başarmıştı.

O anda MacKay'in yüzünü görebilmeyi dilerdi. Yarınki yarışın ardından Bruce'un gizli ordusunda, İskoçya'nın en iyi savaşçılarının arasındaki yerini almasına bir engel kalmayacaktı. Eski rakibi de buna engel olmak için hiçbir şey yapamayacaktı.

Kenneth, kralın çadırına doğru baktığında Bruce'un da diğerleriyle birlikte kendisini alkışladığını görünce mutlu oldu.

Onu da o anda gördü. Küçük röntgencisini.

Son birkaç gündür birden çok kez –hatta dört kez– onu aradığını fark etmiş, sonunda yaşananların bir hayal olduğundan şüp-

he etmeye başlamıştı. Ama hayır, kadın oradaydı. Kralın olduğu tarafta sakin ve asık suratlı bir halde Alexander MacKenzie ve eşiyle birlikte oturuyordu. Leydi Margaret'in yardımcılarında biri miydi?

Gizemi biraz olsun aydınlatmak, bu konuyu arkasında bırakması için yeterli olmalıydı. Şu anda tek bir şeye odaklanmalıydı: Yarınki yarışa. Kadının sımsıkı bağlanmış bağlarını çözüp ciddi görüntüsünün altındaki tutkuyu ortaya çıkaran kişi olmanın nasıl bir şey olacağını merak etmemesi lazımdı.

Lanet olsun, rahibeleri yoldan çıkarmaya dair fanteziler kuran erkekler tanıyordu. Kendisinin de onlardan biri olduğunu hiç düşünmemişti ama kadının üzerindeki o şekilsiz siyah elbiseyi yırtıp atmayı, altında yatan ahlaksızlığı ortaya çıkarmayı düşündüğü sırada kanının hızlandığını yok sayamazdı.

Kadının nefesini kesmek istiyordu. Ona dokunduğu anda dudaklarının aralanıp yanaklarının kızarmasını istiyordu. İlk kez kendinden geçmesini sağlayan kişi olmak istiyordu.

Göz göze geldiklerinde ona başıyla selam verdiğini fark edince kendi kendine şaşırdı. Böylece onu unutmadığını bir şekilde kabullenmiş oluyordu. İnsanların içinde daha önce hiçbir kadını diğerlerinden ayırmamıştı -ya da romantik olarak nitelenebilecek bir şey yapmamıştı- ve bu hareketi onu şaşırttı.

Bunu kimsenin görmediğini düşünse de o görmüştü. İskoçya'nın öbür ucunda bile olsa gözlerinin irileştiğini görebilirdi. Aralarında sadece elli adım kadar vardı. Kadın önündeki adamın arkasına saklandığında hissettiği şey şaşkınlıktan ziyade keyifti. Ama ondan bu kadar kolay kaçabileceğini sanıyorsa yanıliyordu.

Kenneth az önceki kararını değiştirdi. Lanet olsun, çok çabalamıştı. Rahatlayıp zafer öncesi biraz dinlenebilirdi. Onu istiyordu ve artık beklemesine gerek yoktu.

Ona doğru ilerlemeye başladı ama arenadan daha yeni çıkmıştı ki onu tebrik etmek isteyen onlarca kişi yolunu kesti. Bir grup kadın, "Sör Kenneth, mükemmeldiniz," derken, erkekler de, "Deli gibi etkileyici bir dövüştü, Sutherland," diyordu.

Buraya gelmek için o kadar uğraşmıştı ki her anın tadını çıkarmalıydı. Bunu her zaman istemişti. Ama o, sabırsız bir şekilde kadını az önce gördüğü platform ile merdivenleri inceliyordu. Kalabalık çok yoğundu ve kadın onların arasından seçilemeyecek kadar minyondu.

Sonunda kalabalıktan sıyrılabilirdi. Merdivenin başına doğru yöneldiğinde, ileride renkli ipekler denizine karışmış siyahlığı gördü. Kendisini saklamak için tercih ettiği sade giyiminin onu tanımasını sağlaması Kenneth'i güldürdü.

Kadının arkasından gidebilirdi ama Leydi Moira onu yakaladı. "Tebrikler, lordum. Bir zafer daha... Birine mi bakıyordunuz?" Kadın gözlerini öyle çok kırptıyordu ki Kenneth gözüne bir şey olup olmadığını sormamak için kendini zor tuttu. Normalde bu tür cilveler onu keyiflendirirdi ama şu anda bundan rahatsız oluyordu.

Avının kendisinden uzaklaştığını görünce sabırsız bir şekilde dudaklarını sıktı.

Moira, arkadaşının çabalarından etkilenmiş gibi görünen Leydi Elizabeth Lindsay ile birlikteydi. Leydi Elizabeth, kendini eşine adanmış olmasıyla meşhurdu ve Kenneth da bunun aksini görmemişti. Kadın arkadaş canlısı ve kibardı. O kadar. Bu da Kenneth'ın işine geliyordu. Güzel bir kadın olsa da çok akıllı, inatçı ve önyargılıydı. Lindsay ona cazip gelmiyordu. Mücadele savaş meydanında olmalıydı, yatak odasında değil.

"Hepimiz bir şeyi merak ediyoruz," dedi Leydi Elizabeth.

"Neyi?" diye sordu Kenneth, kadının omzunun üzerinden bakıp avını takip etmeye çalışarak.

“O selamın kime olduğunu,” dedi Leydi Elizabeth.

Kenneth şaşkınlığını gizlemeden baktı kadına. “Selam mı?”

“Evet, herkesi şaşırttı. Yanımda oturan kadınlar kendilerine selam verdiğinizden çok emindi,” dedi Leydi Elizabeth gülümseyerek.

Ah lanet olsun, galiba zannettiğinden daha çok dikkat çekmişti. Kenneth tepkisini bir gülümsemeyle sakladı. “Onlara selam veriyordum,” dedi.

Leydi Moira adeta zevkle güldü ve ellerini çırpı. “Biliyordum. Peki kime?”

“Bunu ben söylemeyeyim. Siz bulun,” dedi çapkın bir tavırla göz kırparak. “Şimdi izninizle. Kız kardeşimi gördüm. Yaralarımı iyileştirsın ki yarınki yarışlara hazır olayım.”

Bu kısmen yalandı. Kaburgasına aldığı darbe, zırh yeleşinin altında zonklamaya başlamıştı. Zırhı darbelerin etkisini kısmen engelleyebiliyordu ve fena bir morluğu olduğundan şüphe ediyordu. Helen'a yaralarını tedavi ettirecekti ama önce kendisinden kaçmak için kalabalığın içinde koşan küçük rahibesini yakalaması lazımdı.

Kadın kaçınılmaz olandan uzaklaşmaya çalışıyordu. Kenneth yarınki yarışı kazanacağından emin olduğu kadar, bu gece bitmeden onu altına alacağından da emindi. Ya da belki üzerine alırdı.

Sadece bunu düşünmek bile kasıklarının gerilmesine neden oldu.

Kadın kalenin girişinden geçtiği sırada durup arkasına döndü.

“Mary, bekle!” dediğini duydu başka bir kadının. Kenneth döndü ve konuşanın Leydi Margaret MacKenzie olduğunu gördü. “Bu telaşla nereye gidiyorsun?”

Mary. Tahmin etmeliydi. Dikkat çekmeyecek olan sıradan ve basit bir isimdi. Tıpkı diğer özellikleri gibi. Kenneth sadece bir-

kaç metre gerideydi ve kadın henüz onu görmemişti. "Sanırım güneş..."

Birden sustu ve Kenneth'ı gördüğü anda gözleri de ağzı gibi kocaman açıldı. Bu ifadelerin böyle bir yüzde çekici görünmemesi gerekirdi ama Kenneth ahırda olduğu gibi bu ifadeler yüzünden tahrik oldu.

Kenneth onu yüzünün yarısını kapatan gözlükleri olmadan güneş ışığında ilk kez görüyordu. Saçı hâlâ çirkin bir duvak ve rahibe atkısının altındaydı, elbisesi ise kocaman ve şekilsizdi. Teni yine soluk, yüz hatları -özellikle de çökmüş yanaklarının üst kısmındaki belirgin elmacık kemikleri- çok keskindi ve bir şekilde bembeyaz ve hayaleti andıran bir havası vardı ama daha yakından bakınca, Kenneth'ın içgüdülerinin haklı olduğu anlaşıyordu. Sevimliliğinin izleri ile güzelliğini özellikle saklama çabası, gün ışığında daha belirgindi.

Gözlerini saklayacak bir şey yoktu ve kesinlikle mükemmellerdi. Çökmüş yanaklarının üzerinde yuvarlak ve kocaman görünüyorlardı. Etkileyici bir yeşil-mavi tonundaydılar. Narin yüzüne farklı bir hava katan kalın ve uzun kirpikleriyle çevrelenmişlerdi. Dudakları da yumuşak ve dolgundu. Kenneth'a diliyle açmak isteyeceği bir paket gibi görünüyorlardı.

Birbirlerine baktıkları anda kadın içgüdüsel olarak bakışlarını yere indirdi. Sanki ondan gözlerini kaçırmak ister gibiydi.

Saklanıyordu. Tam olarak yaptığı şey buydu. Bunu neden yaptığını ve neden saklandığını merak etti.

"Leydi Mary, Leydi Margaret," dedi iki kadına selam vererek yaklaştığı sırada.

Leydi Margaret derin bir nefes alarak ona döndü. Dikkatle bir ona bir Mary'ye baktı. "Siz daha önce karşılaştınız mı?"

Kenneth, Mary'nin kızaran yanaklarını görünce sırtıttı.

“Kısa süreliğine,” dedi Mary gergin bir şekilde.

Mary’nin gerçekten rahatlaması gerekiyordu. Bir yay kadar gergindi.

“Pek kısa sayılmazdı,” diye onu düzeltti Kenneth. Onunla alay etme isteğine engel olamıyordu. Kadının yanaklarının kızardığını görmek hoşuna gitmişti. “Tanışıklığımızı ilerletmek isterim. Umarım yarışlardan sıkılmamışsınızdır? Belki de sizin için yeterince heyecan verici degillerdir?”

Kenneth kadına çok kötü davrandığını biliyordu ama onunla alay etmeden duramıyordu.

Ancak Mary utanmamıştı. Kenneth’a öfkeli bakışlar attı.

“Ah, çok heyecanlıydı, değil mi Mary?” diye araya girdi Leydi Margaret.

Kenneth, kadının bunu başıyla onayladığını düşünse de çenesini öyle çok sıkıyordu ki bundan emin olamadı. “Eminim Sör Kenneth bugünlük yeterince övgü almıştır Margaret. Bizden daha fazlasını duymaya ihtiyacı yoktur.”

Kenneth’in kaşlarını çatmasına neden olacak şekilde gülümsedi. Bunu söylerken övgüden çok uzaktı. Kenneth, kadınların bakışlarından hayranlıklarını okumaya alıştı ama Mary’nin gözlerinde sadece meydan okuma vardı. Genç adam bundan hoşlandığını sanmıyordu.

“Bu öğleden sonra kılıç dansı karşılaşması olacak. Leydi Margaret için sorun olmazsa, size eşlik etmekten memnun olurum.”

Leydi Margaret ona şaşkınlık içinde baktı. “Neden sorun olsun ki?”

“Hayır!” dedi Mary. Sesinin çok sert çıktığını fark edince yüzü daha da kızardı. “Yani ne yazık ki kaleye dönmem lazım. Kendimi iyi hissetmiyorum.”

Leydi Margaret birden endişelendi. Kolunu Mary'nin koluna koydu. "Bu yüzden mi acele ediyordun?" Elini Mary'nin alnına götürdü. "Kızarmışsın."

Mary, Kenneth'in olduğu tarafa bakmadan başını salladı. Galiba kışkırtıcı gülümsemesiyle karşılaşmamak için çabalıyordu. "Sanırım güneşte fazla kaldım."

Leydi Margaret, Kenneth'a döndü. "Mary yeni iyileşti. Hafta boyunca yarışları ilk kez bugün izleyebildi."

"Öyle mi?" dedi Kenneth ağır ağır.

Mary bakışlarını ondan daha fazla kaçıramadı. Kenneth, mavimsi yeşil gözlerindeki öfkeye bakarken denize vuran güneş ışığını görür gibi oluyordu. Böyle basit bir dış görünüşün onun gibi farklı bir insana ait olmasını beklemeyeceği için merakı giderek artıyordu.

"Evet, hiç iyi değildim."

Kenneth, kadının çenesinin kasıldığını gördüğüne ve kendisine meydan okuduğuna emindi.

"Kız kardeşim şifacıdır. İsterseniz yanınıza göndereyim."

Mary bu meydan okumaya dudaklarını sıkarak karşılık verdi. "Çok kıbarsınız ama bunun gerekmeyeceğinden eminim. Sanırım sadece uzanmaya ihtiyacım var."

"Uzanmak çok iyi bir fikir gibi geliyor kulağa."

Ses tonunda bir ima olmasa da Kenneth, kadının derin nefes alışını duyunca ne demek istediğini anladığını düşündü.

Mary çok öfkelenmişti ve öyle olması gayet normaldi ama şaşırtıcı derecede kadıfemsi ve yumuşak görünen yanağının alt tarafındaki damarın atışı, kafasının belli etmek istediğinden daha karışık olduğunu gösteriyordu.

Şeytan! Adamın hiç utanması yoktu. Ona alaycı bir bakış atıp –sanki günahkâr bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi– Margaret’in karşısında meydan okuyordu. Ve lanet olsun ki gerçekten de günahkâr bir sırrı biliyordu!

Mary aralarında Margaret’in da sezdiği gizli bir elektrik olduğunu fark etti. Adamın ne söyleyeceğini düşünmek bile istemiyordu. Bu yüzden, Margaret’in kızlarından biri gelip arkadaşlarıyla kılıç dansına gitmek için yalvararak dikkatlerini dağıttığında mutlu oldu.

Adamın kendisini sinirlendirmeye çabaladığından emin olduğu için kibar bir ifade takınıp başını salladı. “Lordum.”

En yakındaki kuleye gitmek için arkasını döndüğü sırada Kenneth onu kolundan tuttu. “Bekle.”

Bu temas irkilmesine neden oldu. Kolunda hissettiği ellerin sıcaklığı şaşırtıcı bir etki yaratmıştı. O kalın ve sert parmakların her birinin, teninde bıraktığı izi hissedebiliyordu. Karşısındakine bolca zevk verebilecek olan yetenekli ve usta parmaklardı bunlar...

Bedeni ısındı. *Bunu düşünme.*

Ama tek yapabildiği şey bunu düşünmektir.

Ona bu kadar yakın durmak yeterince zordu. Adam kendisine yaklaştığı sırada –etrafında binlerce arı vızıldıyormuş gibiydi– nabzının hızlandığını ve teninin ürperdiğini hissetti. Kendini harlı bir ateşin yanındaki kuru bir çıra gibi hissetti. Kenneth ona dokunduğunda bedenini sıcak ve yakıcı bir sıcaklık kapladı. Hissettiği şeyin tam olarak arzu olduğunu fark etti.

İçgüdüsel olarak tehlikeyi sezip ondan uzaklaştı.

Kenneth da şaşırtıcı bir şekilde onu bıraktı. Mary kolunu çekmek istediğinde ona izin verdi. Adam kaşlarını hafifçe çattı. O da bunu hissetmiş gibiydi. *Çok saçma.*

Mary parlaklık yüzünden bir kez daha gözlerini kırptırmak istedi. Onu karşısında gördüğünde doğrudan güneşe –ya da güneş tanrısına– bakıyormuş gibi hissetmişti.

Kendi kendine bunun nedeninin zırhının güneşten parlaması olduğunu söyledi ama üzerindeki toz yüzünden bunun mümkün olmadığını biliyordu. Parıldayan oydu. Bir yıldız kadar parlaktı. Her şeyiyle parlak ve yaldızlıydı. Koyu kahverengi saçlarından mavi gözlerindeki tehlikeli ışıltıya, hırçın ve yakışıklı yüzündeki sert çizgilerden kararlı gülümsemesine kadar... Farklı özellikleri olsa da Kenneth Sutherland, Gregor MacGregor'un elinden İskoçya'nın en yakışıklı adamı unvanını alabilirdi. Mary adamın da bunun farkında olduğunu düşündü.

Sör Kenneth, çevresine özgüven ve kibir yayıyordu. Muhtemelen onun da diğer genç ve hayalperest kadınlar gibi ayaklarına serileceğini sanmıştı ama Mary artık genç bir kadın değildi ve hayallerini de çok uzun zaman önce yitirmişti.

Yine de kanının hızlandığını hissetti. Bu, çok uzun zamandır hissetmediği bir kıpırtıydı. Muhtemelen öfkeleniyordu. Adam, Mary'nin sahip olduğunu bile bilmediği kavgacı yanını ortaya çıkarıyordu.

Farklı olan, Kenneth'ın ona bakışlarıydı. Kendinden emin, kibirli ve tahrik ediciydi. Tüm dünyaya meydan okur gibiydi. Sürekli bir şeyler kanıtlamaya çalışır gibi. Mary'nin kendisine karşı koyamayacağını düşünüyordu ve karşı koymaya cesaret etmesi için ona meydan okuyordu.

"Yine mi kaçıyorsunuz, leydim?" dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Bu kez arkanızdan gelmek zorunda kalacağım."

Mary sesini kontrol etmeye çalışsa da kalbi bir camın içine sıkışmış olan bir kelebeğin kanatları gibi çırpınıyordu. "Size iyi hissetmediğimi söyledim. Dinlenmeye ihtiyacım var."

Ama Kenneth haklıydı. Mary kaçıyordu ve bunun dile getirilmesinden hoşlanmamıştı.

Mary ona dönüp gözlerine baktı. Bu bir hataydı. Yine aynı şeyleri hissetti. Delici ve merak uyandıran bakışlar... Tüm bedeninde dolanan o sıcaklık...

"Utanmanıza gerek yok." Sesi, Mary'nin tenine tahrik edici ve ılık bir okşama gibi yayıldı.

"Utanmıyorum," diye itiraz etti Mary ama yanaklarındaki pembelik onu yalanlıyordu.

"Yapmanın izlemekten daha eğlenceli olduğunu biliyor musunuz?"

Mary şaşkınlık içinde gözlerini kırparken duyduklarının doğruluğundan emin olamadı. Ama doğru duymuştu. Onu kendisinden başka kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına bakındı. Neyse ki Margaret hâlâ kıızıyla konuşuyordu. Yanlarından geçen meraklı birkaç kişi onlara bakıyordu ama Kenneth'in sözlerini duymamışlardı.

Kenneth, Mary'nin konuşmasına fırsat vermedi. "Bu gece benimle buluş. Yemekten sonra." Mary, bu günahkâr teklife kızıyor, bir yandan da adamın bu kadar cesur olmasına hayret ediyordu. Kenneth çok farklıydı. "İşlerin bitince," diye de ekledi.

Mary kaşlarını çattı. "İşlerim?"

"Leydine olan görevlerin," dedi Kenneth, Leydi Margaret'ı işaret ederek. "Hizmetçilerden biri değil misin?"

Tanrım, Mary'nin kim olduğunu bilmiyordu. Tam ona kim olduğunu söyleyecekti ki bir şeyler buna engel oldu. Kralın evlenmesini istediği kadının tam karşısında durduğunu öğrenince ne yapacağını merak ediyordu.

"Zamanınızı boşa harcamayın," dedi alaycı bir tavırla. Neden şaşırdığını bilmiyordu. Adamın savaş meydanındaki yırtıcılığını görmüştü.

“Oyun oynamayı sevmem. İkimiz de ne istediğimizi biliyoruz.”

Kenneth onu mu istiyordu? Ama peşinde bir sürü kadın dolanırken neden onu istiyordu ki? Mary’nin görüntüsünü sıradanlaştırmak için verdiği çabaya rağmen dikkat çekmiş olması gururunu okşadı. Daha da şaşırtıcı olan Mary’nin bu çok yakışıklı, çok kibirli ve öfkeli savaşçıdan; onun kendinden emin ve ne istediğini bilen tahrik edici gülümsemesinden etkilenmesiydi.

Başını yana eğip güneşte ışıldayan gülümsemesine baktı. “Daha önce hiç kimse sizi reddetti mi?”

Kenneth dudaklarını büzdü. “Çok fazla değil. Hatırlıyorsanız, kendimi tavsiye etmek için çok fazla nedenim var.”

Mary onu hatırlıyordu. O zırhın altında nasıl görüldüğünü hatırlıyordu. Çelik gibi sert bedenini hatırlıyordu. Mary, ondan kabul etmekten çekineceği kadar çok etkilenmişti. Adam yürüyen bir ziyafet gibiydi. Günahlar sultanı... Ama Mary’nin bir diğer hareme daha katılmaya niyeti yoktu.

“Ne yazık ki sizi hayal kırıklığına uğratacağım.”

Kenneth bunu ciddiye almadı. “Evli misiniz?”

Mary başını iki yana salladı. “Dulum.”

Kenneth bu cevabı tahmin etmiş gibi başını salladı. “O halde bir engel yok.”

“Ne engeli?” diye sordu Margaret.

“Yemekten sonra benimle dans etmesine,” diye yanıtladı Kenneth hiç düşünmeden. “İzniniz olursa tabii ki, leydim.”

“Benim iznim mi?” dedi Margaret. “Ben neden izin...”

“Leydi Margaret yardımcılara karşı çok iyi niyetlidir,” diye araya girdi Mary.

Margaret ona iki başlı bir yaratığa bakar gibi bakıyordu ama Sör Kenneth hiçbir şey fark etmemişti.

Margareta ve ardından da Mary'ye içlerinde bulundukları duruma göre biraz abartılı birer selam verdi. Mary'nin şeytani tarafı birden bu şampiyon adayını oyuna getirmenin çok eğlenceli olacağını düşündü. Dudaklarında bir gülümseme belirdiğini fark etti. Belki de akşam yemeğine katılabılırdi.

Hatasını anlayan Kenneth'ın yüzünün alacağı hali çok merak ediyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sör Kenneth gittikten sonra Margaret da kızı tarafından zorla kılıç dansına götürüldüğünden Mary o anda sorgulanmaktan kurtulmuştu. Ancak genç kadın, birkaç saat sonra Mary'nin, yardımcıları ve diğer birkaç leydi ile birlikte kaldığı odaya hızla girdi.

“O sendin!” dedi heyecanla.

Akşam yemeği için hazırlanmakta olan kadınların meraklı bakışlarını görünce onların bunu duymasını istemeyeceğine karar veren Mary, nakışını bırakıp Margaret'i yan taraftaki eklenti odaya doğru çekti. Burası minderli taş oturağı ve ağır kadife perdeleriyle tam anlamıyla bir oda sayılmazdı.

Mary oturunca ellerini dizlerinde birleştirip sakince, “Kim bendim?” sordu.

“Sana selam veriyordu, değil mi? Ah, herkes Sör Kenneth'in zaferinden sonra kime selam verdiğini anlama çalışıyor. Leydi Moira ve Leydi Alice, selamın kendilerine olduğunu sanıyordu ama ben sen olduğunu biliyordum!” Margaret, ayıp bir sırrı bilen küçük bir kız gibi sırıtıyordu. “Bu çok romantik!”

Mary yüzünü buruşturdu. Bu tür romantik tavırları çok iyi bilirdi. Bakışlarını ona çevirdi. “Herkes selam vermiş olabilir.”

Ama Margaret'i kandıramayacaktı. “Herhangi birine selam vermedi. Sana verdi. Hem sonrasında neden yanına gelsin ki?

Sana nasıl baktığını gördüm. Bana daha önceden tanıştığınızı neden söylemedin?" Aniden kaşlarını çatı. "Ayrıca neden yardımcılarımdan biri olduğunu düşünmesine izin verdin?"

Mary yanaklarının utançtan kızardığını hissedip dudağını ısırđı. Eski eşinin kız kardeşinin nazik gözlerine baktı ve ne demesi gerektiğini düşündü. En son birilerine bir şey itiraf etmek istemesinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Gerçi hayatında itirafta bulunacağı birileri de olmamıştı. Janet'tan beri. Ama Margaret ona karşı her zaman kibar davranırdı. Ağabeyinin evlendiğı genç kıza acıyor olabilirdi. Kendisi de çok gençken evlenmişti ama onun evliliğı gayet iyi gitmişti.

"Onunla tanışmadım," diye yanıtladı Mary. "Yani tam anlamıyla tanışmadım." Derin bir nefes alıp olanları kısaca anlattı. Margaret'ın gözleri ile dudakları duyduğı her kelimeyle biraz daha aralandı. Mary, diğerkadının ne duymayı beklediğini bilmiyordu ama bunları duymayı beklemediğı kesindi. Sevimli yüzünde şaşkınlık vardı. Margaret kırk yaşlarına yaklaşıyor olsa da klasik yüz hatları ona zamansız bir güzellik katıyordu.

"Yani anlayacağın üzere," dedi Mary. "Tüm bunlar sadece bir oyun. Tanık olduğum şey yüzünden, kolay lokma olduğumu sanıyor. Yatağına atlamak için sıraya girecek kadınlardan biri olduğumu düşünüyor."

Mary, onu gördüğü pozisyon, boşalması ya da kendisinin tepkisi gibi en müstehcen kısımları atlasa da Margaret'ın bakışından bunları tahmin ettiğini anlıyordu. "Peki sen?"

Mary yalan söylemeyi düşündü ama bunun yerine yorgun bir şekilde iç çekti. "Kabul etmek bile istemeyeceğim kadar çok istiyorum bunu." Yanakları daha da ısındı. Bu kadar açık konuşmaya alışık değildi. "Bunun yanlış olduğunu biliyorum ve böylesine günahkâr bir şeyi asla yapmamalıyım. Muhtemelen günahkârlığımla seni şaşırttım ama o çok... Etkileyici." Yüzünü buruşturdu.

“Ve kendisi de bunun son derece farkında. Adam çok kibirli ve kendini beğenmiş.”

Margaret’in dudaklarında yaramaz bir gülümseme belirdi. “Bana da gayet kendinden emin geldi.” Sesi fısıltıya döndü. “Erkeksi uzantılarının gayet immm, cömert olduğuna dair söylentiler var.”

Mary’nin bunun ne anlama geldiğini anlaması biraz zaman aldı. Gözlerini şaşkınlık içinde açtı. “Margaret!”

Uzun kılıç, demişti Leydi Moira. Şimdi anlıyordu. Belli ki bunun nedeni gözlüğü değildi.

Margaret buna pişman olmadan omuzlarını silkti. “Kadınlar konuşuyor. Bu çok kibar bir konu olmasa da artık bir sır olmadığı ortada. Ama uzun bir akşam yemeği ve birkaç kadeh şarabın ardından kadınların bazıları erkekler kadar ağzı bozuk olabiliyor.”

Mary diğer insanlara zannettiğinden çok daha uzaktı. Belli ki kaçırdığı bir sürü şey vardı.

“Bilirsin ya, o günah işlemek için mükemmel bir adam. Bunu düşünmez misin?”

Mary -hayatında ilk defa- yerinde olsa kız kardeşinin ne yapacağını sormadı kendine. Cevabı duymaktan korkuyordu. “Ama sorun da bu, öyle değil mi? Bizim gibi kadınlar için tek gecelik birliktelikler mümkün değil. Ve ben, böyle bir adamla asla evlenemem. Benim peşimden gelmesinin tek nedeni kim olduğumu bilmemesi. Dul bir hizmetçiyi ayartmak, kralın kendisinden evlenmesini beklediği bir kontesi ayartmaktan çok daha farklı...” Gülümsedi. “Hatasını anladığı anda yaşayacağı şaşkınlığı görmeyi heyecanla beklediğimi kabul etmeliyim.”

Margaret da gülümsedi. “Ben de bunu merak ediyorum. Sör Kenneth çok çekici bir adam ama yaptığı şey çok kırıcı. Belki de ona bir ders vermek iyi olur.” Sustu. “Ama ona gerçekleri sonra da anlatabilirsin. Onunla bir gece geçirmeyi neden düşünmüyorsun,

Mary? Onca yıldır yaşadıklarının ardından biraz günaha girmeyi hak eden biri varsa o da sensin. Dulsun ve hesap vermen gereken bir erkek yok. Bu tür şeylerin sık sık olduğunu biliyorsundur.”

Atholl bunu ona öğretmişti. “Bu, durumu daha az yanlış yapmaz,” dedi sessizce.

Margaret gülümseyip eline hafifçe vurdu. “Tabii ki haklısın.” Güldü ve ona yaramaz bir ifadeyle göz kırptı. “Ama unutma ki kararını değiştirirsen, günahların için sonra da tövbe edebilirsin. Sanırım Kenneth onlarca Selam Sana duasına değer.”

Birkaç yüz duaya da değerdı. Mary başta gülmemek için kendini zorlasa da sonunda onun gülüşüne eşlik etti. Biraz günaha girmenin bu kadar eğlenceli olacağını kim bilebilirdi ki?

Kenneth, kız kardeşinin kendisi için ayarladığı rahatlatıcı sıcak suda banyosunu yapıp çıktığında meşaleler yeni yanmıştı. Helen, ağabeyinin kemiklerinde kırık olmadığını düşünüyordu ama sol tarafı fena halde morarmış ve kızarmış olduğundan bundan emin olamıyordu. Ve çektiği acıya bakılırsa bundan emin olmak pek kolay değildi. Canı deli gibi yanıyordu.

Hata yapmıştı. Çok öfkelenmişti. Zaferinden emin olduğundan karşılaşmaya bir an önce son vermek istemiş ve bu sırada MacKinnon’a bir açıklık yaratmıştı. Rakibi de Kenneth’ın planlarını sona erdirebilecek bir şekilde bu açıklıktan faydalanmıştı. Bunun bir daha yaşanmasına asla izin vermeyecekti.

Kardeşinin ona sıcak bir banyo hazırlatıp ağrıları için tadı berbat olan bir ilaç vermekten, yarın da yaralı yerlerini sıkıca sarmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Kenneth rahatlamıştı. Hatta biraz fazla rahatlamıştı. Ilık suda uyuyakalabilir ve bu sayede yemeği kaçırdığına sevinebilirdi.

Hafta boyunca uzun yemeklerden ve kutlamalardan kaçıp yarışlar süresince Sparta rutinlerini tercih etmişti ancak kral, bu

akşam Atholl'un yakında gidecek olan dul eşiyle tanışmasını özel olarak istemişti ve MacKay, Helen'i almak için geldiğinde yemeğe katılmasının iyi olacağı konusunda onu uyarmıştı. Yarınki sonuç net olduğuna göre –Kenneth sonuçtan emindi çünkü Robbie Boyd yarışmıyordu– birkaç saatliğine rahatlamasında sakınca yoktu.

Ayrıca kaçırmak istemediği başka planları da vardı.

Leydi Mary'yi yeniden görmek için bu kadar sabırsız olmasına şaşıırıyordu. Kadının kendisini ilk anda reddetmiş olmasından olumsuz etkilenmemeye çalıştı. İkna yeteneklerine güveniyordu. Kadın sadece şaşkın ve öfkeliydi ama aynı zamanda istekliydi. Kendisine öfkeyle bakmadan hemen önce bunu o parlak gözlerinde görmüştü.

Mary'nin onda böylesine günahkâr istekler uyandırmasının nedenini bilmiyordu. Ama Kenneth'a bakışları sanki hâlâ o gözlüğü takıyormuş gibi –adamı çok net görüyor ve çok sert yargılıyor gibi– hissetmesine ve ona karşı koyamamasına neden oluyordu.

Kaşlarını çattı. Kendini bir rahibe görünümüyle gizlemeye çalışsa da kadın sandığından daha fazlasına sahipti. Kenneth, kendi ilgisiyle şımaracak utangaç ve pasif bir kadınla karşılaşmayı bekliyordu.

Ama kadın hiç de öyle değildi.

Kaşlarını daha çok çattı. Onu neden bu kadar umursadığını bilmiyordu. Her zamanki yatak arkadaşlarından çok farklıydı. Daha büyük, daha sade ve kız kardeşinin tabiriyle ona 'tapanlar topluluğundan' çok farklıydı.

Genellikle Kenneth'ın böyle bir çaba vermesi gerekmezdi. Kadınlar ona kendiliğinden gelirdi. Lanet olsun, bir kadın için en son ne zaman bu kadar uğraştığını bile hatırlamıyordu.

Kendisini çekenin bu tuhaflık olduğunu düşünüyordu ama gecenin ikinci yarısının başlaması için şaşırtıcı derecede heves-

liydi. Hissettiği bu saf çekimin, görüldüğü kadar ateşli olup olmadığını anlamak için sabırsızlanıyordu.

Kendisini yıkama görevini üstlenen hizmetçinin aptal gülüşlerini ve kıkırdamalarını görmezden gelse de pantolonunu giymesine yardım ettiği sırada onu duymamak imkânsız hale gelmişti. Kızın belirgin ilgisini teşvik etmemeye çalışarak pantolonunu, tuniğini ve pelerinini hemen giydi. Kolunu omzunun üzerine kaldırması gerektiğinde yüzünü buruşturdu. Eğilmek zorunda kalmamak için botunu giymesine kızın yardım etmesine izin verdi ama her zaman üzerinde taşıdığı hançeri beline kendisi yerleştirdi.

Mutfağın köşesine kurulmuş olan, ateşin hem içeriyi hem suyu ısıttığı banyodan bahçenin diğer tarafına doğru giderken saçı henüz nemliydi.

Yemek başladığı için etrafta çok fazla insan yoktu ama bahçenin çevresinde nöbette olan birkaç muhafızla selamlaştı. Merdivenleri çıkıp kalenin doğu tarafına girmeden önce salonun açık penceresinden gelen boğuk gürültüleri duydu. Koridorun eğlenmeye giden insanlarla dolu olduğunu görünce, gelen son kişinin kendisi olmadığına sevindi. Tam arkalarından gidecekti ki MacKay yolunu kesti.

“Geç kalmışsın,” dedi.

Kenneth, ileride kardeşinin eşi olacak bu adamı görünce adeta refleks olarak çenesini sıkıyordu. “Savaşmaktan sıkılacak olursan, yardımcı kızlara katılabilirsin. Geliş gidişlerimin senin için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum.”

MacKay ona öfkeyle baktı. “Önemli değil. Kral neden geciktiğini öğrenmem için beni gönderdi.”

“İlgilenmem gereken bir iş vardı.”

MacKay gülümsedi. “Helen bana yaralandığını söyledi. Umarım ciddi değildir.” Alaycı bir hayal kırıklığıyla başını salladı. “Yarın kaybedecek olursan yazık olur.”

“Helen abartmış. Yarına bir şeyim kalmaz. Diğer yarışlarda olduğu gibi kazanacağım. Umarım yeni bir ortağa hazırsındır.”

MacKay'ın gözleri alev alevdi. “Yarın kazanırsan ortağım olmayı hak edersin ama ben olsam şimdiye kadarki zaferlerime fazla güvenmezdim. Henüz bitmiş değil.”

Kenneth onu dinlemiyordu. Arkasını dönmeden önce MacKay'ın gülümsediğini son anda fark etti. Yan tarafta bir şey dikkatini çekmişti. Daha doğrusu birileri dikkatini çekmişti.

“Leydi Mary henüz gelmediği için şanslısın,” dedi MacKay.

Bir Mary daha. Kenneth, Atholl'un dul eşinin adının da Mary olduğunu unutmuştu. Aklı, baş kulenin yanındaki koridorun sonundaki Mary'deydi. Sonunda gelenin o olduğundan emin oldu. Yüzünü göremiyordu ama kıyafetleri koyu renkli ve kendini belli edecek kadar sadeydi.

Ama bu sefer *gülüyordu*. Karşısındaki adama bakıyordu...

Kenneth durdu. *Lanet olsun*.

Farkında bile olmadan ellerini yanlarında yumruk yapıp dudaklarını sıktı.

Neden Gregor MacGregor ile konuşuyordu?

Onlara doğru ilerlemeye başladı.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” MacKay arkasından seslendi. “Kral seni bekliyor.”

Ama Kenneth onunla uğraşamayacak kadar kızgındı. “Birkaç dakikaya gelirim.”

MacKay'ın arkasından ‘önemli bir şey olsa iyi olur’ gibi bir şeyler mırıldandığını duydu ama çoktan koridorun diğer ucuna doğru avına yaklaşırcasına büyük adımlar atmaya başlamıştı.

Yaklaştıkça içgüdülerinde yanılmadığını anladı. Kadın onun rahibesiydi. Akşam yemeği için zümrüt yeşili bir elbise giyip uyumlu bir duvak takmıştı ama bu sefer o berbat görünüşlü

rahibe atkısı yoktu. Hatta boynu bile görünüyordu. Sevimli ve uzundu, zarif teni krem gibi pürüzsüz ve süt beyazıydı. Gözlerini kıstı. Başka ne saklıyordu acaba? Elbisesi yine şekilsiz, renkleri yine sadeydi ama yeşil renk, siyahın ardından iddialı bir değişiklik olmuştu. Rengi çok koyuydu ve açık renk teninin üzerinde fazla belirgindi...

Kendine hâkim olmaya çalıştı. Tanrım, bunlar ancak bir leydi yardımcısının aklından geçebilirdi. Daha önce bir kadının kıyafetlerini –nasıl çıkarılmaları gerektiğini düşünmenin dışında– incelediği hiç olmamıştı.

Yaklaştıkça adımları sertleşti ve dudaklarını daha çok sıktı. Neden bu kadar rahatsız olduğunu bilmiyordu ama kadın elini MacGregor'un koluna koyup ona baktığında ve gülümsediğinde Kenneth rahatsızlıktan daha ateşli ve keskin bir şey hissetti.

MacGregor onu önce görüp selamladı. "Sutherland."

Kenneth, MacGregor'un ses tonundan yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissetti ama ne olduğunu bilmiyordu.

Genç kadın, Kenneth'in adını duyunca döndü. Yüzündeki gülümseme aniden yok oldu. Mary'nin tepkisinden neden rahatsız olduğunu bilmiyordu.

Çenesini sıktı. "Yemek başladı," dedi.

Leydi onu yok saydı. "Teşekkürler, lordum," dedi MacGregor'a. "Korkarım sizin yardımınız olmasa saatlerce aramam gerekirdi."

MacGregor bunu açıkladı. "Leydi Elizabeth kedisini kaybetmiş."

"Leydi Margaret'in en küçük kızı," diye açıkladı Mary, adamın kimden bahsettiklerini anlamadığını fark edince. "Ararken Sör Gregor'u gördüm." Dudaklarındaki gülümseme ve adama baktığında yanaklarında oluşan kırmızılık, Kenneth'in yumrukları ile çenesini daha da sert sıkmasına neden oluyordu. Kadın hiç de sıkıcı ve renksiz görünmüyordu.

“Şans,” diyebildi sesindeki donukluğu gizleyemeden. Sör Gregor “Sör” değildi. MacGregor bir şövalye değildi.

O ve MacGregor, Mary’nin başının üzerinden birbirlerine baktılar. Uzak dur, dedi MacGregor’a bakışlarıyla. “Leydi Mary’ye salona kadar eşlik edeyim.”

MacGregor buna şaşırsa da itiraz etmeden kabul etti. Kenneth bunun nedenini düşünemeyecek kadar kızgındı.

“Leydim,” dedi MacGregor kadına bir selam vererek. Ardından da, “Sutherland,” diye ekledi.

Kenneth, İskoçya’nın en yakışıklı erkeği olarak nam salan adam uzaklaşmaya başladığında rahatladı. O ana kadar ne kadar gergin olduğunun farkında değildi.

Leydi Mary çattığı kaşlarıyla ona bakıyordu. “Bu da neydi böyle?”

Lanet olsun, Kenneth kendini tanıyamıyordu ve birden yanlış bir şeyi belli ettiğini düşündü. Öfkesini, onun için kaygılanmış gibi görünmeye çalışarak gizledi. Bir şövalye olduğu için onu uyarmanın görevi olduğunu düşünüyordu. “Ona dikkat etmelisiniz. MacGregor çok sayıda kadının aklını başından alır.”

Mary gülmemek için kendini zor tuttu. “Bunu siz mi söylüyorsunuz? İlk karşılaşmamızı düşünecek olursak sizce de bu biraz saçma değil mi?” Birbirlerine baktılar ve Kenneth ayaklarını huzursuzca kıpırdattı. Bunun mümkün olduğunu düşünse utandığını sanacaktı. “Ayrıca MacGregor ilk konuşmamızda beni yatağına davet etmedi.” Bakışlarını adamın yere inen gözlerine çevirdi. “Yazık,” dedi sessizce.

Ama Kenneth bunu duymuştu. Kanı kaynamaya başladı. Rahatsızlık hissi tüm gücüyle geri döndü. Kasları gerildi. Dudaklarını sert ve inatçı bir şekilde sıktı. Mary’yi kolundan tutup kendisine bakmaya zorladı. “Ondan uzak dur.”

Mary'nin korkması lazımdı. Kenneth kadınlarla asla böyle konuşmazdı. Şu anda tam da sert ve zalim bir savaşçı gibiydi ama bu ses tonu Mary'nin gözlerini kısmasına neden oldu. Mary'yi kolay kolay bırakmayacak kadar sıkı tutuyordu. "Hangi hakla benimle böyle konuşuyorsun? Üzerimde söz hakkın yok."

Kenneth sakinleşmesi gerektiğini düşünse de Mary'nin bakışları, öfke kontrolünün kuru bir dal gibi sallanmasına neden oluyordu. Mary bunu meydan okumak için yapmamış olabilirdi ama Kenneth öyle algılamıştı. Genç, kolay, zevk vermeye istekli ve arzulu... Mary bu özelliklerden belki en sonuncusunu taşıyor olabilirdi. Kenneth şimdiden yola, tipik yatak arkadaşlarıyla devam etmediğine pişman olmuştu.

Mary'nin arkasında bir kapı görünce açtı ve onu da içeri çekti. Burası bir zamanlar depo olarak kullanılmış olmalıydı ama kitap rafları, kâğıtlar, kalın minderli oturaklar, sandalyeler ve şömine buranın artık bir kütüphaneye dönüştüğünü söylüyordu. Ama Kenneth çevresindekilerin pek farkında değildi. Kapıyı arkasından kapattı ve onu da kendisine çevirip duvara yasladı.

Mary derin bir nefes aldı. Kenneth bu nefese neden olan şey, hareketinin çabukluğu muydu yoksa ona değmesi miydi bilmiyordu.

Lanet olsun. Kaburgalarını tamamen unutmuştu ama ona bastırıldığı sırada hissettiği şey ağrı değil farkındalıktı. Mary, Kenneth'ın fark ettiğinden daha zayıf, nazik ve hassastı. Ona zarar vermemek için dikkat etmesi lazımdı. Kalça kemiklerini hissedebiliyor ama aynı zamanda küçük ve yumuşak kıvrımlı göğüslerini de fark ediyordu. Fazla dikkat çekmeyecek boyutlardaki bu göğüslerin uyandırdığı tepki şaşırtıcıydı. Bedeninde çılgın ve tanıdık olmayan bir enerji vardı. Hissettiği şey arzuydu ama daha önce hissettiklerine hiç benzemiyordu.

Bu çok anlamsızdı. Bu kadar zayıf, canlılığını yitirmiş ve çekici görünmemek için elinden geleni yapan bir dul, nasıl oluyordu

da ona kendini bir kadınla ilk kez birlikte olacak bir yaver gibi hissettirebiliyordu?

Ona tam olarak ne istediğini göstermek istedi. Lanet olsun, kadını ilk gören kendisiydi. Onun zincirlerini kırıp kendini bırakmasını izleyecek biri varsa o da Kenneth olacaktı.

Ellerini Mary'nin yüzünün iki yanına koyup ona doğru eğildi. Çok güzel kokuyordu. Güçlü parfümlerin aşırı ve rahatsız edici kokusu yerine, gül yaprakları arasında yıkanmış gibi hafif bir çiçek kokusu vardı.

Kenneth yüzüne doğru eğildiğinde Mary'nin nefesi kesilecek gibi oldu. Genç adam ateşin cansız ışığı altında, kadının dudaklarının masum bir davetle aralandığını görse de kasıklarının gerilmesine neden olan şey, çenesinin altındaki damarın seğirmesi idi.

Evet, Mary onu istiyordu. Dudaklarından arzunun tadını alabiliyordu ve bu, tüm bedenine şaşırtıcı derecede kuvvetli bir şekilde etki ediyordu.

"Artık var," dedi ona sert bir bakış atıp kendisine itiraz etmeye cüret etmesini bekleyerek.

Mary bu sözlerinin anlamını fark edince gözlerini iyice açtı. "Ben..."

Onun itirazına bir öpücükle engel oldu. Sadece ne demek istediğini göstermek, iddiasını dudaklarının sahiplenene ve karşı konulmaz hamleleriyle kanıtlamak istiyordu. Ama dudakları Mary'nin dudaklarına değdiği anda her şey değişti.

Birden şairlerin romantik betimlemeleri anlam kazandı. Duygularla çevrildiği sırada zeminin ayaklarının altından kaydığını düşündü. Tutku ikisini de kasıp kavurdu. İlkel ve saf bir kuvvet aşağılara doğru inip onu erkekliğinden yakaladı ve bıraktı. Evet, erkekliği de, testisleri de bunu hissedebiliyordu.

Ona verdiği fiziksel tepkiler inanılır gibi değildi. Çok ilkeldi. Aralarındaki tuhaf çekim çok kuvvetliydi ve artık geri dönüşü yoktu. Kenneth bunu daha önce de yaşamıştı –bir kadına son derece kuvvetli ve ilkel tepkiler vermişti– ama hiç bu derecede olmamıştı.

Lanet olsun, bu hissi bir şişeye koyabilse barutun tarifine ihtiyacı kalmazdı.

Bunu beklemiyordu. Onun için sürpriz olmuştu. Güzel ama beklenmedik bir sürprizdi. Renksiz küçük bir çalığışunun onu bu kadar tahrik edebileceği kimin aklına gelirdi ki? Bu kuvvetli çekim çok anlamsız olsa da karşı koyması mümkün değildi.

Tanrım, dudakları öyle yumuşaktı ki gerçek değilmiş gibiydi. İnleyip onu daha yoğun bir şekilde öpmeye başladı. Çok lezzetliydi. Hatta ne kadar lezzetli olduğuna inanamıyordu. Bir zamanlar hanımelinin tadına bakmıştı. O anda aklına bu geldi. Güneş ışığında açan bir çiçek...

Kasıklarını ona yasladı. Başta yavaş yavaş hareket edip ondan bir tepki bekledi. Mary ona karşı koymuyordu. Sersemlemiş gibi görünüyordu ama ne yapacağını bilmediği de belliydi.

Kenneth ona gösterdi. Ağır ve nazik okşamalarla, dudaklarını dudaklarında uzun uzun gezdirerek ona ne istediğini anlattı.

Mary başta onun hareketlerini çekinerek taklit etti. Özgüveni arttıkça öpüşmeleri de yoğunlaştı.

Tüm bedeni bir hisle kavruluyordu. Göğüs kafesi sıkışıyor-du. Bu inanılmazdı. Daha derine girmek, onu kendisine doğru çekmek ve ondan tüm istediklerini almak için sabırsızlanıyordu.

Arzu, tuhaf bir hisse kapılmasına neden oldu. Tüm bunlar çok hızlı ve sert bir şekilde geliyordu. Çok terlemiş ve sertleşmişti. Geçen her dakikayla daha da sertleşiyordu. Mary de tek kelimeyle karşısında eriyordu. Kasıklarının kasıklarına değmesi güzel bir his uyandırıyor, öpüşmelerinin yumuşaklığı giderek yoğunlaşıyordu.

Tanrım.

Kenneth onu daha derinden tatmak isteyerek inledi. Eli, Mary'nin kadifemsi yanağını okşuyor, parmakları dudaklarını aralamak için zorluyordu. Mary dudaklarını aralayınca erkeksi bir zevkle inlemek istedi. Dilini dudaklarının arasında gezdirmek, onun kendisine teslim olmasını sağlamak istiyordu.

Yavaşlamaya çalıştı. Mary'nin şaşkın nefes alışverişlerini hissederek dilini dudaklarının arasına doğru itti ve onun da bu hisse alışmasını bekledi.

Ama yavaşlayamadı. Mary ona karşılık verirken bunu yapamadı. Kadının dili, kendi diline ilk değdiği anda Kenneth kontrolünü yitirmeye başladığını hissetti. Her bir dokunuş, her bir hareketle daha çok aklını yitiriyordu. İstekli inlemeler ve çılgın hareketler bir yangına dönüşüyordu.

Kenneth'in bedeni tanıdık olmayan bir heyecanla tepki veriyordu. Ona doyamıyordu.

Arzunun uğultusu giderek artıp her şeyi bastırdı. Damarlarında erimiş lav akıyor gibiydi. Tek düşünebildiği şey karşısındaki ufak tefek kadındı. Narin bedeninin kendisine dokunuyordu. Dudaklarına değen dudaklarıydı. Onu duvara yaslayıp bacaklarını beline dolamayı ve içine girmeyi çok istiyordu.

En son ne zaman bir öpüşmeden bu kadar etkilendiğini hatırlayamıyordu. Mary'nin duygularının uyanışı Kenneth'i da heyecanlandırıyordu.

Parmaklarını Mary'nin duvakla sakladığı saçlarında gezdirdi. Hissettiği ipeksi yumuşaklık karşısında inledi. Başından tutup dudaklarını kendine daha çok yaklaştırdı. Onu daha sert, daha ateşli ve daha şehvetli bir şekilde öpmeye başladı. Mary karşısında şeker gibi eriyor, Kenneth ise ona doyamıyordu.

İçinde alev alan his çok yoğundu. Arzusu çok kuvvetliydi. Kalbi deli gibi atıyor, kanı çok hızlı akıyor ve teni alev alev yanı-

yordu. Giderek bu öpüşmeye kendini daha çok kaptırıyor, daha derinlere gömülüyordu. Geri dönüşü olmayan bir noktaya doğru gidiyordu.

Tanrım bu sadece bir öpücüktü.

Durması lazımdı.

Küfür ederek dudaklarını ondan ayırdı ve dengesini sağlamak için çabaladı. Sanki bir girdaba kapılıp savrulmuş gibiydi.

Aralarına mesafe koymak için geriye doğru bir adım attı ve karışan zihnini toparlamaya çalıştı. Bir rüyadaymış gibiydi.

Neyi vardı böyle? Kız kardeşinin hazırladığı ilaç zannettiğinden daha etkili olmalıydı.

Sadece bir öpüşmeden bu kadar etkilenmiş olamazdı.

Ama Mary'nin de benzer şekilde hülyalı bakan gözlerini görünce bundan emin olamadı.

Ona bakmak bir hataydı. Kasıkları gerildi. Hem de acı verecek kadar çok gerildi. Artık fantezisinden şüphe etmiyordu. Mary, onu baştan çıkaran bir rahibe gibiydi ve Kenneth şişmiş dudaklarına, yarı aralık gözlerine ve pembeleşmiş yanaklarına baktığında, kıyafetlerini yırtıp atmak ve onu doğru yoldan çıkarmak istiyordu.

“Yemekten sonra benimle buluş.” Bu sözleri zorlukla söyledi çünkü kalbi hızla atıyordu.

Kendisi gibi zihnini toparlamaya çalışan Mary de gözlerini kırptırdı. Birbirlerine ateşin loş ışığında baktılar. Mary tek bir kelime bile etmedi. Sessizliği bölen sadece ikilinin hızlı nefes alış verişleri ile ateşten ara sıra gelen çıtırtılardı. Mary ona dikkatle bakıyor, içten içe bir savaş verirken Kenneth'ın gözlerinin derinliklerinde bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir sessizliğin ardından Mary cevap verdi. “Yapamam.” Kenneth onu kollarından çekip fikrini

değiştirmeye çalışabilirdi ama Mary elini adamın göğsüne koyarak ona engel oldu. Bu kadar ufak tefek bir kadın için hareketi son derece etkiliydi. “Şimdi olması lazım...”

Kenneth kalakaldı. “Şimdi mi? Neden?”

Mary başını iki yana salladı. “Evet şimdi. Açıklayamam.”

“Ama yemek?” Lanet olsun, Bruce onu bekliyordu. Kontesle buluşması için ayarladığı fırsatı kaçırırsa, kral çok kızardı. “Birkaç saatten bir şey olmaz, değil mi?”

Kenneth ona doğru yürüdü ama Mary ondan uzaklaşıp başını salladı. “Ya şimdi ya hiç. Sen bilirsin...”

Kenneth, kadının sesinden bu konuda ciddi olduğunu anlayınca kaşlarını çattı. Kendisine talimat verilmesinden hoşlanmazdı ama Mary’nin sesinde bir şey vardı. Kadın reddedileceğini düşündü.

Kenneth’in doğrudan yemeğe gitmesi ve onu unutmaması *gerekliydi*. Ama hâlâ pembe olan o yanaklara ve şişmiş dudaklara bakması, bunu yapamayacağını düşünmesine neden oldu. Kadın dikkatini dağıtıyordu ve Kenneth’in buna kesinlikle ihtiyacı yoktu.

Lanet olsun. Yarım saatten ne çıkardı ki? Kral ve kontes bir süre daha bekleyebilirdi.

Gülümseyerek, Mary’nin blöfüne meydan okudu. “O zaman şimdi olsun.”

Mary gözlerini kırptı. “Ne?”

Kenneth’in bunu kabul etmesini beklemiyordu.

Mary’yi baştan ayağa etkileyen o yarım gülümsemesiyle aklını başından aldı.

Kenneth ona daha çok yaklaştı. Bedeninin ısısı kadını kendine çekiyordu. Bir yangının karşısında duruyormuş gibiydi. O kadar sıcaktı ki, Mary mantıklı düşünemiyordu.

Neden bir kez olsun kendisi için tehlikeli olmayan bir erkek seçemiyordu? İçgüdüsel olarak kaçacak bir yerler arayarak ondan uzaklaştı. Ama Kenneth her yeri kaplamış gibiydi. Uzun boyu ve geniş omuzlarıyla küçük odayı tamamen kaplıyor, etrafa kuvvetli bir enerji yayıyordu.

Hatta odanın havasına da etki etmişti. Aldığı her nefes, Kenneth'in sabun kokusuyla dolmuştu. Bir erkeğin bu kadar iyi kokacağını hiç düşünmemişti. Ilık ve temiz teninde sandal ağacının baygın kokusu vardı.

Mary'nin bedeni onun farkındaydı. Az önce kendisine yaslanan o sert ve kaslı bedenin her bir santimetresinin farkındaydı. Daha önce hiç bu kadar kası bir arada görmemişti ve her biri -tüm girintiler, çıkıntılar ve sert çizgiler- hafızasına kazınmıştı.

Tıpkı bu gülümseme gibi. Tanrım, daha önce hiç böyle hissetmemişti! Bedeni hâlâ az önce yaşadıklarından kalan hislerin etkisindeydi. Hayal bile edemediği hislerle tükeniyordu. Kenneth onu nefessiz bırakmıştı. Nefesini, aklını ve hatta kemiklerini dahi eriyen bir arzu denizine çevirmişti. Mary'nin tek düşünebildiği şey, Kenneth'in dudaklarının dokunuşu, kendisini yalayan dilinin ılıklığı, bedeninin sertliği, onu saran kolları ve vücudunu kavuran duygulardı.

Bunun bitmesini hiç istemiyordu.

Bu, Mary'nin kaçırdığı her şeyin bir özeti. Güçlü ve mükemmel bir özet. Ve adam ona daha fazlası için bir şans veriyordu. Bu kez elmayla karşısındakini baştan çıkaran Havva değil Âdem'di. Günahtan alınan bir lokma yetmemişti.

Ama Âdem ve Havva'ya ne olduğu ortadaydı.

Mary, bacağının arka tarafı masa gibi bir şeye değince aniden durdu. Kenneth bedeniyle önünü kapattığı için odayı pek görememişti.

Kalbi, nabzına ayak uydurmaya çalışarak deli gibi attı. Bunu gerçekten yapabilir miydi?

“Ben... Ben... Senin yemeğe gitmek için sabırsızlandığını sanıyordum.” Sesi gerginliğini ortaya koyuyordu.

Kenneth ona doğru bir adım atıp tek seferde aralarındaki mesafeyi kapattı. Bir doksanlık -bir doksandan da uzun olabilirdi- boyuyla baştan çıkarıcıydı. Dudaklarında kendisine karşı koyması için ona meydan okuyan ağır ve tahrik edici bir gülümseme belirdi. Bembeyaz ve düzgün dişleri olduğu gibi ortaya çıktı. Fazla uzun saçları, kaşlarının üzerine doğru dağınık bir şekilde düştü. Mary uzanıp adamın saçını düzeltme isteğine engel olmak zorunda kaldı. Yakışıklı bir yüzden etkilenecek kadar sığ olmadığını söylemek isterdi ama kalp atışları onu yalanlıyordu.

“Yemek bekleyebilir.”

Gözleri Mary’nin bedeninde boylu boyunca dolandı. Genç kadın uzun boylu değildi ama Kenneth’ın alevli bakışlarının ağır ağır ilerlemesi ona kendini uzun boyluymuş gibi hissettirdi. Kenneth, göğüslerine biraz uzun baktı. Sanki kalın yün kumaşa yaslanan meme uçlarını görebiliyormuş gibiydi. Gözlerindeki açlık Mary’nin dizlerinin bağının çözülmesine neden oldu. Bunun korkudan olmasını dilerdi ama karnındaki kıpırtıya bakılacak olursa yaşanacakları düşünüp heyecanlandığını söylemek daha doğru olurdu.

Tek bir gece...

Şeytana uymak istiyordu ama buna karşı koydu. “Kral sizi beklemiyor muydu?”

Kenneth’tan teklifini kabul etmesini beklemiyordu. Yoksa bekliyor muydu? Bunu ne kadar istediğini görmek için ona bir tür test mi uygulamıştı? Mary’yi onun kendisini istediği kadar çok mu istiyordu?

Belli ki çok istiyordu. Çevresinde dolanan o kadar genç ve güzel kadın varken neden kendisini istediği konusunda en ufak bir fikri yoktu ama belli ki sadece onu istiyordu.

Kendince çıkarımlarda bulunma.

“Bekleyebilir.”

Daha doğrusu *kendisi* bekleyebilirdi. Kralın onun için seçtiği kadına karşı bu kadar ilgisiz ve saygısız olması Mary’yi rahatsız etmeliydi ama o sırada Kenneth uzanıp yanağını okşadı. Mary derin bir nefes aldı. Teninde o ılık ve nasırlı parmakları hissetmek tüm sinirlerinin harekete geçmesine neden oldu. Ama onu asıl savunmasız bırakan şey, bu hareketin nazikliği idi. Hissettiği büyük özlem nefesini kesti. Bu okşama, kısa bir an için ona sokulmak istemesine neden oldu.

Hayır! Artık romantik bir kız değildi. Bu sadece tutkuydu. Başka bir şey değil. Bunu unutmaması lazımdı ama Kenneth Sutherland fark ettiğinden çok daha tehlikeliydi. Öpücüğü Mary’nin tutkuyla yanmasına neden olurken nazik dokunuşları daha da tehlikeli duygular doğuruyordu.

Yunan tanrılarının yüzüne ve kaslı fiziğine sahip olan bu çok yakışıklı ve kibirli savaşçı, sadece fantezilerde yer almak için dünyaya gelmiş gibiydi.

“Gerilmene gerek yok, ufaklık. Kibar davranacağım.”

Ama Mary ondan kibar olmasını istemiyordu. Zalim bir tutku fırtınası istiyordu. İncelik değil, tutku. Ahırdaki kadının hissettiği şeyi hissetmek istiyordu. Bir kereliğine bile olsa.

Kenneth gözlerinin içine baktı. Dudaklarının kenarındaki erotik kıvrım kışkırtıcı derece yakınındaydı. Dudakları dudaklarına değmek üzereydi. Mary dilinde hâlâ onun tadını hissediyordu. Günahın tadının bu kadar güzel olabileceğini daha önce hiç düşünmemişti. Karanfili andıran yoğun ve baharatsı bir koku...

“Bunu istiyorsun, Mary. İsteddiğini biliyorum. Kabul et.”

Günahkâr tutkusu Mary’yi hareketsiz bırakmıştı. Hayatı boyunca onu utandıracak sözleri dile getiremeden çaresizce ona baktı.

Bu hiç doğru değildi.

Peki, gerçekten yanlış mıydı?

İkisi de evli değildi. Kimseye zarar vermeyeceklerdi. Mary yirmi altı yaşındaydı. Üç yıldır duldu ve bundan önce de yok sayılan ve görmezden gelinen bir eştı. Kendisini istemeyen ve ona ahırda gördüklerinin benzerlerini asla yaşatmayan eşi, genç bir kızken sahip olduğu hayalleri yıkmıştı. Bu, o düşleri deneyimlemek için son şansı olabilirdi.

Bu adam onu istiyordu ve isteklerini karşılayabilirdi. Hiçbir şartı yoktu. Aralarında bir bağ yoktu. Tam Mary’ye göre biriydi.

Sadece bir seferlik. Bir tutku gecesi. Bir günah gecesi. Bunu istemek çok mu kötüydü?

Kenneth, Mary’nin verdiği mücadeleyi sezmiş gibiydi. Arkasına doğru uzanıp masada duran şarap sürahisini aldı. “Al,” dedi Mary’ye doğru uzatarak. “Bundan iç. Rahatlamana yardımcı olur.”

Mary kendisine söyleneni yaptı ve bunun şarap değil de viski olduğunu fark edince boğulacak gibi oldu. Kenneth bir yudum daha alması için onu zorlarken gülüyordu. Mary kaskatı kesilip yakıcı içkiden bir yudum daha aldı.

Ardından da sürahiyi ona geri uzattı. Kenneth da sürahidен büyük ve hızlı bir yudum aldığında –yani sürahiyi bitirdiğinde– belki de görüldüğü kadar kendinden emin olmadığını düşündü.

Yeniden Mary’ye doğru eğildiğinde gözleri daha ateşli bakıyordu. Ellerini masaya yaslanan Mary’nin kalçasının iki yanına yerleştirdi. “Kabul et, Mary,” diye tekrarladı daha da baştan çı-

karıcı bir derinlik kazanan sesiyle. Genç kadın arafta kalmadan doğrudan cehenneme inmişti.

Ürperdi. Kenneth'in güçlü kolları ve geniş göğsü onu çelik bir kafese almış gibiydi. İstese de ondan kaçamazdı.

Zaten kaçmak istemiyordu. Kendi kararlarını vermeyi öğrenmişti, değil mi? Bunu yapacaktı.

Yani kalbi çılgın gibi atmayı bırakıp nefes almasına izin verirse bunu yapacaktı.

Ama Kenneth'in dudakları kulağının yanındaki hassas noktayı bulduğunda artık nefes almayı düşünmez oldu. Nefesinin sıcaklığını nemli teninde hissedince tüm bedeninde bir kıpırtı oluştu. Dudakları Mary'nin çenesinde dolandı. Ardından boynuna sokulup tüm hassas noktaları buldu. Mary bu kuvvetli hislerin şiddetinden titreyip inledi. Kenneth çılgınca atan nabzının üzerine bir öpücük kondurdu.

"Evet de, Mary," diye fısıldadı.

"Evet, lütfen, evet..."

ALTINCI BÖLÜM

Bu sözler dudaklarından dökülür dökülmez Kenneth şiddetli bir homurtuyla üzerine doğru eğildi ve Mary'nin heyecanı tüm bedenine yayıldı. Adamın tutkusunun zincirleri kırılmıştı. Artık onu hiçbir şey durduramazdı. Bu mükemmeldi. Ona duyduğu arzunun fiziksel bir kanıtıydı bu.

Dudakları boynunda ve ensesinde ağır ve tahrik edici dokunuşlarla dolaşıyordu. Teninin her bir santimetresini dudakları ve diliyle tadıyordu. Öpüyor, emiyor, Mary zevkten öleceğini sanana kadar dilini alev almış teninde gezdiriyordu. Ardından dudakları yeniden kadının dudaklarına kapandı.

Dili, Mary'nin dudaklarının arasında dolanıyor, benzersiz lezzetini ona tattırıyordu.

Böylesine kuvvetli bir adam için dudakları şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Ve ılıktı. Lezzetli bir sıcaklığı vardı. Mary ona sokulmak ve bir daha uzaklaşmamak istiyordu. Bu öpücüğe damarlarında yeni yeni akmaya başlayan bir tutkuyla karşılık verdi.

Kenneth'in öpücükleri, Mary'nin içinde kalan şüpheleri de yok etti. Göğsü istekle dolup taşıyordu. Bunu istiyordu. Hem de çaresizce istiyordu. Mümkün bile olmadığını sandığı kadar çok istiyordu. Kenneth ona daha önce hiç hissetmediği şeyleri hissettiriyordu. Bedeni huzursuz bir enerjiyle tutuşup kıvranıyordu. Uzun süredir uykuda olan hisler canlanıyordu. Çok uzun

zamandır hissetmediği kadar canlı hissediyordu. Bunun tadını çıkardı. Keyif aldı. Bu hissin içine heyecan verici dalgalar halinde dolmasına izin verdi. Kenneth, onun kupkuru çölüne vuran sıcak ve nemli bir fırtına gibiydi.

Mary'nin kalbi göğüs kafesinde, bilinmeyene doğru, sabırsız bir hızla deli gibi atıyordu. Ona tutundu. Kenneth'in dili, dudaklarının arasında gezinirken Mary'nin parmakları onun mermeri andıran omuzlarına gömülmüştü. Bu coşkuya kendini tamamen bıraktı.

Göğüsleri onun göğüslerine sürtüyordu. Bu temas Mary'nin inlemesine ve Kenneth'in üzerinde hissettiği ağırlığıyla mest olmasına neden oldu. Bu kaslı bedenın kendisine yaslanması onu fazlasıyla uyarıyordu. Erkekliği ve Mary'nin kadınlığı ilkel bir şekilde ortaya çıkıyordu. Kenneth iri ve güçlüydü. Birilerini koruyabilecek bir adam varsa, o kesinlikle Kenneth olurdu.

Mary kendisini koruyacak bir adam aramıyor olsa da bu kasların bedenine değdiğini hissetmek hoşuna gidiyordu. Bu kadar sert ve geçit vermez bir şeye sokulmak ve onu asla bırakmak istememesi tuhaftı.

Ama birbirine değen sadece göğüsleri değildi. Kenneth kasıklarını da ona bastırıp derin bir nefes almasına neden oldu.

Tanrım! Kenneth'in erkekliğinin iriliğini uzaktan görmek ayrı bir şeydi, kendisine belirgin bir şekilde değdiğini hissetmekse bambaşka şey... Kalın ve sert erkekliğinin günahkâr her bir milimetresi ona değdiği anda zonkluyordu.

Ama Kenneth'in uyarılmışlığının kanıtı onu korkutmak yerine bacaklarının arasında zonklayan bir heyecan şeklinde birikiyordu. Hareket etmek için tuhaf bir istek duyuyordu. Bu sertliğe sürtünmek istiyordu.

Kenneth sanki aklını okumuş gibi elini onun kalçasına götürüp kadını kendisine doğru iyice yasladi. İnleyerek hareket etmeye başladı.

Mary yıldızları gördüğünü düşündü. İçinde bir duygu patlaması yaşanıyordu. Tüm uzuvları ısınıyor, bacaklarının arasına nemli ve gergin bir havuz şeklinde birikiyordu.

Artık hareket etmeyi düşünmeyi bıraktı. Hareket etmek zorundaydı. Kalçası geriye doğru gidip Kenneth'in kalın erkekliğine değdi. Bu tuhaf huzursuzluğu rahatlatabilecek olan tek şeye değmek aklını başından aldı.

Onu içinde hissetmek istiyordu. Kendisini tamamladığını hissetmek istiyordu. İçine girip çıktığını, kendisine sahip olduğunu, o kadının suratında gördüğü tüm zevki yaşamasını sağladığını hissetmek istiyordu.

Bu hisler, tepkiler ve ihtiyaçlar Mary'nin genç bir gelinken yaşadığı şeylerdi ama ilgisiz eşinden dolayı hissettiği utanç bunları bastırmasına neden olmuştu.

Kendini rahat bırakıp ona doğru ilerledi. Tüm bedenini ona yasladı. Ama hâlâ yeterince yakın olmadığını hissediyordu. Parmaklarının altında kasılan kaslarında tutkuyu hissedebiliyordu. O da gergindi. O da -en az Mary kadar- istediği bir şeye karşı direniyordu. Bir yıldırım serbest bırakmak gibi bir şeydi bu. Bir gök gürültüsü gibi. Saf ve karşı konulmaz bir enerjiyi serbest bırakmak gibi.

Mary göğüs kafesinin zonkladığını hissediyor, zorlukla nefes aldığını duyuyordu. Hızlanmak istedi. Aralarında oluştuğunu düşündüğü her şeyi ona vermesini istiyordu. Karnının altında biriken ateşli bir his vardı.

Kenneth onu deli gibi öpüyordu. Dudaklarını ona sıkı sıkıya bastırıyordu. Aralarına hiçbir şey giremeyecek gibiydi. Birlikte eriyorlardı. Aralarından tek bir fısıltı bile geçemezdi. Sadece sıcaklık vardı. İmkânsız bir sıcaklık...

Birden küfür ederek dudaklarını ondan uzaklaştırdı. "Lanet olsun, bekle!"

Kendi kendine mi konuşuyordu yoksa bunu Mary'ye mi söylüyordu bilmiyordu.

Ona sersemlemiş gözlerle baktı. Zevkin aniden sona ermesine şaşırılmıştı. Çaldığı şekerleri yerken aniden tabak önünden alınan –suçlu ve memnuniyetsiz– bir çocuk gibi hissetti kendini. Tek tesellisi hâlâ onun kollarında olmasıydı. Ama sonra bu da elinden alındı.

Sızlanmamak için kendini zor tuttu. Şişmiş dudaklarından bir mırıltı süzölmek üzereydi... Bir dakika önce Kenneth'inkilerle bütün olan dudaklarından...

Kenneth ona sert bir bakış attı. Onu suçluyormuş gibiydi. "Bunu olması gerektiği gibi yapmalıyız."

"Böyle olmaması mı lazım?" Mary bunu sesli söylediğini fark edince kızardı.

Kenneth'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ne demek istediğini anlıyorum. Masa çok konforlu değil desem daha doğru olur. Çok sağlam durmuyor. Kırılmasını istemem."

Kenneth'in gözlerindeki şeytani ışıltıyı fark edince masanın kırılması için gerekli olan gücü düşündü ve bir sıcaklık –sadece yüzünde de değil– hissetti. İçine sert ve kuvvetli bir şekilde girip çıkması lazımdı...

Bu yaramaz düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Yüce Tanrım, tutkuyu az da olsa tattıktan sonra ahlaksız bir kadın gibi davranmaya başlamıştı.

Kenneth'in bu düşünceleri okuyabiliyormuşçasına gözlerinde biriken alevi görebiliyordu. Delici mavi gözleri adeta siyaha dönmüştü.

Genç adam küfrü andıran bir diğer kısık bir ses daha çıkarıp arkasını döndü. Mary eğer hâlâ aptal ve hülyalı bir genç kız olsaydı, karşısındaki bu erkeksi güç simgesinin kendisini kontrol etmekte zorlandığını düşünebilirdi.

Kenneth az önceki savaş zırhlarını, akşam yemeği için bir pelerin ve lacivert işlemeli bir tunikle değiştirmişti. Pelerini omuzlarında tutan taşlı iğneyi açıp pelerini yere bıraktı. Dizlerinin üzerine çöküp elini uzattı. "Saman kadar konforlu değilse de işe yarayacaktır."

Mary gülümsemesine engel olmak için dudağını ısırды. Kenneth'in onunla bu şekilde alay etmesi gerçekten çok kötüydü. Mary kendisine uzatılan ele baktı. İşte şimdi yapmak üzere olduğu şeyi bir kez daha düşünmesi lazımdı. Tanrı, korkunç bir günahkâr olduğu için onu affetmeliydi ama Kenneth'ı durdurmak, aklının ucundan bile geçmiyordu. Bir kez bile geçmemişti. Elini onun elinin içine koydu ve oturmasına yardım etmesine izin verdi. Bunun romantik bir yanı olmadığını söylüyordu kendi kendine. Kenneth onun kahraman şövalyesi değildi. Sadece bir fanteziydi.

Genç adam onu kollarına alıp yerdeki pelerinin üzerine yerleştirdiği sırada, Mary onun gözlerine baktı ve kalbi deli gibi atmaya başladı.

Sıcaklık geri dönmüştü. Kenneth ona yeniden sarıldı. Mary yere yatırıldığında kendini çok savunmasız hissetti. Bu çok samimi bir andı. Onunla birlikte uzanmak... Karı koca olup bir yatağı paylaşabilirlerdi.

Hiç yanlış gelmiyordu. Kötü bir şey gibi değildi. Bu çok... doğruydı.

Hayır! Korkarak yeniden masaya gitmek istedi. Kenneth'in durmamasını istiyordu. Kenneth'in aralarındaki tutkunun patlamasına izin vermesini istiyordu.

Kenneth gözlerini ondan ayırmadan dudağına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Bakışları hipnotize ediciydi. Onu kendinden geçiriyor, büyü yapmışçasına bunun özel bir şey olduğunu düşünmesine ve yaşadıklarına inanmasına neden oluyordu.

Tek bir gece.

Parmağı Mary'nin yanağında dolanıp kulağının arkasına doğru ilerledi. "Duvağın," dedi derinden gelen bir sesle. "Kendin çıkarır mısın?"

Mary başını salladı. "Neden?"

Kenneth, saçındaki tokaları çıkarmaya başladığında Mary cevabını aldı. Bir dakika sonra duvağı yan tarafa düşmüştü.

Kenneth derin bir nefes aldı.

Mary ona baktı ve gördüğü şey beklenmedik bir zevkle bakışlarını uzaklaştırmasına neden oldu. Saçları, Mary'nin en gösterişli yeri idi ama o kadar zamandır gizli duruyordu ki hâlâ bir erkeği etkileyip etkilemeyeceğinden emin değildi. Kenneth'in bakışları etkilendiğini gösteriyordu.

Parmakları uzun dalgaların üzerinde dolanırken kendisini dikkatle izlediğini hissetti.

"Bu kadar güzel bir şeyi gizlemen ne yazık." Sesi adeta saygılıydı. Bir süre sonra onu çenesinden tutup kendisine çevirdi. "Başka neler saklıyorsun sevgili Mary?"

Sesindeki bir şeyler Mary'nin paniklemesine neden olunca hiçbir şey söyleyemeden başını salladı. Kenneth, onun sırlarını ortaya dökebilecek bir adamdı. Uzun zaman önce derinlere gömüldüğü hisleri ortaya çıkarabilecek bir adam... *Sevgili Mary...* "Hiçbir şey," diyebildi panikle.

Kenneth ona inanmadı. "Göreceğiz."

Ve sonra onu öptü, paniği zevke dönüştürdü.

Mary onun ne kadar istekli olduğunu hissedebiliyordu. Onu öperken gayet kararlıydı. Bu öpücük onu baştan çıkarmayı hedeflemiyordu. Sonunda neler olacağından gayet emindi. Cesur. Şiddetli. Şehvetli. Kenneth istediğini alıyor ama karşılığında da ona her şeyi veriyordu. Onu öpmeye doyamıyormuş gibiydi. Sanki gitmesine hiç izin vermeyecekmiş gibi...

Mary'nin bedeni, sanki hiç ara verilmemiş gibi tepki verdi. Kenneth'in içinde uyandırdığı tutku tüm kuvvetiyle geri dönmüştü. Elini adamın boynuna götürdü ve ağırlığını daha çok üzerine doğru çekti.

Erkekliği Mary'nin baldırına değiyordu ama o, kıpırdanıp istediği yere yaslandı.

Mary bir çılgılık atmış olmalıydı. Kenneth da buna cevap olarak inledi. Hareketleri hızlanıyor, daha coşkulu bir hal alıyordu. Elini Mary'nin kalçasının kıvrımında gezdirdi. Kadın sırtını bir kedi gibi gerdi.

Bu kadın da kimdi? Kenneth ona ne yapmıştı?

Öpücüğü dudağından kayıp çenesine ve boynuna doğru indi. "Çok tatlısın." Sesi gergindi.

Mary nefes alışverişlerini kulaklarında hissediyordu ama bunu düşünemeyecek kadar kendinden geçmişti. Kenneth'in dudakları boynundan aşağı doğru inip elleri de benzer bir şekilde alev alev bir yoldan aşağılara doğru ilerlerken olacakları düşünüp huzursuz bir şekilde kıvranmaktan başka bir şey yapamıyordu. Kenneth tam olarak nereye dokunması gerektiğini çok iyi biliyordu. Elleri Mary'nin kalçasında, karnında, bel kıvrımında ve sonra da -en sonunda- göğüslerindeydi.

Onu avucunun içine alıp sıktı. Elleriyle kavradı ve Mary bu hissin muhteşemliğiyle inledi.

Kenneth'in dudakları, kapalı elbisenin yakasının izin verdiği ölçüde aşağı indi. "Tanrım, keşke daha fazla zamanımız olsaydı," diye mırıldandı. "Soyunmanı istiyorum." Kenneth'in çıplak göğsüne dair bir anı Mary'nin gözlerinde canlandı. Kendi tenine değecek o ateşli ve bronz teni düşününce ürperdi. Kenneth ona bakmak için başını kaldırdı. "Bu güzel meme uçlarını ağızma almadan önce görmek istiyorum."

Dudaklarını tam da bahsettiği noktaya yasladı. Mary kumaşın üzerinden bir sıcaklık hissedince derin bir nefes aldı. Zorlukla yutkundu. Bu sırada meme ucundaki tatlı gerginliği ve ayaklarına kadar inen zevk dalgalarını hissedebiliyordu. Daha önce hiç çıkarmadığı yumuşak sesler çıkarıp inledi.

Kenneth sert bir ses çıkararak geri çekildi. "Tanrım, beni öldürüyorsun," dedi ve sonra da onu sert bir şekilde öpmek için dudaklarına yaklaştı.

Bu sefer daha hızlıydı. Az önceki kusursuz ustalığından eser yoktu. Hareketleri daha sert ve gergindi. Hatta daha sakardı. Ahırda tanık olduğu kontrollü tavırları yoktu. Mary gerçekten ona bunu yapıyor olabilir miydi?

Kenneth tuniğini gevşetti ve pantolonunun bağını çözerken Mary'nin elbisesinin ucunu kaldırmaya başladı.

Öpüşmeyi yarıda kesip onun üzerine doğru eğildi. Koyu renk saçları kaşlarına doğru düştüğünde Mary bunu geri atmamak için kendini zor tuttu. Bakışları karanlıktı ve kendi kendini avuçladığı anda Mary'nin gördüğü duygu yine oradaydı: Arzu.

Benim için.

"İçinde olmam lazım."

Elini bacaklarının arasına doğru ittiğinde Mary derin bir nefes aldı. Parmaklarının hassas ve titrek tenindeki nazik dokunuşları sırtının deli gibi ürpermesine neden oldu.

"Çok ateşlisin," diyerek inledi.

Mary'nin bu sözler üzerine hissettiği utangaç duygular, Kenneth'in parmağının içine girmesiyle yok oldu. Bu benzersiz hareket irkilmesine neden oldu.

"Bunu seveceğini biliyordum." Kenneth yeniden inledi. "Sen bunun için yaratılmışsın, ufaklık."

Mary, Kenneth'in ne demek istediğini bilmiyordu ama içinde dolanan parmağı bunu umursamasına engel olacak kadar iyi hissetmesine neden oluyordu. Tuhaf bir şeyler oluyordu. Bedeninin ihtiyaçları kontrolü ele almıştı. Titremesi önce sabit bir atışa, ardından da ısrarlı bir zonklamaya döndü. Bir yere tırmanıp göremediği bir şeye ulaşıyor gibiydi.

"İşte bu," dedi Kenneth ona cesaret verircesine. "Bırak gelsin, aşkım. Bırak gelsin."

Bu tatlı sözler, zevkten sersemleyen Mary'yi şaşırtsa da bu düşünceyi bir kenara itti. Bunun bir anlama gelmesi gerekmiyordu.

Mary bu cesur ve şeytani savaşçının bu kadar... şefkatli olmasını beklemiyordu.

Parmağını içine itiyor, Mary'nin kalçası da onun eliyle eş zamanlı olarak hareket ediyordu. Kenneth ona doğru eğilip kulağına fısıldadı. "İşte bu, aşkım. Uç hadi..."

Mary gözlerinin içine baktığında bedenini saran duygu yoğunluğuna inanamayarak şaşırp kaldı. Birbirlerine bir süre daha baktılar. Ardından genç kadının duyguları sıcacık kasılmalar eşliğinde akmaya başladı. Mary uçuyordu. Duyguların rüyayı andıran dünyasına doğru uçuyordu. Bu zevki tarif etmesi imkânsızdı. Hayal ettiğinden çok daha fazlasıydı bu. Ama buna tutunamadı. Kısa süre içinde yok olmaya başladı.

Gözlerini açtığında Kenneth'in kendisine doğru eğildiğini gördü. Bakışları Mary'nin okuyamadığı sıcak bir hisle doluydu.

"Çok güzelsin," dedi Kenneth sert bir şekilde.

Mary hissettiği kadınsı zevke engel olmaya çalıştı. Bunun bir anlamı yoktu. Kenneth muhtemelen bunu tüm kadınlara söylüyordu.

Sadece ahırdaki kadına bunu söylediğini hatırlamıyordu.

Kenneth üzerine doğru gelip göğsünü ona bastırdı. Mary masum bir merak içinde olsa da bakışlarını aşağı doğru indirmek için çabaladı.

Mary, Kenneth'in erkekliğinin zonklayan ucunu kasıklarında hissettiğinde derin bir nefes aldı.

Kendisini acıya hazırladı.

"Rahat ol," dedi Kenneth. "Sana kibar davranacağımı söylemiştim."

Mary kızardı. Bununla nasıl kibar olabilirdi ki? Gerçekten de uzun bir kılıçtı. Çelikten uzun bir kılıç!

Ama bir dakika sonra ona inandı. Mary rahatlayana kadar ona sadece sürtündü.

Mary yeniden titredi. Nefesleri hızlanmaya başladı. Yarı aydınlık ortamda Kenneth'in yüzünü izledi. Sert, erkeksi çenesi kasılmış ve kararlıydı. Şehvetli dudakları gergin, keskin mavi gözleri deliciydi. Kasları gerilmişti.

Yavaşlamak zorunda olmak onu öldürüyordu ama bunu Mary için yapıyordu.

Bu naziklik Mary'nin kafasını karıştırdı. Ondan beklediği bu değildi. Bunu istemiyordu. "Hadi," dedi ona.

Kenneth, Mary'nin talebine şaşırdıysa da bedeni buna itiraz edemeyecek kadar istekliydi. Yavaş yavaş içine girmeye başladı. Mary'nin ıslaklığı yolunu rahatlatıyordu.

Mary bedeni ona uyum sağlamak için gevşediği sırada gözlerini kocaman açmıştı.

Bunun canını yakacağını sanmıştı. Canını *yakmalıydı*. Ama bunun yerine... inanılmaz hissettiğini fark etti. Kenneth onu daha önce hiç olmadığı şekilde tamamlıyordu. İçine giren erkekliğinin her bir santimetresiyle onu sahipleniyordu. Ona sahip çıkıyordu. İçinde zonklayan bir yumruk gibiydi.

Ah Tanrım, evet. İşte bu! Bu, Mary'nin beklediği şeydi. Mary onun hareket etmesi ve içinde gidip gelmesi için daha fazla bekleyemeyecekti. Tüm o arzu... Ahırda tanık olduğu o saf tutku...

Ama Kenneth aynı şeyleri yapmıyordu. Mary'nin yüzüne, kalbine işleyen bir bakışla bakarak tamamen hareketsiz -acı verecek kadar sabit- duruyordu. Bu bakışta, şaşkınlık ve kafa karışıklığı vardı. Ve Kenneth, Mary'nin gözlerinde bir cevap arıyor gibiydi.

Aralarında yoğun ve kuvvetli bir elektrik vardı. Güzel ve imkânsız... Bir günah gecesinde böyle bir şeyin yeri yoktu.

Mary içgüdüsel olarak uzaklaşmak istedi ama aralarındaki bağı yok sayamıyordu.

Bu yoğunluğa daha fazla dayanamayacağını düşündüğü sırada Kenneth hareket etmeye başladı. İçine ilk kez girip çıktığında Mary'nin tüm bedeni ürperdi. Bu hissin güzelliği nefesinin kesilmesine neden oldu. Mary'yi kuşatan bu zevk dalgası, her bir hareketle tüm bedenine yayılıyordu.

Kenneth gözlerini kapatıp başını arkaya doğru atarak inledi. Bu zevk dalgası onu da kuşatıyormuş gibiydi. "Tanrım, çok güzel," dedi bir kez daha inleyerek. Çıkıp bir kez daha içine girdiği sırada yavaş ve dairesel hareketleri Mary'nin tüm bedenine etki ediyordu.

Mary bu güçlü dalgaya karşı koymak için savaşıırken ona daha sıkı tutundu. Gözlerini kapatmak ve kendini bu hisse bırakmak istiyordu.

Ama Kenneth ona izin vermedi. Bakışları onu sımsıkı sarıyor ve bir yere gitmesine izin vermiyordu. Bakışlarının yoğunluğu Mary'nin nefesini kesti. Kalbinin sıkıştığını hissetti.

Hayır! Mary'nin istediği şey bu değildi. Bu çok yanlıştı. Duyguların varlığını istemiyordu. Kalbinin sıkışmaması lazımdı. Fazla samimiydi. Fazla nazikti. Fazla tatlıydı.

Kenneth'in bir fantezi olması lazımdı ama her şey çok gerçek-
ti ve çok uzun zaman önce gömdüğü duyguları canlandırıyordu.

Keşke Kenneth ona bu şekilde bakmayı kesseydi.

Mary'nin bir şeyler yapması lazımdı. Başka bir şeylere odak-
lanmalıydı. Ahırdaki kadın gibi ellerinin ve dizlerinin üzerine
çökmüş olmayı bile diledi. O kadın kadar cesur olmayabilirdi
ama başka bir fikri vardı ve bunu dile getirdi. "Tuniğini çıkar-
mayacak mısın?"

Kenneth başka bir dünyaya girmiş gibi hissediyordu. Yepyeni bir
dünyaya. Bundan önceki tüm deneyimlerini anlamsız bırakacak
bir dünyaya. Başboş bir şekilde sürükleniyordu ve bir çapası
yoktu. Bu hem huzursuz edici hem de heyecan vericiydi.

Kenneth kadınlarla birlikte olmayı severdi. Hem de çok se-
verdi. Lanet olsun, mükemmel olmadığı anlarda bile çok keyif
alırdı. Sıradan bir birleşmeyi bile başka her şeye tercih ederdi.

Ama bu...

Bu, daha önce yaşamadığı bir deneyimdi. Her nedense hisle-
ri giderek şiddetleniyordu. Lanet olsun, bu şey onu kendinden
geçiriyordu. Mary'nin içine girdiği andan itibaren yaşananlar
tamamen farklıydı. Çok zevkliydı. O ılık ve yumuşak dişiliğin-
den içeri girmek, saf ve aklını başından alan bir zevk dalgasına
neden oldu. Mary'nin bedeni onu bir eldiven gibi sarıyordu. Çok
ıslak, çok dar ve çok sıcak bir eldiven... Kenneth, erkekliğinin
tam ucunda güçlü bir şey hissediyordu.

Bunu anlayabilirdi. Anlayamadığı şey geri kalanıydı.
Bedenindeki tüm içgüdülerin "bana ait" diye bağırmasına neden
olan şiddetli ve ilkel sahiplenme duygusunu, onun ardından ge-
len, her şeyin gayet doğru olduğu hissini ve aynı şekilde şiddetli
sahiplenme duygusunu anlayamıyordu.

Ona nazik davranacağına söz vermişti ve öyle yapmak istiyordu. Bunun, onun için de iyi olmasını istiyordu.

İçine girdiği sırada yüzüne baktı. Yanaklarının kızardığını gördü. Daha da derinlerine girerek onu tamamladığı anda şiddetli nefesler aldığını fark etti.

Ve birbirlerini bütünüyle tamamladıklarında...

Şiddetli bir duygu dalgası yükselip Kenneth'i boğazından yakaladı. Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Arzu göğsüne yerleşip onu sıkıştırıyordu.

Daha hızlı olmalıydı. Kral onu bekliyordu. Ama bu o kadar güzel bir histi ki hiç bitmesin istiyordu. Mary'nin onu sıkı ve ıslak bir yumruk gibi sarması, burada sonsuza dek kalmaktan keyif alacağını düşünmesine neden oldu.

Ağırdan aldı. İçine ağır ağır girip çıkıyordu. Bu derinlik ona yetmiyordu. Bu yakınlık da yetersizdi.

Bu çok tuhaftı. Mary'ye bakmadan edemiyordu. Lanet olsun, daha önce bir kadına bu kadar uzun süre baktığını hatırlamıyordu ama saçları yüzüne dökülmüş, yanakları pembeleşmiş, dudakları şişmiş ve gözleri tutkuyla dolmuşken bakışlarını uzaklaştıramıyordu. Kadın, Kenneth'in kollarında canlanmıştı.

Tanrım, şimdi fark ediyordu. Çok güzeldi.

Nefes almayı bırakmış gibiydi. Göğüs kafesini sıcak ve gergin bir şey kaplamıştı. Bakışlarını ondan ayırmak istemiyordu. Yanaklarını tutmak ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmak istiyordu.

Tepkisinin tuhaflığı durumu daha da tuhaflıyordu.

Mary tuniğini çıkarmasını isteyince, Kenneth birden durdu. "Ne?"

Mary dudağını ısırarak bakışlarını ondan uzaklaştırdı. Yanakları pembeleşti. "Ben... Ben..." Kirpiklerinin altından ona

bakarken kekeleyordu. "Hatırladığım kadarıyla bunun iyi olacağını düşünmüştüm..."

Cümlesini bitiremeyecekti.

"Tuniğimi çıkarmamın iyi olacağını mı düşündün?" dedi Kenneth cesurca.

Mary utanarak başını salladı. "Evet."

Bu teklifin Kenneth'ı rahatsız etmesi için bir neden yoktu. Hatta memnun bile olmalıydı. Belli ki kadın ahırda gördüklerine hayran kalmıştı ve bu manzarayı yeniden görmek istiyordu. Bedenine hayran olan ilk kadın Mary değildi. Lanet olsun, Kenneth onun kendisine hayran olmasını istiyordu ama bu teklif, kendini pazardaki bir aygır gibi hissetmesine neden olmuştu. Birkaç dakika önceki hassas duyguları düşününce bu canını acıttı.

Kahretsin, Kenneth'ın nesi vardı? Çok hassas ve tüm detayları inceleyen bir kadın gibi davranıyordu. Mary bedenini incelemek istiyorsa bunun tuhaf bir yanı yoktu. Kendisi de ona aynısını söylememiş miydi? Onu çıplak görmek istiyordu ve kıyafetlerini yeniden giydirmek çok zor olmasa o lanet elbiseyi kesinlikle omuzlarından indirirdi.

Ama tuniğini geri giymek zor değildi. Ve Mary'nin ellerini bedeninde hissetmek de güzel olurdu.

Aklında bu düşünceyle zaten belinde birikmiş olan tuniğini ucundan tutu ve başından çıkarıp yan tarafa attı. "Nasıl isterse-niz, leydim," dedi alaycı bir gülümsemeyle.

Mary onun çıplak göğsünü görünce gözlerini kaygıyla açtı. "Yaralanmışsın!" Genç kadın ona dokunmak ister gibi elini uzattı ama sonra canını yakmak istemeyerek geri çekildi.

Yarasını unutan Kenneth moraran tenine baktı. Mary'nin ona verdiği zevk, kız kardeşinin içmesi için verdiği berbat ilaçtan ya da birkaç dakika önce içtiği viskiden çok daha iyi gelmişti.

“Önemli bir şey değil.”

Mary buna itiraz etmek istedi ama Kenneth içine doğru biraz daha ilerleyerek başka şeylere odaklanmasını sağladı.

Mary hiç düşünmeden ona sarıldı. Kenneth’in istediği de tam olarak buydu, avuçlarının teninde bıraktığı sıcaklık, kasıklarına yeni bir ısı dalgasının yayılmasına neden oluyordu. Bu çok güzeldi.

Kenneth bir kez daha içine girdi. Bu kez daha sertti. Daha derine girdi.

Mary ona sıkıca tutundu. Küçük parmakları, Kenneth’in sırtında beliren kaslara tutunuyordu.

Evet, bu çok güzeldi. Kenneth bu birleşmenin tadını çıkarmaktan tuhaf bir şekilde memnun olarak orada kaldı. “Başka bir arzunuz var mı, leydim?” dedi derinden gelen bir sesle alay edersine.

Mary bakışlarını Kenneth’in göğsünden ayırıp gözlerine baktı. Kenneth sadece şaka yapmak istemişti ama Mary gayet ciddi idi. Hatta biraz telaşlıydı. “Daha hızlı, lütfen... Sadece daha hızlı ol...”

Kenneth kaşlarını çattı. Belli ki kadın, bunun devam etmesini kendisi kadar çok istemiyordu. Kenneth öfkeleni.

Çenesini ve dudaklarını sıktı. Pekâlâ, kadınlara istediklerini vermediğinin söylenmesini istemezdi.

“Bacaklarını belime sar,” dedi. Ona uzun ve ateşli bir bakış atarak, “Ve sıkı tutun,” diye ekledi.

Mary hayatının birlikteliğine hazır.

Kenneth içine girdi ve Mary bunun kuvvetiyle bir çığlık attı. Gözlerine baktı. “Bunu sevdin, değil mi?” dedi alaycı bir tavırla.

Mary sersemlemiş halde başını salladı.

Damarlarında bir tatmin hissi dolanıyordu. Ona bakmaya devam ederek içine bir kez daha girdi. Bunu tekrar tekrar yaptı. Giderek hızlanıyordu. Mary'ye tam olarak istediği şeyi veriyordu. Derin nefes alış verişleri aklını başından alıyordu.

Kasıklarında ve sırtında birikmeye başlayan o tanıdık baskıyı hissedince inledi.

Lanet olsun, bu çok güzeldi.

Mary'nin topuklarının bacağına bastırıldığını ve ellerinin sırtında deli gibi dolandığını hissedebiliyordu. Kenneth çok zorlanıyordu. Bedeni bunu belli etmeye başladı. Kasları gerildi ve kolları bedenini desteklemekten ağrımaya başladı. Nefesi de iyice hızlanmıştı.

Bu şey, ateşli ve yoğun tutkunun en saf en ilkel haliydi. Ama başka bir şeyler daha vardı. Daha derin bir şeyler. Mary'nin derin mavi gözlerine her baktığında ruhunun en karanlık yerlerine ulaşan bir kıpırtı hissediyordu.

Çok güzeldi.

Geldiğini hissedebiliyordu. Giderek daha da hassaslaşıyordu. Bedeni olacakları düşünerek kasılıyordu. Boşalma ihtiyacına engel olmak, kendini kontrol etmek için dişlerini sıkıyordu.

Bunu yalnız yapmak istemiyordu.

Kendini tutması için bir neden yoktu. Mary boşalmıştı. Kenneth görevini yapmıştı. Bu birleşmenin dile getirilmeyen pazarlığının kendine düşen kısmı sona ermişti. Kenneth ona zevk verecek, karşılığında Mary de onu memnun edecekti.

Kenneth bunun nedenini bilmiyordu -lanet olsun, bunu düşünmek bile istemiyordu- ama öyle olduğunun farkındaydı.

Tanrım, boşalmak istiyordu. Mary'nin bedeninde uyandırdığı hisse ve her bir hareketin çekimine karşı koymak için kalçasını sıkı.

Çok uzun süre beklemesi gerekmeyecekti. Mary'nin nefes alış verişleri de hızlanmıştı. Daha sert ve daha heyecanlıydı. Kenneth'in altında kıvranıyor, sırtını kaldırıp kalçasını onun hareketleriyle uyumlu olacak şekilde itiyordu. Gözleri yarı açık, dudakları aralık ve başı arkaya devrikti...

"Bana bak," dedi Kenneth baskıdan gerilen bir ses tonuyla emreder gibi.

Mary ona bakmak istemiyordu. Gözlerini açıp yavaşça ona baktığı sırada Kenneth isteksizliğini görebiliyordu. Bir şaşkınlık dalgası hissetti. Aralarında bir şey oluştu. Sıcak ve yoğun bir şey. İkisini de baştan çıkaran bir şey.

Mary derin bir nefes aldı.

Kenneth'in tüm bedeni gerildi.

Mary, Kenneth'in kontrolünü tamamen sarsan keskin bir zevk çılgılığı attı. Adamın kontrol altında tuttuğu baskı, kör edici bir tutku alevi şeklinde patladı. İstese de geride duramazdı. Kendini bırakırken bir kez daha onun derinliklerine doğru sertçe girdi. Deneyimlediği en kuvvetli boşalma bedenine dalga dalga yayıldı.

Mükemmel.

O anda akıllıca olan tek düşüncesi buydu. Mantığını yitirmişti. Sadece zevk vardı. Yaşadığı en inanılmaz zevk...

Kasılmalar sona erince Mary'nin üzerine çöktü. Tüm kasları, bedeninin her bir santimetresi tükenmişti. Kemikleri bile kıpırdayamayacak gibiydi.

Bir dakika sonra sesli nefes alışverişleri sakinleşmeye başladı. Onu eziyor olabileceğini fark edip yan tarafa döndü.

Hayatında kendini hiç bu kadar kuvvetsiz hissetmemişti. Yarışın bugün olmaması kesinlikle çok büyük şanstı. Ayakta durmakta bile zorlanırken, yarın karşısına çıkacak olan herhangi birini yenmesi mümkün değildi.

Az önce neler olduğunu tam olarak anlayamıyordu. Düşüncelerini düzene sokmakta zorlanıyordu. Kadın onu kesinlikle şaşırtmıştı. Tutkusu, Kenneth'in ahırda fark ettiği şehvetin çok ötesindeydi. Kenneth bir ilişkiden en son ne zaman bu kadar zevk aldığını hatırlamıyordu. Başka bir tuhaflığı daha fark edince kaşlarını çattı. Gençken bile boşalmadan önce geri çekilirdi ama öylesine tatmin olmuş, öylesine kendinden geçmişti ki bunu düşünememişti bile. Tek bildiği şey, hissettiği tuhaf can sıkıntısının geçtiği ve henüz onu bırakmaya hazır olmadığıydı. Henüz olmazdı.

Mary ne yapmıştı?

Tavana bakarken kalbi göğüs kafesinden çıkacak gibiydi. Oda taştan yapılmıştı. Küçük kütüphane, aşağıdaki kemerli depolar gibi kalın duvarların arasına inşa edilmişti.

Ama dikkatini dağıtamayacak kadar gri ve renksizdi. Bu yüzden dikkati yeniden olan bitene odaklandı. Onu öfkeli bir yangın gibi sert ve acımasız bir şekilde tüketen az önceki sarsıcı olaya odaklandı. Geriye sadece küllerini bırakan bir yangın... Mükemmeldi. İnanılmazdı. Mary'nin hayal edebileceğinden çok daha güzeldi. Ve sorun da buydu. Bunu nasıl arkasında bırakabilecekti? Nasıl olup da İngiltere'deki hayatına devam edecek ve onun kollarında bulduğu tutkuyu unutabilecekti?

Onu nasıl unutacaktı?

Kenneth'in böyle biri olmasını beklememişti. Günah işlemek için dünyaya gelmiş çok yakışıklı ve çok kibirli bir adamla karşılaşmayı beklemişti. Sadece arzu istemişti. Başka bir şey değil.

Kenneth yan tarafına dönmüş, tek dirseğinden destek alarak ona bakıyordu. Mary, incelendiğini hissetti. Kenneth elini uzatıp Mary'nin kirpiklerine takıldığını fark etmediği birkaç tel saçını arkaya itmek istedi. Mary nefesini tuttu. Bu dokunuş öyle samimiydi -öyle tathıydı- ki Mary'nin kalbi özlemle doldu.

Kenneth'in parmakları yanağında dolanıp onun da kendisine bakmasını sağladı. "Sürprizlerle dolusun, öyle değil mi ufaklık?"

Kenneth'in kendisine bakışı Mary'nin kalbinin acımasına neden oldu. Ona hiçbir şey söylemeden baktı çünkü ne diyeceğini bilmiyordu. Kendini çok savunmasız hissetti. Çok saf. Çok kırıl-gan. Az önce yaşananlar, yıllardır zorlukla elde ettiği bağımsızlı-ğını ondan almıştı. Eşinin kendisini sevmesini çok isteyen yalnız ve kalbi kırık kızın incecik bir gecelikle orada kalakalmasına ne-den olmuştu. Kısa süre sonra şampiyonluğunu ilan edecek olan ve bir sürü kadının rüyalarını süsleyen yakışıklı şövalye Kenneth Sutherland de kendisinden farksızdı.

En azından Mary öyle olduğunu düşünüyordu. Ona haksız-lık mı etmişti? Kenneth, onun sandığından daha fazlasına sahip olabilir miydi?

Yanılıyor olmayı bu kadar çok istemesi onu şaşırttı.

Kenneth eğilip onu öptüğünde kalbi kaburgalarına çarpar gibi oldu. Bu çok yumuşak ve hafif bir öpücüktü. Şefkatli bir öpücük. Mary'nin istememesi gereken ama açgözlü bir çocuk gibi yokluğunu çektiği bir şeydi.

Kenneth dudaklarını ondan uzaklaştırırken gülümsedi. "Seni bir daha ne zaman görebilirim?"

Mary'nin kalbi duracak gibi oldu. *Tek bir gece.* "Be-ben yakın-da gidiyorum," deyiverdi.

Kenneth gözlerini kıstı. "Umarım çok çabuk değildir. En azından yarışlar bitene kadar kalırsın, değil mi? Kız kardeşim cumartesi günü evleniyor. Birkaç günlük bir kutlama olacak."

Onu kız kardeşinin düğününe mi çağırıyordu? Mary hızlanan kalbine engel olmaya çalışsa da işe yaramadı. "Bilmiyorum."

"Tabii ki Leydi Margaret'a bağlısın. Senin için onunla konuş-sam işe yarar mı?" Kenneth parmağını yanağından, boynuna ve

dolgun göğüs kıvrımına doğru indirip memesinin ucunda hafif bir daire çizdi. "Seninle henüz işim bitmedi," dedi yoğun ve derinden gelen sesi Mary'nin içine işlerken. "Sanırım seninle işim bir süre bitmeyecek."

Mary ürperdi. Meme uçları sertleşti. Nefesi hızlandı. Kenneth'in şehvetli vaatleri tüm bedeninin tepki vermesine neden oldu. Bunlar sıradan sözler miydi yoksa gerçekten düşünümlere mi söylenmişlerdi? Mary'nin bunu öğrenmesi lazımdı. "Leydi Margaret bana nişanlanacağınızı söyledi."

Kenneth, Mary'nin bunu duymasına şaşırılmış gibi kaşlarını çatı. "Bunun bizimle ne ilgisi var?"

Mary bakışlarını ondan uzaklaştırdı çünkü Kenneth'in, kalbine umursamazca attığı taşın yarattığı hayal kırıklığını görmesini istemiyordu. Bunu öyle içten bir şaşkınlıkla söylemişti ki Mary ona kızamadı bile. Sadece kendine kızıyordu. "Hiç," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Bizimle hiçbir ilgisi yok."

Nişanlısı ya da eşi onu bıraktığı kalede kendisini beklerken başka bir kadınla birlikte olmasının yanlış olduğunu neden düşünecekti ki? Bunun yanlış bir yanı yoktu. Bu, anlaşmalı evlilik yapan soylu erkeklerin yapabileceği -ve onlardan beklenen- bir şeydi. Gerçekdışı beklentileri olan Kenneth değil, kendisiydi.

Mary'nin tek istediği güzel bir geceydi. O zaman tek sahip olabileceğinin yalnızca bir gece olduğunu öğrenmek onu neden hayal kırıklığına uğratmıştı ki? Kenneth'in cevabı sadece bunu kanıtlamıştı.

"Güzel," dedi sırtüstü yatıp onu da kendisine çekerek. Mary yanağını onun göğsüne yaslayıp ağlamamaya çalışarak kalp atışlarını dinledi.

"Gitmemiz lazım," dedi Kenneth ama sesinde acele etmek istediğine dair bir belirti yoktu. "Ama deli gibi yorgunum. Ayağa bile kalkamayacak gibiyim."

Sesi giderek alçaldı. Birkaç dakika sonra Kenneth'ın sakin nefes alış verişlerini duymak Mary'yi şaşırtmadı. Uykuya dalmıştı.

Bu sayede karşılaşmalarının ertelenmesi Mary'yi mutlu etti. Onu uyandırmamak için dikkatli davranarak sıcak bedeninden ayrıldı ve ayağa kalkıp kıyafetlerini düzeltti. Düşünebildiği tek şey oradan uzaklaşmaktı. Onunla bir daha yüzleşmek istemiyordu. Burada ya da yemekte karşılaşmak istemiyordu.

Bu bir hataydı.

Kenneth Sutherland eşine hiç benzemiyordu. O, çok daha tehlikeliydi. Atholl, onu baştan çıkarmakla hiç uğraşmazdı. Kenneth Sutherland uzun bakışları, nazik dokunuşları ve kalbini yerinden oynatan öpücükleriyle onu baştan çıkarıyordu.

Mary asla ders almayacak mıydı?

Gitmesi lazımdı. Sadece bu odadan değil, İskoçya'dan da gitmeliydi. Elindekilerle yetinmeliydi. Kendisini çaresiz hissettirecek şeylerden uzak durması gerektiğini unutmadan önce uzaklaşmalıydı. Bir kez daha olmazdı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Kenneth zihnindeki sis bulutunu uzaklaştırmaya çalışarak yavaşça uyandı ama başı kazan gibiydi. Gözlerini açıp doğruldu ve çevresine bakınca kafası karıştı. Kapının aralığından içeri çok az ışık süzülüyordu.

Yan tarafında hissettiği yoğun acı yüzünü buruşturmasına neden oldu.

Lanet olsun. Eliyle yan tarafını tutup ayağa kalkmaya çalıştı. Dün gecenin, yarası üzerindeki sakinleştirici etkisi tamamen geçmişti.

Dün gece. Birden üç şeyin farkına vardı: Sabah olmuştu, yemeği kaçırmıştı ve yalnızdı.

Onu en çok kızdıran şeyin ne olduğunu bilemeden küfür etti.

Ona neler olmuştu böyle? Nakavt edilmiş gibi hissediyordu. Gözlerini kapattığı anda derin bir uykuya dalmıştı. Yıllardır bu kadar deliksiz bir uyku çekmemişti.

Tuniğini almak için uzanıp koyu yeşil bir ipek parçası bulunca dudaklarını sıktı. Ona neler olduğunu hatırlıyordu. Mary...

Neden Kenneth'ı uyandırmadan kaçmıştı?

Çoğu zaman seviştikten sonra uyanıp yalnız olduğunu görmek onu mutlu ederdi ama kahretsin ki bu kez öyle hissetmiyordu. Onunla işi biter bitmez daha sıradan ve zevk vermeye istekli kişilerle devam etmeye karar verdi.

Tuniğini başından geçirip pelerinini de omzuna attı. Şöminedeki ateş saatler önce sönmüştü ve içerisi çok soğuktu. Ardından can sıkıcı duvağı aldı.

Leydi Mary ile ondan ne beklediği konusunda -mesela toplum kurallarıyla ilgili- uzun ve güzel bir konuşma yapacaktı. Ve bir daha bu şekilde kaçmayacaktı. Lanet olsun, gitme zamanının geldiğine Kenneth'in karar vermesi lazımdı.

Kütüphaneden gizlice çıkıp kapıyı arkasından kapattı ve onu aramak için doğrudan salona gitti. Ama belli ki sabah kahvaltısı bir süre önce bitmişti. Etrafta dolanan sadece birkaç kişi vardı ve onlar da Kenneth'in görmeyi umduğu kişiler değillerdi.

Tanrım, saat kaçtı?

Bir kez daha küfür etti. İşler giderek daha berbat bir hal alıyordu. Kahvaltı bittiyse, güreş müsabakası için çok fazla zamanı kalmamış demektir. Hayatının en önemli günlerinden biriydi ve az kalsın uyuyakalıp her şeyi berbat edecekti. Küçük rahibesine olan öfkesi giderek artıyordu. Kız dikkatini dağıtmıştı. Hem de çok fena.

Hizmetçilerden birisi yanından geçerken tepsiden bir parça ekmekle peynir aldı ve üzerine de bir yudum şarap içti. Salondan çıkarken gözüne gelip başını ağrıtan güneş ışınları yüzünden yüzünü buruşturdu. Tanrım, başı bir sürahi viski içmiş gibiydi. Gözlerini kısıp avluyu inceledi. Ardından yüzünü bir kez daha buruşturdu. Bu sefer neden güneş ışığı değil, kendisine doğru geldiğini gördüğü kişiydi.

"Hangi cehennemdeydin?" diye sordu MacKay. "Umarım dün gece ortadan kaybolmanın iyi bir açıklaması vardır. Kral çok öfkelendi."

Kenneth, MacKay'ı yok sayıp kardeşini selamladı.

"İyi misin, Kenneth? Öyle görünmüyorsun," dedi Helen.

Yan tarafı deli gibi ağrıyordu ama MacKay yanındayken bunu söylemeyecekti. "Bana ne verdin?" diye sordu. "Uyuyakaldım ve daha yeni uyanabildim."

"Seni uyut..." Helen dudağını ısırarak sustu. "Dün gece şarap ya da viski içmiş olabilir misin?"

"Ben her gece şarap ya da viski içerim. Bunun konuyla ne ilgisi var ki?"

Helen ona suçlu bir bakış attı. "Sana ilacı şarap ya da viskiyle karıştırırsan uykuya neden olacağını söylemeyi unutmuş olmalıyım."

Kenneth dudaklarını sıktı. "Evet, belli ki o kısmı atlamışsın."

Neyse ki neden uyuduğunu artık biliyordu. Gerçi onu etkileyenin viskiden başka bir şey daha olabileceğinden şüphe ediyordu. Çok tatmin olmuş bir adam gibi derin bir uykuya dalmıştı. Aşırı tatmin olmuş bir adam gibi... Küçük rahibesine ne olduğu konusunda meraklanmaktansa yarışlara hazırlansa iyi ederdi.

"Yarıştan sonra krala ne olduğunu açıklayacağım," dedi Helen'in yan tarafından kendisine öfkeli bakışlar atmaya devam eden MacKay'a. "Ve Leydi Mary'den de özür dileyeceğim."

MacKay ona sert bir bakış attı. "Neyse ki bu açıdan şanslısın. Leydi Mary geç saatte iyi hissetmediği haberini yollattı."

Kenneth bunun büyük şans olduğunu düşünerek kaşlarını çattı. Çok şanslıydı. Zihninde bir huzursuzluk belirdi.

"Bu ne?" diye sordu MacKay duvağı göstererek.

Kahretsin. "Hiçbir şey," dedi ipeği elinin içinde buruşturup kapatmaya çalışarak.

Ama MacKay buna inanmamıştı. Kumaş parçasına bakarken gözlerini kıstı. "Bana kralın davetini bir kadın yüzünden yok saydığını söyleme sakın. Sen ne yaptığını sanıyorsun? Belli ki disiplinin uçu..." Susup Helen'a özür dilercesine bir bakış attı. "Öfkeni

kontrol etmene yarasa da arzularını kontrol etmene pek yaramıyor.” Başını iki yana salladı. “Umarım buna değecek biridir.”

Kenneth dişlerini sıktı. Mary şaşırtıcı şekilde buna değerci ama yaşadıkları şeyi MacKay’a açıklamak gibi bir niyeti yoktu. Çaylak bir yavermiş gibi azarlanmak da kesinlikle hoşuna gitmiyordu.

Lanet olsun, bundan sıkılmıştı. Çocukluk rakibinin sanki kendisinden üstünmüş gibi davranmasından sıkılmıştı. Ondan üstün falan değildi. Ve Kenneth bugün bunu kanıtlayacaktı.

“Hazırlanmam lazım,” dedi MacKay’ın kendisini sorgulamasına izin vermeyerek. Kız kardeşinin kaburgalarını sarması lazımdı. “Helen benimle kulübelere gelersen...”

“İşte buradasın,” dedi Gregor MacGregor gölden ona doğru yürüyerek. Nemli saçları ve boynundaki havlu banyo yaptığını anlatıyordu. Kalenin yarısı –kadın nüfusu– muhtemelen hâlâ sahildeydi. “Yemekte Leydi Mary’ye eşlik edeceğini sanıyordum.” Gözlerinde neşeli bir ifade vardı. “Kralın ikinize birden ne olduğunu merak ettiğinden eminim. Nişanla ilgilenmediğini sanıyordum ama belki de onu buna ikna etmişsindir.”

Kenneth donup kaldı. Yüzünün rengi attı. “Kimi?”

Kafası karışan MacGregor kaşlarını çatı. “Leydi Mary’yi. Ben sanmıştım ki bizi koridorda gördükten sonra...”

“Marlı Mary,” dedi Kenneth ifadesiz bir şekilde, midesine bir yumruk yemiş gibi hissederek. Kadın onu aldatmıştı. Küçük rahibe, leydinin hizmetçisi falan değil, Atholl Kontu’nun dul eşi idi. Kralın onun için seçtiği gelindi.

Mary bunu ona neden söylememişti?

Bunun nedenini duymaktan hoşlanmayacağını düşünerek dudaklarını sıktı.

“Olamaz,” dedi MacKay sessizce elindeki duvağa bakarak.

Kenneth kaskatı kesildi. Çenesi seğirmeye başladı. MacKay'a tek bir kelime bile etmemesini ima eden bir bakış attı.

Ama onun gibi MacKay da asla geri çekilmezdi. Muhtemelen birbirlerinin boğazını sürekli sıkmalarının nedeni buydu.

Pislik herif güldü. "Tanrım, onun kim olduğunu bile bilmiyormuşsun! Bunu mahvedeceğini biliyordum. Kral bunu öğrendiğinde, şampiyonluğunun bir önemi kalmayacak."

Kenneth yumruğunu sıktı. Adamın kahkahası kanına dokunuyordu. Daha da kötüsü onun haklı olduğunu biliyordu. Kral, eski baldızını ayartmış olmasından kesinlikle hoşlanmayacaktı. Tehlikeli kadınlardan kaçmak isterken başına bunlar gelmişti! İstese, kendisi için bu kadar uygunsuz bir yatak arkadaşı seçemezdi.

MacGregor da farksızdı. Bir ısıklık çaldı. "Onu ikna etmen için kralın düşündüğü yöntemin bu olduğundan emin değilim."

"Kralın bunu öğrenmesi için bir neden yok," diyerek onları uyardı Kenneth.

İki adam da buna ne itiraz etti ne de onay verdi.

Helen endişeli bir ifadeyle ağabeyine baktı. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve geri dönüşü imkânsız bir şey yapmamış olmasını diliyordu. "Durumu düzeltmek için bir şeyler yapsan iyi edersin," dedi. "Ve çabuk olsan iyi olur. Leydi Anna bana Leydi Mary'nin kısa süre sonra gideceğini söyledi."

Kanı dondu. Leydi Mary hiçbir yere gidemezdi, kahretsın. Kenneth arkasını dönüp baş kuleye doğru hızla gittiği sırada damarlarında öfke dolanıyordu. Bir kadına karşı daha önce bu kadar öfkelenmediği hiç olmamıştı. Kadınlar kolay olurdu. Ona sorun çıkarmazlardı. Onlara kızması için bir neden olmazdı. Ama belli ki Leydi Mary, Kenneth'in tuhaf tepkiler vermesini sağlayan özel bir yeteneğe sahipti.

MacKay arkasından, "Çok gecikme," diyerek alay etti. "Yarışlar başlamak üzere. Geç kalmak ve yarışlardaki yerini riske atmak istemezsin."

Kenneth ona sert bir bakış attı. "Merak etme. Uzun sürmez."

O ve yakında nişanlısı olacak kadın kısa bir konuşma yapacaklardı.

Etraflarındaki telaşlı hareketlilik, Margaret'in Mary'yi sorguya tutmasına engel olmadı.

"Ama neden gidiyorsun ki? Yarın akşamki yemekten sonra gideceğini sanıyordum. Yarışların bitişinde mükemmel bir kutlama yapılacak."

Mary sınırlı sayıdaki mücevherinin hangi sandığa konulacağını hizmetçilerden birine söylemek için döndükten sonra cevap verdi. "Söylediğim gibi Kral Edward, piskoposun anlaşmanın sağlanmasını desteklemek için birkaç ay daha burada kalmasını istiyor ama bir yandan da rapor istediği için piskopos raporu şahsen benim götürmemin en iyisi olacağını düşündü." Bunu tabii ki kendisi teklif etmişti.

Margaret ikna olmamış gibiydi. "Bundan emin misin? Dün gece neler olduğundan hiç bahsetmedin. Sorunun ne olduğunu öğrenmek için yardımcılardan birini gönderdim ama odanda yokmuşsun." Margaret imalı bir şekilde sustu. "Bu çok tuhaf. Sör Kenneth'in da ortada olmadığını fark ettim. Kral, onun yokluğuna çok kızdı."

Mary bir talimat daha vermek için arkasını dönerek yüzündeki kırmızılığı gizlemeye çalıştı. Margaret olanlardan şüpheleniyordu ama her nedense Mary ona bunu itiraf edemiyordu. Bu konudan bahsetmek istemedi. Bunu düşünmek de istemiyordu. Şeytani bir şeyler yapmak artık gülünecek bir şey gibi gelmiyordu.

Hizmetçiyle konuşması bitene kadar toparlandı. "Muhtemelen sahilde olduğum sırada göndermişsinizdir. Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı." Margaret'a daha fazla şey anlatması gerektiğini bildiği için ekledi, "David kısa süre sonra Alnwick Kalesi'nde olacak. Geldiğinde orada olmak istiyorum. Onu görmeyeli ne-redeyse bir yıl olacak."

Sesindeki özlem bunun gerçekliğine şüphe bırakmıyordu. Margaret aniden pişman oldu. "Tabii ki öyle! Özür dilerim, gitmek için neden bu kadar acele ettiğini anlıyorum. Bebeklerimden birinin benden alınmasının nasıl bir şey olduğunu düşünemiyorum bile." Bunun düşünmek kanını dondurmuş gibi ürperdi.

Mary ona durumun bundan çok daha kötü olduğunu nasıl söylerdi? Bu acıyı yaşayana kadar nasıl bir şey olduğunu anlamamız mümkün değildi. Bu, bir annenin başına gelebilecek en kötü şeylerden biriydi.

"Hâlâ çok gençsin, Mary. Yeniden çocuk sahibi olmayı hiç düşündün mü?"

Mary'nin göğüs kafesindeki sızı büyüdü. Acımasız bir hal aldı. Başka bir çocuğu çok istediğini kabul etse de bunun bedeli çok ağırdı: Bağımsızlık, kaderini kontrol etme... "Bunun için bir eşe ihtiyacın olacağını düşünüyorum," dedi Margaret alaycı bir şekilde.

Kapı hızla açılınca konuşması yarım kaldı.

Kenneth Sutherland, istilacı bir barbar gibi içeri girerken yarım düzine surat ona döndü.

Mary renginin attığını fark edip olduğu yerde kalakaldı. Kenneth tam da ona bakıyordu. Hayır, 'bakmak' hafif bir tabirdi. Adamın zalim ve onu yiyip bitiren öfkeli bakışları, odanın diğer tarafına ulaşip onu çelik gibi sarıyordu.

Mary içgüdüsel olarak geriye doğru birkaç adım attı.

Kenneth etrafa yaydığı öfkeye rağmen tek kaşını ağır ağır kaldırdı. "Bir yere mi gidiyordunuz, *Leydi Mary*?" İsmini vurgula-

yışı, Mary'nin ürpermesine neden oldu. "Umarım veda etmeden gitmeyi düşünmüyordunuz."

Mary bu sevimli ses tonuna aldanmadı. Adam onu boğazlayacakmış gibi görünüyordu. Her sözü bir tehdit, bir meydan okumaydı. Mary'yi kendisiyle savaşmaya davet ediyordu.

Adamın bakışları, kıyafet yığınları ile ağzı açık sandıklar-la döndü. "Toparlanmanız bitmeden konuşmamız gereken bir konu var."

Mary'nin kalbi deli gibi atıyordu. Bu, bir geyiğin arkasını dönüp avcının görüş açısında olduğunu ve kalbine bir ok doğrultulduğunu anladığı zamanda hissedeceği bir duyguydu. Tuzığa düşmüştü. Kapana kısılmıştı. Kaçacak yeri yoktu.

Konuşmaya cesaret etti. "Buraya bu şekilde giremezsiniz..."

"Çıkın," diye buyurdu Kenneth diğer kadınlara. "Hanımınızla özel bir şey konuşacağız."

Ne yazık ki kadınlar korkmuş fareler gibi etrafa dağıldılar. Sadece Margaret kaldı. Ama o bile Kenneth'in otoritesinin farkındaydı.

Lanet olsun, Kenneth'in otoritesi falan yoktu! İşte Mary'nin kaçmak istediği şey tam olarak buydu.

Margaret ona endişeli bir bakış attı. "Sorun var mı?"

Mary sorun olduğunu söylemek istiyordu ama adamın öfkeli ve çarpışmaya hazır ifadesinden kararlılığı okunuyordu. Sıktığı çenesinden, gergin dudaklarına ve kendisine odaklanmış delici gözlerine kadar odada Margaret olsa da olmasa da konuşmasını yapacağı anlaşıyordu.

Mary başını salladı. Margaret ona uzun ve meraklı bir bakış atıp dışarı çıktı.

Kenneth'in içeri girişinin yarattığı şaşkınlık geçtikten sonra kısa bir sessizlik oldu ve diğerleri giderken Mary de cesaretini topladı. Dik durup sakin bir şekilde Kenneth'a baktı. "Hangi hakla..."

Kenneth yatağın üzerine bir şey fırlatınca gözlerini kocaman açıp sustu. Krem rengi yatak örtüsünün üzerine ipek bir bulut gibi inen koyu yeşil kumaş, yaşadıkları şeyin lanet bir hatırlatıcısıydı.

“Dün gece kaçmadan önce bir şey unutmuşsunuz, *Leydi Mary*.” Adını yine deminki gibi vurgulamıştı. “Ya da *kontes* mi demeliyim?”

Mary şüphelerinin onaylanması üzerine içten içe kıvrandı. Kenneth onun kim olduğunu öğrenmişti. Gerçekleri öğrenmekten hoşlanmayacağını tahmin ediyordu ama gururunun birazcık kırılması üzerine bu kadar büyük bir tepki vermesini beklemiyordu.

Aralarındaki mesafeyi birkaç adımla kapattı ama Mary içgüdüleri kaçmasını söylese de adamın karşısında hareketsiz bir şekilde durdu. Kalbi deli gibi atıyordu. Bir doksandan uzun, sert ve kızgın savaşçı ondan çok daha uzun boylu olsa da hiç korkutucu görünmüyordu.

Kenneth ona zarar vermezdi. Mary bir şekilde bunu biliyordu. Öfkesine ve çabuk sinirlenmesine rağmen Mary onun alttan alta kontrollü olduğunu seziyordu.

“Neden bana söylemedin? Neden bana yalan söyleyip *Leydi Margaret*’ın yardımcılarından biri olduğunu düşünmeme izin verdin?”

Mary hissettiğinden daha umursamaz bir şekilde omuzlarını silkti. “Sen öyle sandın. Benim de bunu düzeltmem için bir sebep yoktu.”

Kenneth gözlerini kıstı, Mary tavrından hoşlanmadığını anlayabiliyordu. Kenneth ne bekliyordu ki? Mary’nin dizlerinin üzerine çöküp ondan af dilemesini mi? Muhtemelen. Tanıdığı çoğu kadın böyle yapardı. Onu memnun etmek için hevesli olan kadınlar böyle yapabilirdi ancak Mary onlardan biri değildi.

Özür dilenecek bir şey yapmamıştı. Ahırdaki şeytani tavrıyla ve ardından da içinde uyandırdığı duygularla bunlara neden olan kendisiydi. Ektiğini biçiyordu ve kesinlikle bunu o istemişti.

“Kralın ne istediğini bilmene rağmen mi? Aramızda bir nişan olmasını istemesine rağmen?”

Mary'nin sırtı kasıldı. Ona küçümsercesine bir bakış attı. Ne yazık ki boyu buna izin vermediğinden, bu bakış çok da etkili olmadı. Gerçi Kenneth'in sıkıdığı yumrukları bunun bile yeterli olduğunu söylüyordu. “Özellikle de bu yüzden. Ben kendime bir eş aramıyorum.”

Kenneth'in gözlerinde şimşekler çaktı. Öfkesinden korkması lazımdı. Mary tehlikede olmadığına karar verme konusunda erken davranıp davranmadığını merak etti.

“Ama başka bir şey arıyorsun.”

Mary, Gallilere özel bir umursamazlıkla omuzlarını silkince Kenneth'in çenesinin altında bir kas seğirdi. Sabrını taşırmak üzere olduğunu bilse de kendine hâkim olamıyordu. Bu adamın bir yanı, içindeki tüm mücadele isteğini ortaya çıkarıyordu. “Neden mağdur olan tarafmış gibi davranıyorsun? Sen bir teklifte bulundun, ben de kabul ettim. Eminim bunu daha önce de çoğu kez yapmışsındır.”

Kenneth, Mary'nin arkasını dönmesine izin vermeden kolunu tuttu ve onu kendine doğru çekti. Bedeninin sıcaklığı Mary'yi içine çekiyordu. “Bu da ne demek oluyor?”

Mary ondan kurtulmaya çalıştı ama Kenneth'in elleri kelepçe gibiydi. Bu adam bu kadar güzel kokmak zorunda mıydı? Mary'nin kafası karışıyordu. Dün geceyi hatırlıyordu. “Demek istiyorum ki eminim adını bilmediğin ya da hatırlamadığın bir kadınla ilk kez anlamsız bir ilişki yaşamamışsındır.”

Kenneth'in yanaklarında sert ve öfkeli bir kızarıklık belirdi. “Yani biriyle düzüşmek istedin. Hepsi bu, öyle mi?”

Bu doğru bile olsa Mary, Kenneth'in kullandığı kaba dili duyunca yanaklarının ısındığını hissetti. "Senin istediğin de bu değil miydi?"

Kenneth'in sıkıldığı dudakları Mary'ninkilere yaklaştı ve kadın, bunun üzerine içgüdüsel olarak titredi. Bedeni, onun öfkeli olmasını umursamıyor gibiydi. Tek fark ettiği şey, ateşli ve sert bir erkeksilikti. "Ben ne mi istedim? Yatağıma aldığım kadının, eşim olacak kadın olduğunun bana söylenmesini istedim."

Mary kasıldı. Belki de bu kelimeler daha yumuşak bir şekilde söylense her şey farklı olabilirdi ama öyle söylenmemişti. Kenneth'in hem tavrı hem de ses tonu Mary'yi rahatsız etti. Onun öfkeli bakışlarına, en az onun kadar öfkeli bir bakışla karşılık verdi. Belli ki Kenneth da onun kadar huysuzdu. "Haddinizi aşıyorsunuz, lordum. Sanırım nişanlanmadan önce kadının fikrini sormak hâlâ adettendir."

Bu meydan okuma üzerine Kenneth'in bakışları adeta alev aldı. "Dün gece soracağımı sorduğumu sanıyorum." Sert bedenini ona yasladı ve ne demek istediğini hatırlattı. Bu yakın temas, Mary'nin irkilmesine neden oldu. "Sen de cevap verdin. Hatta yanlış hatırlamıyorsam, son derece hevesli bir, 'Evet, lütfen, evet,' duydum."

Sesi son derece kısık ve sersemleticiydi. Mary'nin onu en çok hatırlayan yerleri ıslanıyordu. Kenneth'in dudaklarının kenarındaki gülümseme Mary'nin ürpermesine neden oldu.

İri ve sahiplenilen elleri Mary'nin sırtına doğru kayıp onu kalçasından tuttu ve kendisine doğru daha sert bir şekilde çekti. "Tekrar sormalı mıyım, Mary?" diye fısıldadı, dudakları saçının çok yakınındayken.

Kısa bir an için Mary ona evet demek istedi. Dudaklarını onun dudaklarına götürüp kendisine sunduğu zevki kabullenmek istiyordu. Bedeni huzursuz bir enerjiyle titriyor, zonkluyordu.

Ama söz konusu olan sadece zevk değildi. Daha fazlası vardı. Ona karşı koyamamak, son birkaç yılda başardığı her şeyden vazgeçmek ve kendini bir kez daha kaybetmek anlamına gelecekti.

Bu kadar zayıf hissetmekten nefret ediyordu. Onu kabul etmeyi bu kadar çok istemekten de... Kenneth onu anında etkilemişti.

Kenneth Sutherland'in onun üzerindeki etkisi, eşine bir genç kızken duyduğu sevdadan daha tehlikeliydi. Ona karşı hissettiği arzu bir kadına aitti. Ona neler yapabileceğini öğrenen ve bu tutkunun verdiği zevki tanıyan bir kadına...

Ama onu ne kadar çok isterse istesin bunun kendisini kontrol etmesine izin vermeyecekti. Kenneth'in kendisini kontrol etmesine izin vermeyecekti. Bu çok yakışıklı ve çok kibirli savaşçı, ona karşı koyamayacağını düşünüyordu. Evlilik konusunda ona tek bir soru bile sormadan, bu ihtimale balıklama atlayacağını sanıyordu. Neden atlamayacaktı ki? Mary'nin hali ortadaydı. Yanakları beklenmedik bir şekilde ısındı.

Bir kez olsun kız kardeşinin ne yapacağını düşünmek zorunda değildi. Bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. "Bırak beni!" Kenneth şaşırtıcı bir şekilde onu bıraktı. "Ne hakla beni böyle tartaklarsın! Sen ya da bir başkası beni istemediğim bir evliliğe zorlayamaz. Sana daha önce de söyledim, ben bir eş istemiyorum. Anlamakta zorlansan da sen de buna dahilsin. Hatta seni özellikle istemiyorum!"

Kenneth'in gözünde çelik gibi kıvılcım oluştu. "Bu da ne demek oluyor?"

"Yani hiç niyetim olmasa da, eğer bir gün evlenecek olursam kadınları ahıra ya da depoya götürmeyi huy edinmiş çapkın biriyle evlenmem."

Kenneth'in bakışlarından bir şey anlaşılmasa da Mary, adamın öfkesinin ateşli ve titrek dalgalar halinde etrafa yayıldığını hissedebiliyordu. "Sanırım kütüphaneye demek istedin."

Mary kızardı. "Her neyse. Biz birbirimize uymuyoruz."

"Tam tersine, bence çok uyuyoruz."

Bakışlarının sıcaklığı ne demek istediğini gayet net açıklıyordu. Kenneth haklıydı. Şu anda bile aralarındaki çekim yanan bir ateş gibi çıtırdıyordu.

Ama bu kadarı yetmezdi. "Dün gece de söylediğin gibi bunun evlilikle ne ilgisi var?"

Mary, adamın bakışlarının yoğunluğu altında kıvranmama-ya çabaladı. Kenneth konuştuğunda sesi çok sakindi ama Mary, patlamamak için kendini zor tuttuğunu fark etti. "Benim metresim olabileceğini ama eşim olmayacağını mı söylüyorsun?"

Mary gözlerine bakmaya çalışarak başını dikleştirdi. "İkisi de olmayacağımı söylüyorum. Ben İngiltere'ye dönüyorum. Her şey bitti."

Mary arkasını döndüğü sırada Kenneth'ın dudaklarının kenarında beliren tehlikeli beyaz çizgileri görmüştü. Adam öfkesini kontrol etmek için çabalıyordu ve Mary, kayıtsızlığıyla sınırlarını zorladığını biliyordu. Birilerinin Kenneth Sutherland'i en son reddetmesinin üzerinden çok uzun zaman geçtiğini düşündü. Onu reddeden kişinin gençliğini geride bırakmış küçük bir çalıkuşu olması can acıtıcıydı. Ama böylesinin daha iyi olduğunu biliyordu. Kenneth bir savaşçıydı ve herhangi bir zayıflık ya da hassasiyet görürse saldırmak için bir açıklık bulmuş olurdu.

"Peki ya kral?" diye sordu Kenneth. "Bruce'u niyetin hakkında bilgilendirdin mi?"

"Robert içinde bulunduğum durumu anlıyor. Kimseyle - İskoç ya da İngiliz- evlenmek istemediğimi biliyor. Bunun değişmesi için bir sebep yok." Kenneth buna itiraz edecekmiş gibi görününce Mary ekledi, "Benden başka hiçbir şey öğrenmeyecek. Olanları bir şekilde duyacak olsa bile bu çok sıra dışı bir durum değil."

Kenneth dişlerini o kadar çok sıktı ki Mary neredeyse gıcırdadıklarını duyuyordu. "Evet, sanırım bundan bahsetmiştin."

Sesindeki bir şeyler Mary'yi huzursuz etti. Bunu gururundan söylediğini bilmesi onu reddetmesinin gerçekten canını yaktığını düşünebilirdi.

Yatağının üzerinde bir albatros gibi duran duvağını alıp katladı. "Şimdi izin verirsen eşyalarımı toplamam lazım." Kirpiklerinin altından ona bir bakış attı. Kenneth'in omzundaki belirginleşmiş kaslar ve yumruk yapıp açtığı elleri itiraz edeceğini haber veriyordu. Kalbi hızlandı. Ondan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı. "Senin kazanman gereken bir müsabakan yok mu?" Mary yavaş yavaş kalabalıklaşan alana pencereden bir göz attı. "Kısa süre sonra başlayacaklarmış gibi görünüyor."

Kenneth ona doğru bir adım attı. Yeniden kolunu tutacakmış gibi uzandığında Mary nefesini tuttu. Kenneth kulenin penceresinden aşağıyı görünce elini geri indirdi.

Uzun bir süre bir şey demek ister gibi Mary'ye baktı. Söylenecek çok şey vardı ama en doğrusunu bulmak istiyormuş gibiydi. Ona alaycı bir selam verdi, "Leydim."

Ve birkaç saniye içinde ortadan kayboldu.

Mary içinin rahatlaması gerektiğini düşünüyordu ama orada yalnız başına dururken oda birden bomboş geldi. Anlamsız bir kaybetme hissi üstüne çöktü.

Korkunç bir hata yaptığı hissinden kurtulamıyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kenneth zihnini temizlemeye çalışsa da tek görebildiği renk kırmızıydı. Öfkesini zorlukla kontrol ediyordu ve dövüşün harareti işini daha da zorlaştırıyordu. Yüzüne doğru gelen yumruğu tutup rakibinin arkasında kıvırdı ve hoşuna giden bir çıtırtı duydu.

Lanet olsun, eş aramıyormuş.

Kolu yerinden çıktığı için inleyen adamın arkasından ayağını uzatıp bir diğer savaşıyı yere serdi. Onu ayağıyla yerde sabit tutarken –gerçi buna gerek yoktu çünkü adam kalkmaya niyetli değildi– uzun sabahın üçüncü galibiyetini ilan etti.

Mary'nin tek istediği düzüşmekti. Kenneth, bunun kendisini neden bu kadar sinirlendirdiğini bilmiyordu ama o iri gözlerin kocaman açılmış halde kendisine bakışını unutamıyordu. *Bilmiş bir tavırla.*

Çapkın mı? Kahretsin!

Başındaki başlığı çıkarıp kalabalığın tezahüratlarına aldırış etmeden arenadan hızla uzaklaşırken güneş üzerine vuruyordu. Şampiyon olduğu ilan edilip MacKay ile olan iddiasını kazanmasına ve Bruce'un gizli ordusundaki yerini almasına sadece bir zafer kalmıştı ama bundan pek keyif aldığı söylenemezdi. Tek düşünebildiği Leydi Mary ile az önce yaptığı konuşmaydı. *Marlı Mary. Kahretsin.*

Kanı hâlâ deli gibi akıyordu ve nabızı sadece bunu düşününce bile hızlanıyordu. Aslında rakiplerinden çok onu düşünüyordu. Şu ana kadar şansının yaver gittiğini biliyordu. Karşılaştığı adamlardan hiçbiri onu zorlamamıştı. Ama final müsabakası için kendini hazırlamalıydı.

Rauntlar arasında dinlenip Helen'in kaburgalarını sarması için kulübelere gitmişti ama yaveri Willy ona yeni yarışmacının ringe geldiğini ve ortalığı canlandırdığını söyledi. Muhtemelen bunun tek nedeni gizemli oluşuydu. Adam, kimliğini açığa vermek istememişti. Kalabalığın heyecanını tetiklemek için gizemli olmak çok etkiliydi. Lanet olsun, aklına gelse Kenneth da öyle yapardı.

Ama Willy, adamın yetenekli bir yarışmacı olduğunu ve neredeyse Robbie Boyd kadar güçlü olduğunu söylüyordu. Kenneth bunun abartı olduğunu biliyordu. Öyle olsa bu adamı daha önceden duyardı.

Endişelenmemişti ama kendi gözüyle görmesinin daha doğru olacağını düşündü.

Yarışmacılar için kapının diğer tarafına hazırlanan oturaklardan birine oturdu ve Willy'nin kaşlarındaki kanla teri silmesine izin verdi. Diğer yarışmacılar alandaki yerlerini alırken, çocuk ona suyla hafifletilmiş bira getirecekti.

Şu anda gururundan daha çok incinen bir yeri varsa o da zonklayan yan tarafıydı. Ama kaburgaları yeterince dayanmıştı ve acı da dayanılmaz değildi. Yan tarafını belirsiz bir şekilde koruyordu çünkü rakibinin hedefi olmak istemiyordu. Neyse ki yarışmacıların üzerindeki ince gömlek ve zırh olarak giydikleri uzun ceket, sargaları gizliyordu. Genellikle güreş müsabakaları üst taraf çıplak halde yapılırdı ama Bruce hafif zırh giyilmesini söyleyerek daha modern ve 'medeni' yolu seçmişti. Kenneth genellikle bunun kendisine engel olduğunu düşünürdü ama şu anda bu karara minnettardı.

Mary'nin orada olmayacağını bilse de gözleri kralın platformunda dolanıp durdu. Gidip gitmediğini merak ediyordu. Onun peşinden gitmek ve ona engel olmak istemesi utanç vericiydi. Bunu neden istediğini ve nasıl yapacağını bilmiyordu. Mary duygularını gayet açık bir şekilde belli etmişti. Lanet olsun ki çok açık bir şekilde belli etmişti.

Mary onu *reddetmişti*. Kenneth buna hâlâ inanamıyordu.

Dudaklarını sıktı ve bir kez daha öfkелendi. Mary onu kullanmıştı. Bu kadar aşağılanmış hissetmese durumu komik bile bulabilirdi. Onunla ahırda alay ederek ona bu fırsatı veren ve tüm bu karmaşanın başlamasına neden olan kişinin kendisi olduğunu düşünmemeye çalışıyordu.

Önemli olan Mary'nin onu aldatmış olmasıydı. Kralın, aralarında anlaşmalı bir evlilik olmasını istediğini bilmesine rağmen onu kullanmıştı. Kimliğini öğrenirse Kenneth'in kendisini yatağa atmayacağını düşünmüş ve amacına ulaşana kadar bilerek kimliğini onunla paylaşmamıştı.

Kenneth bundan neden bu kadar rahatsız oluyordu? Bu daha önce de olmuştu. Ondan Mary'nin istediğinden daha fazlasını istemeyen –sadece düzüşmek isteyen– başka kadınlarla da birlikte olmuştu ama kahretsin ki bunu Mary'den duymak başkaydı.

Çünkü Kenneth'in ondan istediği şey farklıydı. Sorun buydu. Kendine kıızıyordu çünkü Kenneth bir şeyler hissetmiş, Mary ise hissetmemişti.

Nedenini bilmese de hayatında ilk kez bir kadına karşı şefkat olarak tanımlanabilecek bir şeyler hissediyordu ve görünen o ki geri çevrilmişti. Seviştikleri sırada fark ettiği küçük detayların hayal ürünü olduğunu düşünmüştü. Mary'nin ona bakmamaya çalışması, gömleğini çıkarmasını istemesi, hızlanmasını söylemesi...

Ama lanet olsun ki bunlar hayal ürünü değildi.

Biradan bir yudum daha alıp kanını sakinleştirmeye çalıştı. Huzursuz enerjiyi hissedebiliyordu. Yumruğunu tekrar tekrar duvara indirmek istiyordu.

Sakinleşmeye, kendini kontrol altına almaya ve tüm bunları unutmaya ihtiyacı vardı. Tanrım, ona teşekkür etmeliydi. Hayatında zaten yeterince kargaşa vardı. Üzerine bir de kadına ihtiyacı yoktu.

Kaleye bir bakış attı ama bahçe hâlâ boştu. Onu kaçırmış mıydı?

Birden kalabalık sustu.

“İşte orada, lordum,” diye fısıldadı Willy.

Kenneth arenaya giren adama bakarken gözlerini kıstı. Adam yüzünü örten çelik bir başlık takmıştı ama Kenneth tek bir bakışla bile Willy'nin haklı olduğunu görebiliyordu. Adamın iriliği ve güçlü görüntüsü neredeyse...

Lanet olsun.

Yüzünün rengi attı ama sonra kanı az öncekinden de daha ateşli bir şekilde akmaya başladı. Dudağını sıkıp yumruklarını yan taraflarında çelik gibi sıktı.

Kalabalık tanımasa da Kenneth bu adamı tanımişti. Magnus MacKay, lanet herif! Belli ki Kenneth'in kazanamadığını görmek için yapmayacağı şey yoktu. Kenneth, karşısına çıkmasının kralın emri olduğundan emin değildi.

Kenneth, MacKay'ın kalabalığa oynayışını ve onları coşturuşunu öfkeyle izledi. MacKay aralarındaki rakibi yenip final raunduna birkaç dakika içinde çıkabilirdi ama doğuştan bir gösteri yeteneği olduğundan kalabalığı coşturuyordu. Gösteriden daha fazlasını yapabileceğini Kenneth da biliyordu. MacKay iyiydi. Kenneth'in bildiği kadarıyla en iyilerdendi. Ama Kenneth daha iyiydi. Ve doğduğu günden beri yaptığı şeyi yapıp bunu kanıtlayacaktı.

Kenneth ciddiye alınması gereken bir adamdı. Her ne kadar rahibelere özgü alışkanlıkları olan kadın öyle düşünmese de... Bir yanı onun burada olup müsabakayı izlemesini istiyordu ama artık onu daha fazla düşünmeyecekti. Hayatının karşılaşmasına çıkmak üzereydi ve hiçbir şeyin dikkatini dağıtmasına izin vermezdi.

Lanet olsun, soğukkanlı ol. Bunu unutmasa iyi ederdi.

“Beni gördüğüne şaşırdın mı, Sutherland?” Kısa süre sonra arenada karşılaştıklarında MacKay onunla alay etti.

Birbirlerinin etrafında dönerken ikisi de karşısındakinin ilk hamleyi yapmasını bekliyordu.

“Eminim bunu düşünen sadece ben değilimdir,” dedi Kenneth. “Krala planlarını anlattın mı yoksa kendi başına kılık değiştirip mi geldin?”

Başlığın boşluklarından karşısındaki adamın bakışlarının sertleştiğini görebiliyordu. “Önce beni geçmen gerektiğini söylemiştim.”

“Seni yenmek zaferimin daha da güzel olmasını sağlayacak.”

“Bugün birkaç darbe almış bir adam için fazla kendinden emin konuşuyorsun.”

MacKay saldırmayı düşünürmüş gibi öne doğru bir adım attı ama Kenneth buna kanmadı.

“Ne demek istiyorsun?” Kenneth şu ana kadarki tüm karşılaşmaları kazanmıştı.

“Leydi Mary! Gitmekten vazgeçmediğine göre onu evlenmeye ikna edememişsin. Kral bundan hoşlanmayacak.”

Kenneth’in, MacKay’ın sırtıttığını görmek için yüzüne bakmasına gerek yoktu. Bunu lanet sesinden anlayabiliyordu. Ona saldırmak istese de öfkesini kontrol altında tutup geride kalıyor-

du. *Sabırlı ol*, dedi kendi kendine. *Seni kışkırtmasına izin verme.* Ama MacKay kışkırtma konusunda usta bir pislikti. "Kralı ben düşünürüm."

"Buna gerek olmayacak." MacKay ilk hamleyi yaptı. Güzel bir hamleydi. Sağ taraftan sert bir yumruk indirdi ve ardından da soluyla aşağıdan bir aparkat geçirdi. Kenneth buna engel olmak için harekete geçtiğinde, MacKay bedenini eğip onu etkisiz hale getirmek istedi ama Kenneth bu hamleyi sezip toplandı ve başlığın altındaki başını arkaya itmek amacıyla çenesine indirdiği yumruğun zevk veren çatırtısını duydu.

MacKay küfür etti. İki adamın giriştiği sert dövüşte bir süre için duyulan son anlaşılır söz bu oldu. Hiçbir sınır yoktu. Yumruklarını indirip tekme atıyorlar, bedenlerini tamamen kullanıyorlardı. Birbirlerini ölümcül şekilde sarıyor ardından serbest kalmak için savaşıyorlardı.

Birbirlerine çok uygunlardı. Hem güç hem de inat konusunda birbirleriyle eşitlerdi. İkisi de pes etmezdi.

Ve ikisi de nasıl kirli dövüşüleceğini bilirdi. MacKay, Kenneth'ın yaralı tarafını hedef almak için hiçbir fırsatı kaçırmıyor, incinmiş kaburgalarına elinden geldiğince çok yumruk indiriyordu. "Kaburgaların nasıl, Sutherland?" diye alay etti aldığı derin nefeslerin arasından. "Umarım kırığın yoktur."

Kırığı yoksa da artık vardı ama Kenneth bunu umursamıyordu. Tek düşünebildiği o pisliğin yere düştüğünü görmek ve sonunda kimin en iyi olduğunu kanıtlamaktı.

Ve lanet olsun ki buna çok yakındı. Hissedebiliyordu. Tek ihtiyacı olan şey bir hataydı. Tek bir açıklık bulsa onu alt edecekti.

"Kaburgalarım iyi," diyebildi MacKay'ınki kadar hızlı nefeslerin arasından. "Senin çenen nasıl?" Kenneth sağ tarafını gösterip sol tarafından MacKay'ın çenesine tatminkâr bir aparkat indirdi. "Düğününde çenen kırık olursa Helen bundan çok hoşlanmaz"

Karşısındaki adamın gözünde bir şimşek çaktı.

Suçluluk? Kenneth başını salladı. “Bundan onun da haberi yok, değil mi?” Güldü. “Belki de düğün falan olmaz.”

MacKay küfür edip üzerine atıldı ve deli gibi sallanıp Kenneth'in var olan tüm gücüyle kendisine karşı koymaya çalışmasına neden oldu.

Sonunda ayrılıp nefes almak için her ikisi de oldukları yere eğildi.

Kenneth farkında bile olmadan kaleye doğru bir bakış attı ve o anda kaskatı kesildi. Bir avuç muhafız bahçede toplanmıştı. Minyon biri baş kuleden o anda çıkıp kule merdivenlerinden inmeye başladı.

Kenneth hemen bakışlarını uzaklaştırdı ama yeterince hızlı olamamıştı. Hata yapmıştı. MacKay neler olduğunu anladı. “Peşinden gideceksen beklerim,” diyerek onunla alay etti.

Kenneth ağır bir küfür etti ve ona gidip fiziksel olarak imkânsız bir şey yapmasını söyledi.

“Seni kızdırdım, değil mi?” diye de ekledi MacKay. “Kızla gerçekten evlenmek istediğini söyleme bana.”

Kenneth kanının hızlandığını hissetse de buna engel oldu. *Sakin ol.* Ama intikamını alma isteğiyle yumruklarını yanlarında sıktı. Karşılık vermemek –ya da o an için sabırlı olmak– doğasında yoktu.

MacKay sessiz bir ıslık çaldı. “Bugünleri göreceğim aklımdan bile geçmezdi. Sanırım leydi senden etkilenmedi.”

“Çeneni kapat, MacKay.”

“Yoksa ne yaparsın?”

Kenneth oltaya gelmek istemediği için kendine hâkim oldu. Ama MacKay'ın başlığın altındaki yüzündeki o alaycı sırıtışı silme ihtiyacına zorlukla engel oluyordu.

“Yoksa tek istediği bu muydu? Öyle miydi, Sutherland? Söyle bana yoksa kıymetli bir atmışsın gibi ödeme mi yaptı? Damızlık bir at ücreti.” Güldü.

Bu kadarı yeterdi. Kenneth’in sabrını taşıran son damla bu oldu. MacKay’ın çenesini kapatmaktan başka bir şey düşünmeden ona doğru atıldı.

Kontrolünü ve böylece karşılaşmayı kaybetti. MacKay öfkesinden faydalanıp fırsattan istifade etmeden hemen önce ona kazandığını düşündürdü. Geri çekiliyormuş gibi yapıp eğildi ve Kenneth’in yorulana kadar kendisine vurmasına izin verdi. Sonra doğrulup Kenneth’i yere serene kadar zayıf tarafına ardı ardına yumruklar indirdi.

Kenneth bayılmış olmalıydı. Ya bayılmıştı ya da kalabalığın tezahüratlarını duyamayacak kadar sağır olmuştu çünkü MacKay’ın zaferinin ilanını duymadı.

Kaybetmişti! Kaybetmiş!

Kalkmayı istemediğinden ya da kalkacak gücü olmadığından yerde kaldı.

MacKay üzerine eğilip ona kendini beğenmiş bir gülümsemeyle baktı. “Öfken, Sutherland. Her seferinde seni yenik düşürecek. Öfkeni kontrol etmeyi öğrenene kadar en iyilerden biri olamayacaksın.”

En kötü kısmı da haklı olmasıydı. Kenneth öfkesinin kendisini yenik düşürmesine izin vermişti. Mary’nin, yenilmesine neden olmasına izin vermişti.

Daha önce de çok kez yaptığı gibi zorlukla doğrulup ayağa kalktı. Çok kez yapmıştı bunu. Bu düşünce midесinin yanmasına neden oldu. Çok yaklaşmıştı...

Ama bitmemişti. Kenneth pes etmeyecekti. Bruce’un ordusuna girmenin bir yolunu bulacaktı.

Ve yolları bir kez daha kesişecek olursa, tanrının Marlı Mary'ye yardım etmesi gerekecekti. Çünkü Kenneth, rahibe kılığındaki o sirene asla unutamayacağı bir ders verecekti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ocak ortası 1310

Black Cuillin Dağları, Skye Adası

Kenneth ne olursa olsun ayakta kalan son adam olacaktı. Diğer adamların da buna kararlı olduğu belliydi. *Cehennem Azabı* mı? Bu tanım eksik bile kalırdı. Kışın ortasında, Cuillin Dağı'nın tepesinde, Tor MacLeod'un 'eğitiminde' iki hafta daha kalmaktansa cehennemin derinliklerinde sonsuza dek cezalandırılmayı tercih ederdi.

Saatlerdir buzlu ve kasvetli dağın yamacına, neredeyse koşu olarak tanımlanabilecek bir hızda tırmanıyorlardı. Kenneth daha önce bu kadar üşüyüp yorulduğunu hatırlamıyordu. Bedenindeki tüm kaslar ve kemikler -dişleri bile- acıyordu. Bunun nedeni öfkesini kontrol etmek için dişlerini sıkıyor olması olabilirdi. *Soğukkanlı ol!* O kadar soğuktu ki damarları bile donmuş olabilirdi.

Ama ne yazık ki kanı alev alevdi. Şu anda onu test eden sadece MacKay değildi. Hristiyan âleminin en zalim ve en değerli on savaşçısı, onu pes ettirmek için ellerinden geleni yapıyordu. Vazgeçmesi için... Ama görevi ne kadar rahatsız edici ya da bezdirici; işkence ne denli ağır; ona verdikleri isimler ne kadar rahatsız edici olursa olsun dişini sıkıp bunlara katlanmaya ka-

rarlıydı. Bir şans daha verilmişti ve hiçbir şey onu Bruce'un gizli ordusundaki yerini elde etmekten alıkoyamazdı.

Kendisiyle birlikte üç ay önce başlayan bir avuç potansiyel savaşçıdan, MacLeod'un eğitim adı altındaki işkencesinin ardından sadece iki kişi kalmıştı. Biri ilk hafta pes etmişti. Diğer ikisi eğitimin ilk aylarına dayanmıştı, ama sonra Noel arifesinden 6 Ocak'ta kutlanan yortuya kadar geçen on iki günlük süre için kısa bir mola verilen Cehennem Azabı'nın ilk birkaç gününde pes etmişlerdi.

Belli ki MacLeod da insandı ve tatili hamile eşi ve küçük kızıyla birlikte geçirmek istemişti. Bunun dışındaki zamanlarda öyle olduğunu anlamak çok kolay olmuyordu. Son birkaç aylık eğitim boyunca MacLeod, Kenneth'i ve diğer savaşçı adaylarını fiziksel ve duygusal olarak çok zorlamıştı. Adamlar arasında - kimliklerini korumak için gizli ordunun üyeleri savaş isimlerini kullanıyordu- Lider olarak bilinen MacLeod da onlara verdiği görevleri yanı başlarında yapmıyor olsa Kenneth ondan nefret edebilirdi. Adam genellikle onlardan daha iyiydi. Şu anda bile adamların çoğu çökmüşken Lider'in nefesi bile kesilmemişti. Kenneth ona büyük bir saygı duyuyordu.

MacLeod'un dayanıklılığı neredeyse MacKay'inkiyle eşitti. Yaklaşık üç ay boyunca yan yana yaşadıktan sonra MacKay da Kenneth'in saygısını isteksiz de olsa kazanmıştı. Grup üyelerinin her birinin Bruce'un dikkatini çekmesine neden olan yetenekleri ortaya çıkmıştı. Kardeşinin eşinin -Helen da Kenneth'a bir şans daha verilmesine karar veren Bruce kadar öfkeliydi ama yine de düğün gerçekleşmişti- Kuzey İskoçya'da yönünü bulma yeteneği, fiziksel dayanıklılığı ve sağlamlığı sıra dışıydı. Kenneth'in mücadele etmeye çalıştığı şey MacKay'ın ekipteki en iyi savaşçı sıfatıydı.

Barutun kullanımıyla ilgili kusursuz bir tarife ulaşma çabaları dengesiz, istikrarsız ve tehlikeli olmaktan öteye gidememiş

ti. Tahribat yaratacak bir şeyleri bir araya getirebiliyordu ama Gordon'ın seviyesinin çok uzağındaydı. Ne yazık ki arkadaşı ona bir not bırakmayı akıl etmemişti.

MacLeod sonunda onları durdurdu. "Bu geceyi burada geçireceğiz."

Kenneth rahat bir nefes veren tek kişi değildi. Sırtına bağladığı ağır yükü –zemin atlar bir yana keçiler ya da geyikler için bile fazla dik ve kayalıktı– derin bir iç çekişle yere bırakıp en yakın kayanın üzerine çöktü. Çoğu yün ve kürkle saklanmış olan, hava şartlarından etkilenmiş diğer yüzlere bakınca herkesin aynısını yaptığını fark etti.

Şahin olarak bilinen Erik MacSorley bile aynısını yaptığina göre bu istisnai bir durumdu. Adamların bazıları onun için gizemini korusa da Şahin onlardan biri değildi. Girişken ve şakacı denizci, ortamın gerginliğini almakta genellikle ustaydı. Bu adamı sevmek hiç zor değildi. Gordona çok benzediğini üzümlere düşündü.

Kenneth eğilip bedeninin iyileşmesini umarak kollarını bacaklarına yasladı. Son birkaç ayda öğrendiği bir şey varsa o da en zayıf olduğu anlarda –dinlenmeye en çok ihtiyaç duyduğunda– bunu elde edemeyeceğiydi.

Toparlanmak için beş dakika geçirdikten sonra MacKay yanılmadığını kanıtladı. Kenneth başını kaldırmadan karşısına dikilmiş olan kişinin kim olduğunu anladı. Amansız bir biçerdöver gölgesi gibiydi bu.

"Dinlenme zamanı bitti, Çaylak. Bu gece nöbet sende," dedi MacKay. "Tabii çok yorgun değilsen."

Bunun pislik herifin çok hoşuna gideceğini tahmin eden Kenneth çenesini sıkıp ayağa kalkmak için var olan son gücünü de kullandı. "Görevimi yapamayacak kadar yorgun değilim."

Kenneth, MacKay'ın savaş ismi olan Aziz'i kullanmaya ikna olmamıştı. Bu isim gerçeklikten çok uzaktı. 'şeytanın Dölü' onun için çok daha uygundu. Kenneth'in uzun süredir rakibi olan MacKay, Bruce ve Helen'in zoruyla Kenneth'in ekipte yer almasına ses çıkarmamış olabilirdi ama bu, durumdan memnun olduğu ya da Kenneth'in işini zorlaştırmayacağı anlamına gelmiyordu.

Kenneth aksini iddia etmek istese de MacKay ona fazladan işkence etmiyordu. Hayır, işkence eşit ve yoğun bir şekilde dağıtılıyordu. Yaverliğinde bile bu kadar çok ayak işi yapmasına gerek olmamıştı. Daha önce hiç bu kadar çok lağım çukuru kazmamış, ateş yakmak için bu kadar çok odun ve ıra toplamamış, parmakları acıyana kadar zırhları temizlememiş ve lekeli çarşaf-ları yıkamamıştı. Yine de tuhaf bir şekilde birkaç ay önce hor göreceği işleri yapmak şu anda huzur ve kısmi dinlenme anları oluyordu.

"Güzeli," dedi MacKay. "Sen de, aylak," diyerek hâlâ etrafta dolanan şanssız adama da seslendi. Kenneth bunu umursamaz hale gelmişti. MacKay'ın kendisine verdiği diğer birçok isimden daha iyiydi bu.

şahin onu ilk kez tuvaletini yaparken gördüğünde Küheylan adını vermişti. Kenneth, erkekliğinin boyutlarıyla ilgili şakalara alışıktı ve genellikle bunu umursamazdı ama Küheylan, MacKay sayesinde Azgın At'a dönmüştü. Kardeşinin eşi bu ismin kay-nağını bilmiyor olsa da bu özel şakayı her duyduğunda öfkeyle dişlerini sıkıyordu. Ve her seferinde şu anda içinde bulunduğu durum yüzünden kimi suçlaması gerektiğini hatırlıyordu.

Onu bu yüzden bu kadar sık düşündüğünden emindi. Neredeyse dört ay geçtikten sonra bile Leydi Mary'nin potansiyel bir eş olarak kendisini yok sayması canını yakıyordu. Ona verdiği tepkiyi düşünmemeye çalışıyordu. Aralarında yaşanan-ların hatırladığı kadar inanılmaz olmadığından emindi. Belirgin

bir örnek hatırlayamıyor olsa da kesinlikle daha iyileri olmuştu. Eğitim biter bitmez bunu kanıtlayacaktı. Çapkın mı? Son zamanlarda daha çok bir keşişi andırıyordu.

Ama sadece kendisine sunulan birkaç teklifi kabul etmiş olması, onu çapkın biri yapmazdı. İhtiyacı olan son şey, bir erkeğin ihtiyaçlarını anlamayacak olan bir eştı. Ama bunu neden bu kadar önemsiyordu ki?

“Akşam yemeğiyle ilgilenmen lazım,” dedi MacKay diğer acemi savaşıya. “Ateşle başla. Sonra da bize yiyecek bir şeyler bulabilirsin. Sanırım bu akşam taze et yemek hepimize iyi gelecektir.”

Kenneth, kendisi gibi acemi olan bu savaşının dövüş yetenekleri hakkında her şeyi biliyor olsa da kişisel olarak Adalı gibi konuşması ve giyinmesi dışında bir şey bilmiyordu. Kesinlikle Viking kanı taşıdığını düşündürecek kadar iriyarı ve açık tenliydi. Eğitim partneri homurtusunu zorlukla gizledi. Kenneth onu suçlamıyordu. Bu ıssız ve donuk dağ başında yiyecek bir şey bulmak için Herkül gücüne –ya da Prometheus iradesine— sahip olmak lazımdı.

Nöbet birden daha eğlenceli bir şeymiş gibi göründü. Kenneth çantasından birkaç şey çıkarıp yerleşmeye ve kampın dışındaki yerini almaya yeltendiği sırada MacKay'ın sıra dışı centilmenliğini düşündü.

Ama hiç de azizleri andırmayan bir ses tonu onu durdurdu. “Nereye gittiğini sanıyorsun, Çaylak?” Kenneth yavaşça arkasını dönerken ağrıyan uzuvlarında korku vardı. “Sen de yukarıdan izleyeceksin.”

Kenneth, MacKay'ın işaret ettiği, hâlâ altmış metre kadar yukarılarında olan zirveye baktı. *Dimdik*. Midesine bir taş gibi oturan şey, yamacın hem uzak hem dik oluşu değildi. MacKay'ın işaret ettiği tepeye ulaşmak için Kenneth'in ellerini ve ayaklarını kullanması lazımdı. Yeterince dinlenmiş olsa ve parmak uçları-

nı hissetse bile bunu yapması hiç kolay değildi. Zaten tükenmiş olan uzuvlarıyla kendisini yukarı çekmesi neredeyse imkânsızdı.

Son birkaç haftadır ciğerlerinin patlayacağını düşünene kadar yüzmüş, çoğu adamı öldürecek bir hızda çeşitli arazilerde kendini zorlamış, akla gelebilecek her türlü silahla savaşmış ve beline kadar toprağa gömülüyken çember şeklini almış savaşçıların başına fırlattığı mızraklardan tek bir kalkanla kendisini korumaya çalışmıştı. Ne kadar imkânsız görünseler de bunların hiçbirinden kaçınmamıştı ama bu kadarı fazlaydı.

İki adam karanlıkta birbirlerine baktılar. Öğle saatlerinin üzerinden birkaç saat geçmiş olsa da gün ışığı kaybolmaya başlamıştı. Kenneth, kendisinin cevabını bekleyen diğer on adamın yüzündeki merakı görüyordu ama hiçbiri araya girmede. Bu yarış sadece MacKay ile Kenneth arasındaydı.

İçgüdülerini onu, MacKay'a defolup gitmesini söylemeye, onu reddetmeye zorluyordu...

Pes etmeye...

Şu anda oraya tırmanmak intihar etmek demekti. Buzlu kayalıklardan kayacak olursa ölüme giderdi. MacKay da bunu biliyordu. Kenneth, karşısındaki adamın gözlerindeki meydan okumayı görebiliyordu. Reddetmeye de dediğini yapmaya da cesaret edemiyordu.

Ne kadar ileri gidebilirsin? der gibi bakıyordu.

Ölüme. Ondan istenen cevap buydu. Lider bunu daha önce çok kez söylemişti. Bu takımda olmak istiyorsanız, takımın iyiliği için hayatınızı feda etmeye istekli olmalısınız. Kenneth bunu o kadar çok istiyor muydu?

O ana kadar istediğini sanıyordu ama artık bundan emin değildi. En iyi olmak istiyordu. Sadece önemli değil, aynı zamanda tarihi olan bir şeyin parçası olmak istiyordu. Hayatı boyunca bu an için çalışmıştı ve artık geri dönüşü yoktu.

“Evet, haklısın,” dedi sakın bir şekilde. “Oradan daha net görürüm.”

Karşısındaki adamın gözlerinde bir ışıltı gördü. Bu saygı mıydı? Emin değildi. Doğruyu söylemek gerekirse, bunu artık umursamıyordu. MacKay’a hiçbir şey kanıtlamayacaktı. Bunu kendine kanıtlayacaktı. Dönüp zirveye doğru ilerlemeye başladı. Neredeyse imkânsız olan şey, imkânsız değildi. Lanet olsun, bunu yapacaktı.

Tırmanmaya başladığı yamacın tabanına ulaştığında arkasından ayak seslerinin geldiğini duydu. Bunun kim olduğunu anlamış olması can sıkıcıydı. Belli ki eski rakibini tanımak için gölgesini görmesine bile gerek yoktu.

“Üç ay içinde hiçbir şey öğrenmedin mi?”

Kenneth yavaşça dönüp kardeşinin eşinin yüzüne baktı. Aklına gelen birkaç cevaba engel olup sadece dik dik baktı. Bir an için MacKay ile bile olsa savaşmak istemedi. Deli gibi yorgundu.

MacKay ona uzun bir bakış attı. “Kendini ölüme atacaksan bile bunu ortağın olmadan yapma.”

“Evet, ama ortağımı taze et bulmak gibi aptalca bir göreve gönderdin.”

Alay etmeden yapamamıştı ve MacKay da başını sallıyordu. “Bir an için beni endişelendirdin. Yüzündeki o kavgacı ‘sıkıysa dene’ bakışını görmeye o kadar alışmışım ki birden bu huyunu senden söküp aldığımızı sandım. Lanet olsun, çabuk sinirlenen o huyun olmasa seni sevmeyi bile öğrenebilirim.” Boynuna sardığı yün atkının altındaki omuzlarını abartılı bir şekilde silkti ve başını yere eğdi. Diğerleri gibi o da yaklaşık iki haftadır tıraş olmamıştı ve yüzünden küçük buz parçaları sarkıyordu. Hepsî vahşi hayvanlar gibi görünüp öyle kokmaya başlamıştı. “Ayrıca nereden biliyorsun, belki de acemi savaşçı yiyecek bir şeyler bulur. Nereye bakacağını bilmen gerek.”

Kavgacı mı? MacKay ne dediğini sanıyordu?

MacKay, çantasından bir halat çıkardı ve beline bağlamaya başladı. Diğer ucunu da ona verdi.

“Ortağım mı *olacaksın?*” Kenneth sesindeki inanmaz tavrı gizleyemedi.

Karşısındaki adamın yüzünde bir acı ifadesi belirdi ve Kenneth onun ilk ortağını, ikisinin de arkadaşı olan adamı, William Gordon’ı düşündüğünü anladı.

MacKay her zaman yaptığı gibi saldırmak yerine sadece omuzlarını silkti. “Evet, neyse... Ekibin geri kalanı çok yorgun. Ayrıca bu kayalıklarda kafanın patlamasına izin verirsem kız kardeşin haddimi bildirir. Güreş müsabakasında yaralı olmandan faydalandığım için bana hâlâ çok kızgın.” Başını iki yana salladı. “Beni son birkaç aydır çok şaşırttığını kabul etmeliyim. İçinde böyle bir güç barındırdığından haberim yoktu. Ama sandığımdan daha kontrollü davrandın. Lanet olsun, Şahin’in iğneli sözleri *benim* bile birkaç kez sabrımın taşmasına neden oldu.”

Kenneth buna inanamadı. Doğduğu günden beri düşmanı olan adama şaşkınlık içinde baktı. “Yani muhafızlara katılmama engel olmayacak mısın?”

Highland Muhafızları, takıma verdikleri isimdi.

MacKay ona uzun bir bakış attı. “Henüz bitmedi ama eğitimi ve geri kalanını tamamlarsan katılmana itiraz etmeyeceğim.”

Kenneth ‘geri kalanını’ merak etti ama şu anda başka bir şeye odaklanması gerektiğini biliyordu: Şu lanet dağa tırmanmalıydı. Sonraki birkaç günde –Cehennem Azabı’nın geri kalan günlerinde– ona ne görev verirlerse versinler, ayakta kalan son adam olacaktı. Sonrasında da ‘geri kalanı’ kolay bile gelecekti.

Mary, kendisi ve yardımcıları için hazırlanan kule odasındaki aynanın karşısında oturmuş, hizmetçi kızın saçını tamamlamasını bekliyordu. Parlak altın renkli saçları taranmış ve kıvrılıp örülerek başının tepesinde elbisesiyle ve gözleriyle -bu tesadüf değildi- uyumlu gök mavisi ipek bir kurdeleyle tutturulmuştu. Saçının arkası genç bir kız gibi omuzlarına dökülür halde bırakılmıştı. Mary gerçekten genç bir kız gibi hissediyordu. Bu karmaşık saç modeli anakarada popülerdi ve Mary de bundan çok hoşlanmıştı.

Yıllar süren gizlenişin ardından saçının bu kadar belirgin olması ona tuhaf geliyordu. Tuhaf ama özgür hissettiren bir durumdu. Mary, İskoçya'dan döndüğü aylardan beri kendisini korumak için kullandığı asık suratlı zırhı yavaşça ve dikkatle bir kenara bırakmıştı. Onu koruyan ve saklayan ama aynı zamanda hayatını dolu dolu yaşamasına engel olan bir zırhtı bu. Sadece rahatlıktan değil, tutku ve mutluluktan da uzaktı hayatı. Saklanmaktan yorulmuştu.

Bu değişimden sorumlu olan adamı düşünmemeye çalışıyordu. Hayatına tutkuyu ve çok daha fazlasını sokan adamı... O geceyi -onu- kabul bile etmek istemeyeceği kadar çok kez düşünmüştü.

Bir hata yapmış olabileceği fikri hiç yok olmamıştı. Umulmadık hislerden oluşan bir gürültü canını sıkıyordu. Adamla nişanlanmayı reddederken takındığı soğuk tavırdan pişmanlık duyuyor, onu yanlış yargılamış olabileceğinden şüphe ediyordu. Onu neredeyse hiç tanımıyordu ama adam ona eski kocasını ve acı veren geçmişini hatırlatıyordu.

Mary ona bir şans verdiğini hatırlattı kendine. Adama nişanlarından bahsettiğinde, evlilikteki sadakat konusundaki görüşü ortaya çıkmıştı: *Bunun bizimle ne ilgisi var?*

Mary kaçmanın onu unutmasına yardım edeceğini sanıyorsa fena halde yanıliyordu.

Ama artık çok geçti. Mary'nin hayatı İngiltere'deydi ve Sör Kenneth Sutherland'i bir kez daha görürse yaşayacağı duygu karmaşasından korkması için anlamlı ya da anlamsız birden çok nedeni vardı. Yine de ona kendisine verdiği şey yüzünden hayatının sonuna kadar minnet duyacaktı. Hâkim olamadığı neşe içinde coşarken gözlerini bir an için kapattı.

Hizmetçi kız geri çekildiği sırada Mary aynaya son bir kez baktı ve onaylarcasına başını salladı. Oğlunun adına İskoçya'ya görüşmeye giden ve kabuğunda saklanırken uyandırılan, solgun ve sıkıcı kelebekten geriye pek bir şey kalmamıştı. Yüzü daha dolgun, gözleri daha parlak, dudakları daha kırmızıydı. Teni daha sağlıklı görünüyordu. Elbisesi, gençliğinde giydiği gösterişli ve son moda kıyafetlerden değilse de sevimliydi ve onun durumundaki bir leydi için uygundu. Kendisini saklamak için üç yıl boyunca kullandığı şekilsiz, gri ve kahverengi elbiselerden çok daha farklı olduğu kesindi.

Gülümseyerek yaşlı tüccarın buna çok sevineceğini düşündü. Gençliğindeki gibi bir çiçek olmayabilirdi ama hâlâ solmamıştı. Ve en önemlisi de mutluydu. Çok uzun zamandır olmadığı kadar mutluydu ve bu da belli oluyordu.

Hizmetçi kıza teşekkür eden Mary, kendisine İskoçya'da da eşlik eden yardımcıları Leydi Eleanor ve Leydi Katherine ile birlikte Alnwick Kalesi'nin büyük salonuna doğru ilerledi. Artık onların kendisine eşlik etmesinden zevk alıyordu. Kendini serbest bıraktığında, kadınlarla arkadaşlık etmeyi ne kadar çok özlediğini fark etmişti. Belki de bu ona Margaret'ı hatırlatıyordu.

İskoçya'ya yaptığı ziyaret birçok anıyı da beraberinde getirmişti. Bunların üzerinde çok durmaması gerektiğini biliyordu. Eski dostlarını ve eski evini çok özlemişti. Belki bir gün...

Bu düşünceye hemen engel oldu. Hayatı artık buradaydı ve elindekilerle yetinecekti.

Mary ve diğer kadınlar içeri girdiğinde salon çoktan kalabalıklaşmış, canlanmıştı. Öğle yemeği için bir araya gelen, renkli kıyafetleri içindeki soylu erkekler ve kadınlar olmadığında da Alnwick Kalesi'nin büyük salonu görülmeye değerdi. Yarı daire-sel yedi kulesi, kare şeklindeki bahçesi ve dev perde duvarlarıyla kale, o zamana kadar gördüğü en büyük ve en etkileyici yapıydı. Büyük salon kalenin incisiydi. Dev kubbeli oda, çatı kirişleri betondan değil de ahşaptan yapılmış olan küçük bir katedrali andırıyordu. Sıvalı duvarlar parlak sarıya boyanmış ve ahşap panellerle çevrelenip kilimlerle dekore edilmişti. Kendi elbisesindekiler kadar özenli işlemleri olan renkli ipek örtüler uzun masaları kaplıyor, zarif gümüş tabaklar, şamdanlar ve sürahiler odanın her köşesinde parılıyordu. Çatı kirişlerine dev yuvarlak demir avizeler asılıydı ve gün ortası olsa da bir sürü mum yanıyordu.

Lord Henry Percy, Edward'ın en önemli adamlarından biri olmuştu ve yeni kalesi de kesinlikle bunu belli ediyordu. Mary'ye planları olduğunu, kaleyi daha da geçilmez hale getireceğini, daha fazla kule yaptırıp perde duvarlarla gözetleme kuleleri de ekleteceğini anlatmıştı. O barbar İskoçlar -hemen özür dileyip Mary'nin dışındakileri kastettiğini söylemişti- bir saldırıya yeltenemeyeceklerdi.

Sör Adam kürsüye çoktan oturmuştu ama Mary yaklaştığı sırada onu selamlamak için ayağa kalkıp yaklaştı. Mary de gülümsemesiyle ona karşılık verdi. Eski dostunun varlığına her zamanki gibi minnet duyuyordu.

"Çok güzel görünüyorsun, tatlım," dedi Sör Adam ona sandalyesine kadar eşlik ederken.

Mary iltifatlara hâlâ alışamadığı için kızardı.

Başka bir adam daha ayağa kalkıp abartılı bir selam verdi. 'Buna kesinlikle katılıyorum,' dedi. Mary'ye bakışları, kadının yanaklarının biraz daha ısınmasına neden oldu.

Sör John Felton, Percy'nin en iyi şövalyesiydi ve birkaç hafta önce geldiğinden beri Mary'ye belirgin bir ilgi gösteriyordu. Genç bir kontun annesi olarak –etkili olması beklenen bir kont– Mary, İngilizlerin gözünde İskoçlar için olduğundan daha kıymetli bir eş adayıydı. Ama adamın ilgisi bundan öteye gidiyor-muş gibiydi ve Mary bundan hoşlandığını kabul etmeliydi.

Otuz yaşında olan Sör John erkekliğinin zirvesindeydi. Bir doksana yakın boyu ile –Sör Kenneth kadar uzun olmadığını düşünecekken bu düşünceyi hızla zihninden uzaklaştırdı– kalın ve kaslı yapısı, savaş meydanındaki ünlü acımasızlığını onaylar gibiydi. Ayrıca Percy'nin en yakışıklı şövalyesi olarak da nam sal-mıştı. Mary buna da itiraz edemezdi. Kalın telli altın sarısı saçla-rı, derin yeşil gözleri ve zarif yüz hatlarıyla Gregor MacGregor'a bile –ya da Sör Kenneth'a diye düşündü ve bu kez içindeki acıyı engelleyemedi– rakip olabilirdi.

Bunu kendine neden yapıyordu? O adam neden Mary'yi bu kadar etkilemişti? Tanrı aşkına, sadece tek gecelik bir şeydi.

Ah ne geceydi ama! Anılar canlandığı sırada onlara engel oldu. Asla kendisinin olamayacak bir adamı anlamsız yere düşünüp durmasına engel olmalıydı. Mary'nin geleceği buradaydı. Ama belki bir gün kendine izin verirse bu geleceği paylaşacağı bir adam bulabilirdi.

Evlilik ve bir zamanlar ona korkunç gelen bağımsızlığından vazgeçme fikri artık imkânsız gelmiyordu. Doğru şartlar altında, doğru adam karşısına çıkarsa belki ikna olabilirdi. Bir zaman-lar özlemini çektiği huzur ve sakinlik artık ona kendini yalnız hissettiriyordu. Eksikliğini hissettiği hayatı ucundan da olsa görmüş, bu olasılık gözlerinin açılmasına neden olmuştu.

Sör John ile olamazdı. Çok fazla... sorun vardı ama belki yazın sonlarına doğru Fransa'dan döndüğünde -bu da Sör Adam'a borçlu olduğu şeylerden biriydi- başka biriyle olabilirdi. İlkbaharın sonunda Fransız sarayına yapacağı gezide Mary'nin de kendisine eşlik etmesini sağlamıştı.

Sör Adam gerçekleri tahmin ediyor muydu? Kimi zaman bundan emin olamıyordu. Mary tam olarak ne olduğunu anlamasa da ilişkileri değişmişti. Sör Adam, Sör John'un ilgisinden hoşlanmıyor gibiydi.

Oğlunun aksine.

Davey'i düşünürken dudakları hafifçe kıvrıldı ve iki adamın arasında kendisi için ayrılan yere otururken sessizce teşekkür etti. Çocuk çok büyük hayal kırıklığına uğrayacaktı. Sör John'u mükemmel bir şövalyeye hayran olan genç bir yaver gibi idol haline getirmişti. Kahramanının, annesine olan ilgisi onu çok şaşırtmıştı.

Aslında Mary'nin değişiminin nedeni Sör Kenneth kadar, Davey'nin tepkisi de olabilirdi. Oğlu, annesinin dış görünüşüyle ilgili ilk kez iltifatta bulunduğunda, Mary oğlunun kendisini güzel görmekten hoşlandığını fark etmişti. Onun kendisiyle gurur duymasını istedi. Eski pasaklı görüntüsüyle farkında olmadan onu utandırıyor muydu? Öyle olmamasını umdu.

Genç erkeklerle ilgili çok az şey biliyordu ama Davey, birkaç ay önce Percy'nin sarayına geldiğinden beri oğlunu daha iyi tanımayla başladığını hissediyordu. Çocuk çok duygusal bir yaştaydı ama aynı zamanda erkekliğini kanıtlamak istiyordu. Sör Adam'ın dediğine göre kral, Mary'nin kendisi için sarf ettiği emeklerden memnun olmuş -pek emek vermemiş olsa da- ve görevi müsaade ettiği müddetçe Davey'i görmesine izin vermişti. Sör Adam onu iki haftada bir pazar günleri Ponteland'e getiriyordu ama Alnwick'e davet edilene kadar oğluyla beraber bu kadar uzun zaman geçirememişti.

İlişkilerini tanımlayan nazik çekingenlik, Mary'nin kimi zaman gerçek sevgi olduğunu düşüneceği işaretlere kadar esnemişti. Bundan kısmen Sör John'un sorumlu olduğunu biliyordu. Yan tarafında oturan geçilmez şövalyeye gizli bir bakış attı. Bu adam, oğlunun dediği gibi Mary'den hoşlanıyorsa o halde görüntüsü çok kötü sayılmazdı.

Mary, ilişkileri konusunda Davey'yi zorlamak istemiyordu ama her zamanki sabrı artık kalmamış gibiydi. Ona yakın olmayı istiyor, ona her baktığında gururuyla birlikte hevesinin de belli olmasından korkuyordu. Davey, kralın favorilerindendi ve Lord Percy'nin de favorisi olma yolundaydı. Yakın zamanda on üç yaşına giren oğlu, savaş meydanında şimdiden babasının hünerlerini sergilemeye başlamıştı. Yapılı ve uzun boyluydu. Çocuksu bir yakışıklılığı vardı. Babasından daha sessiz ve içine kapanık olsa da daha düşünceli ve incelikliydi. Mary, onun temkinli olduğunu fark ediyordu. Onunla gurur duyabilirdi. Duyuyordu da.

“Umarım bir mahsuru yoktur,” dedi yan tarafındaki Sör John. “Bu akşam David ve birkaç arkadaşının da yemekte bize katılmasını istedim.”

“Mahsuru mu?” Mary şaşkınlıkla ona döndü ve tam o sırada oğlu salona girip kendisine baktı. Mary'nin gözleri sevinçten nemlendi. Sadece Sör John'un düşünceli olması değil –yaverlerin kürsüde oturması için izin alması zor olmuş olmalıydı– oğlunun giydiği şey de onu duygulandırmıştı. Kadife ceketinin altındaki gömleğin ucunu görebiliyordu. Mary'nin onun için işlediği gömlekti bu. Ona daha önce de bir şeyler vermişti ama ilk kez hediyesini giydiğini görüyordu. Sör John'a nemli gözlerle, “Teşekkürler,” dedi.

Adam, Mary'nin elini tutup gençlere doğru ilerlerken ona selam verdi. “Rica ederim,” dedi samimi sayılabilecek bir gülümsemeyle. “Umarım yüzünüzü güldürmek için daha çok fırsatım olur.”

Mary yanaklarının ısındığını hissederek başını eğdi. Onu durdurması gerektiğini, onu cesaretlendirmesinin hiç adil olmadığını biliyordu ama bir erkek onunla ilgilenmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Aklına getirmemek için kendi kendine yemin ettiği adamı düşünüp uygun bir şekilde ilgilenen bir erkek, diye aklından geçirdi.

Ama Sör Kenneth'in yüzünü düşünmeden edemiyordu. Üzerine doğru eğilen, loş odadaki sert ve dikkatli yüzü...

O görüntüyü aklından uzaklaştırdı. Bunun bir anlamı yoktu. Adam muhtemelen seviştiği tüm kadınlara bu şekilde bakıyordu. Gerçi Mary, en azından ahırdaki kadına öyle bakmadığını biliyordu.

Buna bir son vermesi lazımdı. Ama o tek bir gece ona pek çok açıdan istediğinden fazlasını vermişti.

Sör John, Mary'nin dikkatinin dağıldığını fark etse de belli etmedi. "Umarım Lord Percy'nin davetini kabul etmeye ve Gaveston'ın gelişi için Sör Adam ile Berwick'e gitmeye karar vermişsinizdir."

Mary bunu başıyla onayladı. Bunu reddetmesi pek mümkün değildi. Yakın zamanda Cornwall Kontu olan ve Edward'ın en sevilmeyen favorilerinden Piers Gaveston, İrlanda'daki sürgününden -Gaveston birçok önemli soylunun öfkesini kazanınca Edward onu İrlanda'ya göndermek zorunda kalmıştı- geri çağırılmıştı ve mart ayında sona erecek ateşkesle birlikte İskoçya'ya yapılması planlanan sefer için Berwick'e gidecekti. Kral da ilkbaharın sonlarına doğru gelecekti. İçlerinde Sör Adam ve Lord Percy'nin de bulunduğu soylular -bu, Davey'nin de gideceği anlamına geliyordu- Berwick'te toplanacaktı. Bu bir savaş çağrısı olsa da oğlunun da orada olması Mary'nin teklifi istekli bir şekilde kabul etmesine yetmişti.

"Güzel," dedi Sör John gözlerinde kendinden emin bir ışıltıyla. "Bana her konuda güvenebileceğinizi bilmenizi istiyorum, Leydi Mary."

Mary ne diyeceğini bilemedi. Yapmak isteyeceği son şey yeniden bir adama güvenmektir ama sözlerinin içtenliğini hissedebiliyor ve bir yanı -yakışıklı bir şövalye özlemi çeken yanı- bunu anlıyordu.

Mary, Fransa'dan döndüğünde de Sör John böyle hissedecek miydi? Öyle olmayacak gibi görünüyordu. Hiçbir erkeğin yok sayamayacağı bazı şeyler vardı. Mary bir planı olsa da dedikoduların olacağını biliyordu.

Oğluyla arkadaşlarının gelmesi, bir cevap vermek zorunda kalmasına engel oldu. Sör John, oğlunun Mary'nin yanında oturması için yer açtı. Davey oturduğunda, Mary'nin tüm düşünceleri oğluna yöneldi.

"Gömleğini giymişsin," dedi neşesini gizleyemeden.

Oğlunun yüzü ısındı ve bakışları arkadaşlarına döndü. Onların duymadığını anlayınca rahatladığı belli oluyordu. "Çok... güzeldi."

Mary bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu anlayamıyordu. Bundan bahsetmemeli miydi? Dudağını ısırdı.

"Teşekkürler," diye ekledi oğlu huzursuz görünse de minnet duyduğunu belli ederek.

Mary, "Rica ederim," dedi ve çocuğun arkadaşlarıyla ilgilenmesine izin verdi.

Kürsüye oturmalarına izin verilmesi belli ki onu çok mutlu etmişti ama bunu diğer çocukların yanında belli etmemeye çalışıyordu. Mary ona bir sürü soru sormak ve yeni sorumlulukları hakkında bilgiler almak istese de oğlunun verdiği mesajı alıp taşkınlığını bir yana bırakarak içinden gelmediği kadar ağırbaşlı

davrandı. Davey'nin hâlâ kollarından zorla alınan bebek olduğunu düşünse de o artık bir çocuk değildi. Burnu aktığında annesinin burnunu silmesine, et yerken etini kesmesine ya da düştüğünde gözyaşlarını silmesine ihtiyacı yoktu.

Mary'ye ne için ihtiyacı vardı?

Mary bunu bilmese de öğrenmeye kararlıydı.

Kısa süre sonra fark etti ki kendisi oğlu hakkında bir şeyler öğrenmek isterken, çocuklar da Sör John hakkında bilgi edinmek istiyordu. Bu yüzden soru sormak yerine, Sör John'un anlattığı savaş hikâyelerinin oğluna verdiği mutlulukla yetinmeye karar verdi. Mary çoğu zaman kan dondurucu detaylara itiraz etmek istese de dudaklarını sıkı sıkıya kapattı. Davey ve çocuklar büyülenmiş gibiydiler.

Mary gecenin sonunda ödülünü aldı. Davey arkadaşlarıyla birlikte gidecekken arkasına dönüp umursamaz ve duygusuz bir sesle, "Teşekkürler, anne. Bu, yediğim en güzel yemektir," dedi.

Mary'ye verdiği hediyeden ya da içinde yarattığı mutluluktan haberi yoktu.

İşe yarayacaktı.

Mary'ye annelikte ikinci bir şans verilmişti ve o, buna tutunmak için elinden geleni yapacaktı. Hiçbir şey ya da hiç kimse bu şansı ondan bir daha alamazdı.

ONUNCU BÖLÜM

Ocak sonu 1310

Dunstaffnage Kalesi, Lorn, İskoçya

“Tebriklerin sıraya girdiğini duyuyorum,” dedi kral önünde imza bekleyen kâğıt yığınının bakarak.

Cuillins Dağları'nın buzlu zirvesinde Highland Muhafızları'nın diğer on üyesine yakalanmadan iki gün kadar –diğer ace-mi savaşçıdan bir gün daha uzun– başarıyla kaçarak eğitimini tamamlayan Kenneth, bir hafta sonrasında Dunstaffnage Kalesi'ndeki toprak sahibi odasında, Robert Bruce ve yeni Highland Muhafızları kardeşlerinin çoğuyla birlikteydi. Sadece Boyd ve Seton yoktu. Onlar da Skye'daki eğitim biter bitmez sınırındaki Edward Bruce'a katılmaları için güneye gönderilmişlerdi.

Kenneth gerçekten de ayakta kalan son adam olmuştu ve za-fer mutluluğu hiç azalmamıştı. Başarmıştı. Planladığı gibi kolay olmasa da Bruce'un gizli ordusundaki yerini almıştı.

“Teşekkürler, efendim,” dedi.

“Takdiri hak ediyorsun,” diye ekledi Bruce. “Lider'in Cehennem Azabı hakkında duyduklarım, hayatta kalmanın bile takdiri hak ettiğini gösteriyor ama sen kendini belli etmişsin.” Bruce, odanın arka köşesinde duran MacKay'a bir bakış attı. “Görüyorum ki Aziz'in itirazlarını bile susturmayı başarmışsın.”

Tam olarak değil, diye düşündü Kenneth. Kenneth'in ekibe katılmasına itiraz etmesine engel olmuş olabilirdi ama bu, onu ortağı olarak kabul etmesine yetmemişti. Kenneth, eski düşmanın ne düşündüğünü önemsememeliydi ama şaşırtıcı şekilde bunu önemsiyordu. Kardeşinin eşi, Kennetha hâlâ tam olarak güvenmiyordu ve bu, onu rahatsız ediyordu. Gerçi ne kadar canını sıkırsa da onu bu konuda suçlaması mümkün değildi. MacKay, Kenneth'in öfkesinin kontrolsüzlüğüne birden çok kez tanık olmuştu. Geçen yıl Helen'in peşinden gidip MacKay'ın yerine kardeşinin kafasına nişan almak üzere olduğu o olay da buna dahildi. Ama onun güvenini kazanacağına yemin etmişti. Artık kardeş sayılırlardı. Birçok açıdan...

MacKay bunu hiç dile getirmese de Kenneth, aklında başka bir şeyler olduğunu biliyordu. Muhtemelen hepsi bunu düşünüyordu. Takıma girmiş olabilirdi ama hâlâ Hristiyan âleminin en iyi savaşçıları arasındaki yerini kanıtlaması lazımdı. Adamların hepsinin yeteneği gayet belirgindi. Yıllardır birlikte savaşıyorlardı ve aralarında sıkı bir bağ vardı. Kenneth yeni adamdı. Çaylaktı. Kendini kanıtlamamıştı ve yarışlarla eğitimdeki başarılarına rağmen adamların hâlâ onun hakkında soruları olduğunu anlamıştı. Bunları zamanla cevaplayacaktı ama o zamana kadar gözlerin üzerinde olacağını biliyordu. Neler yapabildiğini izliyor olacaktı. Değerlendirmeler yapacak ve Kenneth'in en iyi nerede kullanılabileceğine karar vereceklerdi.

Kenneth'in gücü -yeteneği- çok yönlü olmasıydı. Bruce ve MacLeod, onu her yerde kullanabileceklerini görecektir. Denizde MacSorley ve MacRuairi ile, Kuzey İskoçya'da Campbell ve MacGregor ile ve sınırda Seton, Boyd, MacLean ve Lamont ile eşleşse bile ona ihtiyaç duyulan her göreve dahil olabilirdi.

Şu anda Gordon'ın yerine geçmek için ellerindeki en doğru adamdı. Ama barut konusundaki yeteneğine güvenip güvenemeyeceklerini görmeleri lazımdı. Keşke Gordon'ın büyükbabasından kalan notlar onda olsaydı. Yaşlı savaşçı, bir simyacı olduğunu

düşünüyor, Kenneth'in büyükbabasıyla birlikte Haçlı Seferleri'ne gittiği sırada Sarazen barutu ve yangınlarla ilgili deneyleriyle ilgili notlar tutuyordu. İki klan arasındaki bağ, Outremer'de kurulmuştu. Ama ne yazık ki defter, Kenneth ile Gordon'ın Ross Kontu'nun yanında eğitim aldıkları zamanlarda yaptıkları pek de başarılı olmayan bir deneme sırasında yanmıştı.

Kenneth ne yaparsa yapsın kendini kanıtlamak zorunda kalıyordu. Highland Yarışları'nda MacKay'ı yenseydi o zaman her şey farklı olabilirdi. Ama yenememişti. Çok yaklaşmıştı...

Çenesi refleks olarak kasıldı çünkü küçük rahibesinin yüzü yine gözünün önüne gelmişti. Birçok seferdir, yollarının yeniden kesişmesini diliyordu. Onun kendisini alt ettiğini düşünmeden edemiyordu. Bir dahaki sefere –eğer bir dahaki sefer olursa– kadın o kadar şanslı olamayacaktı.

Ama Marlı Mary'yi yeniden görmesinin çok yakın bir zamanda mümkün olmadığını düşünüyordu. Savaş, ateşkes sayesinde durmuştu ama çatışma bitmemişti. Özellikle de sınır bölgelerinde çatışmalar hâlâ devam ediyordu ve yakında ateşkes sona erecekti. Normalde kasım ayında bitmesi bekleniyordu ama iki kez ertelenmişti. Önce ocak ayına ve şimdi de marta kadar uzatılmıştı.

Ewan Lamont ve Eoin MacLean, kısa süre sonra Boyd ve Seton'un Edward üzerinde baskı kurmasına –bu baskının kalıcı bir ateşkes ortamı sağlaması umuluyordu– yardım etmek için sınır bölgesine gideceklerdi. Ancak Kenneth muhtemelen Campbell, MacGregor, MacKay ve Helen ile birlikte –Kenneth hâlâ MacKay'ın Helen'a birliğin fiili şifacısı olması konusunda nasıl izin verdiğini anlayamıyordu– Lorn'da kalacaktı. Bu sırada MacSorley, MacRuairi ve MacLeod da batıyı gözlemleyecekti. Ticaret yollarını açık tutmanın dışında şu anda en büyük tehdit batı kıyı şeridindeydi. MacDougall Klanı'nın vârisi Lornlu John yeniden harekete geçmişti.

Marlı Mary'nin beklemesi lazımdı.

Ne Kenneth ne de MacKay cevap vermeyince kral üstelemeye karar verdi. Bunun yerine, "Kız kardeşin, Henry Percy ile yakın arkadaş olduğunu söyledi," dedi.

Kenneth bunu duyunca şaşırıp gerildi. Yakın zamanda taraf değiştirmiş olmasının dile getirilmesi nedeniyle kendini savunmaya geçme isteğine engel oldu. Bir yıldan biraz uzun bir süre önce Bruce'a karşı İngilizlerin yanında savaşıyordu. "Öyleydik," dedi dikkatli bir şekilde. "Ama sadakatimi size sunduğum anda bu arkadaşlık bitti, efendim."

Bruce, söylediği şeyin saçma olduğunu anlamış olmalıydı. "Kimse senin sadakatini sorgulamıyor. Sadece bu arkadaşlığın yeniden canlanabileceğini düşünüp düşünmediğini merak ettim."

Kenneth, Bruce'un ne ima ettiğini anlamaya çalışırken kaşlarını çattı. "Düşman tarafına geçtiğim için bana kızarken bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Çoğu İngiliz gibi o da gururlu ve kibirlidir. Aşağılanmayı asla affetmez." Arkadaşlıkları savaş meydanındaki yeteneklerini karşılıklı olarak takdir etmelerine dayanıyordu. "Doğru koşullar altında sanırım yeniden arkadaş olabiliriz." Dudağının kenarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Ama sizi uyarmalıyım, efendim. Percy'den bir yandaş olabileceğini sanıyorsanız, kazanamayacağımız bir savaşa girmiş oluruz. Kemiklerine kadar İngiliz'dir ve Gaveston konusunda Edward ile aynı fikirde olmasa da İngiliz kralına sadıktır." Çünkü toprakları ve kaderi buna bağlıydı.

Bruce gülümsedi. "Düşündüğüm şey Percy'nin yandaşlığı değil, seninki." Kenneth kasıldı ama kral hafifçe elini salladı. "Sadece kısa süreli bir değişim. İngiltere'ye gitmeni ve Percy ile arkadaşlığını yeniden başlatmanı istiyorum. Bakalım Edward'ın planları hakkında neler öğrenebileceksin. Percy, daha önce İskoçya'ya sefere geldi. Edward onun deneyimlerine güvenecektir."

“Yani savařın artık bařlayacađını mı dűřűyorsunuz? Soylularla yařanan anlařmazlıklar savařın bir kez daha ertelenmesine neden olmayacak mı?”

Bruce başını iki yana salladı. “Bence Lord Ordainers’in –II. Edward karşıtı soylular ve piskoposlar– seşilmesi, Edward’ın dikkatini kuzeye ęevirecektir. Zengin baronlarının denetiminden sakınmak ięin İskoğya’da ęarpıřacaktır.” Kral Edward, bűyűk ۆlęűde Gaveston’ın etkisiyle, kraliyet yapısını yeniden şekillendirmeye ve yetkileri uygulaması ięin de ‘Ordainers’in’ atanmasına mecbur kalmıştı. “Evet, savaş yaklaşıyor,” dedi Bruce. “Bu, iki buğuk yılın ardından, Loudoun Tepesi’nden beri İngilizlere karşı vereğimiz ilk sınav olacak ve iyi hazırlanmaya kararlıyım. űsleri olarak Edinburgh Kalesi’ni kullanacaklarını dűřűnűyoruz ama bak bakalım, neler ۆğreneceksin. Nereye gideğini ۆğrenip ona ağır bir darbe indirmek istiyoruz.”

Kenneth gۆrevin ne kadar ۆnemli olduđunu deđil, kendisinin bu gۆrevdeki rolűnű sorguluyordu. Daha ۆnce hię casusluk yapmamıřtı ve aldatmak ona geręekten hię uymuyordu. O bir Kuzey İskoęyalıydı ama aynı zamanda da bir řövalyeydi. MacRuairi onu Highland Muhafızları ile savařmak istiyorsa, kirli savařması gererekebileęi konusunda uyarmıřtı. İlk sınavını verme zamanının geldiđini dűřűndű. Sadece ilk sınavında yalnız olacađı aklına hię gelmemiřti. Bu adamların aralarındaki sađlam bađları kırması műmkűn olmayacaktı.

Bir yanı seęilmesinin bařka bir sebebi olup olmadıđını sorguluyordu. Bu da bir tűr test miydi? Sadakatinden hűlű emin deđiller miydi?

Boğazında asit gibi bir yanma hissetse de buna engel oldu.

“řűphelenirler,” dedi Kenneth. řanslıysa İngilizler onu buldukları ilk zindana atmazdı.

“Belki bařta řűphelenirler,” dedi kral. “Ama geęmiřin lehine iřleyecektir. Tarafını hem yakın zamanda hem de isteksizce deđiřtirdin.”

Kenneth buna itiraz etmek isteyerek çenesini sıktı ama kralın haklı olduğunu biliyordu. "Başta öyle olabilir."

"Onlar bunu bilmiyor," diye belirtti MacLeod.

MacKay da, "Öfkeni kontrol etmenle tanınmıyorsun. Kolay öfkeleniyor olman işine yarayacaktır. Kardeşinle, kontla ve Bruce ile aranın açılması çok inanılmayacak bir durum olmaz."

Kenneth öfkesini kontrol etmeye çalışarak, kolay sinirlenmesiyle sadakatsizliğin bir ilgisi olmadığını belirtmek istedi ama bunun yerine krala döndü. "Percy yine de şüphelenecektir."

Kral gülümsedi. "O zaman sen de ona bunu kanıtlarsın."

Kenneth, Bruce'un planını duyunca isteksizliğinden kurtuldu. Görevi tehlikeliydi ama 'sadakatini' kanıtlaması konusunda işe yarayacaktı.

İlk görevinde İngiltere'ye gönderilmek birinci tercihi olmazdı ama bunun bir faydası olacağını düşündü. Gülümsedi. Leydi Mary de İngiltere'deydi. 'Arkadaşlıklarını' yeniden canlandırıp istediği gibi bir intikam alabilirdi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

*Bir hafta sonra, Meryem Yortusu, 2 Şubat, 1310
Berwick Kalesi, Berwick-upon-Tweed, Northumberland,
İngiliz Sınırı*

Kenneth, eğitimine bu kadar kısa sürede minnet duyacağını düşünmezdi. Tüm gece boyunca nemli ve kapkaranlık delikte –Berwick’in çukur zindanında– kalmak, Skye’daki ‘konaklama’ koşullarına kıyasla çok daha lükstü. Burnu, kendinden önceki kişinin dışkısıyla idrarının kokusuna alıştıktan sonra rahat bir uyku bile çekti.

Planının ilk kısmı umduğu kadar kolay geçmemişti. Gelişi ve Percy ile görüşmek istemesi bir karmaşa doğurmuştu. Bunun olmasını bekliyordu. Sadece ilk gördüğü kişinin Sör John Felton olmasını beklemiyordu. Percy’nin şampiyonuyla yüz yüze gelmesi kötü şanstı.

İki adam arasında başından beri bir gerginlik vardı. Felton, Kenneth ile Percy arasında doğan arkadaşlıktan hoşlanmamıştı. Bir gün eğitim alanında Kenneth’in kendisini kılıçla yenmeye çok yaklaşması da onu sevmemesi için bir nedendi. Bunu, Percy’nin en iyi şövalyesi unvanını elinden almak için bir meydan okuma olarak kabul etmişti.

Kenneth'i görüp bir kez daha tarafını değiştireceğini duyan Felton, Percy'yi bulana kadar onu çukur zindanına attı. Percy'yi bulması bütün bir gece sürünce, Kenneth onu bulmak için pek de çabalamadığını düşünmeye başladı.

Percy'nin soğuk karşılaması da pek iyi sayılmazdı. Gerçi gerginliği, Kenneth'i dinleyince azaldı. Percy, Kenneth'in anlatıklarını gözlerini bile kırpmadan dinledi. Kenneth, kardeşiyle birlikte fedaisi vasıtasıyla -bu adamı seviyormuş gibi görünmeye çalışmıştı- Bruce'a düzenlediği bir suikastın ardından, aralarında yaşanan ateşli bir tartışma yüzünden yollarının ayrıldığını iddia ediyordu. Uzun savaşlarda taraf değiştirmek çok normaldi. Kenneth'in, kardeşinin topraklarını Bruce'tan istemek için taraf değiştirmesi fırsatçı ve anlaşılabilir bir durumdu. Aynı zamanda kolay öfkelenmesiyle de -lanet olsun ki MacKay öyle söylemişti- tanındığı için hikâyesinin kabul görmesi çok zor olmayacaktı.

Belki de kendisine bu kadar çabuk inandıkları için -bir süre önce oflayarak dışarı çıkan Felton dışında- kırılmalıydı ama çukur zindanında çok uzun süre kalması gerekmeyeceği için seviyordu.

Yeni yoldaşları onu kurtarmaya gelmezdi. En azından şimdilik gelmezlerdi. Kendisini kanıtlaması için ona bir şans verilmişti. Kenneth, Bruce'a ihanet ederek İngilizlere olan sadakatini kanıtlayacaktı. En azından dışarıdan bakıldığında öyle görünecekti.

Küçük odanın çevresindeki dost canlısı yüzlere baktı. Felton gittikten sonra içeride sadece Percy, en çok güvendiği bir avuç şövalyesi ve Sör Adam Gordon kalmıştı.

Kenneth, yaşlı savaşçıyı gördüğüne çok sevinmişti. Sör Adam, William Gordon'ın amcası ve ailenin başıydı. Gençken Kenneth'a çok iyi davranırdı. William, Bruce ile savaşmaya karar verdiğinde büyük hayal kırıklığı yaşamıştı.

Kenneth, İngilizlerle birlikte savaştığı sırada Sör Adam onu kollamış, doğru sözleri doğru kişilere söyleyerek Edward'ın ordusunda yükselmesi için elinden geleni yapmıştı. Percy gibi Sör Adam da aldatmak istemeyeceği kişilerden biriydi.

“Gün doğarken yola çıkacağız,” diye duyurdu Percy. “Böylece Ettrick Ormanı'na ulaşıp karanlık çökmeden malzeme arabalarının yolunu kesmeye vaktimiz olacak. Saldırının yarın gece olacağından emin misin?”

İngiliz karargâhları hâlâ en önemli sınırlarda ve İskoçyanın Edinburgh, Bothwell, Roxburgh ve Perth gibi birçok düz arazi kalesinde varlık gösterse de onlara malzeme taşımak –özellikle de denizden ulaşımı olmayan kalelere– oldukça zordu. İngilizler sınırları kontrol ediyor olabilirdi ama ülkeyi Bruce yönetiyordu ve malzeme arabaları çoğu zaman ‘isyancılar’ tarafından saldırıya uğruyordu. Bu saldırılarla ilgili haber alabilmek, karşı konulamayacak kadar büyük bir şanstı. Bruce'un hayalet ordusu da üzerine eklenince, haber almak neredeyse imkânsız hale geliyordu.

Kenneth, Percy'nin bizzat gitmeye karar vermesine şaşırmadı. Bruce'un gizli ordusunun üyelerini yakalama şansı her İngiliz'in hayaliydi ve adeta mükemmellik simgesiydi. Kraldan alınacak ödül oldukça büyük olurdu ama hayalet orduyu sonunda yakalayabilen adam olarak bilinmek... Bu onu bir efsane yapardı.

Kenneth başını salladı. “Bruce'un adamları geceleri ıssız yerlerde saldırmayı seviyorlar. Roxburgh'a doğru dönen, doğudaki bağlantıdan önce ormandaki şu geçit,” diyerek haritada Aln Nehri'nin ve küçük Ashkirk Köyü'nün yanındaki noktayı işaret etti. “Burası tam da bu yüzden seçildi.”

“Sinsi taktikler,” dedi Percy nefretle.

“Evet,” dedi Kenneth da ona katılmış gibi yaparak. “Bruce'un korsan taktikleri, malzeme arabalarını ele geçirmesine yarayabilir ama Edward'ın ordusuyla şövalyeler gibi savaş meydanında karşılaşmak için aslında ne kadar hazırlıksız olduklarını gösteriyor.”

Kenneth'in taraf değiştirmesi için yaklaşan savaş da gösterilen bahanelerden biriydi. Ama o, bu adamların farkında olmadığı bir şeyi biliyordu: Bruce, hazır olana kadar Edward'a karşı harekete geçme niyetinde değildi.

Percy ayağa kalkıp onu değerlendirircesine bir bakış attı. "Umarım bu konuda haklısındır. Yanılıyorsan senin için çok kötü olur. şimdi katılmam gereken bir yemek var ve Gaves..." - susup düzeltti- "Cornwall'a gecikeceğimizi haber vereceğim. Sen üzerini değiştirdikten sonra bazı soruları olacak..." Kennetha rpererek baktı. "Belli ki Felton seni karşılarken pek heyecanlanmış. Bana geldiğini hemen haber vermeliydi."

Kenneth yarım ağızla edilen bu zr başını sallayarak cevapladı.

"Yanında adamın var mı?" diye sordu Percy.

"Evimden gelen birkaç kişi," dedi. "Daha fazlasıyla yola ık-maya cesaret edemedim. Ormanda beni bekliyorlar." Dudakları kıvrıldı. "Kabul edilip edilmeyeceğimden emin değildim."

Percy ilk kez gülümsedi. "İçinde bulunduğun durumda n-lemelerin yersiz sayılmaz."

"Adamlarımdan bazılarını gönderip onları aldırayım," dedi Sr Adam. "Sutherland, benim odamda kalabilir."

Kontrol altında. Percy de Sr Adam da bunu söylemese bile Kenneth dile getirilmeyeni anlayabiliyordu. Buna şaşırmadı. Bir süreliğine onu yakından takip edeceklerdi.

Sr Adam'ın iki adamı, Kenneth'a bir banyonun hazırlandığı ana kuleye kadar eşlik etti. Bu arada atı ve yanında getirdiği birkaç eşyanın içinde olduğu çantası da arandı. Yakalandığında üzerinde olan zırhlı gömleğini bir pelerinle değiştirdi ve salo-na giderken adamlarından birine bunu temizlemesini söyledi. Cornwall Kontu'nun ona sorulacak birkaç sorusu vardı.

Yaklaşık yirmi dört saattir yemek yememişti ve ne yazık ki masalar çoktan kaldırılıp yerini dans ile müziğe bırakmıştı. Kenneth masalardaki tepsileri taşıyarak yanından geçen hizmetçi kızlardan birkaç parça peynir alabildi.

Müzik çalıyordu ve eğlence düşkünleri dans etmeye başlamıştı. Dans edenlere şöyle bir göz atıp odanın arka tarafındaki kürsüdeki kalabalığa doğru ilerledi.

Sör Adam eğildi ve yan tarafındaki adama bir şeyler mırıldandı. Kenneth onunla hiç tanışmamış olsa da sevimli yüzü, kakım işlemeli zarif gömleği ve Kenneth'in daha önce hiç görmediği kadar büyük safirli altın kolyesiyle, bu adamın kralın favorisi olduğunu tahmin edebiliyordu. Tanrım, adeta bir kral gibi görünüyordu.

Kenneth, Sör Adam'ın kendisine işaret etmesi üzerine yanlarına gitti. Yürüdüğü sırada kont onu ilgiyle izliyor, bir yandan da kaşlarını çatıyordu.

"Sutherland," dedi. "Tarafını değiştirdiğini duydum."

"Evet, lordum."

Kendisine bakan gözler, beklediğinden daha dikkatliydi. Çok fazla sevmeyeni olsa da Sör Piers Gaveston'ın göz ardı edilemeyecek bir adam olduğu belliydi. Aptal olsa –biraz bile aptal olsa– bulunduğu yere gelemezdi. "Yemekten sonra detayları dinlerim."

Kısa tanıştırma en azından o an için sona ermişti. Kenneth ve Sör Adam uzaklaştılar.

Genç adam ensesinin ürperdiğini hissettiğinde kürsüden yeni inmişti. Gözünün ucuyla parlak ipeğin içinde süzülen altın sarısı saçları fark etti.

Sırtında hissettiği farkındalıkla bedenindeki tüm sinirler gerilirken olduğu yerde kalakaldı.

Döndü ve dikkatini çeken kadına baktı. Kadının Kenneth'a sırtı dönüktü, aslında onu tanıması mümkün değildi. Öncelikle kadın gülüyordu. Ayrıca dans ediyordu. Saçı, lanet dünyaya kendini göstermek istercesine omuzlarından dökülüyordu. İğrenç bir duvağın arkasına saklanmamıştı. Kenneth'ın tek bir nefesle uçurabileceği, açlıktan ölmek üzere olan küçük bir kuş kadar zayıf değildi. Zarif kıvrımları vardı –şekilli ve yuvarlak kalçasına bakıp bunu *belirgin kıvrımlar* olarak düzeltti– sağlıklı bir görünüme sahipti.

Onu tanıması mümkün değildi.

Ama tanımıştı.

Yanındaki adamın beline koyduğu elini fark ettiği sırada partnerine döndü. Onu güldüren partnerine...

Kenneth bir kez daha kasıldığında bunun nedeni öfkesiydi. Bedenindeki bütün sahiplenme güdüleri –böyle bir güdüsü olduğundan haberi bile yoktu– canlandı.

Felton. Lanet olsun, Felton'la ne işi vardı?

Felton'ın toplantıdan erken ayrılmasının nedenini fark edince dudaklarını sıktı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Sör Adam.

Kenneth farkında olmadan sıktığı yumruklarını gevşetti. Kanındaki zehri dökmeden konuşamayacağını düşündüğü için başını sallamakla yetindi.

Dans sona erdi ve Felton, onların olduğu tarafa yürürken kadına eşlik etti. Mary onun olduğu tarafa baktığında birkaç metre uzağındaydı.

Kenneth göğsüne bir hançer yemiş gibi nefessiz kaldı. Rahibe maskesinin altında varlığını sezdiği güzellik, artık tüm görkemiyile ortaya serilmişti. Yüzü daha dolgundu. Önceden sert görünen yüz hatları yumuşamıştı. Teni kusursuz bir şekilde ışıltıyor,

dansın ardından hafif pembemsi görünüyordu. Gözleri parlak mavi, dudakları ise kırmızıydı. Gülümsüyordu. Hatta kıvrılmış dudağının sol tarafında ufak bir gamzesi bile vardı.

Kenneth'in dudakları ise kaskatı kesilmişti.

Mary, önce Sör Adamı fark etti ve Kenneth'i görmedi. Ama sonra sanki varlığını hissetmiş gibi aniden bakışlarını ona çevirdi.

Kenneth, kadının gözlerinin kocaman açıldığını, yanakların da Felton'ın neden olduğu pembeliğin şaşkınlıkla yittiğini görüp tatmin oldu.

Birbirlerine baktılar ve Kenneth'in beş ay önce o sabah hissettiği tüm duygular, kendini kaybedip yenilmesine neden olan o can yakıcı öfke yeniden canlandı. Kendisinden uzaklaşan avını yakalamış bir avcı gibi bakıyordu. Daha doğrusu, Mary ondan kaçan bir avdı.

Artık onundu.

Dudaklarında hafif bir gülümse belirdi. "Merhaba, Leydi Mary. Yine karşılaştık."

Ses tonundan bu kez kaçış olmadığı anlaşılıyordu.

Mary tüm gün tuhaf bir karmaşa olduğunu hissetmişti. Berwick Kalesi'ne bir gece önce gelmişti ama gün boyu erkekler pek ortada olmamıştı. Sör John, Kutsal Rahibe Meryem'in Arınması ya da diğer adıyla Meryem Yortusu şenliğinde ona eşlik etmek için geç kalmıştı. Sör Adam, Lord Percy ile birlikte daha da geç gelmiş, Gaveston'ın -ya da Cornwall Kontu'nun- yanındaki yerini alırken ona özür dilercesine gülümsemişti.

Kont, konumuna saygısızlık edilmesi konusunda çok hassastı. Birinin kendisine Cornwall yerine Gaveston diye hitap etmesine bile gözünden düşmesine neden olabilirdi. Ama onun duyamayacağı yerde çoğu soylu, her zaman kraliyet ailesine ait olan bu

kontluğun adını kullanmayı reddediyordu. Baronlar, Edward'ın bolca unvan ve toprak verdiği kişilerden nefret ediyordu.

Lord Percy, kralın toplanma çağrısını kabul etse de -bunu yapan birkaç İngilizden biriydi- Sör Piers ile arasındaki tatsızlık gayet iyi biliniyordu. Adamlar yemeğin çoğunda tartışmıştı.

Bir şeyler temkinli olmalarına neden oluyordu. Mary bunun ne olduğunu merak etti.

Bu soru aklında oluşmaya başladığı sırada bir tuhaflık hissetti. Buna tuhaflıktan ziyade korku da denebilirdi. İzlendiğini hissetti. Etçil bir şahinin bakışlarını üzerine hisseden bir fare gibi ürperdi.

Bu ağırlığın hissedildiği tarafa döndüğündeyse donup kaldı. Midesi kasıldı. Bacakları aniden güçsüzleşti.

Bu mümkün değildi ama...

Yüce Tanrım, bu *oydu*. Sör Kenneth Sutherland bütün yırtıcı ve erkeksi kusursuzluğuyla karşısındaydı. Mary'nin hatırladığından daha da yakışıklıydı ve genç kadın onun hakkında *her şeyi* hatırladığına yemin edebilirdi. Ama gözleri, hayal gücünün dahi izin vermeyeceği kadar derin mavilikteydi. Çenesi daha sert ve gösterişli, fazladan birkaç kesğin olduğu yüzü daha ince, omuzları daha geniş ve kolları daha kaslıydı. Mary ona bu kadar yakın olmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Ne kadar da uzundu. Ne kadar güçlü görünüyordu. Midesinin kasılmasına neden olacak kadar yakışıklıydı.

Ama her şeyden ziyade Mary bu çekici bakışlara yakalanmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. *Yakalanmış gibiydi*. Kendini tam olarak yakalanmış gibi hissediyordu.

Panikledi. "Neden buradasınız?" deyiverdi sanki Kenneth gerçeği öğrenmiş olabilir gibi...

Bunu biliyor olamaz, olamaz, diye hatırlattı kendine.

“Siz tanışıyor musunuz?”

Sör John’un sorusu, Mary’yi panik ve korkunun verdiği sersemlikten kurtardı. Korku içine işlemiştir.

Sör John buna pek sevinmemiş gibiydi.

Birden sorusunun anlamını kavradı. Sessiz bir dehşet içinde Sör Kenneth’a baktı ve ne diyeceğinden emin olamadı. Mary onu açığa mı vermişti? Onun Bruce’un tarafında olduğunu biliyorlar mıydı?

Ama belli ki bu bir sır değildi. “Evet,” dedi Sör Kenneth. “Geçen sonbaharda İskoçya’daki Highland Yarışları’nda tanışmıştık.”

Birbirlerine attıkları bakışlar, bu iki adamın birbirinden hoşlanmadığını gösteriyordu.

“Evet, şimdi hatırladım,” dedi Mary sanki bunu hiç önemse-miyormuş gibi. “Unutmuşum.”

Sör Kenneth’ın gözündeki parıltıyı gördü ve ne demek istediğini anladığına şüphe etmedi.

“Tabii ki,” dedi Sör John ona hem anlayışlı hem de sahiplen-en bir gülümsemeyle bakarak. “Kral için barış görüşmeleri yaptığınız sırada yarışlara katılmıştınız. İsyancıların birçoğuyla tanışmışsınızdır.” Tiksintiyle dudaklarını büzdü.

Sör Adam sonunda Mary’nin telaşına acıdı. “Genç Sutherland, Edward’a bağlılığını ilan etti.”

Mary şaşkınlığını gizleyemeyerek Sör Kenneth’a baktı. “Öyle mi?”

Mary’nin bunu onaylamadığını hissettiğinde çenesinde bir kas kasıldı. “Evet.”

“Ne zaman?”

“Daha dün gece,” dedi Sör John aşağılayıcı bir ses tonuyla. “Sör Kenneth bir kez daha taraf değiştirmeye karar verdiği için şanslıyız.”

Sör Kenneth'in dudağının kenarında beliren küçük beyaz çizgi ile gözündeki ani ışıltı, Sör John'un aşağılamasının farkında olduğunu gösteriyordu ama kendini savunmaya kalkmadı. Mary'nin tanıdığı kadarıyla böyle davranması tuhaftı. Bu tür şeylere izin verecek türde bir adam değildi. Hatta tam tersiydi. Mary onun kavga etmek için yer aradığı izlenimine kapılmıştı.

Sınırın bir tarafından diğerine atlamak normal olsa da, onun Bruce'un ordusundan ayrıldığını duyduğu için tarifsiz bir hayal kırıklığı yaşıyordu genç kadın. Son birkaç aydır, onun hakkında yanılıyor olabileceğini düşünmüştü ama bu sadakat -ya da sadakatsizlik- gösterisi, yanılmadığının kanıtı gibiydi.

Mary bunun nedenini sormak istedi ama zaten uzayan konuyu daha da uzatmaya cesaret edemedi. Bunun yerine söylenenleri, "Kesinlikle şanslıyız," diyerek onayladı. Konunun onun için hiçbir önemi yokmuş gibi -aslında öyle olmalıydı- Sör Adama döndü ve "Çok yorgun hissediyorum. Sanırım odama döneceğim," dedi.

"Ben sizi bırakayım..." diyecek oldu Sör John ama Mary ona izin vermedi. Bu gece uğraşabileceği son şey ısrarcı bir talipti. "Buna gerek yok. Leydi Eleanor ve Leydi Katherine beni bekliyor. Sabah görüşürüz."

"Ne yazık ki size söz verdiğim at gezintisini ertelemek zorundayım," dedi Sör John.

"Öyle mi?" Mary hayal kırıklığını gizleyemedi. Sör John ona ertesi gün bir at gezintisi yapmayı teklif etmişti. Davey'yi de yanında getirmeyi düşünüyordu. Tabii ki bu kısımdan bahsetmemiştir. Sanki Mary ile Sör Kenneth arasında bir şey olduğunu sezmiş ve ona sahip olduğunu ima etmeye çalışıyormuş gibiydi.

Ama onların arasında bir şey yoktu. Olamazdı.

"Bir işim çıktı," diye açıklama yaptı. "Bir iki günlüğüne kalede olamayacağım ama söz veriyorum gelir gelmez planımızı gerçekleştireceğiz."

Sör Kenneth'in gerildiğini görmesi için ona dönmesine gerek yoktu. Mary ondan yayılan sıcak ve güçlü öfke dalgalarını hissedebiliyordu. Kendini ağzı köpürmüş iki av köpeğinin yemek için mücadele ettiği etli bir kemik parçası gibi hissetti ve bundan hiç hoşlanmadı. İki adamın da onun üzerinde söz hakkı yoktu.

Ama içinden bir ses bunun tam olarak doğru olmadığını söylüyordu. Orada ne kadar uzun süre kalırsa, Kenneth'in gerçeği anlaması o kadar mümkün olurdu. Gitmesi lazımdı ama nereye gidebilirdi ki? Peki ya Davey? Birbirlerini yeniden tanımaya daha yeni başlamışlardı.

Dünyası bir kez daha yıkılıyormuş gibi hisseden Mary, koşma isteğine engel olarak ağır ağır ilerledi. Ama birkaç adım atmıştı ki arkasından bir ses geldi.

"Leydi Mary."

Omzunun üzerinden temkinli bir bakış attı.

Kenneth gülümsedi. Mary'nin göğüs kafesine işleyip karnının alt taraflarına kadar uzanan bir gülümseme idi bu. "Yeniden karşılaşmayı dört gözle bekliyorum."

Boğazına kadar yükselen şaşkın iç çekişe zorlukla engel oldu. İfadesinden paniğinin anlaşılmamasını umuyordu. Bu, çok masum ve kibar bir yorummuş gibi başını salladı.

Ama Kenneth'in sözleri ne kibar ne de masumdu. Ne demek istediğini gayet iyi anlamıştı. Salonun kapısına yaklaştığı sırada koşmaya başladı.

Yardımcılarını salonda unuttuğunu ise ancak güvenli odasına ulaştığı anda fark etti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kenneth, Carlisle'dan gelen malzeme arabalarına saldırmak için pusu kuran Bruce'un adamlarını 'tuzağa düşürecekleri' kraliyete ait Ettrick Ormanı'na yaklaşıp kadar Felton ile tam da onun istediği şekilde dövüşmemek için kendini çok zorladı. Berwick Kalesi'nin batısından gelirken kullandıkları uzun yol boyunca Percy'nin şampiyon şövalyesi, Kenneth'i aşağılamak, onu kötülemek ve görevin her boyutuyla ilgili onunla tartışmak için fırsat kolladı.

Kenneth buna alışması gerektiğini biliyordu. Lanet olsun, yıllar içinde MacKay'den bundan çok daha kötülerini duymuştu. Highland Muhafızları'nın bitmek bilmeyen kışkırtmalarıyla geçen son birkaç ayın ardından, damarlarında dolanan öfke ile bunu nasıl kontrol etmesi gerektiğini öğrendiğini sanıyordu.

Öğrenmişti. Sadece tek bir konuda bunu kullanamıyordu. Felton, Leydi Mary'den her bahsettiğinde -ki her cümlesinde ondan bahsediyordu- Kenneth kontrolünü yitirdiğini hissediyordu. Omuzlarındaki kaslar o kadar gerilmişti ki sonunda boynu tutuldu.

Adamın söylediğine göre araları iki nişanlı kadar iyiydi. Felton'un genç kontla olan ilişkisine bakılırsa bu doğru olabilirdi.

Atholl Kontu David Strathbogie de Percy'nin yaverlerinden biri olarak onlarla gelmişti. Gün doğarken gitmek üzere bahçede toplandıklarında Kenneth, Leydi Mary'nin küçük oğluna bakıp gelmesine itiraz etmişti.

“Çocuk için çok tehlikeli,” dedi Percy’ye. “Bir şeyler yolunda gitmez ve Bruce’un adamları onu yakalarsa çok kıymetli bir esir olur.”

Bu doğrudu. Tanrım, Bruce, küçük Atholl Kontu’nu ele geçirmeyi çok isterdi. O zaman Kenneth neden buna engel olmaya çalışıyordu?

Percy bunu kabul edeceği sırada Felton araya girdi. “Sutherland doğru söylüyorsa tehlike çok az olacaktır.” Sesinden düşüncelerini anlamak zor değildi. “Doğru söylemiyorsa da çocuğa ben göz kulak olurum. Benim kontrolüm altındayken başına hiçbir şey gelmez. Arkada kalıp iyi korunacak ve tehlikeden uzak olacak. Ayrıca çocuk, eğitim alanı dışında da tehlikeye atılmaya hazır, değil mi David?”

Annesinin şaşırtıcı mavi-yeşil gözlerine sahip olan ciddi çocuk kendinden çok emin görünmese de Felton’ın övgüleriyle kabardı. “Evet, lordum,” dedi. Kenneth’a pek dostça olduğu söylenemeyecek bir bakış attı. “Hazırım ve gaspcının hayaletlerinin yakalandığını görmek için orada olmayı çok isterim.”

Çocuk tam bir İngiliz gibi konuşuyordu. Babasının o ‘gaspcı’ için öldüğüne inanmak çok zordu.

Kenneth bir önceki Atholl Kontu’nu çok iyi tanımıyordu ama Bruce ve muhafızlar arasındaki konuşmalara bakılacak olursa Leydi Mary’nin eski eşi coşkulu bir vatansever, kahraman bir şövalye ve yetenekli bir savaşçıydı. Tam anlamıyla bir kahraman diye düşündü Kenneth, çenesinin neden kaskatı kesildiğini anlayamadan.

Felton’ın teklifi ve çocuğun istekli duruşu Percy’yi ikna etmeye yetti. “Çocuk için iyi bir deneyim olur. İlk çarpışmama katıldığım da ben de onun yaşında bir yaverdim. Ona göz kulak ol, Felton.”

Percy atıyla uzaklaştığı sırada Felton başını salladı ve Kenneth’a alaycı bir bakış attı.

Felton uzun yol boyunca David ile Leydi Mary'den konuştu ama bunu çocuktan ziyade Kenneth'in duymasını istediği belliydi. Felton, kadına karşı niyetini net ve sesli bir şekilde dile getiriyordu. Çocuk, annesi ile şanlı şövalye arasında bir birliktelik ihtimali olmasından heyecan duyuyordu.

Kenneth ise bedeninin geçen her dakika daha da ısındığını hissediyordu. Dişlerini o kadar uzun zamandır sıkıyordu ki sonunda çenesi ağrımaya başladı. Neredeyse Mary'yi kışkandığını sanacaktı.

Bir kadını kıskanmak! Ne kadar da saçmaydı! Normalde istediği kadını seçerdi ve kadınlar için başını derde sokması hiç gerekmezdi. Kanını ısıtan tüm kadınlar zaten yanında olurdu.

Mary'nin görüntüsündeki değişikliklerin onu mutlu etmesi lazımdı. Tanrı biliyor ya bu sayede kadına karşı duyduğu tuhaf çekimin bir açıklaması olabilirdi. Ama bundan hiç memnun olmamıştı. Renksiz maskesinin altındaki tutkuyu gören tek kişi kendisiydi ve onu o halde görmek istiyordu.

Birden hafif kıvrımlı kalçası gözünde canlandı. Belki de tüm değişiklikler geri gitmese de olurdu. Kıvrımlar kalabilirdi.

Onu kıskanmıyordu. Felton'ın kışkırtmalarının onu etkiliyor olmasının tek nedeni Leydi Mary'ye bir ders vermek istemesi ve kimsenin buna karışmasını istememesiydi.

Kenneth, kadının kendisini terk ettiğini ya da MacKay ile karşılaşmasını kaybetmesine neden olduğunu unutmamıştı. Reddedilmiş olmak hâlâ canını yakıyordu. Hem Dunstaffnage'de hem de önceki gün. "*Unutmuşum.*"

İlk içgüdüğü dövüşmek olan bir adam için bu sözler önüne fırlatılmış birer savaş eldiveni gibiydi. Kenneth'in karşı koymakta zorlandığı bir meydan okumaydı. Ve bu savaşı kaybetmeye hiç niyeti yoktu. Sadece savaş meydanında mücadele etmeye alışık olan bir adam için bunu elde etmeyi bu kadar çok istemesi çok şaşırtıcıydı.

Evet, Mary'ye neden olduğu şeylerin bedelini ödetmeye kararlıydı. Önce o güzel ve küçük bedeniyle, ardından da kalbiyle ödeyecekti. Kenneth'in onunla işi bitene kadar kadın kendisine bir kahramanmış gibi bakıyor olacaktı. Arkasındaki atlılara bakarken dudakları sinirle kıvrıldı. Tıpkı Mary'nin oğlunun Felton'a baktığı gibi.

"Daha ne kadar gideceğiz?" dedi Felton, Kenneth'in yanına gelerek. "Kısa süre sonra hava kararacak ve şu senin saldırı doğruysa pozisyon almalıyız. Bu bir tür tuzaksa, seni şeyinden astırı..."

"Sakin ol," dedi Kenneth çok heyecanlı bir çocuğu durdurur gibi. "Neredeyse geldik. Bu bir tuzaksa, yakında haberin olur."

Felton öfkелendi. "Bunun beni ikna etmesini mi bekliyorsun?"

Kenneth ona sert bir bakış atıp içinde tuttuğu öfkeyi kısmen belli etti. "Seni hiçbir konuda ikna etmeye çalışmıyorum. Ne düşündüğün umurumda değil, Felton. Lanet olsun, Bruce'un hayalet askerlerinden biriyle yüz yüze gelersen neler yapacağını anlatıp övünmeni sayısız kez dinledim. İşte sana bir şans. Yarım karargâh askerle birkaç asiye alt edemeyeceğinden şüphe ediyorsan..."

Felton'ın sağlam İngiliz sakinliği çatırdadı. "Ben hiçbir şeyden şüphe etmiyorum, kahretsın!"

"Güzel," dedi Kenneth sert bir şekilde. Öfkeli şövalyeyi görmezden gelerek Percy'ye döndü. "Bahsettiğim geçiş tam karşıda. Bruce'un adamları gelmeden, adamlarının pozisyon alıp saklanması iyi olur çünkü malzeme aracını gözlemek için önden bir izci gönderebilirler."

Percy'nin planı, Bruce'un adamlarının 'sürpriz' saldırısını başlatacağı yerden biraz uzağı saklanmaktı. Carlisle'dan gelen arabalar ve silahlı askerler planladıkları şekilde ilerleyecekti ama Bruce'un adamları saldırdığında askerler hazır olacaktı. İki taraf çarpışmaya başladığında Percy ve adamlarının geri kalanı onları çevreleyip aşamayacakları bir ağ oluşturacaktı.

Ama 'aşılamaz' olan şeyler Highland Muhafızları için yeterli değildi.

Kenneth, Percy'nin yanında getirdiği adam sayısından endişe edebilirdi. Carlisle'daki araçları koruyan askerlere ek olarak elli kişi daha almıştı –ünlü hayalet savaşçıları parmaklarının arasından kaçırmamak için elinden geleni yapmıştı– ama Kenneth, Highland Muhafızlarını iş üstündeyken görmüştü. Onları durdurmak için yüz adamın dahi yeterli olmayacağını düşünüyordu. Dahası Vurucu –Eoin MacLean– gerekli olursa kullanmak üzere 'saldırıcı' ikinci bir kaçış rotasıyla birlikte planlamıştı.

Percy, Felton'a döndü. "Adamların hazır mı? Onların bizi geçmemesi konusunda sana güveniyorum. Ne olursa olsun kaçmalarına izin verme!"

Felton gayet kendinden emin görünüyordu. "Sutherland doğru söylüyorsa, adamlarım hazır olacak. Seçtikleri bölge onlara manevra şansı vermiyor." Toprağın üzerine kabaca bir harita çizmek için eğildi. "Burası bir tarafında dik bir yamaç, diğer tarafında da Aln Nehri olan yoğun bir ormanlık alan. Saldırıları başlattıkları anda onları her yandan kuşatacağız. Arabayı koruyan askerler, biz pozisyon alana kadar onları oyalayabilirse adamları yakalınız."

Percy bir süre daha yere bakıp bütün olası kaçış noktalarını inceledi. Yamacı düşündü ama sonra bunun gereksiz olduğunu düşündü. Karanlıkta yedi metre yükseklikten, dar bir nehre kim atlardı ki? "Güzel," dedi başını sertçe sallayarak.

Kenneth ilerlediği sırada Felton'a döndü. "Çocuğu unutma," dedi genç Atholl Kontu'nu ima ederek. "Onun yakalanmasına izin vermen, annesinin hoşuna gitmeyecektir."

Soluk gün ışığına rağmen Felton'ın yüzündeki öfke görülebiliyordu. "Çocuk da annesi de seni ilgilendirmez."

Bu, Kenneth için bir uyarıydı ve aklı varsa uzaklaşırdı. Ama Felton bu sözlerle canını sıkıyordu.

Gülümsedi. "Bundan emin misin?"

Felton yumruğunu sıktı. Kenneth bir an için adamın kendisine vuracağını düşündü. Hatta öyle olmasını umdu. Ama Felton onu tartan soğuk bir bakış atıp gülümsedi. "Seninle daha önce de pek çok şey için rekabet ettik. Eminim diğerlerinde olduğu gibi sonuç yine değişmeyecektir."

Kenneth bu alaya belirgin bir tepki vermese de içten içe durum farklıydı. Felton'a ne kadar yanıldığını kanıtlamayı çok isterdi ama Bruce ona kendini belli etmemesini tembihlemişti. Kendisine ya da yeteneklerine dikkati çekmemesi lazımdı. Percy'nin şampiyonunu yenmek kesinlikle dikkat çekmesi anlamına gelirdi.

Kenneth, yıllar önce kendisinin tahriklerine karşı aynı şeyi yapmak zorunda kalan MacKay'ı artık anlayabiliyordu.

Tek yapabildiği dişlerini bir kez daha sıkmak oldu. "Sen sadece hazır ol."

Çok uzun süre beklemeleri gerekmedi. Kenneth'ın Highland Muhafızları'ndan yol arkadaşları –ya da en azından arkadaşlarının çoğu: MacLeod, MacRuairi ve MacSorley kralla kalmışlardı– pozisyon almak için gün batımından birkaç saat sonra gelmişlerdi. Campbell ve MacGregor, malzeme aracının varışını gözlemek için atla güneye gitmişler ve bu sırada İngilizlerin beş on metre yakınından geçmişlerdi. İki savaşçı varlıklarını belli etmese de Kenneth yerlerini fark ettiklerinden emindi. Campbell bu konuda onları kaçırmayacak kadar iyiydi. Açık hava ve dolunay, elli adam tarafından bırakılan işaretlerin toprakta net bir şekilde görülmesini sağlıyordu.

Campbell ve MacGregor geçtikten kısa bir süre sonra atların ayak seslerini ve engebeli yolda arkalarında çektikleri arabaların

seslerini duydular. Felton, geçtikleri sırada arabadaki askerlerden birini işaret etti ve onları söz konusu noktanın yakınında oldukları konusunda uyardı. Bu sırada yoldan görünmemek için çabalıyordu.

Yağmur üzerlerine inerken ortalık çok gergindi. Saldırıyı göremeseler de duyabilirlerdi.

Dakikalar geçmek bilmedi. Kenneth ilk sesleri duymak için bekleyen adamların yüzündeki gerginliği görebiliyordu. Çarpışmalara özgü o korku havası ortama hâkimdi.

Sonunda geceyi tiz bir savaş narası deldi geçti ve bir dakika sonra çeliklerin çarpışması duyuldu. Felton, Percy'nin karşısındaki yerinden fırlayıp emirler yağdırmaya başladı. Adamları her yöne dağıldı. Tüm kaçış yollarını engellemek için onları her taraftan çevrelediler.

Kenneth, Percy ve Felton ağır ağır yaklaşarak Bruce'un adamlarına varlıklarını belli etmemeye çalıştı.

Percy'nin adamları iyiydi. Bunu kabul etmesi gerekirdi. Bruce'un 'korsan' taktiklerini taklit etme konusunda çoğu İngilizden iyilerdi. Eğer bu gerçek bir saldırı olsa Highland Muhafızları'nın başı dertte olabilirdi.

Ama arkadaşlarının olacaklardan haberleri vardı ve hepsi hazırdı.

Sonunda Kenneth ve İngilizler, saldırının gerçekleşeceği yola döndüler. Yaklaşık otuz metre ileride kıyamet kopuyordu. Kılıçlar, mızraklar, baltalar, çekiçler... Karşılarındaki karanlıkta tüm silahlar fırtına gibi ilerliyordu. Kendisi bilmiyor olsa Bruce'un 'hayaletleri' onu da afallatabilirdi. Karartılmış yüzleri, koyu renkli pelerinleri, başlıkları, zırh yelekleri ve tunikleriyle Highland Muhafızları, geceye ölüm ve yıkım saçan hayaletlerdi sanki. Kenneth, yanındaki adamlardan birçoğunun şaşkınlık içinde olduğunu fark etti.

“Bunlar sadece insan,” diye hatırlattı Percy yumuşak bir ses tonuyla ama sesinde bir kararsızlık vardı. Sonra ayağa kalkıp kılıcını başının üzerinde savurdu. “İngiltere için!” diye bağırdı bölüğe liderlik ederek.

Sadece Kenneth duraksadı. Felton’ın, genç şövalyeye durmasını söylediği yere baktı. Highland Muhafızları’nın kaçmasını engelleyecek olan yarım düzine asker onu koruyordu. “Unutma,” diyerek uyardı çocuğu. “Geride kal ve ortaya çıkma.”

İlk kez bir çarpışma gören David gözlerini kocaman açıp olduğu yerde kalakalmış halde başını salladı.

Kenneth öne çıktı ve Percy’nin emirler yağdırdığı doğu kanadındaki yerini aldı. Highland Muhafızları çoktan savunmanın ilk hattını –arabayı koruyan askerleri– aşmışlardı ve Percy, dış hattın ilerlemesini yani halkayı daraltmalarını söylüyordu.

Plan, muhafızların savunmada bir boşluk yaratmasını sağlayıp İngilizler pozisyon almadan önce ormanın karanlığında kaybolmalarıydı. Bu çok kolay olmalıydı. Sekiz muhafız Percy’nin etrafta kalan adamlarını kolaylıkla yenilgiye uğratıp karanlığa karışabilirdi.

Ama yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Muhafızların işi uzun sürüyordu.

Muhafızlardan birinin –Seton olabilir miydi?– yaralandığını anlaması, Kenneth’in bir dakikasını aldı. Kim olduğunu anlayamayacağı kadar karanlıktı. En yakınındaki muhafız –bunun kim olduğunu anlamaması mümkün değildi çünkü Boyd’un kuvvetli bedeni kendini belli ediyordu– Felton’ın adamlarından üçüyle karşılaşıyor ve onların elinden kurtulamıyordu. MacKay onlara yardım etmek için ilerlemeye çalışırken Felton bunu gördü ve bir avuç adamına onu durdurma talimatı verdi.

Ne yazık ki Seton –artık onun kim olduğundan emindi– Boyd ve MacKay, yolun karşısında, muhafızların geri kalanının

uzağındaydı. Bir açıklık yaratma şansı hızla yok oluyordu. Halka daralıyordu. Onları aşmak giderek daha da zorlaşacaktı.

Zamanlama çok önemliydi ve muhafızlar kaybediyordu. Kenneth, belli etmeden onlara yardım etmenin bir yolunu bulmaya çalıştı ama dış hatta Percy'nin yanındaki pozisyonu buna engel oluyordu.

İşler giderek daha da kötü bir hal aldı. Muhafızlar fazla düşünmeden iki açıklık oluşturmaya karar verdi. MacGregor, Campbell, MacLean ve Lamont kuzeybatıdaki hattı delip planladıkları gibi yüksek geçitteki rotadan kaçtılar. MacKay, Boyd ve Seton ise nehir kıyısındaki arka rotayı takip edecekti. Dağılmak mantıklıydı. Sorun bu değildi. Sorun, üç adam ile kaçış noktaları arasında genç Atholl Kontu'nun olmasıydı.

Karanlıkta bunun sadece bir çocuk olduğunu anlayabilirler miydi? Çocuk uzun boyluydu ve zırhı ile başlığı...

Ah lanet olsun.

"Geri çekil!" diye bağırdı Kenneth ama çocuk çok uzaktaydı ve çarpışmanın gürültüsü, uyarıyı duymasına engel olacak kadar fazlaydı.

Tehlikeyi fark eden Felton, adamlarını çocuğu korumaları için yolladı. Artan adamlar, üç muhafızın kaçışını zorlaştırıyor ve Percy'ye istediği zamanı kazandırıyor.

"Kaçmalarına izin vermeyin!" diye bağırdı Percy, adamlarının arkalarında çember oluşturmalarını emrederek.

MacKay, Boyd ve yaralı Seton ilerlemek için çabalıyorlardı ama acele etmeleri lazımdı. Ordunun geri kalanı hızlı bir şekilde yaklaşıyordu. Kaçmak için sadece saniyeleri vardı.

Çocuğun önünde duran adamları bir bir aşılar. Kont geri çekilmeye çalıştı ama yeterince hızlı değildi. Felton, MacKay'ı savuşturmak için elinden geleni yapıyordu ama diğerleri Boyd ve yaralı Seton ile bile baş edemiyorlardı.

Sonunda açıklığı buldular. Seton ve Boyd kaçıp yamaca doğru ilerledi.

"Onları durdur, Felton!" diye bağırdı Percy. "Kaçıyorlar!"

Percy'nin şampiyonu iyiydi ama MacKay ondan daha iyiydi. Kılıcını sağdan savuruyormuş gibi yapıp son anda elini indirdi ve diğer taraftan bir darbe ile Felton'ın poposunun üzerine düşmesine neden oldu.

Kenneth'in bu anın tadını çıkarmaya vakti yoktu. MacKay, Felton'ı geçmiş, diğerlerine doğru ilerlerken çocuğu görmüştü ama onun bir çocuk olduğunu bilmiyordu. Yoluna dikilen bir diğer asker olduğunu sanıyordu.

Kenneth neredeyse ona ulaşmıştı.

MacKay kılıcını çıkardı.

"Hayırrrr!" diye bağırdı Kenneth havaya doğru atılarak. Kendi kılıcını, Davide doğru yöneltilen kılıcın önüne koyarak ona engel oldu.

Korku içindeki çocuğun önündeki MacKay'ın şaşkın gözlerine baktı. Ne yazık ki açıdan dolayı ve Kenneth havada süzüldüğü için kılıçları doğru düzgün buluşamadı, MacKay'ın iki başlı uzun kılıcı, Kenneth'in koluna bir kesik attı.

Keskin acı ve kanın sıcaklığı, MacKay'ın kılıcının, zırh yeleği ile uzun eldiveni arasındaki dar boşluğu yakaladığını ve dolguyu aşarak etine ulaştığını anlatıyordu. Eldivenli eliyle kanamayı durdurmaya çalışırken bunun derin bir kesik olduğunu anladı.

Kenneth, kız kardeşinin kocasının karanlığın içinde kaybolmadan önce kaba bir küfür edip Galce özür dilediğini kendinden başka kimsenin duymamış olmasını diledi.

Birkaç dakika sonra Kenneth, aşağıdan gelen su seslerini duyunca arkadaşlarının güvende olduğunu anladı.

Arkalarından gitmek için İngilizlerden hiçbirinin suya atlamamış olması şaşırtıcı değildi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Mary'nin iki gün boyunca ne yapacağını düşünmeye bol bol vakti oldu. Sör Adam sürekli Cornwall Kontu ile birlikteydi. Davey de son dakikada çıkan Roxburgh seyahatinde –en azından Mary, gittikleri yerin Roxburgh olduğunu düşünüyordu ama Sör Adam sıra dışı bir şekilde sessizdi– Lord Percy, Sör John ve –şaşırtıcı şekilde– Sör Kenneth'a eşlik ettiğinden Mary çoğunlukla yalnızdı.

Sör Kenneth'tan uzak durmayı çok istiyordu. Sör John'dan da uzak durmak istiyordu. Sör Adam ile Davey'ye bir an önce Ponteland'e dönmek istediğini söyleyecekti.

Gelişinin ardından bu kadar kısa bir süre sonra gidecek olması kalbini sızlattı. Bu hiç adil değildi. Oğluyla yeni yeni yakınlaşmaya, onu tanımaya başlamıştı ki o ortaya çıkıp her şeyi mahvetmişti.

Mary'nin aklından o gece çantasına birkaç eşya atıp Fransa'ya giden ilk gemiye atlamak geçti. Ama Kenneth Sutherland'i tüm görkemiyle *İngiltere*'de görmenin verdiği ilk şaşkınlık geçtikten sonra sakinleşti. En azından ahıra koşup bulduğu ilk ata binme isteğine engel oldu.

Kendi kendine korkmasına gerek olmadığını söyledi. Abartılı tepkiler vermesine ya da tedbirsiz davranmasına gerek yoktu. Belki de adam çok uzun kalmazdı.

Ama Mary, birkaç gün bile kalacak olsa risk almak istemiyordu. Bir mülkle ilgili sorun çıktığını bahane edip Pontelande dönecek, elinden geldiği kadar kısa bir süre sonra Berwick'e ve Davey'ye dönecekti. O gider gitmez.

Ondan sonra...

Kalbi yeniden sıkıştı.

Ondan sonra ne yapacağına bakacaktı.

Elleri içgüdüsel olarak karnına gitti. Doğmamış çocuğunu korumak için elinden geleni yapacaktı.

Planlamadığı çocuğunu...

Sahip olmasının mümkün bile olmadığını sandığı çocuğunu...

Bir an için istemediği çocuğunu... Ne yapacaktı? Evli değildi. Çocuğa piç, kendisine de fahişe diyeceklerdi.

Ama korku dolu o birkaç dakika hızla yok olup yerini mutluluğa bırakmıştı. Tüm bedenine ve benliğine yayılan bir mutluluğa... Kendisine verilen mucizenin mutluluğuna... Bir bebek. Anne olmak için ikinci bir şans. Eline ne kadar uygunsuz yollarla geçmiş olursa olsun böyle bir hediyeye sahip olduğuna göre artık her şey ikinci plandaydı.

Mary, ilk çocuğunu almalarını engelleyememiş olabilirdi ama bu kez her şey farklı olacaktı.

Bunun kolay olacağını düşünüp kendini kandırmıyordu. Üstesinden gelmesi gereken çok fazla zorluk olacaktı ama çocuğunu elinde tutmak için her şeyi yapacaktı.

Evlilik dışı çocuk dünyaya getiren ilk kadın kendisi olmayacaktı. Dikkatli olduğu ve düzgün bir bahane bulduğu sürece, insanlar fısıldaşıp merak eder ama başka bir şey yapamazdı.

Fransa'ya gidecekti. Orada Edward'ın sarayından uzak kalabilirdi. Çocuk, İngiltere'ye yanında getirdiği terk edilmiş bir çocuk olabilirdi.

Bazıları gerçeklerden şüphelenebilirdi ama Atholl Kontu'nun dul eşi Marlı Leydi Mary, uzaklarda, savaşın yıprattığı kuzeyde – Londra'dan çok uzakta– çok fazla dedikodu malzemesi olamazdı. Mary daha önce kendisi suçsuz olmasına rağmen sürgüne gönderilmişti. O yüzden çocuğu için her şeye karşı koyabilirdi.

Planının bunun dışında da bir yararı vardı. Terk edilmiş bir çocuk ne İngiliz ne de İskoç krallarının dikkatini çekmezdi. Bebek ona kalırdı. Kimse onu Mary'den almazdı.

Bir kişi hariç...

Onu salonda gördüğü andan beri içini kemiren korku, ürpermesine neden oldu. Eğer Sör Kenneth gerçekleri öğrenirse onu tehdit ederdi. Belki umurunda olmazdı –Tanrı biliyor ya, ününe bakılacak olursa yüzlerce çocuğun babası olabilirdi– ama Mary'nin içinde öyle olmadığına dair bir his vardı. Başta sadece 'günaha girmek için mükemmel biri' diye düşündüğü adamın farklı yönleri de vardı.

Mary bunu ona söylemeyi hiç düşünmemişti. İskoçya'daydı ve Bruce'a sadıktı. Ona söylemesine ne gerek vardı ki? Ama artık burada olduğuna göre...

Hayır. Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Artık çok geçti. Çocuk hiçbir şeyi değiştiremezdi. "*Bunun bizimle ne ilgisi var?*" Bunları bir daha yaşayamazdı. Sör Kenneth Mary'nin eski eşine benziyordu ve –onu gördüğü anda kalbine çöklenen aptalca acıyı düşündü– Mary hâlâ kalbini bir erkeğin kırmasına izin verecek olan o genç kızdı.

Ama Davey'den ayrılmak zor olacaktı. Berwick-upon-Tweed'de kardeşini arama çalışmalarını da ilerletmek istiyordu. Bunun çok uzun sürmeyeceğini düşünerek rahatlamaya çalıştı. Davey, Lord Percy'ye karşı görevlerine kendini kaptıracağından onu özlemeye zaman bulamayacaktı ve Janet da...

Kardeşi her yerde olabilirdi. Hatta Fransa'da bile olabilirdi.

Mary kahvaltısını yapıp odasına döndüğü sırada Percy ve diğerlerinin döndüğünü öğrendi. Ama diğer yaverlerden birine Davey'nin nerede olduğunu sorunca, çocuğun doktor ile birlikte Sör Adamın odasına gittiğini öğrendi. Mary panik içinde bahçeyi geçip ana kuleye ulaştı. Burası yüksek rütbeli çoğu soyluya ev sahipliği yapıyordu.

Berwick, kraliyete ait bir kale olmasına rağmen bir idare merkezi ve karargâh olarak kullanılıyordu. Silahlanma çağrısıyla birlikte uzun yıllardır bolca savaşa tanık olan önemli sınır kalesi, kralın çağrısını dikkate alması beklenen üç bin şövalye, asker ve uşağın sadece küçük bir kısmını ağırlayabilirdi. Mary, kendisine ve yardımcılarıyla diğer birkaç leydiye devasa baş kulede bir oda verilmiş olmasının Sör Adam'ın hatırına olduğundan şüpheleniyordu.

Sör Adam'ın odasına gitmek için üç kat çıktığında zorlukla nefes alıyordu. Kapıyı çalmadan açtı. "Davey, iyi..."

Olduğu yerde kaldı. Kendisine aynı anda üç çift göz döndü. Davey, doktor olduğunu düşündüğü yaşlı bir adam ve görmeyi en son isteyeceği adam: Sör Kenneth Sutherland.

...misin? diye içinden tamamladı cümlesini. Ama Davey'nin iyi olduğu ortadaydı. Doktor, Sör Kenneth'in koluna bir kumaş parçası sararken o da doktorun yanında oturuyordu. Yaralanan kişi oğlu değil, Kenneth'ti.

Üç kişinin kendisine bakmaya devam ettiğini fark eden Mary'nin yanakları ısındı. "Özür dilerim. Odaya doktor gönderildiğini duydum ve Davey için olduğunu sandım."

"Ben iyiyim, anne," dedi oğlu utanarak.

Mary ona şefkatle gülümsedi. "Görebiliyorum."

Bakışları Sör Kenneth'a dönse de, üzerinde gömlek olmayan adama uzun süre bakmamaya çalıştı. O bronz ve kaslı göğse dair

anıları unutamıyordu ve günahkâr hayallerinin yüzünden anlaşılmasından korkuyordu. Yüce Tanrım, eskisinden de kashıydı! Ne yapıyordu? Sürekli kaya mı kaldırıp indiriyordu?

Mary dudakları kururken bakışlarını hızla ondan uzaklaştırdı. "Umarım önemli bir şey değildir."

"Oğlunuza da söylediğim gibi ben iyiyim. Öyle değil mi Welford?"

Yaşlı adam kaşlarını çatarken kalın beyaz kaşlarının altındaki mavi gözleri kısıldı. "İltihaplanmadığı sürece. Belli ki berber, demirini ustaca kullanmış." Sesindeki tiksinti bunun her zaman mümkün olmadığını anlatıyordu. "Kanama en azından şimdilik durmuş ama geniş ve derin bir kesik. Yeniden dikmem gerekebilir."

Mary, açık yaraya basılan sıcak demirin neden olacağı acıyı düşününce ürperdi.

Kenneth umursamaz bir tavırla elini salladı ve Mary'nin yeniden derin bir nefes almasına neden olacak şekilde gömleğini başına doğru götürdü. "Sorun yok."

Belli ki doktor daha önce de inatçı ve sert savaşçılarla uğraşmıştı. Eşyalarını toplayıp kapıya doğru ilerledi. "Canın yanarsa, verebileceğim ila..." Susup başını salladı. "Biliyorum, biliyorum, canın yanmaz." Giderken sessizce bir şeyler mırıldanıp kapıyı arkasından kapattı.

Mary de adamın arkasından gitmek istese de oğlunu almadan gidemezdi. Çocuğun burada ne işi vardı ki? Ayrıca Sör Kenneth nasıl yaralanmıştı? "Davey, belki biz de Sör Kenneth'i yarasıyla ilgilenmesi için yalnız bıraksak iyi olur. Roxburgh'a yaptığınız yolculuğu dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Çocuk annesine tuhaf bir bakış attı. "Roxburgh'a gitmedik ki. Bruce'un hayaletlerini yakalamak için Ettrick Ormanı'na gittik."

Mary'nin yüzündeki kan sabahtan beri ikinci kez çekiliyordu. "Ne yaptınız?"

Çocuk annesinin ne kadar paniklediğini fark etmediği için devam etti. "Tanrım, çok yaklaştık. Sör Kenneth sayesinde az kalsın onları yakalayacaktık." Başını çocuksu bir hayranlıkla salladı. "Daha önce böyle savaşıp adamlar görmemiştim. En azından adam olduklarını düşünüyorum. İçlerinden biri bana kılıcıyla yaklaşıp bana kadar öyle olduklarından emin değildim."

Mary yatağın kenarına çok uzak olmadığı için şanslıydı çünkü aniden bacakları güçsüz düştü ve onu taşıyamadı. Yumuşak yatağa çöküp dengesini sağlamak için yatağın dört direğinden birine tutundu.

Davey bunun farkına bile varmadan devam edecekti ki Sör Kenneth onu susturdu. "Annemi korkutuyorsun, çocuk. Belki de hikâyelerini yaver arkadaşlarınla paylaşıp daha iyi olur."

Çocuğun gözleri heyecanla aydınlandı. Belli ki savaş hikâyelerini, kendisine hayran olacak bir kalabalığa anlatmak karşı koymayacağı kadar güzel bir fırsattı. "Bir şeye ihtiyacınız olmadı-ğından emin misiniz?" Bu kez kaşlarını çatma sırası Mary'deydi. Davey, Sör Kenneth ile neden bu kadar ilgileniyordu? "Zırhınızı giymenize yardımcı olayım mı?" diye sordu çocuk.

"Bir süre zırh giyeceğimi sanmıyorum ama eminim annen ihtiyacım olan bir şey olursa bana yardım eder." Mary bu imayı anlayarak ona öfkeli bir bakış attı. "Git," dedi Davey'ye. "Birkaç dakika sonra bahçede görüşürüz."

Davey, annesinin yanından geçerken kadın onu durdurdu. "Bekle," dedi kolundan tutarak. Uzanıp yavaşça saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Şefkatli bir şekilde gülümsedi. "Kaşında is var." Bunu başparmağıyla silmeye çalıştı.

Çocuk bir an için annesinin kendisine dokunmasından hoşlanmış gibi ona yaklaşacak oldu ama sonra toparlanıp başını ondan uzaklaştırdı. "Bırak!" Kenneth'a utanarak baktı. "Kalsın."

Mary nasıl tepki vereceğine karar veremedi çocuk odadan çıktı.

Bu itiraz, anlaşılır olsa da canını yaktı. On üç yaşındaki erkek çocukları, anneleri tarafından yüzlerinin silinmesini istemezdi. Mary, onun kaybolan çocukluğunu yeniden yakalamayı ne kadar çaresizce istese de bunu yapamazdı.

En azından Davey ile bu mümkün değildi.

“Onun yaşındayken, anne ve babamın –özellikle de annemin– yaptığı her şey benim için utanç vericiydi. Şimdi benimle ilgilenmesi için her şeyimi verirdim.”

Mary, Kenneth’in kendisini ne kadar dikkatli izlediğini –ya da ifadesinden ne kadar çok şeyin anlaşıldığını– fark etmediği için kaskatı kesildi. Onun kendisini teselli etmeye çalışmasından utansa da tuhaf bir şekilde etkilemişti. “Öldü mü?”

Kenneth bunu başıyla onayladı. “Birkaç yıl önce.”

Mary bu sohbetten hoşlanmadığı –ya da çok hoşlandığı– için konuyu değiştirip aklındakini dile getirdi. “Neden Sör Adam’ın odasındasın ve Davey neden seninle birlikteydi?”

Kenneth ahşap sandalyenin arkasına atılmış olan siyah deri pelerinini alıp sargılı kolundan geçirmek için çabaladı. Mary, ona çok yaklaşmaması gerektiğini bildiği için yardım etme isteğine engel olmaya çalıştı.

Kenneth’in sorusundan kaçtığını düşünse de adam sonunda cevap verdi. “Sör Adam ile birlikte kalıyorum ve çocuk da bana yardım etmeyi teklif etti.” Kaşını soru sorarcasına kaldırdı. “Ben de sana aynısını soracaktım.”

Mary onun haklı olduğunu bildiği için kızardı. Sör Adam’ın odasına tek başına gelmemeliydi. “Sör Adam, eski eşimin –ve benim– iyi dostudur.”

O halde ortak bir noktamız var. Sör Adam'ın babası, son Haçlı Seferinde büyükbabamla birlikte savaşmış. Onu çocukluğumdan beri tanırım. Yeğeniyle birlikte eğitim aldım."

Kolunun sargılı kısmı, pelerinin altından geçerken yüzünü buruşturdu.

Mary dudağını ısırса da ona yaklaştımadı. "Kolun düzelecek mi?"

Kenneth alaycı bir şekilde gülümseyip sonunda pelerini omzuna attı. "Bunu umursadığınızı bilmiyordum, Leydi Mary."

Mary ona sabırsız bir bakış attı.

Kenneth gülümsedi. "Kılıcımı birkaç gün kaldıramayabilirim ama kalıcı bir hasar olmayacak. Ayrıca merak ettiğin buysa vücudumun başka yerleri de bundan etkilenmeyecek."

Mary, adamın kendisini utandırmaya çalıştığını bilse de kızardı. Belli ki Kenneth, sınırın iki tarafında da rezil bir adamdı. "Eminim İngiltere'nin hevesli genç dulları ile onların yardımcıları bunu duyduklarında çok rahatlayacaklardır."

Bu duygusuz gözlem Kenneth'ı daha da neşelendirdi. Mary gitmesi gerektiğini biliyordu ama bir şeyler onu durdurdu. Davey'nin söylediği bir şeyler... İnanmak istemediği bir şeyler...

Davey, "Sör Kenneth'ın sayesinde" derken ne demek istemişti? Konuşurken bunu anlamlandırabilirdi. "Ettricke yaptığınız şu yolculuk senin yüzündendi. Onlara Bruce'un adamlarının nerede olacağını söyledin." Mary sustu ve ona tiksintiyle baktı. "Onlara ihanet ettin."

Kenneth bu suçlamanın kendisini rahatsız ettiğini belli etmese de -ifadesi hiç değişmemişti- Mary, rahatsız olduğunu hissedebiliyordu. Adamın kusursuz ve sıkıysa bana karşı koy der gibi duran dudakları sımsıkı kasılmıştı. "Bence konuya çok duygusal yaklaşıyorsun. Bir şeyler biliyordum ve bunu değerlendirdim. Bu bir savaş, leydim. 'İhanet' de oyunun bir parçası."

“Tüm bunlar senin için bir oyun mu? Satranç tahtası üzerinde hareket ettireceğin parçalar mı? Siyah ya da beyaz, hangi taraf işine gelirse o tarafa mı geçersin?” Kenneth’in çenesindeki seğirme, alaycı maskesinin aralandığına dair tek göstergeydi. “Peki ya gurur? Sadakat?”

Kenneth alaycı bir gülümsemeyle ona meydan okudu. “Hepimiz tercihler yaparız. Peki ya siz, Leydi Mary? Siz de İngiltere’de yaşayan bir İskoçsunuz. Tıpkı benim gibi. Sizin gururunuz? Sizin sadakatiniz?”

Mary kızarsa da ciddi bir şekilde, “Beni gururum ve sadakattim oğluma,” dedi.

Kenneth ona dikkatle bakarken içini görmeye çalışıyor gibiydi. “Bunu neden önemsiyorsun, Mary? Benim burada olmam seni neden bu kadar geriyor?”

Korkuya kapılan Mary’nin damarlarına bir ürperti yayılırken yüzündeki sıcaklık kısmen hafifledi. Aniden bir odada yalnız başlarına olduklarını fark etti. Ayağa kalktı. “Germiyor. Hiçbir zaman da germedi. Sadece şaşırdım. Seni son görüşümde Robert yeteneklerini övüyor, senin şerefine bir kutlama vermek için hazırlanıyordu.”

Kenneth’in gözlerinde bir ışıltı belirdi. “Evet, işler değişiyor.” Mary’yi inceledi. Kısa süreliğine ona baktı. Bu, soğuk bir bakıştı. Duygusuzdu. Mary’nin midesinin kasılmasına ya da teninin ısınmasına neden olacak bir şey değildi ama Kenneth’in tüm değişiklikleri, tüm detayları ve görünüşündeki tüm küçük farklılıkları görebildiğini hissetti. Sözleri Mary’nin içini kıpırdattı. “Sen mesela. Görüyorum ki artık saklanmıyorsun.”

Mary bu sözlerin kendisi neden huzursuz ettiğini anlamasa da kaskatı kesildi. Sanki Kenneth bu değişikliklerden hoşlanmamış gibiydi. “Zaten saklanmıyordum.”

“Öyle mi? O halde sanırım manastırda bir hayat sürmeyi bir kez daha gözden geçirmişsin.” Dudaklarında ukala bir gülümseme belirdi. Kenneth yerinden kıpırdamasa da Mary kapıya yaklaştı. Adamın bakışları daha da yoğunlaştı. “Belki de bunun benimle bir ilgisi vardır?”

Mary kendi kendine sıcaklamasının nedeninin öfkesi olduğunu, o derinden gelen ses tonunun canlandığı anılar olmadığını söylüyordu.

Onun alaylarına tepki vermek yerine tiksindircesine gülümse-di. “Bazı şeyler değişmemiş. İngiltere’de de İskoçya’da olduğun kadar kibirlisin.”

“Yani bir rahibe gibi koyu renkli şeylerin altına saklanmak yerine bir mayıs kraliçesi kadar güzel ve taze görünmenin başka bir nedeni mi var?”

Mary ‘güzel’ kelimesini duyunca kalbinin duracak gibi olmasına sinir oldu. Kenneth onun güzel olduğunu mu düşünüyordu? Bundan neden bu kadar hoşlanmıştı?

Kenneth’in gerçeklere bu kadar yaklaşması ve zayıf tavırları onu utandırıp öfkeli bir bakış atmasına neden oldu. “Dunstaffnage’den ayrıldığımdan beri aklıma geldiğini nereden çıkardın?”

“Çünkü ben bundan başka bir şey düşünemiyorum.”

Bu kaba ve gerçekçi itiraf Mary’yi şaşırttı. Ona şaşkınlıkla bakarken sözlerini alaycı bir gülümsemeyle geri almasını ya da ateşli bakışlarıyla tahrik edici bir oyun oynamasını bekledi. Ama Kenneth öyle yapmadı. Sadece mavi gözlerindeki meydan okumayla Mary’ye baktı.

Bu doğru muydu? Mary’yi mi düşünüyordu?

Göğsünde tuhaf bir kıpırtı hissetse de buna engel olmaya çalıştı. Kenneth bunu neden yapıyordu? Nasıl bir oyundu bu?

Belki de söylediği doğruydu. Savaş gibi bu da onun için bir oyundu. Mary onu reddetmişti ama o, doğuştan rekabeti seven herkes gibi kazanmak istiyordu.

Mary zorla güldü. “Buna inanmamı mı bekliyorsun? Ne oldu, Şövalye Lordum? Zafer geçidinizde yeterince hayranınız çiçek atmadı mı? Bir kişiye daha mı ihtiyacınız var? Bu şekilde konuşmanın tek nedeni, diğerkleri gibi ayaklarının önüne serilmemiş olmam. Belki de ne kadar mükemmel olduğunu söylersem sen de beni unutursun. Tıpkı benim seni unuttuğum gibi. Bu yüzden mi çevrende her zaman o hülyalı bakışlı genç kızlar var? Yakışıklı bir yüz ve etkileyici kaslardan başka bir şey düşünmeyen kızlar... Belki de konuşacak daha ilginç şeyleri olsa dikkatini daha uzun süre çekebilirlerdi?”

Bir an için fazla ileri gidip gitmediğini düşündü. İçgüdüsel olarak kapıya baktı ve kaçmak için hazırlandı. Ama Kenneth aralarındaki mesafeyi üç iri adımla kapatıp Mary'nin önüne geçti.

Nasıl bu kadar çabuk hareket etmişti? Böylesine iri bir adam için hareketleri kedi gibiydi. Çok iri ve güçlü bir kedi.

Birbirlerine yakınlardı. Hem de çok yakınlardı. Mary onun sıcaklığını, iri ve kaslı bedeninin üzerine çöktüğünü hissedebiliyordu. Korkunç kokuyor olması lazımdı. Çarpışma sonrası terlemiş ve onca süre at binmiş olması Mary'yi rahatsız etmeliydi. Ama tam tersine, derinin ve rüzgârın baş döndüren kokusunu içine çekmek istiyordu. İçi arzuyla doldu. Anılar canlandı. Sıcak ve nemli teni... Dilinin üzerindeki hafif tuz tadı...

“Zafer geçidi yoktu.”

Bu sözler Mary'yi afallattı. “Ne? Ben giderken, sen...”

“Sen gittiğinde son müsabakamı yapıyordum. Kaybettim.”

Sesinde Mary'yi rahatsız eden bir şey vardı. Kaşlarını çatı. “Sadece son bir karşılaşma kalmıştı. Birçoğunu kazanmıştın.”

Kenneth omuzlarını silkti.

“Ama şampiyon oldun, değil mi?”

“Evet.”

Mary tek bir karşılaşmanın onun için neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyordu ama öyle olduğunu hissedebiliyordu. Çok önemliydi. “Sadece bir oyundu.”

Kenneth ona uzun bir bakış attı. “Benim için öyle değildi.”

“Kazanmak senin için neden bu kadar önemli?”

“Çünkü kaybetmenin ne demek olduğunu biliyorum.”

Sanki Kenneth onu suçluyormuş gibiydi. “Pekâlâ, özür dile-
rim ama benim bununla bir ilgim ...”

Mary, Kenneth'in yanından geçmeye çalışırken, adam onu kolu-
lundan tuttu. “Yok muydu? Biz bitirmeden gittin.” Mary'nin kal-
bi deli gibi atıyordu. *Korkudan*, dedi kendi kendine. “Neredeyse
kaçtığımı düşünecektim. Şu andaki gibi. Umursamıyorsan neden
korkuyorsun?”

Mary donup kaldı. “Hiç.”

Kenneth bakışlarını ondan ayırmadı. “Sana inanmıyorum.”

İyice yaklaşıncaya Mary panikledi. “Kabul etsen de etmesen de
aramızdaki şey bitmişti. Bitti. İster inanın ister inanmayın ama
krallıktaki tek erkek siz değilsiniz, lordum.”

Kenneth öfkeyle baktı. Mary neden ona meydan okuduğunu
bilmiyordu ama kendine engel olamıyordu.

“Felton'dan bahsediyor olamazsın.”

Adamın tavrı Mary'yi kızdırdı. Yakışıklı şövalyenin onunla
ilgilenmeyeceğini mi düşünüyordu?

Kaşını kaldırdı. “Seninle evlenmek istememem, başka biriyle
evlenmek konusunda ikna edilemeyeceğim anlamına gelmiyor
Berwick'teki en yakışıklı erkek, neden olmasın?”

Mary bunu yine yapıyordu. Kendisine meydan okunmasına tahammül edemeyen bir adama kafa tutuyordu. Patlamak üzere olan bir adama... Kavgaya etmek için bahane arayan bir adama... Bu, bir çocuğa şeker verip ondan bunları yememesini istemek gibi bir şeydi.

Kenneth yaklaştı ve Mary bir an için kendisini öpmesinden korktu. Kalbinin deli gibi atışı, öpücüğü istememesinden kaynaklanıyordu. O ılık ve yumuşak dudakları, dudaklarının üzerinde istemiyordu.

Kenneth'in bakışları ona dikildi. "Sanırım bunu bir kez daha düşünsen iyi edersin."

Nefesi kesilen Mary zorlukla, "Neden?" diyebilirdi.

Kenneth gülümsedi. "Çünkü Felton'ın, eşinin benim yatağında olmasından hoşlanacağını sanmıyorum ve sen benim yatağında olacaksın."

Mary derin bir nefes aldı ama Kenneth cevap vermesine müsaade etmedi. Kapıyı açıp Mary'yi ağzı açık bir şekilde odada bırakarak gitti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Ne zaman gideceksin?” diye sordu Sör Adam.

Mary, adamın koyu renk kaşlarını çattığını gözden kaçırmadı. Günün büyük bir kısmında bu anı beklemek zorunda kalsa da sonunda Sör Adam’ı özel olarak birkaç dakika konuşmak için bir kenara çekebilmişti. Adam, onun Davey’yi izlemekten ne kadar keyif aldığını bildiği için büyük salondaki eğitim alanına bakan pencerenin kenarına oturmayı teklif etmişti.

Savaşçılar henüz yerleşmemişti ama Mary’nin gözleri etrafı inceledi. Bunu çok özleyecekti! Bu adaletsizlik içini acıttı ama bunu yapması lazımdı. Sör Kenneth ile yaptığı son konuşma yeterli kanıt olmuştu. Mary’nin öğrendiği bir şey varsa tehlikeyi sezdiğinde kaçması ve birilerinin yardıma gelmesini beklememesiydi.

Yatağında mı? Midesi kasıldı. Yüce Tanrım.

“Araç ayarlanır ayarlanmaz,” dedi. “Mümkünse yarın.”

O tanıdık sert hatlar daha da sertleşti. Sör Adam’ın yüzünü o kadar iyi biliyordu ki genelde ona dikkatli bakmazdı. Artık kırk üç yaşında olduğunu fark etti. Hâlâ yakışıklı bir adamdı. Mary ona o gözle hiç bakmazdı. O gözle baktığı başka bir adam geldi aklına. Gerçekte öyle olmamasını dilerdi.

İroni bazen komik olmuyordu.

“Davey biliyor mu?”

Mary bunu başıyla onayladı. “Ögle yemeğinden önce söyledim.”

“Ne zaman geri döneceksin?”

Sör Adam’ın bakışlarındaki bir şey Mary’nin başını çevirmesine neden oldu. “Elimden geldiğince çabuk.”

Uzun bir sessizlik oldu ve Mary’nin bakışları pencereye yöneldi. Davey’yi görünce gülümsemeye başladı ama sonra konuştuğu şövalyeyi de gördü: Sör Kenneth. Mary, oğlunun aniden bu asi şövalyeye bağlanmasını anlamlandıramıyordu. Sanki Sör John’a olan hayranlığı aniden Sör Kenneth’a yönelmişti. Mary bugün Sör John’u pek görmemişti. Adam öğle yemeğinde Mary’ye gergin ve mesafeli bir şekilde selam vermişti. Sanki bir şeylerden utanıyor gibiydi.

Ama Mary’yi düşündüren Sör Kenneth’tı, oğluna yaklaşmaya mı çalışıyordu?

“Bu o, değil mi?”

Mary kafası karışmış halde Sör Adama döndü. “Ne demek istiyorsun?”

“Sutherland. İskoçya’da tanıştığın adam. Çocuğunun babası.”

Mary’nin kalbi duracak gibi oldu. Gözlerini şaşkınlıkla ve korkuyla açtı.

Sör Adam da bunu görmüş olmalıydı. “Korkmana gerek yok, Mary. Sırrın benimle güvende. Sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaparım. Fransa’ya gitmek istememin ve senin de bana eşlik etmeni talep etmemin nedeni ne sanıyorsun?”

Mary ona hâlâ şaşkınlık içinde bakıyordu. “Biliyor muydun?”

Adamın sert yüz hatlarında eğreti bir gülümseme belirdi. “Eşim on hamilelik geçirdi. Çok az kilo alsan da -bu kilo zaten ihtiyacın olan kiloydu- işaretleri biliyorum.” Ona bakıp yumuşak bir şekilde, “Ve seni tanıyorum,” dedi.

Mary dudağını ısıtırıp gözlerini yere indirdi. Yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu. *Beni seviyor*, diye geçirdi içinden acıyla. Bunca yıldır hislerini nasıl olmuştu da anlamamıştı? Artık bunu açıkça görebiliyordu.

Bakışlarını yeniden ona çevirdi. “Özür dilerim.”

Sör Adam ne demek istediğini anlamış gibiydi. Mary de onu seviyordu ama adamın istediği şekilde değil.

Sör Adam hafifçe öksürüp pencereden dışarı baktı. “Biliyor mu? Bu yüzden mi İngiltere’ye geldi?”

Şaşkınlık yerini paniğe bıraktı. Mary başını telaşla salladı. “Hayır ve öğrenmesini hiç istemem. Buraya gelişinin benimle ilgisi yok.”

Sör Adam’ın bunu onaylamadığını anlayabiliyordu. “Sutherland’i uzun süredir tanırım. Sana yanlış yapacağını düşünmene gerek yok.”

“Bana bir şey yapmasını istemiyorum.” Mary duygusallaştı ve gözleri doldu. “Bunu bir daha yapamam. Atholl’a benzeyen bir adamla asla evlenemem.”

Sör Adam ona baktı. Mary’nin bu bakışlarda gördüğü merhamet içini acıttı. Ama kızdığını da görebiliyordu. “Onu bir kardeş gibi severdim ama bir öküz kadar duygusuzdu. Genç bir geline nasıl davranması gerektiği hakkında hiç fikri yoktu. Ona çok kez söyledim ama...” Omuzlarını silkti. “Çok inatçıydı ve istediğini yapmaya alıştı. Buna alışacağını söyledi.”

“Çok genç ve saftım.”

Sör Adam yüzünü buruşturdu. “Bu bir bahane değil. Sutherland’in de öyle olacağından emin misin?” Başını iki yana salladı. “Tanrı biliyor ya gençliğinde onu sürekli kavgalardan ayırmaya çalışırdım. Çok çabuk alınır ve bundan daha da çabuk yumruğuna başvururdu ama çocuğun hassas olduğunun hep farkındaydım.”

Mary öksürmemek için zor tuttu kendini. *Hassas mı?* “Aynı adamdan mı bahsediyoruz? Sör Kenneth Sutherland çok kibirli, çok cesur ve kadınların yarısı arasında çok popüler.” *Bunun bizimle ne ilgisi var?* Bunlar hassas bir adama ait sözler değildi. “Onu reddettiğim için muhtemelen çocuğu benden almak isteyecektir.”

Sör Adam kaşını kaldırdı. “Yani sana evlenme mi teklif etti? Bunu yapmamasına şaşırmıştım. Çocuk her zaman çok gururlu oldu.”

Mary, ‘çocuktan’ bahsetmekten çekiniyordu. Evlenme teklif etmesinin –ya da etmemesinin– nedeni gururu değil, Robert Bruce’tu. Artık Bruce’un adamı olmadığına göre kralın bu konuya karışmayacak olması sevindiriciydi. “Lütfen,” dedi Mary elini adamın koluna koyarak. “Lütfen, bana bir şey söylemeyeceğine dair söz ver.”

Sör Adam’ın bakışları, Mary’nin eline döndü. Farkında olmadan yaptığı bu hareketin nasıl görüldüğünü düşününce Mary’nin yanakları ısındı. Mümkün olduğunca çabuk bir şekilde elini çekti.

“Bu senin sırrın, Mary. Ben karışmam. Sen karışmamı istemediğin sürece. Onunla evlenmek istemiyorsan başka seçeneklerin de var. Ben seni her şekilde elimden geldiğince korurum.”

Mary, adamın ne teklif ettiğini anlamış ve bundan çok etkilendi ama ona bunu yapamazdı. Kendisine olan duygularından faydalanıp sadece çocuğuna bir soyadı vermesi için onunla evlenemezdi. Onu incitmek istemeyecek kadar çok önemsiyordu. “Biliyorum,” dedi yumuşak bir sesle. “Ve bunun için sana teşekkür ederim ama kendi başıma çözebilirim.”

Sör Adam da ondan bu cevabı bekliyormuş gibi başını salladı. “O zaman Fransa’ya planladığımız gibi ilkbaharda gideriz.”

Mary, Berwick'ten ayrılmak zorunda olsa da planlarının yolunda gideceğini duyunca rahatladı. Ayrıca sırrını paylaşan birilerinin olması rahatlatıcıydı.

Sör Adam ayağa kalktı. "Adamlarım yarın Pontelande kadar sana eşlik edecek."

"Teşekkürler," dedi Mary. Sör Adam arkasını dönecekken onu durdurdu. Sormayı unuttuğuna inanamıyordu. Kemerinden iki gümüş para çıkardı. "Yerel kiliselere birini göndermeyi planlıyordum. Benim yerime birini gönderip parayı da adama harçlık olarak verir misin?"

Mary'nin açıklama yapmasına, Sör Adam'ın da ne demek istediğini sormasına gerek yoktu. Yerel kiliselere birilerini gönderip kardeşini sordurması her zaman yaptığı şeydi. Adam parayı istemese de aldı ama yorum yapmadı. Buna gerek yoktu. Mary, onun nasıl hissettiğini biliyordu. Bunun zaman ve para kaybı olduğunu düşünüyordu ve kız kardeşinin ölümünü unutup geçmişe saplanıp kaldığı kanısındaydı.

Kız kardeşi her zaman onun için zor bir konu olmuştu. Sör Adam o geceden beri, Janet'tan bahsederken huzursuz oluyordu. Sanki olanlar için kendini suçluyormuş gibiydi. Ama olanlarla hiçbir ilgisi yoktu. Bir suçlu varsa bu Mary olmalıydı.

Bir kez daha pencereden dışarı bakıp kaşlarını çattı. Bu kez sadece Sör Kenneth ile oğlu yoktu. Sör John da gelmişti. Bir tür tartışma içinde gibiydiler ve bir süre sonra Davey isteksizce yanlarından uzaklaştı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Sör Adam.

"Bilmiyorum. Belli ki Davey, Sör Kenneth'tan hoşlanmaya başladı. Kabul etmem gerekir ki bu beni huzursuz ediyor."

Sör Adam kaşlarını çattı. "Bilmiyor musun yani?"

"Neyi?"

"Tüm kale bundan bahsediyor. Sutherland çocuğun hayatını kurtardı."

Kenneth, genç kontun hayatını kurtararak, aniden İngilizler arasında kahraman olmuş ve bu sırada da kendine zorlu bir düşman edinmişti. Felton daha önce de onu sevmiyordu ama artık nefret ettiğini söylemek daha doğru olurdu. Şanlı şövalye hem bir asi tarafından yenilmiş hem de kalçasının üzerine düşüp rezil olmuştu ve az kalsın Atholl Kontu'nun ölümünden sorumlu olacaktı. Kenneth'in çocuğun hayatını kurtaran kişi olmasını, kişisel bir hakaret olarak algılıyordu. Genç şövalyenin artık Kenneth'a hayranlık duyuyor olması da işleri iyice karıştırıyordu.

Kenneth, çocuktan annesinin bir kez daha kaçmayı planladığını öğrendiği sırada Felton konuşmalarını bölmüş ve çocuğu gereksiz bir iş için yollamıştı. "Yaverimden uzak dur, Sutherland. Çocuğun kötü huylar edinmesini istemiyorum. Ayrıca işlerini yapmasına engel oluyorsun."

Kenneth kaşlarını çatı. "Senin yaverin mi? David'in Percy'nin yaveri olduğunu sanıyordum."

Felton öfkeli bir bakış attı. "Onun şampiyonu ve ekibindeki en iyi şövalye olarak, Lord Percy, kontun eğitiminde bana güveniyor."

Kenneth, kalçasının üzerine düşmesinin de görevlerinden biri olup olmadığını sormak istedi ama şövalyeyi daha fazla kızdırmamasının iyi olacağını biliyordu. Adam zaten kan kusuyordu ve Kenneth, onun kendisini sıkı bir şekilde takip edeceğinden emindi. Öfkesini kontrol altında tutması lazımdı.

Ama Felton bunu zorlaştırıyordu. Şövalye, sözlerinin daha etkili olması için yaklaştı ve gözlerini kıstı. "Bunu neden yaptığını biliyorum ama işe yaramayacak. Çocuğun gönlünü kazanmış olabilirsin ama annesininkini kazanamayacaksın."

Leydi Mary'den bahsedilmesi, Kenneth'in dilinin bağının çözülmesi için yeterliydi. "Onun ölmesine neden olmak annesinin gönlünü kazanmana yardımcı olur muydu?"

Felton öfkeyle patladı. “Olanlarla benim bir ilgim olduğunu söylemeye nasıl cüret edersin? Kimse bir yamaçtan atlayarak kaçmaya çalışacaklarını tahmin edemezdi. Kont gayet iyi korunuyordu.”

“O zaman nasıl oldu da ölüme o kadar yaklaştı ve ben bu hale geldim?” Kenneth deli gibi acıyan yaralı kolunu kaldırdı. “Çocuğu götürmenin çok tehlikeli olacağı konusunda seni uyar-mıştım. Bir dahaki sefere, leydiyi etkileme girişimlerinin karar-larını etkilemesine izin verme.”

“Tanrım, yaralı olmasan kibrinin cezasını öderdin. Ben hâlâ buralardaki en iyi şövalyeyim. Sadakatsiz ve fırsatçı bir İskoç haininin kararlarımı sorgulamasına izin vermem. Birkaç barbar yarışını kazanman seni şampiyon yapmaz. Burada aksini ispatla-madığın sürece hiçbir şeysin.”

Kendini beğenmiş pislik, Kenneth'in damarına –hem de çok ilkel bir damarına– basmayı başarmıştı. Damarlarında dolanan öfke, mantıklı davranması gerektiğini unutturdu. “Bilmiyorum. Belki de İskoçlardan öğrenmen gereken şeyler vardır. ‘Barbarlar’ seni kolaylıkla kışının üzerine oturtular.”

Adamın gözlerindeki saf nefret, Kenneth’i az kalsın bunları söylediğine pişman edecekti. Neredeyse.

“Sana bunu ödeteceğim hain pislik.”

“Elinden geleni yap.”

O anda yumruklaşmaya başlayabilirlerdi –yaralı olması ya da olmaması fark etmezdi– ama Kenneth tam o sırada kapıya bak-tı. Gördükleri kanını dondurup Felton’a duyduğu öfkenin kızgın kayalara vuran su gibi yok olmasına neden oldu.

Tanrım. Yüce Tanrım. Kahretsin. Birkaç kaba söz de buna eş-lik etti. Gördükleri karşısında tepki vermemek için çok çabala-ması gerekmişti. İfadesiz bakmaya çalışan Kenneth, kale kapısın-dan giren kadınlardan gözlerini kaçırdı ama teni buz kesmişti.

Felton cevap veremedi ya da Kenneth'in dikkatinin dağıldığını fark edemedi, "Bunu sabırsızlıkla bekleyeceğim," diye ekledi ve kadınların gittiği eğitim alanına doğru ilerledi.

Köyden gelen kadınların askerlerin eğitimlerini izlemesi sıradışı bir durum değildi. Askerlerin, o geceki eğlencelerini seyirciler arasından seçmeleri de gayet normaldi. Her kampın takipçileri vardı ve kalelerde de durum farklı değildi. Kenneth, bahçede kulübelerin olduğu uca gidene kadar kadınlar, o günlük görevini bitiren erkeklerle bir araya gelmişti bile. Kenneth'in dikkatini çeken kızıl saçlı kız da aralarında idi.

Kestane rengi uzun saçları gevşek dalgalar halinde omzuna yayılmıştı. Kaba ve evde dokunmuş elbisesinin göğüs kısmı dekolteliydi ve Kenneth'in beklediğinden daha fazlasını gözler önüne seriyordu. O gece için kendine bir yoldaş aradığına şüphe yoktu.

Kenneth yaklaştığı sırada kız yaşça büyük olan askerlerden biriyle flört ediyordu. Bu, kısmen güvenli bir seçimdi ama yine de Kenneth'i rahatlatmadı.

Kız, Kenneth'i gördüğünde gözlerini kocaman açıp çok heyecanlanmış gibi dudaklarına ağır ve çekici bir gülümseme yerleştirdi. Bu, çoğu hafif kadının yapacağı tahrik edici ve davetkâr bir hareketti. "Lordum," dedi derin bir iç çekerek. "Nerelerdeydiniz? Sizi görmeyeli çok uzun zaman oldu. Beni tamamen unuttuğunuz sanmıştım."

Asker, Kenneth'a döndü ve onu tanıyınca hayal kırıklığına uğradı. "Sör Kenneth," diyerek selam verdi. "Bayan Helen'in size ait olduğunu bilmiyordum."

"Bana ait değil," dedi Kenneth kız kardeşinin ışıldayan gözlerine bakarak. Lanet olsun, o artık MacKay'ın sorumluluğundaydı. Lanet adam ne yaptığını sanıyordu? Kendine düşen rolü yapmak için sonunda öfkesini kontrol etti. "Geçen sefer Berwicke

geldiğimde tanışmıştık.” Kızın elini tutup cesur bir öpücük kon-
durdu. “Gerçi tanışıklığımızı ilerletmeyi dört gözle bekliyorum.”

Başka birinin kendi eğlencesine ortak çıktığını gören asker
gururlu bir şekilde geri çekildi.

Sonraki birkaç dakika boyunca ikisi insanların arasında tanı-
şıklıklarını ‘ilerletmeyi’ bir gösteriye çevirdiler. Helen yanına iyi-
ce yaklaşıp ona kur yapıyor, kirpiklerini kırıştırıyor ve herkesin
görmesi için gösterişli numaralar yapıyordu. Kenneth, MacKay’ın
yerinde olsa bunu ona ödetirdi. Tanrım, kız kardeşinin adına za-
lim İskoç’un o sıralarda etrafta olmamasına ve İngilizlerin, adeta
kıyafetinin üzerine çıkmak üzere olan göğüslerine hayran ba-
kışlar attığını görmemesine çok sevindi. Kenneth onun ağabeyi
olarak boynuna bir yün örtü örtüp birkaç kişinin ağzına yumruk
atmamak için kendini zor tutuyordu.

Helen parmaklarını Kenneth’un kolunda gezdirdi.
“Yaralanmışsın!” Gözlerinde yaramaz bir ışıltı vardı. “Belki de
sana kendini iyi hissettirecek bir yöntemim vardır.”

Kız kardeşinin cilvelerine karşılık veriyormuş gibi yap-
mak –özellikle de onu boğmak isterken– pek kolay değildi ama
Kenneth da bu oyunu sürdürdü. “Neden bana bunu baş başa an-
latabileceğin bir yerlere gitmiyoruz?”

Kolunu, Helen’in beline doladı ve onu kendisine doğru çekip
yanındaki adamlardan birine döndü. Percy hâlâ onu yakından
takip ediyordu. “Percy’ye akşam yemeğine zamanında geleceği-
mi söyle. Hanımefendi yaralarım pansuman yapacak.”

“Evet, sana kendini daha iyi hissettireceğim,” dedi Helen ya-
ramaz bir gülümsemeyle.

Asker buna itiraz edemeden Kenneth kardeşini en yakın de-
poya doğru çekti ama Helen’in sessizce ‘ahırlara’ diye mırıldan-
dığını duyunca yönünü değiştirdi.

“Bize birkaç dakika verin çocuklar,” dedi ahırdaki görevli çocuklara. “Çok uzun sürmez.”

Çocuklar sırtıp uzaklaştılar.

Kapı kapandığı anda Kenneth öfkeyle Helena döndü. “Burada ne halt ettiğini zannediyorsun? Aziz yalnız gelmene nasıl izin verdi?”

“Vermedi,” dedi MacKay, saman balyalarının konduğu kirişin üzerinden atlayarak. Bir köylü gibi giyinmişti. Kenneth yoğun bir balık kokusu alıyordu. “Ayrıca sessiz konuş, Buz. Yani İngiliz ordusunun yarısının neler olduğunu anlamak için gelmesini istemiyorsan.” Eşine öfkeli bir bakış attı. MacSorley’nin onun ateşli öfkesiyle alay etmek için kullandığı ironik isimlerden birini kullanmış olsa da MacKay kendi öfkesini unutmuş gibiydi. “Sen de şu lanet elbiseni yukarı çek!”

Helen bu talimatı yok sayıp ellerini beline koydu ve iki adama da öfkeli bakışlar attı. “İkiniz de sakın olursanız...”

Bu söylediği yanlıştı. Hem Kenneth hem de MacKay patlayıp İngilizlerle dolu bir bahçede öyle hafif davrandığı için öfkelerini kustular. Belli ki MacKay, eşinin performansının bir kısmını görmüştü.

Helen, onlara söyleyeceklerini söylemeleri için izin verdi ama belli ki bunları umursamıyordu. “Aşırı korumacı dadılara benzeyen konuşmanızı bitirdiyseniz, ne için geldiğimden bahsedebiliriz.”

Kenneth bir kez daha, ‘Lanet olsun neden buradasın?’ diyemeden MacKay açıkladı, “Kolunu kendisi görmek için ısrar etti.”

“Ve sen de ona izin mi verdin?”

MacKay ona öldürücü bir bakış attı. “Durdurabiliyorsan sen durdur. Senin de artık bunun bir parçası olduğunu ve bunun onun görevi olduğunu söyledi.” Son kısmı tükürür gibi söy-

lemişti. Bunu yapmasına izin verdiği için çıldırmış olduğunu düşünürcesine mırıldandı. Bu konuda ikisi de aynı fikirdeydi. "Yaralanman benim hatamdı ve kolunu kaybedecek olursan beni suçlardı."

Kenneth gözlerini kısarak kız kardeşine döndü. "Yılanın çevresinde çok uzun süre kalmışsın." Helen kirli dövüşü öğreniyordu.

Helen başını dikleştirdi. "İşe yaradı, değil mi? Şimdi bırak da koluna bir bakayım."

MacKay, Helena deri bir çanta verdi. Kenneth pelerinini çıkarıp doktorun yarayı sardığı sargıyı çözdüğü sırada Helen, çantadan birkaç şey çıkardı. Kız, çirkin görünüşlü, kanlı ve yanık deriyi gördüğü anda birden çığlık attı ama sonra hemen çalışmaya başladı.

MacKay, Helen'in pansumanının acısını unutturmak için Kenneth'a olanlarla ilgili sorular sordu. Kenneth hızlıca anlattı. Az kalsın öldüreceği askerin kim olduğunu duyan MacKay sessiz bir küfür mırıldandı.

"Kollarını göremeyeceğim kadar karanlıktı."

Kenneth bunu başıyla onayladı. "Bence de. Sadece kılıcının zırhım ile eldivenim arasındaki boşluğu bulması şanssızlık oldu."

Helen yarayı inceleyip karıştırıyor, üzerine bir merhem sürüyordu. Kenneth yüzünü buruşturdu. "Ahh," dedi kolunu ondan kaçırarak. "Çok yaktı."

"Kendini bir kılıcın karşısına atarken hiç düşünmüyorsun ama birazcık ilaç sürünce kıvranıyorsun öyle mi? Tanrım, siz erkekler hep aynısınız. Neden hepinizden kurtulmadığımı bilmiyorum."

Kenneth, kardeşinin gözyaşlarını sakladığını ve onun için aslında ne kadar çok endişelendiğini fark etti. "Ben iyiyim, Melek." Highland Muhafızları'nın, ekibin şifacısı olmasıyla birlikte ona taktığı savaş ismini kullandı. "Teşekkür ederim."

Helen ona bakıp gözlerini kırparak başını salladı ve sonra da yarasına nasıl bakacağı, nelere dikkat edeceği konusunda uzun uzun talimatlar verdi. İltihaplanacak olursa da kendisine haber yollatması için söz aldı. MacKay ona mesaj yollamak için güvenebileceği dost canlısı bir meyhanecinin adını verdi.

Kenneth, fırsattan yararlanıp MacKay'a İngiliz savaşçılar hakkında öğrendiklerinden bahsetti. Şu ana kadar çok fazla şey öğrenememiş olması canını sıkıyordu. "Şimdiye kadar daha fazla hareketlilik olmasını beklerdim. İngilizlerin elinde bulunan kalelerdeki adamlar için daha fazla malzeme kuzeye gidecek."

"Hâlâ çok zaman var."

"Evet." Bu doğrudu. Kaşlarını çattı.

"Ne?"

"Bilmiyorum. Sanırım Clifford'un olaya daha fazla dahil olmasını beklerdim. O ve Percy çok yakınlar ve adamın sınırlardaki çıkarları..." -Sör Robert Clifford, Kuzey İngiltere'de büyük topraklara sahipti ve Edward, İskoçya'da James Douglas'a ait olan toprakları da ona verilmişti- "...Percy'ye daha yakın durması gerektiğini düşündürmüştü bana. Ama Carlisle Kalesi'ne sadece ara sıra gelip gidiyor. Gönüllü olarak bir sonraki..."

"Clifford'u bırak biz düşünelim. Senin görevin Percy'ye yakın olmak. Görevinden uzaklaşma, Sutherland. Tüm bunları mahvetmek istemezsin."

Kenneth ihtiyacı olmayan bu uyarı üzerine çenesini sıktı. Şu anda deneme süresindeydi. Başını salladı. Mesaj net ve sert bir şekilde alınmıştı.

Ahır görevlisi çocukların çok uzun süre dışarıda kalmayacaklarını fark eden Kenneth, "Buradan çıkmanız lazım. Sanırım bir planın vardır," dedi.

"Ben içeri geldiğim gibi gideceğim," dedi Helen.

“Vurucu ve Avcı dışarıda bekliyorlar,” dedi MacKay, Kenneth itiraz edemeden. “Ben arka kapıdan balıkçı teknelerinden biriyle geldim.” Bu, kokuyu açıklıyordu. “Mutfağa bol kokulu bir somon poşeti bıraktım.” Gülümsedi. “Koku, çok fazla soru sormalarına engel oldu.”

Helen çantasını toparlarken MacKay yumuşak bir sesle, “Onun dışında her şey yolunda mı? Herhangi bir şeyden şüphelenmiyorlar, değil mi?” diye sordu.

Kenneth başını iki yana salladı. “Numaram işe yaradı. Ejder nasıl?”

MacKay kaşlarını çatı. “Kızgın, öfkeli ve her zamanki gibi saldırgan ama düzelecek.”

Kenneth, Yorkshireli adamın muhafızların bir parçası olmasına şaşırmıştı. Gördüğü kadarıyla, İngiltere’de doğmuş, İskoç asıllı aksi Alex Seton çoğu zaman muhafızlarla anlaşılamıyordu. Özellikle de partneri Robbie Boyd ile.

Kenneth, Leydi Mary’nin kalede olduğundan bahsetmeyi düşündü ama bir şeyler buna engel oldu. MacKay’ın kendisini uyaraacağını ve bu uyarıya ihtiyacı olmadığını düşündü. “*Bàs roimh Geill*” dedi. Ölmek Var Teslim Olmak Yok.

MacKay da Highland Muhafızları’nın veda ederken kullandıkları bu sözü tekrar etti ve saklandığı yere geri dönmeden önce eşine, Kenneth’in çok uzun olduğunu düşüneceği bir öpücük verdi.

Kenneth pelerinini giymek üzereyken Helen, “Giyme,” dedi. Uzanıp gömleğini kırıştırdı ve pantolonunun belinden dışarı doğru çekti. “İşte şimdi biraz dağılmış görünüyorsun.”

Kenneth uzanıp bir avuç saman alarak kardeşinin saçına sürdü ve kızın elini sallayarak buna itiraz etmesine güldü. “Sen de.”

Helen’in yüzünde alaycı bir ifade belirdi. “Kesin bu konuda bolca deneyimin vardır. Sanırım İngiliz kızları da İskoç kızları kadar aptal ve aşk dolular.”

Dudaklarında bir gülümseme beliren Kenneth, deneyim konusunda haklı olduğunu düşündü. Son kez bir ahırda yakalandığı anı düşündü. Ama 'aptal ve aşk dolu' kısmını düşününce gülümsemesi yok oldu. Helen'in sözleri, Mary'nin yaptığı suçlamaya çok benziyordu. Yanılıyordu. Kenneth'in çevresinde sadece yılışık hayranları yoktu. Başka konularda da sayısız sohbetler etmişti. Ama kız kardeşi ve Mary dışında bu sohbetleri ettiği birini hatırlayamıyordu. Mary, dikkatini o zamana kadar gördüğü kadınlardan daha çok çekiyordu ve Kenneth onun söylediği şeylerin yarısından hiç hoşlanmıyordu.

Ayrıca kız kardeşinin gelişinden önce öğrendiği şeyi de hatırladı. Marlı Mary ondan bir kez daha kaçabileceğini sanıyorsa büyük bir şaşkınlık yaşayacağı kesindi.

Ahırdan kol kola çıkarken tatmin olmuş âşıklar gibi görünmeye çalıştılar. Kenneth, Percy'nin kendisini izlemesi için gönderdiği adamların yakınlarda olduğunu ve kendilerini kapıya kadar takip ettiğini görünce şaşırmadı.

Helen'i kalçasına yaramaz bir şekilde dokunarak itti. Kız kıırdayıp döndü ve sonra da yanağına bir öpücük kondurup güvende olmasını dilediğini fısıldadı. Ardından da kapıdan karanlığın içine doğru ilerledi.

Kenneth arkasını dönüp salona doğru yürümeye başladı. Birkaç adım atmıştı ki birilerinin bakışını belirgin bir şekilde üzerinde hissetti. Bahçenin diğer tarafına baktığında merdivenlerden hızla inip bahçenin diğer tarafındaki baş kuleye doğru koşan kadını gördü. *Leydi Mary*. Bunun o olduğundan emindi. Kendisini gördüğünden de emindi.

Ne kadarını gördüğünü merak edip küfür etti.

Hızına bakılacak olursa yeterince şey görmüştü.

Helen'i tanımamış olmasını umuyordu. Gerçi tanımadıysa ne düşünmüş olabileceğini merak etti. Dudaklarını sıktı. Kendini

suçlu hissetmesine gerek yoktu. Başka kadınlarla birlikte olmaya hakkı vardı. Onun hakkında ne düşündüğünü açıkça dile getiren Mary'ydi. Güzel bir düzüşme, demişti. Kenneth sadece çapkın birini oynamıştı.

Ama yine de Mary'nin kendisini görmemesini isterdi.

Gitmesine izin verdi. Şimdilik. Ama hiçbir şey bitmemişti. Hem de hiçbir şey.

Önemi yok. Gözlerindeki yaşlar görüşünü bulandırmıştı ve Mary'nin tek görebildiği dolaptan alıp yatağın üzerine attığı bir diğer elbisenin koyu yeşil rengiydi. Birkaç gün önce asılı olan elbiseler yeniden sandığa giriyordu. Yardımcısı ona ayak uydurmak için çabalıyordu.

"Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?" diye sordu Leydi Eleanor belirgin bir endişeyle.

Mary, boğazı düğümlü olsa ve gözleri acısa da zorla gülümsemeye çalışıp başını salladı. "Sadece yorgunum. Hepsi bu," dedi sesindeki duygusallığı gizlemeye çalışarak.

Bir kadınla birlikte olması onu neden ilgilendiriyordu ki? Kenneth'ın kolundaki o kızıl saçlı kadınla ahırdan çıktığını görünce göğüs kafesine indiğini hissettiği kaya parçasının bir önemi yoktu.

Ahır. Kenneth'ın ahırlarda ne yaptığını çok iyi biliyordu. Canının bu kadar yanmaması lazımdı. Onun nasıl bir adam olduğunu biliyordu. Gördüğü şey, onun kendisine göre biri olmadığını anlamasına yardımcı olmalıydı. Ama kalbindeki sızı ve hayal kırıklığı bunu anlamak istemiyormuş gibiydi.

Birbirlerinin bir şeyi değillerdi. Sadece bir gecelik bir tutku paylaştılar diye, sadece Mary bundan daha fazlasını hissetti diye, sadece onu düşünmeden tek bir gece geçirmede diye, sadece

onun çocuğunu taşıyor diye ve sadece onu burada gördüğü anda aptalca çıkarımlarda bulundu diye hiçbir şey değişmeyecekti. Mary için çok fazla şey ifade eden o tek bir gece muhtemelen Kenneth için hiçbir şey ifade etmiyordu. Aksini söylese de muhtemelen Mary'nin Sör John ile dans ettiğini görene kadar onu bir kez bile düşünmemişti.

Kenneth'in Davey için yaptığı şeyi öğrenince minnet duymuştu. O anda ona her şeyi itiraf edebilir, her söylediğine inanabilirdi. Neyse ki bunu yapmamıştı. Savaş alanındaki kahramanca özellikleri onu iyi bir eş yapmazdı. Hatta Mary'nin deneyimleri bunun tam tersini gösteriyordu. Mary ona minnet duyuyordu ama bunun ikisiyle bir ilgisi yoktu.

"Yemeğe gitmek istemediğine emin misin?" diye sordu Leydi Katherine.

Mary başını iki yana salladı. Mide bulantısının hamileliğiyle bir ilgisi yoktu. Onu üstü başı dağılmış ve tatmin olmuş bir halde gördüğü için böyle hissediyordu. "Acıkırsam Beth bana yiyecek bir şeyler getirir."

Kız istekli bir şekilde başını salladı. "Evet, leydim. Mutfaktan bir şeyler ayarlarım."

Mary bir sürahi de şarap istemeyi düşündü.

"Gördünüz mü," dedi Mary kendisine kaygılı bakışlar atan iki kadına. Belli ki rol yeteneği, sandığı kadar iyi değildi. "İyi olacağım. Beth bana bakar. Siz yemeğe gidin. Eminim kont bu gece için ozanları da ayarlamıştır. Muhtemelen eşyalarımı hazırladıktan sonra uyuyakalırım."

Kadınlar tereddüt etse de Mary en sonunda onları gönderebildi. Beth ile birlikte sandıkları ve çantaları hazırladıktan sonra artık uyumaya hazırды. Beth, elbisesini çıkarmasına yardım etti. Nakışını bitirene kadar şöminenin başında giymesi için rahat bir kadife sabahlık verdi.

Kız yiyecek bir şeyler getirmek için odadan çıkar çıkmaz, Mary küçük bir kumaş parçası çıkardı. Kalbi sıkışır gibi oldu. Bu, gizli bebeği için yaptığı şapkaydı. Bazen bu çocuğa duyduğu ihtiyaç –çaresiz ihtiyaç– nefes almasını bile zorlaştırıyordu. Eski kocasına ve oğluna vermek istediği tüm sevgi...

Gözlüğünü burnunun üzerine yerleştirip çalışmaya başladı. Gördüklerini zihninden uzaklaştırıp bebeğine odaklanmaya çalıştı.

Ne yaşanmış olursa olsun yaptığı şeyden pişmanlık duyamazdı. Sör Kenneth ile yaşadıkları tek bir günah gecesi, ona bu çocuğu vermişti.

Ama yine de acısı azalmadı. Mary bir aptaldı. Ne bekliyordu ki? Kenneth için hiçbir şey ifade etmiyordu ve onun da kendisi için hiçbir şey ifade etmemesi lazımdı. Alt dudağını kemirdi. Keşke kadın o kadar genç ve sevimli olmasaydı. Uzaktan bile güzel hatları, görkemli kızıl saçları kendini belli ediyordu. Onu hayal meyal tanıyor gibiydi. Belki de daha önce salonda görmüş olabilirdi.

Elleri, ufacık dikişleri atamayacak halde olduğundan burnunun üzerindeki gözlüğü çıkardı ve nakışını kenara koydu. Bir süre gözlerini kapattı.

Kapı çaldığında gelenin Beth olduğunu sanıp içeri girmesini söyledi. Kapının kapandığını duydu ve kız bir şey demeyince tepsiyi bırakmasını söylemek için gözlerini açtı. Ama o anda şok içinde ayağa fırladı.

Odasına zorla giren adama –aklını yerinden oynatan adama, Sör Kenneth Sutherland– dikkatle baktı. Adam sırtını kapıya vermiş ve ellerini göğsünün üzerinde birleştirmiş halde ona bakıyordu. Bu rahat görüntü Mary'yi kandıramazdı. Onun etrafa yaydığı tehlikeyi hissedebiliyordu.

Korku, midesine bir taş gibi oturdu. "Burada ne işin var? Çık dışarı!" Korktuğunu belli etmemeyi umdu.

Kenneth sandıklara bakarak gülümsedi. "Benden yine mi kaçırıyorsun, Mary?" Mary'nin yatak kıyafetlerine bakınca kadın hiçbir şey görünmediğini bilse de sabahlığının kenarlarını sıkıca tuttu. Kenneth ellerini indirip alaycı bir ses çıkardı. "Olanları umursamadığını ya da hiç düşünmediğini iddia ederken neden benden kaçmak için bu kadar isteklisin?"

Kenneth ona doğru birkaç adım daha attı. Mary odanın bu kadar küçük olduğunu daha önce neden hiç fark etmemişti? Ayrıca ateş neden bu kadar kuvvetli yanıyordu? Sıcaklık yirmi derece kadar yükselmiş gibiydi. Ama sıcaklığın nedeni şömine değildi. Kalbinin hızlanması ona bu sıcaklığın kaynağının ne olduğunu söylüyordu.

"Bunun nedenini merak ediyorum," dedi Kenneth umursamaz bir şekilde. Bir adım daha attığında Mary korkmuş bir köpek vavrusu gibi bağırmak üzereydi. Kenneth bunu hissetmiş gibi gülümsedi. Kocaman, sakın ve ukala bu gülümseme, Mary'nin alarm çanlarını duymasına neden oldu. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence sana hissettirdiklerimden korkuyorsun. Bence korkmanın sebebi senin için hiçbir şey ifade etmemem değil, çok şey ifade etmem. Söylediğin kadar umursamıyor olsan, şu anda akşam yemeğinde olurdun, odanda saklanıyor olmazdın." Mary'ye baktı. "Bence beni istiyorsun."

Mary öfkeli bir nefes aldı. Kenneth kibirli, baskıcı ve fazla kendini beğenmişti. Haklı olması durumu değiştirmiyordu. Mary haklı olduğunu fark etmesine asla izin vermeyecekti. "Saklanmıyorum. Eşyalarımı hazırlıyorum. Ayrıca bu seni ilgilendirmez ama senden kaçmak için gitmiyorum. İlilenmem gereken acil mülk işlerim var."

Kenneth güldü. "Çok acil olduğundan eminim." Mary ona baktı. Kendisine çok yakın olması onu korkuttu. Aralarında yarım metre bile yoktu. "O yüzden mi nabzın hızlandı, yanakların kızardı ve kalbin duyabileceğim kadar hızlı atıyor?"

Mary gözlerini kocaman açtı. Bu mümkün olamazdı, değil mi? Kadının tepkisi Kenneth'i gülümsetti.

Mary geri çekilip sıkı sıkıya tutunduğu sandalyeden uzaklaştı. Ancak o sırada bebek şapkasını hatırladı. Derin bir nefes aldı. Şapka, sandalyenin ortasında, gözlüğünün yanında bir işaret feneri gibi duruyordu. Kenneth'in tek yapması gereken başını indirmektir. Mary'nin kalp atışlarını az önce duymuyorsa da artık duyuyor olmalıydı. Mary dua etti...

Ama çok geçti. "Ne yapıyorsun?"

Kenneth uzandı ama Mary şapkayı ve gözlüğü o almadan ele geçirdi. "Dikkat et! Gözlüğü kıracaksın." Yanaklarının hissettiği kadar kırmızı olmamasını umarak, "Üzerinde çalıştığım bir nakış parçası," dedi.

Kenneth bakamadan şapkayı az önce kullandığı bir sepetin içine attı.

Bu tuhaf davranış Kenneth'in gözlerini kısmasına neden oldu ve bir an için Mary şapkaya uzanmasından korktu. "Kimin için?"

Mary aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Newcastle'daki pazarda satıyorum."

Kenneth kaşını kaldırdı ve Mary kendini savunması gerektiğini düşündü. "Para kazanmak için gayet mantıklı bir yol. Eski eşim idam edilmişken ve bana düşen topraklara el konulmuşken başka nasıl geçinebilirim?"

Kenneth ona dikkatli bir bakış attı. "Seni yargılamıyorum. Sadece şaşırdım hepsi bu."

Felaketten kurtulan Mary, sadece adamın gitmesini istiyordu. "Neden buradasın? Ne işin var burada? Aralarından seçim yapabileceğin onca kadın varken benim ne yaptığımın senin için ne önemi var? Öğleden sonra ahırdaki düzüşmen yetmedi mi?"

Kenneth onun gördüğü şeyden utanmıyordu. Bunu inkâr da etmedi. Mary gerçekten utanmasını mı bekliyordu?

Bunun yerine koyu renkli kaşını şeytani bir ifadeyle kaldırdı. Yüce Tanrım kaşları bile çekiciydi! Bu adamın çekici olmayan bir yeri var mıydı? “Kıskandın mı, ufaklık?”

“Hayır!”

Ama itirazı o kadar sert ve aceleydi ki... Kenneth aralarındaki mesafeyi tek bir adımla kapattı. Mary geri çekilmeye çalıştı ama tek hissedebildiği şey değdiği betondur. Kenneth onu duvara yaslamıştı ve Mary’nin kaçacağı bir yer kalmamıştı.

“Umurunda değil mi yoksa?” diye meydan okudu Kenneth bakışlarını ondan ayırmadan.

Mary’nin bedeni hareketlendi. Kalbi, nabızı, kanı... “Hayır”

Kenneth eğildi. Yüzü, Mary’nin yüzünden birkaç santimetre uzaktaydı. Bedenleri birbirine değmiyordu ama Mary sıcaklığı ve onun kendisine yaptığı baskıyı hissediyordu.

Nefes alamadı. Aralarında duran küçük karnının farkındaydı. Hâlâ çok belirgin olmadığını bilse de –neyse ki aldığı kilo şimdiye kadar orantılı dağılmıştı– Kenneth’in bunu bir şekilde anlayabileceğinden çok emindi. Ona dokunduğu anda anlardı. Adamın bedeninin her yanı hafızasına iyice kazınmıştı. Kendindeki değişiklikleri onun da fark edeceğini düşünüyordu.

Ama fark etmedi. Elini yavaşça beline kaydırды ve onu kendisine doğru çekti. Sadece tek kolunu kullanabiliyordu ama Mary ondan bu halde bile kaçamazdı.

“O zaman kanıtla. Öp beni.” Dudakları, Mary’nin dudaklarının hemen üzerinde dolanıyordu. “Öp beni, Mary,” diye inledi dudaklarını onun dudaklarının üzerine indirmedi.

Kalbi bu temasla deli gibi hızlandı. Sıcaklık Mary’nin erimesine neden oldu. Kenneth’in bedeninin mermeri andıran sertliği ve kadifemsi dudaklarının ılıklığı onu eritiyordu.

Bir zevk girdabına doğru ilerliyordu. Daha doğrusu savruluyordu. Onu azgın bir dalga gibi sürükleyen ateşli ve sersemletici bir zevk girdabı... Aralarındaki yoğun tutku ikisini de ele geçirmişti. Mary onu öptü. Ona sımsıkı tutundu. Daha çok yaklaşıma-ya çabalarken parmakları sert kol kaslarına iyice gömülüyordu.

Kenneth'in dili, Mary'nin dudaklarının arasında dolanırken ve onu kendisine doğru çekerek ruhunun derinlerine ulaşip dokunmadık yer bırakmazken Mary inledi. Tatmadığı hiçbir yerinin kalmasına izin vermiyordu.

Mary'nin kalbi göğüs kafesinde delice atıyordu. Nabzını kulaqlarında duyuyordu.

Kenneth inledi. Derinlerden gelen bu ses Mary'nin kalbini hoplattı. Adam, parmaklarını Mary'nin saçlarının arasına itip başını arkaya doğru çekti. Onu daha rahat öpmek için pozisyonunu ayarladı.

Mary, erkekliğini kendisine ısrarla bastırıldığını hissediyordu. Kalçasını oynatıyordu. Bu hoş sürtünme Mary'nin zevk dolu bir ses çıkarmasına neden oldu. Bacaklarının arası ısınmıştı. Bedeninin yumuşadığını, zayıfladığını ve onun için hazır hale geldiğini hissediyordu.

Tutkuya dair anılar çok ilkel ve ani bir şekilde belirdi. Mary onu içinde istiyordu. Tam orada, o anda. Elbisesini kaldırmasını kendisini duvara yaslayıp derinlere doğru girmesini istiyordu. Giderek daha sert bir şekilde içine girip çıkmasını istiyordu. Tutkunun o tatlı zirvesini hissetmeyi, bedeninin tekrar tekrar kasılmasını istiyordu. Kenneth'in inlemesini istiyordu. Kaskatı kesilmesini. Yüzünün tutkunun şiddetiyle gerilmesini istiyordu.

Kenneth da bunu istiyordu. Elleri Mary'nin kalçasında, sırtında, karnında ve ardından avuçladığı göğsünde ve...

Karnı... Mary ona engel olmak için geç kalmıştı.

Kenneth donakaldı.

Bir an için hiçbir şey olmadı. Mary bekledi. Kısacık bir yanılgı, ona Kenneth'ın bunu fark etmemiş olabileceğini düşündürdü.

Ama bu sessizlik, gelecek olan fırtınanın işaretiydi. Kenneth bakışlarını ona çevirdiğinde gözlerinden okunan şey öfkeydi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Kenneth başta elini o küçük çıkıntının üzerinde gezdirdiğinde fark etmedi. Arzu öylesine aklını başından almıştı ki hissettiği şeyi tam olarak anlamlandıramadı.

Mary yumuşacık ve tatlıydı. Kenneth'ın kollarında ona kendini çok iyi hissettiriyordu. Çıkardığı istek dolu sesler, Kenneth'ı delirtiyordu. Tek düşünebildiği şey içine girmekti. Ona sahip olmak istiyordu. Onu almak istiyordu. Aralarındaki tuhaf bağı kabullenmesini istiyordu.

Daha önce böyle bir şey hissetmemişti ve lanet olsun ki Mary'nin de aynı şeyleri hissettiğini biliyordu.

Ama bilinçaltındaki tuhaf huzursuzluk yavaş yavaş büyüdü. Sonunda tutku bulutunu bir bıçak gibi kesip boydan boya araladı ve geriye sadece buz gibi bir öfke kaldı.

Buna inanmak istemedi. İnanamadı. Ama gerçek, ellerinin içindeydi.

Birden Mary'deki değişikliklerin –ve gitmeyi o kadar çok istemesinin– anlamı belirginleşti.

Kenneth hızla geri çekilip eline sıcak su dökülmüş gibi ondan uzaklaştı. Lanet olsun tam da öyle olmuştu. Yanmış ve ihanete uğramıştı.

“Hamilesin.” Sesi, hislerini yansıtacak kadar sert ve soğuktu.

Mary'nin gözlerindeki korku bu kez yersiz değildi. Kenneth'in kontrol etmeye çalıştığı duyguları çatırdayıp tehlikeli bir şekilde alev aldı. Ama savaş çoktan kaybedilmişti. Kenneth ellerini yanlarına indirdi. Bedenindeki tüm kaslar gerilmiş, alev almıştı.

Mary hiçbir şey söylemedi. Kenneth'in öfkesi onu susturmuştu. Sadece iri mavi gözleriyle ona baktı. Çok kırılgan ve saçma bir şekilde masum görünüyordu. Ama ne kırılgan ne de masumdu.

"Ne zamandır?" Kenneth'in sesi, içini kamçıladığını hissettiği kırbaç kadar sertti. Onu kolundan tutup kendisine doğru çekti. "Ne zamandır?" diye tekrar etti. Onu korkutuyor olmayı umursamıyordu. "Sakin bana yalan söylemeyi aklından geçirme."

"Ben, ben..." Mary bu kez ona meydan okumadan gözlerini uzaklaştırdı ama Kenneth buna sevinemeyecek kadar kızgındı.

"Benden," dedi Kenneth sert bir şekilde. Bunu o yumuşak çıkıntıya dokunduğu ilk andan beri biliyordu. Mary'nin bunu onaylaması gereksizdi ama lanet olsun ki onaylaması lazımdı. "Kahretsin, söylesene!"

Belki Mary anlayış dilense, kadınsı bir uysallık ve pişmanlık sergilese, Kenneth farklı davranabilirdi. Ama en başından beri Kenneth'i rahatsız eden mücadele ve meydan okuma geri döndü.

Genç adam daha önce hiç olmadığı kadar öfkeliydi ve Mary bunu umursamıyordu. Kenneth, öfkesinin kontrolünü kaybettiği anlarda karşısında titreyen askerler görmüştü ama Mary tehlikeden habersiz bir şekilde karşısında dikiliyordu. Belli ki Kenneth gibi o da tehlikede olmadığını biliyordu. Ne kadar kızgın ya da öfkeli olursa olsun Mary'yi incitmezdi. Fiziksel gücün avantaj olmadığı durumlarda dövüşmeye alışık değildi ve bu, son derece can sıkıcıydı.

"Benim!" diye bağırdı Mary kolunu ondan zorla çekerek. "Tohumunu senden almış olabilir ama çocuk benim. Senden hiçbir şey istemiyorum. Bunu duyduğuna eminim sevineceksindir"

Kenneth tokat yemiş gibi irkildi. Mary onun hakkındaki düşüncelerini -ona olan nefretini- bundan daha açık bir şekilde dile getiremezdi. Ondandır sadece tek bir şey istiyordu.

Birden aklına gelen başka bir düşünce, Kenneth'ın buz kesmesine neden oldu. Ciddiye alınmaması ve sadece erkeklikten ibaret olduğunun düşünülmesi yeterince kötüydü ama ya Mary'nin ondan tek istediği şey tutku değilse? Çenesi o kadar kasılmıştı ki zorlukla konuştu. "Benden tohumlarımdan başka bir şey istemiyorsun. Öyle mi Mary? Tanrım, bunu planlamış mıydın?"

Mary şaşkınlıkla geri çekildi. "Tabii ki hayır!"

Kenneth ona dikkatle bakarken bir aldatma ya da suçluluk belirtisi arıyordu ama bunların hiçbirisi yoktu. Mary'nin masum görüntüsüne aldanmaması gerektiğini biliyordu.

Mary, Kenneth'ın tereddüdünü anlamış olmalıydı. "Hatırlıyorsan senin peşinden koşan ben değildim. Bu, benim için de büyük bir sürpriz oldu. Bir kazaydı. On yıldan uzun süredir evliydim ve sadece bir oğlum vardı. Bunun olabileceği hiç aklıma gelmemişti."

Farkında olmadan eli karnına gitti ve yüzündeki ifade yumuşadı. Çok sevimli ve mutluydu. Kenneth'ın hatırladığı, aksi ve açlıktan ölmek üzere olan bir rahibeyi andıran kadından çok farklıydı. Kenneth bir an için duraksadı.

Ona yeniden dokunmak, başladıkları şeyi bitirmek istiyordu ama Mary onu aldatmıştı. "Ama gerçekleşmesine sevindin."

Bu bir soru değildi ama Mary öyleymiş gibi düşündü. Ona dikkatle baktı. "Evet. Oğlum benden altı aylık olmadan önce alındı. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun? Henüz on dört yaşındaydım. Ona annelik etme şansım hiç olmadı ama bu bebek..." Sustu. Sesi titredi. "Bu bebek farklı olacak."

Kenneth onun geçmişiyle ilgili genel olarak bilgi sahibiydi ama oğlunun ondan o kadar küçükken alındığını bilmiyor-

du. Kendi annesini hatırladı. Ona, erkek ve kız kardeşine nasıl düşkün olduğunu düşündü. Ne kadar iyi kalpli ve sevgi dolu olduğunu, çoğu soylu kadından nasıl farklı olduğunu düşündü. Mary'nin de öyle olduğunu fark etti.

Ama onun için üzölmek istemiyordu. Ne acılar çektiğini düşünmek istemiyordu. Bilerek ya da bilmeyerek Mary ondan bir şey almış ve sonra da bunu saklamaya çalışmıştı.

Mary elini korumacı bir tavırla karnına götürüp -sanki Kenneth ona zarar verecekmiş gibi- yüzüne dikkatle baktı. Bu hareket Kenneth'i kızdırdı. Mary ona düşmanıymış gibi davranıyordu ve Kenneth bunun nedenini öğrenmek istiyordu.

"Bana söylemeliydin."

Mary, sesindeki uyarıyı yok sayarak ona öfkeyle baktı. "Ne fark ederdi ki? Sen İskoçya'daydın. Ben burada. Savaşın farklı taraflarındaydık."

"Ama artık değiliz."

Mary'nin yanakları hafifçe pembeleşti ve bakışları yere indi. "Bunu umursamayacağını düşündüm. İlişkilerinde bu kadar... vericiyken, bunun sık sık yaşanan bir şey olduğunu düşündüm. Sana söylemediğim için bana minnet duyacağını düşündüm."

Kenneth öfkesinin arttığını hissediyordu. Mary onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. "Ah, umursuyorum ve varsayımların tamamen yanlış. Yeterince yatak arkadaşım olmuş olabilir -ki bunun için özür dilemem gerekmiyor- ama asla senin ima ettiğin gibi bir 'kaza' yaşamadım."

Daha önce hiçbir kadının içine de boşalmamıştı ama nedense bunu ona söylemek istemedi.

Mary pişmanlıkla -ve Kenneth'in sinirini bozsa da hayranlık uyandıran bir tavırla- dudaklarını ısırdı ve gözlerini kırıştırdı. "Öyle mi?"

Kenneth, o dudağı dudaklarının arasına alma isteğine karşı koydu. Öfke ve arzunun oluşturduğu tehlikeli karışım, karşı konulmaz bir hal alıyordu. “Hayır, korkarım arkamda bir piç bırakmadım ve doğacak ilk oğlumun da öyle olmasına izin vermeye niyetim yok.”

“Oğlun mu? Çocuğun erkek olduğunu nereden çıkardın?”

Kenneth dişlerini sıktı. “Çünkü bu çocuğa bir soyadı vermek için seninle evlenmek zorunda kalacaksam, senin de bana bir vâris vermen gerekecek.”

Mary’nin rengi attı. “Evlenmek mi? Yanlış anladın. Seninle evlenmeye niyetim yok. Buna gerek yok. Ben gerekli hazırlıkları yaptım...”

“Ne tür hazırlıklar yaptığın umurumda değil.” Kaba konuşması Mary’nin renginin daha da solmasına neden oldu. “Yanlış anlayan sensin. Seçme şansın yok. Benimle evleneceksin.”

Mary’nin kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. “Hayır,” dedi boğuk bir ses çıkararak. Başını iki yana salladı. “Hayır.”

Kenneth’in yüzünde merhametsiz bir gülümseme vardı. “Sana evlenme teklif etmiyorum. Bu çocuğu tanımak istiyorsan benimle evleneceksin.”

Mary, çevresine buz gibi bir öfke saçan ve söylediğini yapacağına şüphe bırakmayan sert ve acımasız savaşçıya dehşet içinde baktı. Daha da kötüsü, adamın bu tehdidi yerine getirecek gücü vardı. Tüm güç ondaydı. Çocuğu taşıyan kişi Mary olabilirdi ama kanunlar önünde hiçbir hakkı yoktu. O, erkekler dünyasındaki yalnız bir kadındı. Kendisi için oluşturduğu bağımsızlık tamamen bir yanılsamaydı. Bunu görmesine neden olduğu için Kenneth’tan nefret ediyordu.

Onu küçümsemişti. Onun hakkında yanılmıştı. Kendi eşi kadar umursamaz ve sorumsuz olduğunu sanmıştı.

Ama hata yapmıştı. Korkunç bir hata... Geniş bir hayran kitlesi olan yakışıklı kahramanla ilgili ilk izleniminin yanlış olduğunu çok geç anlamıştı. Yıllar süren savaşların ardından dövülmüş demir gibiydi... Kaybetmekten nefret eden ve sabırla şampiyon olan bir adamdı o. İstedliğini elde edene kadar pes etmeyecekti. Bebeği... Mary'yi... Hiç fark etmezdi.

Mary'nin midesi kasıldı. Bunlar gerçek olamazdı. En karanlık korkuları gerçek oluyordu. Bir çocuğunun daha kucağından alınmasına engel olmak için kendisini önemsemeyen bir diğer adama teslim olması gerekecekti. Kendi kararlarını alma gücünü kaybedecek, hayatını kontrol etme şansını yitirecek ve Kenneth'a istediğini yapma özgürlüğünü verecekti.

Dahası tehlikede olan sadece güçlkle elde ettiği bağımsızlığı değildi. Kalbi de tehlikedeydi. Kenneth kendisine bu kadar öfkeliyken bile odada birlikte oldukları sürece bir şeylerin farklı olup olamayacağını merak ediyordu. Kenneth ona hissetmek istemeyeceği şeyler hissettiriyordu. Mary kaçarak bundan kendini kurtarmak istemişti ama evlenirlerse bunu nasıl yapabilirdi ki?

Bir diğer sevgisiz evliliğe mahkûm mu olacaktı? Bir kez daha eşinin hayranları tarafından övülüp alkışlandığını seyretmek zorunda mı kalacaktı?

Midesi kasıldı. Buna dayanamazdı. Yaşadığı onca şeyden sonra kocasına hayran olan, güvenen ve itaat eden kadın rolünü bir kez daha üstlenmez, üstlenemezdi. O, yatağından başka birinin yatağına gitmek için kalktığında, canı yanmıyormuş gibi davranamazdı. Canı yanardı. Bugün hissettiklerine bakılacak olursa hem de çok yanardı.

Ama başka şansı var mıydı? Kalbi sıkıştı. Bebeği...

Kenneth ondan bir cevap beklemedi. İkinci kez ona evlenme teklif etme zahmetine girmemişti. Mary içten içe ağlıyordu. Ona seçme şansı vermiyordu ve ikisi de bunun farkındaydı. "Sör Adam ile konuşup gün doğarken Londra'ya gideceğim."

“Londra’ya mı?”

“Edward, onun iznini almadan evlenirsek çok kızar. Neyse ki yeni kral, babasından daha romantik... Sanırım acele ve sade bir tören yapmamız gerektiği konusunda onu ikna edebilirim. Acele etmemiz gerekiyor. Lent ¹ yaklaşıyor.”

Mary kendini çok çaresiz hissetti. Şimdiden onun isteklerine bakılmaksızın planlar yapıyordu.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye fısıldadı. “Neden beni seninle evlenmeye zorluyorsun? Bunu yapmak istemediğimi biliyorsun.”

“Sana söyledim. Oğlumun bir soyadı olacak.”

“Peki ya sonra? Vârisine kavuştuktan sonra ne olacak? Bu kadarı yeterli olacak mı?”

Kenneth kaskatı kesildi. “Ne demek istiyorsun?”

Mary başını dikleştirdi ve gözlerini kaçırmadan ona baktı. “Benden bunun dışında neler isteneceğini öğrenmek istiyorum.”

Kenneth gözlerini kıstı. Dudaklarının kenarındaki beyaz çizgiler, Mary’nin geriye doğru birkaç adım atmak istemesine neden oluyordu. “Eğer demek istediğin buysa, bu sözde bir evlilik olmayacak. Karımın yatağından uzak kalmayacağım.”

“Ben seni orada istemesem bile mi?”

Kenneth ona çapkın bir bakış attı ve Mary bir an için yanıldığının kanıtlanmasından korktu. “Bundan emin misin, Mary?”

Sesi kısık ve derinden geliyordu. Sersemleticiydi. Tahrik ediciydi. Mary’nin karşı koymasını zorlaştırıyordu. Kalbi sıkıştı. Bundan hiç emin değildi. Kenneth’ın kendisine bakışı bile midenin kasılıp teninin alev almasına yetiyordu.

Ama aldatılmasına izin veremezdi. “Yani benden çocuklarını dünyaya getirmemi bekleyeceksin. Başka?”

¹ Lent: Paskalya’nın kutlanmasından önceki kutsal cumartesi. —çn.

Belli ki Mary'nin soğuk ve gerçekçi ses tonu Kenneth'in hoşuna gitmemişti. Onu omzundan tutup kendine bakmaya zorladı. "Lanet olsun, neden böyle davranıyorsun?"

Kalbi acıdı. Çünkü artık aptal bir kız değildi. Çünkü kendisini korumasının tek yolu yanılsamalara ve gerçekdışı hayallere kapılmamaktı. Bu evliliğe, ilk evliliğindeki gibi -körlemesine ve aptalca romantik hayaller kurarak- başlamayacaktı. Bu gereklilikten doğan anlaşmalı bir evlilikti, bir işbirliğiydi. Mary öyle davranacaktı. "Sadece benden neler bekleneceğini öğrenmek istiyorum. Daha önce hiçbir evliliğe zorlanmamıştım."

Belli ki Kenneth bu alaydan hoşlanmamıştı. Yumruklarını sıktı. "Lanet olsun, görevlerini yerine getir ve sadık ol. Tüm evliliklerde olduğu gibi."

Sadakat. Okunu nasıl da hedef almadan kolayca atmıştı. "Aynısı senden de bekleniyor olacak mı?"

Mary bunun da bir alay olmasını planlıyordu ama Kenneth'in kendisine bakışını görünce fazla ileri gittiğini düşündü. "Öyle olmasını ister misin?"

Utancını keskin bir kahkahayla gizledi. Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi. "Daha önce seni iş üstünde gördüğümü unutuyorsun. Daha önce de evlendim. Soylular arasındaki anlaşmalı evliliklerin nasıl olduğunu biliyorum. Ben senin oynaşmalarına göz yumacağım ve çocuklarını dünyaya getirme görevim sona erdiğinde, sen de aynısını yapacaksın. Sadece, görevimi yerine getirince karşılığında ne alacağımı merak ettim."

Kenneth dudaklarını sıktı. Gözlerindeki tehlikeli ışıltı çeliği andırıyordu. "Benim soyadıma ve korumama sahip olup kralın bana geri vereceği toprakların tamamının hanımı olacaksın. Doğurduğun çocuk bir gün Sutherland Kontu olacak." Ona doğru yaklaştı. Çenesinin sert hatlarında sakalının gölgesini vardı. Bu sakal tenine sürttüğünde nasıl hissettiğini hatırlıyor-

du. "Ve seni her yatağıma aldığımda boşalacaksın. Alacağın şey bu, leydim." Bu kaba sözler Mary'nin irkilmesine neden oldu. Bedeninde dolanan farkındalığı yok saydı. "Ama şunu unutma. Daha önce ne yaşadın bilmiyorum ama ben asla göz yummam."

Mary ne demek istediğini anlayınca kızardı. Sadakat tek yönlü olacaktı. Kenneth ondan sadık olmasını bekliyordu ama bunun karşılığında herhangi bir söz vermiyordu.

Gözlerini aç, dedi Mary kendi kendine. Yanılsama yok.

Kalbini sertleştirmeye çalıştı. Bu bir işbirliğiydi. Başka bir şey değildi. Kenneth bunu açıkça dile getirmişti. Mary de bunu unutmaya iyi ederdi. "Oğlumun koruyuculuğu ve evliliği de senin sorumluluğunda, değil mi?"

Kenneth bir an için bunu hiç düşünmemiş gibi kaşlarını çatı. "Evet."

Eşi olarak, Atholl Kontu'nu kontrolü altına alacak olması doğaldı. Sadakati artık farklı bir krala olabilirdi ama Mary ile evlenince elde edeceği güç ve etki aynıydı. Mary, Sör John'a cazip gelen şeyin de bu olabileceğini biliyordu.

Sör John. Dudağını ısırды. Bundan hiç hoşlanmayacaktı. Ama yapabileceği bir şey yoktu. Sadece anlayış göstermesini umut edebilirdi.

Mary kapana sıkıştığını biliyordu. Seçme şansı yoktu. Kalbini sertleştirecek, Sör Kenneth'in sözüne sadık kalmasını bekleyecekti. "Beni ve çocuklarımı koruyacak mısın?"

Kenneth ona dikkatli bir bakış attı. "Evet."

"Ve bana danışmadan bizi tehlikeye atacak bir şey yapmayacaksın."

Kenneth'in ifadesi değişti ve yüzü aniden hareketsiz kaldı. Bir an için Mary, gözlerinde bir ışıltı gördüğünü düşündü ama sonra bunun öfke olabileceğine karar verdi. "Savaşta'yız, Mary. Ama söz veriyorum, sizi korumak için elimden geleni yapacağım."

"Bu yetmez. Bizi etkileyecek kararları bize sormadan almayacağına dair söz vermeni istiyorum. Bir daha asla ilki gibi bir evlilik yapmayacağım."

Kenneth dudaklarını sıktı. Mary onun köşeye kıştırılmaktan hoşlanmadığını anlayabiliyordu. Hem de hiç hoşlanmıyordu. Mary de bundan hoşlanmazdı. Kenneth onu kendisiyle evlenmeye zorlayarak bunu yapmıştı.

"Elimden geleni yapacağım," dedi.

Birbirlerine bir süre baktılar. Mary anlatmak istediği başka bir şey olduğunu anlasa da gerçekleri söylediğinin farkındaydı. Ona güvenmekten başka ne yapabilirdi ki? Sadece bu güveni Atholl'dan daha fazla hak ediyor olması için dua edebilirdi. Mary'nin ve çocuklarının hayatı Kenneth'in ellerindeydi. Mary başını salladı. Bu kadarı yeterdi. "O zaman Londra'dan dönmeni bekleyeceğim."

Mary arkasını döndü. Kenneth bir an için bir şey söyleyecekmiş gibi tereddüt etti ama sonra kapıya doğru ilerledi. Kapıyı arkasından kapatacağı ki Mary onu durdurdu. "Sör Kenneth."

Omzundan arkaya doğru döndü. "Evet, leydim?"

Birbirlerine baktılar. *Dikkatli ol.* "İyi yolculuklar," diye fısıldadı.

Kenneth'in dudağında çocuksu bir gülümseme belirdi ve başını salladı.

Mary'nin kalbinde beliren heyecan nefesini kesti. Kenneth kendisine böyle baktığında masallara, genç kızların hayallerini gerçek kılan yakışıklı ve kahraman şövalyelere bir kez daha inanmak istiyordu.

Yüce Tanrım, Mary kendini nasıl koruyacaktı?

Ne yapacaktı?

Her zamanki gibi sadece elinden geleni yapacaktı. Kapı Kenneth'in arkasından hafifçe kapandığında Mary sandalyesine çöktü ve yüzünü elleriyle kapatıp ağladı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Coldingham Manastır Kilisesi, Berwickshire

Kenneth bir hafta sonra, Coldingham Manastırı'nın mihrap yerindeki kemerin altında, Sör Adam ve İskoçya'dan yeni dönen St. Andrews Piskoposu'nun yanında durmuş, gelinini bekliyordu.

Londra yolculuğu beklediğinden daha kolay olmuştu. Bunun büyük ölçüde yanında duran adamlardan birinin sayesinde olduğunu biliyordu. Sör Adam, önce Cornwall ile ardından da Percy ile olan iletişimini kolaylaştırmış, Kenneth'in Berwick'ten ayrılmasını sağlamış ve sonrasında da Kral Edward'a birlikte gitmeyi önermişti.

Eski arkadaşı sayesinde hem evlenmek için izin almış hem de sürpriz evlilik kararlarını duyurmak için bir hikâyesi olmuştu. İskoçya'da tesadüf bir karşılaşma, gizli bir nişan ve Kenneth'in taraf değiştirmesine neden olacak kadar güçlü bir aşk... İronik olan evliliklerinin sadece çocuklarını meşru kılmayıp Kenneth'in İngiltere'de olmasını da destekleyecek olmasıydı.

Eğer hikâyeleri doğruysa zaten evli sayılırlardı. Evlilik sözü vermiş nişanlılar birlikte olduklarında evlenmiş sayılıyorlardı. Ancak kilise gizli evliliklere sıcak bakmadığından sade de olsa bir tören yapacaklardı. Evlilik ilanı için zamanları olmadığından kralın adına Durham Piskoposu –Coldingham Manastırı'ndan

sorumluydu ve İngiltere'de tutulduğu sırada İskoç St. Andrews Piskoposu'nun görevlerini yerine getirmişti- onlara bu ilan olmadan da evlenme izni vermişti. Mary'yi ve kısa süre önce gerçekleştirdikleri yolculuğu düşünen Sör Adam, töreni Lamberton'ın yönetmesini istemişti. Kenneth, iyi kalpli piskoposun hâlâ Bruce'un müttefiki olduğunu düşündüğü için bunu kısa süre içinde İskoçya'dakilere de duyurması gerektiğini düşündü. Bu, gerçekleştirmek için çok da sabırsızlanmadığı bir görevdi.

Yolculuğun daha başarılı olmasını sağlayacak tek şey, Kenneth'in görevine yardımcı olacak herhangi bir bilgiye ulaşması olurdu. Sör Adam ile adamlarının dikkatli gözlerine rağmen kralın odasına bir gece girmiş olsa da eline pek değerli bir şey geçmemişti. Kenneth o zamana kadar zaten bilinen bilgileri doğrulamaktan öteye gidememişti: İngilizler, Berwick'te toplanıyordu ve kral da ilkbaharda oraya gidecekti. Kenneth'in o ana kadar elde ettiği tek şey yaralı bir kol ile birkaç dakika içinde sahip olacağı bir eşti. İkisi de kralı ya da muhafız arkadaşlarını yetenekleriyle etkilemesine yardımcı olacak şeyler değildi. Takımda olabilirdi ama başarısını kanıtlayana kadar kendini bir çaylak gibi hissedecekti.

Keşişlerden biri leydinin ulaştığını haber vermek için piskoposa yaklaştığında, Sör Adam onu yanına çekti. "Bunu yapmak istediğinden emin misin? Eğer aklında soru işaretleri varsa..."

"Yok," dedi Kenneth katı bir şekilde. Bu doğrudu. Mary'ye, çocuğunu kendisinden saklamaya çalıştığı için hâlâ çok kızgındı ve ona bir ders vermeye kararlıydı ama artık daha mantıklı düşünüyordu. Teklifini kabul etmesi için savurduğu tehditten pişman olmuştu. Kontrolünü kaybetmişti ama işlerin böyle bir hal almamasını dilerdi. Çocuğunu ondan almazdı -sonuçta bir canavar değildi- fakat o anda tek düşünebildiği ona bu fikri kabul ettirmektir. Önemi olan tek şey buydu. Bu çok saçmaydı. Kiminle evlendiği -kabul edilebilir biri olduğu sürece- Kenneth

için önemli olmamalıydı. Bu evliliğin bebek için olduğunu düşünmek istiyordu ama sebebin sadece bu olmadığını biliyordu. Bir yanı onunla evlenmek *istiyordu*.

Nedenini bilmiyordu. Mary ona daha önce hiçbir kadının yaşatmadığı kadar çok sorun yaşatmıştı ve ona meydan okumak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Kenneth'in önceliklerine uymuyordu. Yani, arzulu olmasının dışında...

Önündeki güzel düğün gecesini düşünerek ekledi, "Ne yaptığımı biliyorum."

Karşısındaki adamın yüzünde aynı şeyi bir kez daha görünce durdu. Kendisinden yaşça büyük olan şövalye onlar için çok büyük bir sorumluluğun altına girmişti ve Kenneth ona minnet duysa da bunun nedeninden şüphelenmeye başlıyordu. Bunları yapmasının nedeni adamın Kenneth ya da zamanında Atholl ile arkadaş olması değil, Mary'ye karşı duygularıydı.

"Kadın zaten yeterince sorun yaşadı. Anne babasını, erkek ve kız kardeşlerini -ikizi de dahil- kaybetti." Kenneth onun bir ikizi olduğunu bilmiyordu. "Çok küçük yaşta oğlu elinden alındı ve sonra da Atholl..." Sör Adam'ın sesi, doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyormuşçasına kısıldı. "Atholl, onu isyanına bulaştırmadan önce de kalbini çok kez kırdı. Mary, hapse atılmaya ne kadar yaklaştığını bilmiyor."

Kenneth içinde huzursuz edici bir sızı hissetti. Bunun nedeni Mary'nin eşini sevmesi miydi yoksa aynı şeyleri yapmayı planladığı için duyduğu suçluluk muydu bilmiyordu. Belki ikisi de olabilirdi. Mary'nin ona verdirdiği söz anlamsızdı. Buraya neden geldiği konusunda ona yalan söylemek zorunda olmaktan pişmanlık duyuyordu ama bunu ona itiraf etmek istese bile -ki istemiyordu- bir şeylerin yolunda gitmemesi ihtimaline karşı Mary'nin bunları bilmemesi daha güvenliydi.

O gece kütüphanede kendini Kenneth'a vererek seçimini yapmıştı. İkisi de bunun sonuçlarına katlanmalıydı.

Bruce'un bu evliliğe nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Evlilik, kesinlikle Kenneth'ın görevini karıştıracaktı ve kralın Mary'nin tehlikede olmasını istemeyeceğinden emindi ama aynı zamanda Mary'nin oğlunu taraf değiştirmek konusunda ikna etmeyi kabul etmesinin, Bruce'u çok heyecanlandıracağını da biliyordu çünkü böylece genç kont yeniden İskoç flaması altında olurdu. Eski eşinin 'sevgili' kız kardeşinin Kenneth tarafından ayartılmasını ve onun çocuğunu taşıdığını yok sayacak kadar çok heyecanlanmasını umuyordu.

Onu güdüleyen sadece kırılan gururu değil, aynı zamanda göreviydi. Zamanı geldiğinde Mary'nin de kendisiyle gitmek isteyeceğinden şüphesi yoktu. Hem de çok isteyecekti. Ama Mary zor bir kadındı. Normalde kadınlar Kenneth'a kendi rızalarıyla gelirdi. Kenneth, onların peşinden gitme konusunda pek fazla deneyime sahip değildi. Daha önce hiçbir kadını elde etmeye çalışmamıştı ama bu ne kadar zor olabilirdi ki?

Mary ona karşı sandığı kadar ilgisiz değildi. *İyi yolculuklar.* Ayrılırken söyledikleri Kenneth'ı şaşırtmıştı. Onun için endişeleniyordu. Evet, belki de çok zor olmazdı.

Her nedense Atholl konusu onu rahatsız ediyordu. Bir kez daha -bu kez eş olarak- ikinci sırada geliyordu. Ama bu, onun hakkında daha fazla bilgi edinmesi için bir fırsattı. "Ne oldu?"

Sör Adam yine tereddüt etti. Belli ki Atholl'a olan sadakati sözlerini dikkatle tartmasına neden oluyordu. "Evlendiklerinde Mary henüz küçük bir kızdı ve Atholl... erkekliğinin zirvesindeydi. Saraydaki en iyi şövalyelerden biriydi. Yakışıklı ve etkileyiciydi. Herkes onu severdi. Genç eşi de dahil. Ama o, kılıcını zafer için kaldırmakla ve saraydaki kadınların yarısının eteğini indirmekle meşgul olduğundan genç bir kızın duygularıyla uğraşacak

zaman bulamadı. 'Bir çocukla' -Mary'yi öyle adlandırıyordu- yatağa girmeyi hoş bulmasa da görevini yaptı. Daha sonra da onun büyüdüğünü düşündüğünü sanmıyorum. Saraydaki kadınlardan istediğini seçiyor ve bunu eşinden saklama gereği duymuyordu. Mary'nin gerçekleri öğrendiği andaki yüz ifadesini asla unutmayacağım." Yaşı ilerlemiş adamın gözlerinde, Kenneth'in merhamet duymasına neden olan dalgın bir bakış belirdi. Ama sonra Sör Adam döndü ve ona sert bir bakış attı. "Umarım sen daha dikkatli olursun."

Kenneth bunları sorduğuna neredeyse pişman olarak bakışlarını ondan uzaklaştırdı. Olan biteni anlamak istiyordu ve hedefine ulaşmıştı. *Çapkın*. Artık Mary'nin aşağılamalarının ve temkinli oluşunun nedenini anlıyordu.

Ama bu, kendini sonsuza kadar tek bir kadına bağlayacağı anlamına gelmiyordu. O anda kaşlarını çatmamış olsa buna gülebilirdi. Marlı Mary, beş aydan beri düşüncelerini -ve lanet olsun ki rüyalarını- o zamana kadarki kadınların hepsinden daha çok meşgul ediyordu ama bu, çok uzun sürmeyecekti.

Yine de Kenneth tamamen hissiz bir pislik değildi. Çoğunlukla. Gizli ilişkilerini göz önüne sermemek için çabalayacaktı. "Olurum."

Cevabının Sör Adam'ı memnun etmediğini görebiliyordu. Başka bir şey daha söylemek istiyormuş gibiydi ama o sırada Mary manastıra girdi ve tüm gözler ona döndü.

Kenneth nefes almayı unuttu. Birkaç dakika önce göğüs kafesini daraltan yanma daha da arttı. Mary... çok güzel görünüyordu. Çok güzel bir canlıydı. Bu dünyadan değilmiş gibiydi. Güneş ışığı saçına vurup altın gibi parlamasına neden oluyor, etrafına bir ışıltı yayıyordu. Elbisesi mavinin soluk ama ışıltılı bir tonuydu. Gümüş renginde görünüyordu. Kennetha doğru uzanan uzun koridorda attığı her adımla ışıldıyordu.

Kenneth, David'in hemen yanında yürüdüğünü sonradan fark etti. Tek görebildiği şey, kendisine dikkatli bir şekilde bakan iri ve mavi gözleriyle süt beyazı teniydi. Zihninde Mary'yi o kadar büyütmişti ki aslında ne kadar minyon olduğunu unutmuştu. Katedrali andıran yüksek duvarlı bu devasa kilisede Mary çok küçük ve kırılgan görünüyordu.

Lanet olsun Mary korkuyordu. Ve Kenneth ona ne kadar kızsarsa kızsın bu hiç hoşuna gitmiyordu. Koridorda ilerledi ve aralarındaki mesafeyi birkaç iri adımla kapattı. Elini uzatıp onun parmaklarını tuttu. "Leydim."

Bu hareket Mary'nin gözlerinin biraz da açılmasına neden oldu ama bir anlık tereddüdün ardından küçük parmaklarını onun eline bıraktı. Tanrım, çok yumuşak ve soğuklardı. Parmaklarını koluna geçirdi ve koridorun geri kalanını Sör Adam ile piskoposun beklediği yere kadar onunla birlikte yürüdü.

Eşini elde etmeye çalışmanın zannettiği kadar zor olmayacağından şüphe ediyordu.

Mary zorla evleniyor olsa da çok gergindi. Kral Edward kızacak mıydı? Bunu kabul edecek miydi? *Kenneth* için endişelenmiyordu.

En azından kendi kendine öyle olduğunu söylüyordu. Ama bir önceki gece Sör Kenneth ile manastırda buluşması için bir not aldığı ve sonra da kilisenin mihrabında onu gördüğünde...

Kalbinde hissettiği kıpırtı bambaşka bir şey söylüyordu.

Kenneth çok iri ve güçlü görünüyordu. Çok yakışıklıydı. Birkaç dakika sonra eşi olması mümkün değilmiş gibiydi.

Mary ne yapacaktı? Onu her gördüğünde kalbinde yoğunlaşan bu duygulara nasıl engel olacaktı?

Gözlerini ne kadar açarsa açsın, kalbinin her zaman kör olacağından şüphe etti.

Kenneth'in nezaketi durumu daha da zorlaştırdı. Elini uzatmak için –onu rahatlatmak için– Mary'ye yaklaştığında neredeyse Atholl gibi ilgisiz olmasını dileyecekti. Onunla savaşmak, nezaketle savaşmaktan daha kolay olurdu.

Ama girdiği kuvvetli kol, tören boyunca onun için bir can yeleği gibiydi. Onu etkisi altına almakla tehdit eden bir sisin içinde tutunabileceği sağlam bir şey... Gözlerini açsa da bu yolda gidebilirdi ve içinde kasılan sinirler bunun pek önemi olmadığını gösteriyordu.

Mary bunu yine yapıyordu. Hayatını bir adamın ellerine bırakıyordu. İçgüdüleri ona engel olmak için haykırıyordu ama ne yapabilirdi ki?

Her şey çok hızlı gelişmişti. Bir bakıyordu kralın kabul ettiği –Edward, Mary'ye ait olan ve Atholl'un ihaneti yüzünden alıkoyduğu Kent'teki bazı toprakları geri vermeyi kabul etmişti– anlaşmanın şartlarını tartışıyorlardı, bir bakıyordu kilisede, insanların önünde yemin formalitesini yerine getiriyorlardı. Gerçi etrafta buna itiraz edebilecek keşişler dışında kimse yoktu. Sonrasında da basit bir öpücükle yeminlerini mühürlüyorlardı.

Bunun basit bir öpüşme olması lazımdı ama Kenneth'in dudakları dudaklarına değdiği anda, Mary'nin kanına hızla yayılan arzu pek de basit değildi. Hatta buna şehvetli bile denebilirdi. Kenneth da bunu hissetmiş olmalıydı. Parmakları Mary'nin çenesinde biraz uzun süre kaldı ve onu okşadı.

Kenneth sonunda başını kaldırdığında, gözleri yumuşak güneş ışığında buluştu. Dünyada yalnız olabilirlerdi. Mary'nin çevresindeki her şey yok olmuş gibiydi, aralarında geçen şeye bir isim veremiyordu ama bunun çok özel olduğunun farkındaydı.

Hâlâ sersemliği süren –bu kez sebep öpüşmeleri idi– Mary, düğünün bittiğini fark edince şaşırdı. Dul bir kadın olduğu için yeminlerin edilmesinden sonra rahibin duası ya da müzikler ol-

mayacaktı. İçinde bulundukları durum nedeniyle kutlama için yemek de verilmeyecekti.

Mary bu sayede bir eş oldu ve doğum 'erken' gerçekleşecek olsa da çocukları meşrulaştı.

Sör Adam'ın sönük kutlamasını ve piskoposun daha istekli tebriklerini kabul ettikten sonra oğluna döndü. Düğün telaşından kendinden daha çok etkilenen biri varsa o da oğlu Davey olmuştu. Ona doğruları söylerken çok utandı. Ama bunu yapmalıydı. Dudağını ısırdı.

"Bunun senin için sürpriz olduğunu biliyorum," dedi. "Umarım hayal kırıklığına uğramamışsındır."

Davey'nin Sör John ile evleneceğini sandığını -öyle olmasını umduğunu- biliyordu ama oğlunun ifadesinden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Düşüncelerini saklama konusundaki sıra dışı yeteneğini nasıl edindiğini düşünürken yüreği acıdı. Oğlunun çalınan çocukluğu için Atholl'a, savaşa ve kaderlerine lanet etti.

"Bu senin hayatın, anne. Umarım Sör Kenneth seni mutlu eder."

Mutlu olmayı beklemesi fazla olurdu. Mary, perişan olmayı kabul edebilirdi. "Senin de mutlu olmanı istiyorum." Bu düşünce Davey'yi şaşırtmış gibiydi. Annesi bir kez daha kendini suçlu hissetti. Uzanıp oğlunun elini tuttu ve ciddi bir şekilde, "Sen, hayatımın önemli bir parçasısın. Birlikte olamadığımız zamanlarda bile hep öyle oldu. Seni düşünmeden tek bir günüm geçmedi," dedi.

Çocuk ona baktı ve bir an için çok ciddi olan ifadesi aralandı. Mary, kendi özlemine benzer bir özlem gördü. Oğluyla zannettiğinden daha fazla benziyor olmaları içini acıttı. İkisi de yeni ufuklara yelken açıyordu ve birbirlerine nasıl ulaşmaları gerektiğini bilmiyorlardı.

“Ben de seni düşündüm.”

Mary’nin gözlerine sıcak yaşlar birikti ve oğlunun kendisine verdiği hediye karşısında gülümsedi.

Sör Kenneth –artık kocasıydı– Sör Adam ve piskoposla konuşuyordu ama o sırada Mary’ye döndü. “Hazırsan yola çıkmamız lazım.”

Mary boğazındaki düğümü yutkundu. Nereye gittiğini bile bilmiyor olduğu gerçeği birden içini ürpertti. Kenneth onu istediği yere götürebilirdi ve Mary’nin bu konuda söz hakkı yoktu.

Kenneth’in sezgileri onu bir kez daha şaşırttı. “Korkarım hemen kaleye dönmeliyim. Bana eşlik edersin diye düşündüm ama başka bir ayarlama yapmamı istersen...”

“Hayır,” dedi Mary. “Kale olabilir.” Kenneth’in kendisini başka bir yere göndermesinden korkmuştu. Elinden geldiğince uzun bir süre Davey’nin yanında olmak istiyordu.

“Pekâlâ. Eşyalarının odama taşınması için talimat vereceğim. Sör Adam zarıflık edip odasını bize verdi.”

Mary’nin rengi attı. Yüce Tanrım, aynı odayı paylaşacaklardı! Mary bunu neden düşünmemişti? Birden, gönderilme fikri kulağına çok da kötü gelmemeye başladı. Oğluna baktı. Davey ile birlikte olma fikri, kocasıyla aynı odayı paylaşma korkusuyla savaşıyordu.

Karımın yatağından uzak kalmayacağım...

Birden önlerindeki gece çok uzun geldi. İlk evliliğinin aksine, bu kez ne beklemesi gerektiğini biliyordu. Hatta ne beklemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Karnının alt tarafında bir kasılma hissetti. *Bu kez varsayımda bulunmuyordu, bu kez... tam bir aptaldı!*

“Leydim?” Kenneth elini bir kez daha uzattı ve Mary’nin aklındaki mücadelenin kaynağını bildiğini belli edercesine kaşını kaldırdı.

Mary, Davey'ye son bir çaresiz bakış daha atıp göğüs kafesinde giderek yükselen bir kaygı dalgasını bastırdı ve elini ona uzattı. Elini saran ılıklik, tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. En azından bir süreliğine. Ama güneş ufka doğru yaklaşp gün geceye döndüğünde kaygısı on kat artmış olarak geri döndü. Düşünebildiği tek şey gecenin yaklaştığıydı.

Mary kulenin penceresinden bahçeye baktı ama meşalelerin zorlukla aydınlattığı karanlık bahçede pek bir şey göremiyordu. Yeni eşinin yanına gelmesini beklerken hissettiği kaygı, hava karardıkça dağılmaya başladı. Çok geç olmuştu. Kenneth'in gelip gelmeyeceğini merak etmeye başladı.

Onu erken saatlerde büyük bir bölük adamla birlikte giderken görmüştü ama henüz dönmemişti. Tabii ki Mary onu beklemiyordu. Kulenin penceresinden her zaman dışarı bakardı.

Gerçi genellikle bunu gecenin bir yarısı yapmazdı.

Yardımcılarını saatler önce göndermişti. Gece yarısı yaklaşmış olmalıydı. Bir şey mi olmuştu? Kenneth kararını mı değiştirmişti?

Elini karnında gezdirip avucunu çıkıntının üzerine yerleştirdi. Çok irileşmemişti ama kesinlikle Kenneth'in geçen sefer gördüğünden farklıydı. Çok mu kilo almıştı? Belki de Kenneth hamile bir kadınla yatma fikrini beğenmemişti.

O ana kadar dış görünüşüne hiç kafa yormamıştı. Kenneth onu artık çekici bulmuyorsa ne olacaktı?

Tabii ki bundan memnun olacaktı. Ona karşı eş olarak görevlerini yerine getirmemek kendini -ve kalbini- güvenli bir mesafede tutmasına yardım edecekti. Ama hissettiği şey rahatlatma değildi. Göğüs kafesindeki boşluk daha çok hayal kırıklığını andırıyordu.

Evlenmişlerdi ve Kenneth ona kendisini yatağında istediğini söylemişti. Arzularını kontrol etmek çok zor olacaktı. O yüzden

kendini tutkuya teslim etti. Kenneth ne demişti... Boşal. O kaba sözleri hatırlayınca yanakları alev aldı. Mary de kabaliğe ayak uydurduğu sürece –tutkuya kendini bıraktığı müddetçe– kalbi güvende olacaktı.

Her zamanki gibi içinde bulunduğu durumu en doğru şekilde yönetmeliydi. Başka ne yapabilirdi ki?

Derin bir iç çekerek nakışını bıraktığı sandalyeye doğru gitti. Yatak sağ tarafındaydı ama elinden geldiğince onu yok saydı. Odasına yerleştikten sonra kaleye bomba gibi düşen evlilik haberinin yarattığı bazı soruları cevaplayıp bazılarından kaçarak geçirdiği uzun günün sonunda, uyumaya çalışsa da bunu başaramayacağından emindi. Bir şeyler üretebilirdi. Bebek için yaptığı kumaş şapka bitmek üzereydi. Bu küçük parçaya saatlerini vermişti. O zamana kadar yaptığı en ince işlerden biri olmuştu.

Gözlüğünü alıp burnunun üzerine yerleştirdi ve çalışmaya başladı. Kapı aniden açıldığında saatin kaç olduğunu farkında değildi.

Şaşırdı ve yüreği ağzına geldi. Eşikte duran kocasıydı. Belli ki gelmeye karar vermişti.

Kenneth içeri girerken Mary'nin tüm bedeni ısındı. Farkındalık, gerginlik ve olacakları düşünmek karmaşık bir halde iç içe geçmişti. Kenneth'in orada olmaya hakkı olsa da girişi bir baskını andırıyordu. Küçük odayı kaplamış, sadece varlığıyla bile ortama hâkim olmuştu. Fiziksel olarak bu kadar korkutucuyken Mary'nin ondan hiç ürkmemesi tuhaftı. Aşırı iri kasları, saf bir gücün kılıç uçları gibiydi. Arenada dövüşmek için dünyaya gelmiş bir adamı andırıyordu. Eski zamanlardaki gladyatörler gibi. Bu şiddetli ve ilkel erkeksiliğinin yanında zorlukla bastırıldığı bir yangın vardı. Ama Mary'nin midesiyle kalbinin kıpırtısına, teninin ürpermesine neden olan şey korku değildi.

Kenneth hiç çaba harcamasa da yakışıklıydı. Koyu renk saçları nemliydi ve yüzüne gevşek dalgalar halinde yayılmıştı. Belli ki banyo yapmıştı. Ama tıraş olmamıştı. Son derece sert ve erkeksi olan çenesini sakalının gölgesi çevreliyordu. Mary'nin daha önce üzerinde gördüğü zırhı çıkarmış, sade bir gömlek ile pantolonun üzerine pelerin almıştı.

Ona bakmak Mary'nin kalbini acıttı. Keşke yakışıklı yüzlere karşı tepkisiz kalabilecek türde bir kadın olsaydı. O zaman her şey daha kolay olurdu.

"Hâlâ uyanık mısın? Şimdiye kadar uyumuş olursun diye düşünmüştüm."

"Ben de tam uyuyacaktım," diye yalan söyledi Mary. "Neredeydin?"

Atholl gittiği yerler konusunda Mary'nin sorular sormasından hep nefret etmişti ama Kenneth rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Percy ile birlikte Kelso Manastırına kadar gittik. Bölgede asilerin olduğuna dair raporlar vardı. Gerçekten de gelmişler ama biz ulaşana kadar çoktan gitmişlerdi."

"Bu kadar kısa süre içinde dönmüş olmana şaşırdım. Kelso çok uzakta."

"Adamların çoğu kaldı ama ben dönmek için sabırsızlanıyordum."

Gülümsemesi, Mary'nin ürpermesine neden oldu. Aniden iki şeyin farkına vardı: Yalnız kalmışlardı ve artık evliydi.

Şaşırtıcı olsa da Kenneth konuyu uzatmadı. Bir sürahi şarabın olduğu masaya doğru gitti ve Mary'nin karşısına bir sandalye çekti. Mary, adamın kaslı bacaklarının önüne doğru uzandığını görmezden gelmeye çalıştı, ancak Yüce Tanrım, siyah deri, baldırındaki güçlü kaslara ikinci bir deri gibi oturmuştu! Yorgun görünüyordu – Mary gözünün altındaki siyah halkalardan ve dudaklarının çevresindeki çizgilerden bunu anlayabiliyordu – ama belli ki acelesi yoktu.

Mary soluna, aralarındaki küçük şömineye baktı ama şöminenin ateşinde bir artış yoktu. Yanan Kenneth'ti. Ya da kendisi de olabilir. Yoksa ikisi birden miydi? Keşke kalbindeki ve midesindeki kıpırtı dursaydı. Hiçbir şey düşünemiyordu.

Sessizlik uzadıkça daha çok gerildiğinden, "Etrafta özgürce gezinmene bu kadar kolay izin vermelerine şaşırdım," dedi.

Kenneth'in dudağının bir kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Peşimdeki bekçi köpeklerini fark ettin, değil mi? Evet, artık biraz daha rahatlar. Evliliğimiz buna yaradı. Percy sadakattimden artık neredeyse emin."

"Sör Adam, kralın hikâyemizi beğendiğinden bahsetti. Bir kadın için taraf değiştireceğini düşünüyorlarsa, seni çok iyi tanımıyorlardır."

Kenneth tek kaşını kaldırdı. "Sen tanıyor musun?"

Birbirlerine baktılar. Mary onu tanımıyordu. Sadece varsayımlarda bulunuyordu. Böylece ondan uzak kalmak daha kolay oluyordu.

"Aslında bunun daha çok David'in koruyuculuğuyla ilgisi olduğunu düşünüyorum. Bu konuda bir fırsatı neden tehlikeye atayım ki? Görüyorsun ki İngiltere'de olmak benim çıkarıma."

Mary beklenmedik bir hayal kırıklığı yaşadı. "Senin için önemli olan şey bu mu?"

"Hepimiz yapmak zorunda olduğumuz şeyi yaparız, Mary. Seni İngiltere'de tutan şey de bu değil mi? Burada olmak senin için de David için de daha mantıklı. Yoksa Bruce'a mı karşısın?"

"Tabii ki hayır," dedi Mary hiç düşünmeden. Sonra da sözlerinin kulağa ne kadar haince gelmiş olabileceğini tahmin edip ekledi, "Robert ablamın eşiydi ve ağabeyim de onun kız kardeşiyle evlendi. Ona karşı büyük bir şefkat besliyorum."

Kenneth bir süre ona baktı ama sonra konuyu değiştirdi. "Bebek için, değil mi?" diye sordu içeri girdiği anda Mary'nin kucağına düşen şapkayı işaret ederek.

Mary gözlüğünün hâlâ burnunun üzerinde olduğunu geç de olsa fark edip hemen çıkardı. Başını salladı.

"Görebilir miyim?"

Mary şapkayı ona uzatıp Usta Bureford'u bile gururlandıracak bir dikkatle incelemesini beklerken şaşırtıcı şekilde heyecanlandı. "Mükemmel," dedi Kenneth sonunda.

Mary kendi kendine fazla sevinmemesi gerektiğini söylese de içini kaplayan mutluluk ve gurura engel olamadı.

"Teşekkürler," diyebilirdi kendi tepkisinden utanarak.

"Bunları gerçekten satıyor musun?"

Mary kendisini onaylamayacağını düşünerek kasıldı. "Evet." Bunu yapmaya devam edecekti. Ama Kenneth'in buna nasıl tepki vereceğini bilmediğinden şimdilik bu fikri kendine saklamaya karar verdi.

"Çok etkilendim. Senin için zor olmalı."

Empati mi? Kenneth'tan bekleyeceği -ve isteyeceği- son şey buydu. Bu kadar etkilenmesi ve mantıklı düşünememesi çok kötüydü. Ondan bu kadar hoşlanmak istemiyordu. "Zordu. Ama bu çok uzun zaman önceydi. Artık o zamanları hatırlamak istemiyorum."

Kenneth, Mary'nin geçmişıyle ilgili konulara bir duvar çektiğini fark ettiyse de belli etmedi. Şapkayı ona geri verdi. "Belki bir gün benim için de bir şeyler dikersin?"

Mary irkildi. Kalbine bir yumruk yemiş gibi hissetti. Kenneth yumruk atmış olsa bile onu daha fazla şaşırtamazdı. Atholl'a özel yaptığı pelerin için harcadığı sayısız saati acıyla hatırladı. Pelerini ona verdiğinde adam göz ucuyla bakıp bir kenara atmış-

tı. Mary tüm sevgisini o kumaşa aktarmıştı ve Atholl onu hiçbir anlamı yokmuş gibi reddetmişti. Onun için hiçbir anlamı yoktu.

Kenneth ondan kendisi için bir şeyler yapmasını mı istiyordu? Mary ilk kez iki adam arasındaki benzerlikleri değil farklılıkları görüyordu. Gerçi bir yanı bunu fark etmemesini diliyordu.

“Belki,” diyebildi kaçamak bir yanıt vererek.

Kenneth onu bardağının kenarından izlerken, damarına bastığını anlayıp bunun nedenini anlamaya çalıştı.

Mary onunla göz göze gelmek zorunda kalmamak için işine geri döndü ama bakışlarının ağırlığı iğneyi sık sık eline batırmasına neden oldu.

Sessizlik uzadıkça Mary’nin kalp atışları da hızlanıyor gibiydi. Elleri nemlendi. Boğazı kurudu. Midesindeki kasılma geri döndü. Kalbindeki kıpırtı ise hâlâ devam ediyordu.

Kenneth da son derece gergin görünüyordu. Bardağını doldurmak için kalktı ve viskiyle ilgili bir şeyler mırıldandı. Mary göz ucuyla baktığında bardağı kafasına dikip masaya çarptığını gördü.

Kenneth, “Tüm gece bunu mu yapacak mısın?” dedi sonunda dayanamayarak.

Mary ne demek istediğini anlayıp nakışı yavaşça kenara bıraktı. Tanrım, Kenneth gergindi! Kendine ait kadın hayranları olan bu kibirli ve kendinden emin savaşçının gergin olması anlaşılır gibi değildi. Bu çok etkileyici ve sevimliydi. Mary onu tanımlamak için bu iki kelimeyi kullanabileceğini hiç tahmin etmezdi.

“İstersen şimdi de bırakabilirim.”

Kenneth’in tavrı birden değişti. Küfür edip ellerini hâlâ nemli olan saçlarında gezdirdi. “Lanet olsun, özür dilerim.” Mary’ye göğüs kafesine sertçe inen o çocuksu gülümsemelerinden biriyle baktı. “Bunu daha önce hiç yapmadım.” Mary kaşını kaldırınca Kenneth güldü. “Düğün gecesi,” diyerek açıkladı.

Mary bunu yaşamıştı ama yaşadıkları bu geceye hiç benzemiyordu. O zamanlar korkaktı, olacaklardan habersizdi ve kendisinden büyük eşine hayran olan küçük bir kızdı. Öyle utangaç ve korkaktı ki ona tek bir kelime bile etmemişti. Hatırladığı tek şey hayal kırıklığı, acı ve utançtı.

Artık kocasından sadece birkaç yaş küçük olan, geçmişte yaralı olsa da daha güçlü bir kadındı. Daha cesurdu. Daha mantıklıydı. Kahraman diye bir şey olmadığını öğrenmişti ve yakışıklı şövalyelere hayran değildi. Hâlâ korkuyor olabilirdi ama bunun nedeni olabilecek tahmin ediyor olmasıydı. Bunu ne kadar çok istediğini bilmesiydi. Kenneth'ı ne kadar çok istediğini bilmesi... Kenneth'ın onunla son birkaç dakikadır ettiği sohbet, Atholl'un bütün evlilikleri boyunca ettiği sohbetten daha uzundu.

“Sanırım diğer geceler gibi olacak,” dedi Mary neşesini gizlemeye çalışarak. “Ama istersen bekleyebiliriz...”

Bu söylememesi gereken bir şeydi. Ya da belki de söylemesi gereken şey de olabilirdi. Kenneth odayı üç büyük adımla geçip onu sandalyesinden kaldırdı. Kollarını ona sardı. “Hiç şansın yok, sevgili eşim. Bu kadar kolay kurtulamazsın.”

Kurtulmak. Kenneth onu kollarına aldığı anda ve o güzel ılık tütün bedenini sardığında, Mary ne istemesi gerektiğini biliyordu. Kesinlikle biliyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kenneth gün boyu olacakları hayal etmişti. Odaya girdiğinde onu yakalayıp yatağa atmaya ve kendini kaybetmeye hazırды.

Bir kadınla birlikte olmayalı...

Ne kadar çok zaman olduğunu düşünmek istemiyordu. Dunstaffnage'deki o geceden beri başka bir kadınla birlikte olmuş muydu? Bunu hatırlayamıyordu. *Yalancı*.

Başta kızgındı ve lanet olsun ki çok meşguldü. Muhafızların arasına girebilmeye odaklanmıştı.

Önüne fırsatlar çıkmıştı ama bu fırsatları değerlendirmek istememişti. Kolay fırsatların peşinden bile gitmezken Mary için sarf ettiği çabayı açıklamak zordu.

Uçkuru çok uzun zamandır kadınlardan uzak olsa ve Mary'ye attığı tek bir bakış bile canını yaksa da ağırdan almaya çalıştı. Elde etmeye çalış, tahrik et, Mary'yi rahatlat...

Bunların hiçbirinin onu germesine gerek yoktu. *Germek mi?* Lanet olsun, daha önce hiçbir kadın için gerilmemişti. Hiçbir kadın için. Genç ve deneyimsiz olduğu zamanlarda bile.

Ama daha önce birlikte olduğu kadınların hiçbirisi karısı değildi. Bir şeylerin yolunda gitmesi için hiç bu kadar çok özen göstermemişti. Bunun mükemmel olmasını istiyordu.

Onu kollarına aldığı anda gerginliği yok oldu. Ayakları yeniden yere bastı. Daha fazla düşünmek yoktu. Konuşmak yoktu. İçgüdülerinin harekete geçmesini sağlamalıydı.

“Kurtulmaya çalışmıyordum,” diye fısıldadı Mary.

“Öyle mi?” Kenneth’in eli, Mary’nin sırtından aşağı doğru ağır ağır hareket etti. Bu temas üzerine ürpermesi Kenneth’in hoşuna gitti.

Mary başını iki yana salladı.

O kadar sevimli görünüyordu ki Kenneth onu öpmek istedi. İnleyerek dudaklarını dudaklarının üzerine kapattı. Açlık, içinde bir girdap gibi yükseliyordu ama kendini yavaş olmaya zorladı. Dudaklarının balı andıran lezzetini nazik dokunuşlarla tattı. Kadının dudaklarının, kendi dudakları üzerinde kusursuz ve tahrik edici bir şekilde dans etmesine izin verdi.

Lanet olsun, tadı çok güzeldi. Dilini, dudaklarının arasına daha çok itti. Tıpkı onunla birlikte olurken yapmak istediği gibi. Kenneth onu kendine daha çok yaklaştırmak için kollarıyla sıkıştırdı ama o sırada karnının çıkıntısı durmasına neden oldu.

Kahretsin, nasıl olurdu da bebeği düşünmezdi?

Başını kaldırdı. “Belki de bu iyi bir fikir değildir.”

Mary’nin ifadesi bir anda değişti. Yumuşak bakışları yerini solgun ve üzgün bakışlara bıraktı. Kenneth’in tam olarak anlamlandıramadığı bir şey vardı. Kırılgan görünüyor gibiydi.

Mary bakışlarını yere indirip uzaklaşmaya çalıştı. “Tabii ki. Ben kendimi her gün gördüğüm için değişmiş olduğumun farkında değilim.”

Kenneth kaşlarını çatı. Mary ne diyordu böyle? Bunu daha önce hiç düşünmediği için ne demek istediğini anlaması biraz zaman aldı. Uzaklaşmasına izin vermeden onu yakaladı. “Değişmişsin. Öncekinden de güzelsin.”

“Hiç de bile,” dedi kadın alaycı bir şekilde.

Kenneth güldü. “Ben senin de öyle olmasını istediğini sanıyordum.” Mary bunu inkâr etmedi. “Çok zayıftın. İnan bana tatlım yeni kıvrımların güzelliğine güzellik katmış. Ayrıca sana olan isteğimi katladığından da emin olabilirsin. İstersen bunu kendin hisset.” Mary’nin yanaklarının pembeleştiğini görmek hoşuna gitmişti ama ne yazık ki Mary bu teklifi kabul etmedi. “Kaygım bebekle ilgili. Bu ona... Onu incitecek bir şey yapmak...”

Mary’nin yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi. “Bebeğe zarar gelmez. Kilise bundan hoşlanmayabilir ama bir erkeğin hamileliğin sonlarına kadar eşiyle aynı yatağı paylaşması gayet normal bir durum.”

“Bundan emin misin?”

Mary başını salladı. Bu kadarı yeterliydi. Kenneth onu kollarına alıp –daha doğrusu sağlam olan tek kolu da yeterli olduğu için tek koluna alıp– yatağa götürdü.

Onu yatak örtüsünün üzerine nazikçe bırakıp botlarını, peletrinini ve gömleğini çıkarmaya başladı. Beline kadar çıplak kalınca dönüp Mary’nin kendisine kaygılı bir ifadeyle baktığını gördü.

“Sorun ne?”

Mary kaygılı gözlerle baktı. “Kolun. Çok acıyor mu? O gün Davey için yaptıklarına teşekkür edemedim.” Ürperdi. “Orada olmasaydın...”

Kenneth yatağın kenarına oturup ona doğru eğildi ve bu düşüncenin devamını getirmesine engel olmak için parmağını dudaklarına götürdü. “Bunları düşünme. Sorun değil.” Kolunu kaldırdı. Hâlâ zor hareket ediyordu ve biraz ağrıyordu ama şaşırtıcı derecede güçlüydü. Kız kardeşi sayesinde. “Yara hızla iyileşiyor. Kısa süre sonra savaş meydanındaki yerime dönebileceğim.”

Bu, çok kısa bir süre değildi.

“Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı.”

Bu masum teklif, Kenneth'in kanının ısınmasına neden oldu. Mary'nin yapabileceği pek çok şey düşünebiliyordu. Ama bunları sonraya saklayacaktı.

Mary önündeki yatakta uzanmıştı. Altın rengi saçları başının altındaki yastığa dökülmüştü. Üzerindeki ince gecelik dolgun hatlarını örtüyordu ve hemen üzerindeki kadife sabahlık orta yerinden hafifçe bağlanmıştı. En altta ufacık ayakları görünüyordu. Bu kadarı bile Kenneth için yeterliydi. Derin bir nefes aldı ve göğüslerinin dolgun kıvrımlarında parmağını gezdirdi.

Mary'nin de derin bir nefes aldığını duydu ve yüzüne baktığında tüm bedenine yayılan arzu dalgasını hissetti. Dudakları aralanmış, gözleri bulanıklaşmıştı. Yanakları pembeydi. Bu, Kenneth'in gördüğü en erotik sahnelerden biriydi.

Tek bir dokunuşla Mary'nin tutkusunu canlandırabiliyordu ve onun tutkusu da en az Kenneth'inki kadar ateşli ve sertti.

Arzu damarlarında dolanıyordu. Kalbi deli gibi atıyor, erkekliği kabarıp zonklayarak pantolonunu zorluyordu. Mary'nin küçük eliyle erkekliğini eline almasını istiyordu. Dudaklarının ıslaklığıyla onu emmesini istiyordu. Ama en çok, Mary aralarındaki bu bağı inkâr etmekten vazgeçene kadar ona sahip olmak istiyordu.

“Yapabileceğin bir şey var,” dedi zorlukla. Gözlerindeki sıcaklık ne demek istediğini yeterince açıklıyordu.

Mary şok olmuş gibi baktı. “Borcumu bedenimle ödememi mi istiyorsunuz, lordum?”

Kenneth hiç de pişman olmadan gülümsedi. “Evet. Ve ağır bir bedel ödemeni istiyorum. Şimdi başlayarak.” Parmağıyla meme ucunu buldu ve sertleşmesini sağlayana kadar çevresinde küçük daireler çizdi. Sabahlığı ve geceliği parçalayıp meme ucunu ağzına götürmemek için kendini zor tutuyordu. Mary'nin göğüsleri inanılmazdı. Çok diri ve dolgundu.

Ama bu sefer sadece arzular olmayacaktı. Çok zorlansa da gelinini tahrik edecekti. Onun kendisine yalvarmasını istiyordu.

Mary hareket edemedi. Bedenindeki tüm sinirler alev almıştı ve Kenneth'in parmaklarının altında gerilmişti. Yüce Tanrım, Kenneth ona ne yapıyordu böyle? İşler hiç de planladığı gibi gitmiyordu. Hızlı ve tutkulu bir birleşme olacağını sanmıştı. Karanlıkta olmayı tercih ederdi. Bu kadar samimi olmamalıydı. Konuşma, alay, ağır ve telaşsız tahrikler olmamalıydı.

Mary'yi aynı bir örümcek gibi tehlikeli ağına çekiyordu. Genç kadın duyguların kafa karıştırıcı olduğu bir yere doğru gittiğini hissedebiliyordu. Orada hissetmek istemediği duygulara karşı korumasız ve kırılgan olacaktı.

Toparlanması lazımdı. Gözlerini açıp kalbini sertleştirmeliydi. Sadece tutku. Şefkat yok. Arzu, samimiyet yok.

Ama Kenneth hakkında daha çok şey öğrendikçe ona karşı koymak daha zor oluyordu. Kenneth sadece onu tek gecelik bir birliktelikle kendinden geçiren yakışıklı ve şeytani bir pislik değildi. Hâlâ kendinden emin ve kibirliydi. Hâlâ ayaklarına serilecek bir sürü kadın vardı ama o cesur maskesinin altında kibar, düşünceli ve kimi zaman şaşırtıcı şekilde sevimli olan biri daha vardı. Adamın sert ve aşılmaz maskesine bakıldığında bunun anlaşılması mümkün değildi ama Mary anlayabiliyordu.

Keşke Mary'ye bu şekilde bakmasaydı. Keşke ona bu şekilde dokunmasaydı. Marifetli tek bir parmağıyla bile Mary'nin bedenini üzerindeki kontrolünü mahvetmişti.

"Bunu sevdin mi, tatlım?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

Mary hayır demek istiyordu. Bunun gerekenden daha uzun sürmesini istemiyordu ama göğüsleri çok ağırlaşmıştı. Meme uçları zonkluyordu ve daha fazlası için kıvranıyordu.

Ona karşı koymak için çok çabalıyordu ama sonunda içinde biriken hisleri daha fazla saklayamadı. Huzursuz ve sabırsız bir

his yeniden tüm bedenine yayıldı. Hafif bir çığlık atıp Kenneth'in ellerinin altında kıvrandı. "Lütfen."

Sonunda Kenneth göğsünü avucuna alıp meme ucunu iki parmağının arasında sıkıştırdı. Mary, geçen sefer Kenneth'in dudaklarının sıcaklığını elbisesinin üzerinde hissettiğini hatırlıyordu...

Bir çığlık daha attı. Bacaklarının arası giderek ısınıyordu.

Kenneth'in yavaş tahrikleri sona erdi. Dudaklarını inleyerek onun dudaklarına götürdü ve göğsünü Mary'nin istediği kadar büyük bir coşkuyla avuçlayıp okşadı.

İnanılmaz göğsüyle Mary'nin üzerine çıplak ve ılık bir halde eğilmişti. Mary, hiç düşünmeden, içgüdüsel olarak ellerini uzatıp göğsüne koydu. Bu temas, tüm bedenine şaşırtıcı bir sıcaklığın yayılmasına neden oldu. Kenneth'in teni çok pürüzsüzdü. Hemen altındaki mermeri andıran kaslara bakılacak olursa bu çok saçmaydı. Mary'nin elleri geniş omuzlarında ve sırtında dolaştığı sırada tüm kasları gerilip alev aldı.

Her geçen saniye Kenneth'in öpücüğü daha tutkulu ve daha gergin bir hal alıyordu. Mary'nin dudaklarının arasına doğru ilerleyen dili sert ve şehvetliydi.

Mary, Kenneth'in kasıklarına yasladığı sert erkekliğinin baskısını hissedebiliyordu. Eliyle Mary'nin sabahlığını ittiğini hissetti.

Evet, diye düşündü. İsteddiği şey tam da buydu. Telaşlı ve coşkulu. Ateşli ve tutkulu.

Ona cesaret vermek için inledi. Elleri sırtından aşağı doğru inip belinde durdu ve onu istekli bir şekilde kendine çekti.

Ama Kenneth, Mary'den daha kontrollüydü. Mary, pantolonunu gevşetip kendi elbisesini kaldırarak içine gireceğini sandığı anda Kenneth sert bir homurtuyla geri çekildi. "Bu kadar çabuk olmaz, ufaklık. Önümüzde koca bir gece var ve ben bu gecenin her bir dakikasını kullanmak istiyorum."

Kenneth, Mary'nin gözlerinde korkuyu andıran bir şey belir-
diğini gördü.

"Bu buna... gerek var mı?" Bakışlarını kıstı ve telaşlı bir şe-
kilde açıkladı. "Sadece uzun bir gün geçirdim. Senin için de öyle
olduğundan eminim. Çok yorgunum."

Yorgun mu? Birkaç saniye önce kollarında kıvranan ve bede-
ni patlamaya hazır bir barut fiçisini andıran Mary mi söylüyordu
bunları?

Kenneth bunun ne anlama geldiğini merak ederek dudakla-
rını sıktı. Belli ki Mary kendisinden tek bir şey istiyordu. Ama
evlilikleri süresince yatakta ne yapılacağına onun karar verme-
sine izin vermeye niyeti yoktu. Mary, meydan okumalara karşı
koyamayan bir adama farkında olmadan meydan okumuştı.

Kenneth rahatsızlığını umursamaz bir gülümsemenin ardına
gizledi. "Tabii ki, anlıyorum. Ne kadar hızlı ya da yavaş istersen
öyle yaparız."

Mary şüpheli bir şekilde kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Bunun devam etmesini istemesini sağlayacaktı.

Mary ona dikkatli bir bakış attı.

Akıllı kız.

Hiçbir açıklama yapmadan Mary'nin belindeki kuşağı gev-
şetmeye başladı. Mary elini tuttu. "N-ne ya-yapıyorsun?" diye
kekeledi.

"Tüm bu kıyafetler üzerindeyken bunu yapamayız."

Mary'nin gözleri bir kez daha irileşti ve sabahlığına kendisini
korumasını istermiş gibi sıkıca sarıldı. "Ben kıyafetlerimi sevi-
yorum."

Kenneth omuzlarını silkti. "Nasıl istersen. Geceliğin kalsın
ama sabahlığı çıkar." Ona alaycı bir gülüsemeye baktı. "Araya
girmezse işler daha çabuk ilerler."

Mary onun bir şeyler yapmaya çalıştığını anlayınca gözlerini kıstı. Ancak şaşırtıcı şekilde bir kereliğine de olsa kendisinden istenileni yaptı. Doğrulup kuşağını çözdü ve sabahlığı omuzlarından indirip yatağın ucundaki sandığın üzerine attı.

Kenneth derin bir nefes aldı ve bir an için vücudundaki acı ve-
recek kadar ince kumaştan görünenlerle kafası karıştı. Göğüsleri
kumaşın altına sıkışmıştı. Belli ki elbise üzerine dikildikten son-
ra büyümüşlerdi. Kenneth'in hatırladığı avuç dolusu göğüsler, iki
dolgun ve yuvarlak şeftali büyüklüğünü almıştı. İncileri andıran
meme uçları kumaşın altında gergin ve belirgindi.

Kendi erkekliğinin de aynı durumda olduğunu fark etti.

Bakışlarını sert bir şekilde uzaklaştırıp acılı bir şekilde inledi.
Lanet olsun, dikkati dağılmıştı. Ama küçük karısı ona karşı bir
savaş açmıştı ve Kenneth kazanmak için ne yapması gerekiyorsa
yapacaktı.

Ayağa kalkıp pantolonunun iplerini çözmeye başladı.
Erkekliğinin kabarıklığına bakılırsa bu çok da kolay değildi.

Mary çığlığı andıran tız bir ses çıkardı. "Ne yapıyorsun?"

Kenneth sonunda pantolonunu açıp gülümsedi. "Ben çıplak
uyurum."

"Ö-öyle mi?"

"Her gece."

Mary ona baktı. Mary'nin kaşlarını çatması, Kenneth'in pla-
nını anladığını gösteriyordu. Ama Mary bir şey söyleyemedi
pantolonunu indirdi.

Genç kadın boğulacakmış gibi bir ses çıkarınca Kenneth gül-
memek için kendini zor tuttu. Bacaklarını çıkarıp pantolonu bir
kenara attı. Bir zamanlar resimlerde gördüğü Yunan heykelleri
gibi çıplak kalan Kenneth, Mary'nin karşısında gururla durdu.
Mary bu bedene doycaktı.

Yatağa bir bakış attı ve hareketlerinin beklenen etkiyi yaptığını görünce memnun oldu. Mary ona bedeninin her santimetresini hafızasına kazımak istiyormuş gibi bakıyordu.

Ancak genç kadın, Kenneth'ın sandığından daha inatçıydı. Gözleri Kenneth'ın gözlerine döndü. Dudaklarını yaladı. "Mumları söndürsek olur mu? Sanırım çok utanıyorum."

Kenneth dudaklarını sıktı. Küçük cadı! Aslında tutkulu küçük bedeninde tek bir utangaç damarı yoktu. Kenneth tam buna itiraz edecekken, "Karanlıkta hareket etmekte zorlanmazsan," diye ekledi Mary.

Kenneth az kalsın boğulacaktı. Kenneth ve zorlanmak mı? Tanrım, Mary erkekliğinin boyutunu fark etmemiş miydi? Ama Kenneth kendisine meydan okuduğunu fark edip dişlerini sıktı. Tek bir kelime bile etmeden konsoldaki şamdana gidip mumları söndürdü. Komodinin üzerindeki şamdani da söndürdü.

Oda bir an için karardı ama Kenneth'ın gözleri karanlığa adapte olduğunda şöminedeki kömürden gelen aydınlığı fark etti.

Bu, Kenneth'ın ihtiyacı olandan daha fazlasıydı. Gözleri, yatağındaki kadına ilişti. Ona yırtıcı bir bakış attı. "Başka talimatın yoksa başlayalım mı?"

Mary hata yaptığını biliyordu. Kenneth her nasılsa, onun ne yapmak istediğini anlamıştı. Daha da kötüsü bunu bir meydan okuma olarak algılayıp bir tür rekabete çevirmişti.

Kenneth'ın yatağa doğru yaklaştığını ayak seslerinden anlayan Mary'nin kalbi deli gibi atıyordu. Ne yazık ki içerisi yeterince karanlık değildi ve Mary onu oldukça net görebiliyordu.

İnanılmazdı. Bu kadar erkeksi olan bir adam nasıl olurdu da böyle güzel görünebilirdi? Kenneth çok güzel görünüyordu. Bedeni bir heykeli andırıyordu. Devasa ve kusursuz şekillendirilmiş bir heykeli... Nereye bakması gerektiğine karar vermesi zordu. Geniş omuzlarından, kaslı kollarına, çizgi çizgi kaslarla dolu

şekilli göğsünden kalın ve güçlü baldırlarına... Bir de diğer tarafı vardı. Benzersiz erkeksi kısmını fark etmemesi lazımdı ama fazlasıyla ve hiç de masum olmayan bir merakla onu incelemişti. Kalın erkekliği ve erkekliğinin dolgun başı, Kenneth'in göbek deliğine kadar yükseliyordu. Mary bu sert ve kırmızı çıkıntıya dokunmak için can atıyordu. Onu ellerinde hissetmek istiyordu.

Kenneth yatakta yanına uzandığında ağırlığıyla yatağı salladı. Bir an için karanlıkta öylece uzandı. Mary fazlaca uyarılmıştı ve onun acı verecek kadar farkındaydı ancak bu durum sadece gerginliğini artırıyordu.

Kenneth bu kadar ateşli olmak zorunda mıydı? Bedeninden bir sıcaklık yayılıyor gibiydi ve Mary'nin teni de alev alıp huzursuzlanıyordu... Sanki teni bedenine yetmiyor gibiydi.

Kenneth çıplak.

Bunu düşünmemeye çalış.

Ama bunu düşünmeden edemiyordu. Sıcak teninin kendisine değmesinin nasıl bir şey olacağını düşünüp duruyordu.

Kenneth ona işkence ediyordu ve bunun farkındaydı.

"Hâlâ yorgun musun, Mary?"

Alçak herif. "Biraz," dedi Mary inatçı bir tavırla. Bedeni onun kendisine dokunması için yalvarıyordu. Hafifçe kıpırdandı.

"Yatak rahat değil mi?" diye sordu Kenneth masum bir ses tonuyla.

"Yatak iyi," dedi Mary aniden.

"Kıpırdandığını fark ettim de..."

"Kıpırdanmadım!"

Kenneth yan tarafına döndü ve parmağını Mary'nin tüm bedeninde şeytanca gezdirmeye başladı. Mary acıyla -evet, acıyla- adamın elinin tüm baskısını hissediyordu. Daha önce hiç olmadığı kadar çok uyarılmıştı.

“Başka söyleyeceğin bir şey var mı, Mary? Yoksa ilerlememe izin verecek misin?”

Kenneth her nedense Mary’de mücadele etme isteği uyandırıyor. Onun kendisine hükmetmesine izin vermeyecekti. Başını dikleştirdi. “Şu anda aklıma bir şey gelmiyor ama gelirse söylerim.”

“Gelirse söylermiş,” diye mırıldandı Kenneth sinirlenerek.

Mary, sıkıntı çeken tek kişinin kendisi olmadığını fark etmekten memnun olarak gülümsedi. “Ne oldu?” diye sordu masum bir tavırla.

Kenneth’in cevabı bir öpücük oldu. Son derece yavaş, yetenekli ve derin bir öpücük... Mary’nin ayak parmaklarına kadar hissettiği bir öpücük. Uzuvarını ağırlaştırıp kemiklerinin güçsüz düşmesine neden olan bir öpücük. Tüm kalbiyle onu istemesine neden olan bir öpücük. Kenneth onu tahrik ediyordu ve Mary bir şeyler yapmazsa kendini kaybedeceğini biliyordu. Şimdiden kendini kaybetmek üzereydi. Kontrolü eline almak için bir yol bulmalıydı.

Kenneth yan dönmüş, kadının üzerine doğru uzanmıştı. Mary, erkekliğinin karnına değdiğini hissedebiliyordu. Onun kendi kendini avuçladığı ana dair manzara zihninde canlandı. Zaten ona dokunmak istiyordu ve bu manzara aklına gelince iyice çekici bir ihtimale dönüştü.

Eğer Kenneth kendisini bu şekilde tatmin ediyorsa Mary’nin de aynısını yapmasından hoşlanır mıydı?

Mary teorisini test etmek için elini Kenneth’in göğsünden aşağı doğru indirerek karnındaki sert kaslara uzandı.

Kenneth kaskatı olup onu öpmeyi kestiğinde ve karın kasları kasıldığında genç kadın doğru yolda olduğunu anladı. Mary’nin eli, erkekliğinin dolgun ucuyla buluştuğunda Kenneth derin bir iç çekti. “Ne yapıyorsun?”

Mary eliyle onu kavradığında Kenneth inledi. İlgüdüsel olarak kendini ona doğru daha çok itti. Mary onu hissettiğinde çok şaşırdı. Teni çok sıcaktı, çeliğin üzerinde kadife kadar ince bir eldiven varmış gibiydi.

“Bunun gayet açık olduğunu sanıyorum,” dedi. “Sana dokunmak istiyorum.” Karanlıkta gözlerine baktı. Elini Kenneth’ın yaptığı gibi yavaşça hareket ettirmeye başladı. Kenneth bu zevke daha fazla dayanamıyormuşçasına gözlerini kapatarak bir kez daha inledi. “Umarım bir sakıncası yoktur?”

“Ah Tanrım,” dedi Kenneth dudaklarını Mary’nin dudaklarına kapatıp ona ulaşması gereken ritmi göstererek. “Tanrım, bu çok güzel... Bunu hayal etmişim.”

“Öyle mi?”

Ama Kenneth konuşamıyormuş gibiydi. Mary içinde yükselen zevki görebiliyordu. Yüzünün kasıldığını, dakikalar uzağında olan boşalmaya çok yaklaştığını... Kenneth, Mary’nin elinin içinde zonkluyordu.

Kadının geceliğini ucundan kaldırdı ve elini altına doğru itti. Kenneth parmaklarını bacaklarının arasına sürttüğünde Mary’nin aldığı zevk, elini hareket ettirmeyi unutmasına neden oldu.

Kenneth parmağını itti. Artık oyun yoktu. Onu okşayıp parmağını içine iterek kendisi için hazır hale getirmeye çalıştı.

Mary nefes alış verişlerinin hızlandığını hissediyordu. Bedeni kasılıyordu. Kenneth elini çekip yan döndüğünde ve kendini Mary’nin bacaklarının arasına yerleştirdiğinde Mary kazandığını biliyordu.

Arzu. Mary aralarındaki arzuyu hissediyordu. Kenneth ona duyduğu arzuyla kendinden geçmişti. Tıpkı Mary’nin kendinden geçtiği gibi.

Şah... mat.

Kenneth onu durdurması gerektiğini biliyordu ama yumuşak ve küçük elinin kendisini sarıp okşaması, karşı koyamayacağı kadar güzel bir şeydi.

Tek düşünebildiği içine girmekti. Boşalmayı o kadar çok istiyordu ki canı yanıyordu.

Ama Kenneth üzerine eğilip gözlerinin içine baktığında uçurumdan yuvarlanmak üzere olduğunu biliyordu.

Eğer Mary onu kontrol etmenin ne kadar kolay olduğunu anlarsa, Kenneth kadının aralarına diktiği duvarı asla yıkamazdı.

Bu yüzden ona kendi saldırısıyla karşılık verdi. Mary onun ne yapmak istediğini anlayamadan Kenneth onu aşağı doğru çekip bacaklarının arasına yerleştirdi.

“Sen ne...”

Dudaklarını onun üzerine kapattı.

“Ah!”

Mary sıçradı ve Kenneth da fırsattan yararlanıp kalçasının yumuşak kıvrımlarının altına elini sokarak onu sabitledi. Onu bir kez daha öpüp çenesini bacak arasına sürttü ve dilini içine doğru uzun ve ağır hareketlerle itti. Mary'nin tadı çok güzeldi, öyle yumuşak ve ipeksiydi ki Kenneth ona doyamıyordu. Genç adam dudaklarını ve dilini kullanarak adeta onunla sevişiyordu. Mary'nin sırtı kasılıyor, bu şeytani öpücüğü karşılamak için kalçası yukarı kalkıyordu.

Zorlukla nefes alıyordu. Çıkardığı küçük inilti her Kenneth'ın kulaklarında çınlıyordu. Onun boşalmasını sağlayabileceğini biliyordu ama bilerek acı içinde kıvrınmasını bekliyordu.

Kenneth başını kaldırıp ona baktı. Karnının belirsiz çıkıntısı, göğüs kafesinin tuhaf bir hisle dolmasına neden oldu. Konuşurken sesi tuhaf bir şekilde sertti. “Bana bak, Mary.”

Mary'nin gözleri yumuşak ve dalgındı. Bakışları arzudan öylesine yoğunlaşmıştı ki Kenneth'in kasıkları gerildi. Ona bakarak dilini sürttüğünde kadın ürperdi. Mary ona aitti. Kenneth başını kaldırdı ve ona istediği zevki verdi. Onu kendinden geçirdi.

Mary hayatında kimseye kendini bu kadar yakın hissetmemişti. Kenneth kendisini böyle öperken gözlerinin içine bakmak...

Daha önce kimseyle bu tür bir yakınlık yaşayabileceğini sanmazdı.

Kenneth sonunda onun istediği şekilde boşalmasını sağladığında Mary çok yorgundu ve savaşı gerektiğini unutmuştu.

Vücudundaki son zevk kasılması da sona erdiğinde Kenneth içine girdi. Onu tamamladı. Onun bir parçası oldu.

Mary'ye sahip oluşunun son hamlesinde yüzüne bakmasını istedi. En azından Mary kendi kendine öyle olduğunu söylüyordu. Yoksa gözlerini ondan uzaklaştıramıyor değildi.

Kenneth başta içine yavaşça girdi. Ama sonrasında mücadele ikisi için de zorlaştı. İçine bir kez girdi. Bir kez daha... Sonra tüm bedeni kasılıp boşalırken titredi.

Bittiğinde ikisi de konuşamayacak kadar yorgunlardı. Kenneth yan tarafa döndü ve onu kendisine doğru çekti. Mary tuhaf bir şekilde buna karşı koymadı.

Savaş kazanılmıştı. Ama kim tarafından?

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mary yüzündeki güneş ışığının ılıkılığı ve burnundaki çiçek kokusuyla uyandı. Güneşin altındaki bir kedi gibi gerindi. Bu kadar iyi hissetmek günah olmalıydı. Gözlerini açınca kokunun kaynağını fark etti. Yan tarafındaki yastıkta küçük bir lavanta dalı vardı. Burnuna götürüp çiçeği koklayarak gülümsedi.

Hediyenin kaynağının odanın karşısındaki lavabonun başında, elindeki tıraş bıçağıyla kendisini izlediğini fark edince tek kaşını kaldırdı. “Bu sefer de çiçekler mi?”

İlk sabah Kenneth ona ılık bir banyoyla sürpriz yapmıştı. İkinci gün sevimli bir kurdeleyle: Mary bunun kendi nakışlarından biri olduğunu ona söylememişti. Üçüncü gün Mary’nin bir gün önce bahsettiği şekerli çöreklerden bir yığın getirmişti. Ve bugün de çiçekler...

Geceleri sergilediği karşı konulması güç tutku yetmezmiş gibi bir de gün içindeki kurlarıyla baş etmesi gerekiyordu. Bunun onun için sadece bir müsabaka olduğunu ve ilgisinin çok uzun sürmeyeceğini bilse de keyif alıp etkilenmekten kendini alıkoyamıyordu. Kabul etmek istemediği kadar çok etkileniyordu. Daha önce hiç bu kadar romantik bir tavırla karşılaşmamıştı ama aklındaki soru işaretlerini yok sayamazdı. Bu tavırlar onu yanıltabilirdi ama önden planlandıkları kesindi.

“Sevdin mi?” dedi Kenneth kaşlarını çatarak. “En çok pembe gülleri sevdiğini biliyorum ama yakın zamandaki taraf değişikliğim düşünülecek olursa, bu çok da mantıklı olmazdı.”

“Bence de.” Buchan Kontesi Isabella MacDuff, kafese konulmak üzere götürülürken pelerinine pembe bir gül iliştirdikten sonra bu çiçek, Bruce sempatizanlarının isyan sembolü haline gelmişti. Mary farkında olmadan ürperip bu görüntüyü zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Kendisinin de böyle bir kadere ne kadar yaklaştığının farkındaydı. Ama tüm bunlar artık geride kalmıştı. “Mükemmeler,” dedi küçük buketi bir kez daha koklayarak. “Bunları sen toplamadın, değil mi?”

Kenneth o sırada çenesine –son derece sert ve erkeksi çenesine– sürttüğü jiletini indirip yüzünü buruşturdu. “Keşke ben toplayaydım. Bunları bulması için yaverimi gönderdim. Çenesini kapatması gerektiğini henüz öğrenememiş olan yaverimi.”

Mary gülümsemesine engel olmaya çalıştı. “Zalim itibarını yerle bir etti, değil mi?”

“Hayal bile edemeyeceğin kadar,” dedi Kenneth soğuk bir şekilde.

Mary ciddileşti. “Bunu yapmak zorunda değilsin. Biliyorsun... Yaptığın şey her neyse bunu yapmak zorunda değilsin.”

Birbirlerine baktılar. Bu, biraz uzun bir bakışma oldu. Mary’nin bakışlarını ondan uzaklaştırması giderek zorlaşıyordu.

Kenneth bu sözleri pes etmesi için bir meydan okuma olarak mı algılamıştı? Mary öyle demek istememişti.

“Evet, zorundayım,” dedi yumuşak bir ses tonuyla ve daha sakin bir şekilde devam etti, “Merak etme. Benimle alay edilmesine alışığım. Bunu kaldırabilirim.”

“Sen mi? Alay edilecek neyin var ki? Buradan bakıldığında sinir bozacak kadar kusursuz görünüyorsun.”

Kenneth'in yüzünde kendinden emin bir gülümseme belirdi. "Öyle mi? Bunu fark edip etmeyeceğinden şüpheliydim."

"Mide bulandıracak kadar demek istedim." Mary yastığı ona attı.

Kenneth yastığı havada yakalayıp yeniden Mary'ye fırlatırken gülümsüyordu.

Mary sırtüstü yattı ve Kenneth hazırlanırken tavana baktı. Her sabah yaptığı gibi onu izlemiyormuş gibi duruyordu ve Kenneth da her zamanki gibi bunun farkında değilmiş gibi davranıyordu.

Bu oyun daha ne kadar sürecekti? Hepsi buydu değil mi? Sadece bir oyundu... Ama hiç de öyle gibi değildi. Gayet gerçekçiydi.

Mary'nin duygularını kontrol ettiğini düşünmesi geceleri daha kolay oluyordu. Kendini tutkunun içinde kaybediyor, uykuya gidiyor ve bunu düşünmek zorunda kalmıyordu. Kenneth onu her koluna aldığı anda, kalbine işleyen bir şefkatle ona her dokunduğunda, içine girerken gözlerine her baktığında kendisine bunun bir anlamı olmadığını söylemek daha da zor oluyordu.

Bununla savaşmak için farklı yollar bulmaya çalışıyordu. Tutku sanatında bir ustayla rekabet eden bir çırac gibiydi. Onun dikkatini dağıtmak için daha ne kadar yol bulabilirdi? İşlerin yeniden tutkudan ibaret olmasını sağlamak için?

Gündüzleri durum çok daha kötüydü. Hava aydınlandığında bu hisleri saklayacağı bir yer yoktu.

Kenneth elini çenesine sürüp kaçırdığı bir yer olup olmadığını kontrol etti ve sonra da yüzünü nemli bir havluyla kuruttu. İş bittiğinde gelip yatağın kenarında durarak Mary'ye baktı. "Suyun soğuyor."

Mary ona sert bir bakış attı. İfadesi belirsiz olsa da Kenneth'ın kendisine güldüğünü biliyordu. "Sorun değil. Soğuk banyo da... şey, ferahlatıcı olabilir, değil mi?"

"Her sabah seni uyandırmadan banyoyu hazırlatabildiğim için seni izlemeyi hak ettiğimi düşünüyorum." Kenneth başını iki yana salladı. "Çok derin uyuyorsun."

Mary yakın zamana kadar böyle uyumazdı ama bundan bahsetmemeye karar verdi. "Utangaç olduğumu unuttun mu?"

Kenneth nedenini biliyordu. Mary utanıyordu.

"Seni görmek istiyorum, Mary. Tüm bedenini."

Mary bakışlarını uzaklaştırdı.

Kenneth yatağın kenarına oturup çenesini kendine doğru çerkerken gülüyordu. "Çok güzelsin."

"Erkekler bir şey istediklerinde hep böyle söylerler."

Kenneth kıkırdadı. "Belki de haklısındır. O zaman banyonu yalnız yap. Şimdilik. Ama benden sonsuza dek saklanamayacaksın. Yakında görüşürüz." Kenneth ayağa kalktı. "Bugün ne yapacaksın?"

Mary derin bir iç çekip onu uzun saatler boyunca göremeyeceğini düşündü...

Sustu. Yüce Tanrım, ona nasıl bu kadar çabuk alışmıştı? Gerçekten günü onu göreceği saatlere göre mi yaşıyordu?

Göğüs kafesi sıkıştı. Bu doğrudu. Kenneth gün boyunca işleriyle meşgul oluyordu. Mary kimi zaman Davey'yi izlerken onu da bahçede görüyordu. Tabii ki yemeklerde de görüşüyorlardı ama akşamları yalnız kaldıkları anda Kenneth sadece ona ait oluyordu.

Ancak aslında ona ait değildi. Gözlerini aç.

"Her zamanki şeyler," dedi Mary. "Dua ve yemek saatleri arasında diğer kadınlarla nakış yapıp kale dedikodularını dinleyecek sonra da kâtiple birlikte bazı cevaplar yazacağım. Sonra da Davey kaleden ayrılmazsa bahçede eğitimini izleyeceğim."

“Ah, ne kötü. Biraz zamanın olur sanmıştım.”

Mary irkildi ve ne kadar istekli olduğunu belli etmemiş olmayı umdu. “Zaman mı?”

“Evet, benimle at binmeye gelmek için. Sürekli aynı taş duvarlara bakmaktan sıkılıyorum.”

“Ama bu mümkün mü?” Mary kızardı. “Yani kaleden yalnız başına ayrılmana izin verdiler mi?”

Kenneth’in dudakları kıvrıldı. “Evet, sanırım Percy benim bir tehdit olmadığımı karar verdi.”

Mary buna güldü. Kenneth büyük bir tehditti.

“Ne oldu?” diye sordu adam. Gözlerinde neşe vardı.

Mary düşüncelerini belli ettiğini fark edince kaşlarını çatı.

“Ama çok meşgulsen...”

“Değilim,” diye lafını kesti Mary. Biraz fazla acele etmişti. Ama heyecanını gizleyemedi. Kafese tıkmış gibi hissediyordu. “Seninle ata binmek isterim.” Mary kaşlarını çatı. Elleri içgüdüsel olarak karnına gitti. “Ama bunu yapıp yapmamam gerektiğinden çok emin değilim.”

Kenneth onun korkularını anlamış gibiydi. “Merak etme. Tamamen güvende olacaksın. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

Bunu söylerken gözlerindeki bakış, Mary’ye ne yapmak istediğini düşündürdü. Onu tanıyor olması, bunun kendisini yenmek için bir yöntem olduğunu düşünmesine neden oldu. Zalim eşi hakkında öğrendiği bir şey varsa o da asla pes etmeyeceğiydi.

Kenneth’in aklına bir fikir gelmiyordu. Daha önce bir kadının kalbini kazanmak için bu kadar zahmete girmesine gerek kalmadığından romantik davranışlar hakkında deneyimi yoktu. İçgüdülerine güvenerek hareket ediyordu –böylesi kazara bir

şey yapmasından iyiydi- ve bu da şimdiye kadar işine yaramıştı. Mary banyoya çok sevinmişti, gerçi kendisini izlemesine izin vermeyerek Kenneth'i üzmüştü. Kurdele ve şekerli çörekler de işe yaramıştı.

Ama kadın son derece inatçıydı ve Kenneth'in yapmak istediği şey konusunda aşırı şüpheliydi. Son derece zekiydi.

Bu iş Kenneth'in sandığı kadar kolay olmayacaktı.

Gerçi Mary'nin meydan okumalarından rahatsız olmadığı bir yer olduğunu kabul etmesi lazımdı. Her gece kontrolünü sarsmak için yapacaklarını adeta merakla bekliyordu.

Ama Mary birkaç çarpışmayı kazansa da savaşı kazananın kendisi olduğunu biliyordu. Arzuları çok uzun süre bu kadar canlı kalmazdı. Zamanla kontrolünü geri kazanacaktı. Bu duruma alıştıkça ilgisinin daha öncekilerde olduğu gibi kaybolacağını biliyordu.

Kaşlarını çattı. Öyle olacak mıydı? Şu ana kadar ilgisi kesinlikle kaybolmamıştı. Aklında huzursuz edici bir düşünce vardı: Ya asla kaybolmazsa?

Tabii ki kaybolurdu. Mary'nin daha önce tanıştığı kadınlar gibi olmaması Kenneth'in hayatının -düşünce şeklinin- değişeceği anlamına gelmiyordu.

Kenneth çeşitliliği severdi. Basitliği de.

En azından eskiden öyleydi. Ama pek basit olmayan ve kolay kolay memnun edilemeyen eşiyle uğraşmak kesinlikle ilginçti.

Kapıyı açarken bu sinir bozucu düşünceyi aklından uzaklaştırmaya çalışarak kaşlarını çattı.

Onu yalnız gördüğüne sevinmişti. Kadınların bazılarının, kendisine olan ilgilerini pek saklayamaması huzurunun kaçmasına ve öfkelenmesine neden oluyordu. Onlar Mary'nin arkadaşlarıydı ve öyleymiş gibi davranmalıydılar. İlk evliliğinde yaşadığı

acıları öğrendikten sonra Mary'ye yapmak isteyeceği son şey ona Atholl'u hatırlatmaktı...

Mary'nin kapüşonlu pelerinini, eldivenlerini ve kaba botlarını gördü. "Hazır mısın?" Bir süredir hazır beklediğini fark edince sırttı.

Mary bunu başıyla onayladı ve Kenneth onu elinden tutup odadan çıkardı. Merdivenden inip bahçeye çıktılar.

Adam savaş atını getirmeye gittiği sırada Mary onu dışarıda bekledi. Kenneth sadece birkaç dakikalığına gitmişti ama bu süre Felton'ın Mary'yi bulmasına yetmişti.

Kenneth öfkesinin kabardığını hissetti. Evliliklerinin Felton'ın eşine olan ilgisini sona erdireceğini sanıyorsa yanıliyordu. Pislik adam çok öfkeliydi ama bunu gayet iyi gizliyor, zehrini Kenneth'a yöneltiyordu. Mary'ye karşı elinden geldiğince etkileyici ve kıbar bir İngiliz şövalyesi gibi davranıyordu.

Kenneth ise adamın barbar kanının her damlasını hissediyordu. Felton'ın elini karısının kolunda görünce aklından ilk geçen şey baltasına uzanmak oldu. Onu sahiplenme isteği hem çok ilkel hem de karşı konulmazdı.

Kenneth onu kıskandığını fark etti. Fazlaca ve çaresizce kıskanıyordu, bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Mademki Felton onu rahatsız etmek için o anı seçmişti. Kenneth geri çekilmeyecekti.

Mary bir şeyler hissetmiş olmalıydı ki kolunu temkinli bir şekilde çekti. Ancak o zaman Kenneth'in gözlerini kaplayan kırmızı sis dağıldı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu Felton.

Belli ki Kenneth'in tepkilerini hâlâ öfke yönetiyordu çünkü alaycı ama gerçekçi bir tavırla cevap verme isteğine karşı koyamadı. "Bruce'a bütün İngiliz sırlarını aktaracak bir not bırakma-

ya. Lanet olsun nereye gidiyormuş gibi görünüyorum? *Karımla* at binmeye gidiyorum.”

Mary'nin gözlerini kocaman açması *karım* kelimesini fazlaca vurguladığını düşünmesine neden oldu.

Felton ise gözlerini kısmıştı. “Gitmeye iznin yok...”

“Elbette var. Percy'ye sor. Gerçi bu seni ilgilendirmez.” Bunun pislik adamı sinir edeceğini bildiğinden eklemekten edemedi. “Şimdilik şampiyon sen olabilirsin ama ben senden emir almam.”

Kenneth kontluğun vârisi olduğundan ondan yüksek bir pozisyondaydı.

Felton'ın yüzü kızardı. “Şimdilik mi? Kaybetmekten yorulduğumu sanıyordum. Kaç kez yere serdim seni. Şu yaranın arkasına saklanmayı bıraktığında bir kez daha hatırlatmaktan keyif duyarım. Bakalım barbarlar sana bir şey öğretmiş mi?”

Kenneth barbarların ona neler öğrettiğini göstermeye hazır bir halde derin bir nefes aldı. Kolunda bir el hissetmese yumruğunu doğrudan Felton'ın sırttan yüzüne indirecekti.

Karısının eliydi bu.

Bu kadar küçük bir şeyin onu durdurması son derece tuhaftı. Ama eldivenin içindeki küçük elini omzunda gördüğü anda bunun çok da tuhaf olmadığını anladı.

Mary bunu nasıl yapmıştı? Kenneth kontrolünü kaybettiğinde hiçbir şey onu durduramazdı. Düşünemez, mantıklı açıklamaları duymaz, sadece tepki verirdi. Bu yüzden de öfkesini kontrol etmesi çok zordu ama Mary'nin elinin kendisine hafifçe dokunması onu durdurmuştu. Kenneth o kadar şaşkıındı ki konuşamadı.

“Eşimin eğitim alanında sizinle buluşmayı sabırsızlıkla beklediğinden eminim, Sör John. Ama tam olarak iyileşmeden karşılaşacak olursanız o zaman bedeli ağır bir zafer olur.”

Mary az önce 'bedeli ağır bir zafer' mi değmişti? Evet, öyleydi. O da Sör John'u utandırmıştı.

Şövalye kasıldı. "Tabii ki. Ben sadece demek istedim ki..."

"Ne demek istediğinizi biliyorum," dedi Mary sevimli bir tavırla. Felton ona bir süre bakıp ardından başıyla sert bir selam verdi ve kışına bir mızrak darbesi yemiş gibi uzaklaşmaya başladı.

Mary kendisine döndüğünde Kenneth'ın kanı hâlâ hızla akıyordu. "Onunla ters düşmemelisin. Sör John düşmanın olmasını istemeyeceğin bir adamdır."

Kenneth kaskatı kesildi. "Felton umurumda değil."

"Olmalı. O, Percy'nin en iyi şövalyesidir. İngiltere'nin en iyilerinden biri olduğuna dair de söylentiler var."

Kenneth hayal kırıklığına benzeyen ama çok daha sert ve acı bir şey hissetti. "Beni yenebileceğini mi düşünüyorsun?"

Mary kaşlarını çatı. Kenneth'ın sesindeki bir şeyler onu uyardıyordu. "Böyle düşünmedim. Kimin kazanacağı önemsiz. Ben sadece güçlü bir adamı düşman edinmenin makul olmayacağını düşünüyorum. Ayrıca senin incindiğini de görmek istemem."

Mary'nin cevabı Kenneth'ı kısmen rahatlattı ama yine de kendisine tam olarak güvenmemesi canını yakmıştı. "Kimin kazandığı her zaman önemlidir."

Mary ona baktı. Yüzünü incelerken belki de Kenneth'ın iste-yeceğinden daha fazlasını gördü. "Sana göre. Gidelim mi?"

Kenneth ahırdaki çocuğa atı getirmesini söyledi.

Mary çevresine bakındı. "Benim atım nerede?"

Kenneth gülümsedi. "Burada."

"Bu canavarı sürmemi bekliyor olamazsın!"

Kenneth siyah ve iri savaş atının bacağına şefkatle dokundu. "Ah, bir kuzu kadar naziktir."

Mary ona aklını yitirmiş gibi baktı.

Kenneth güldü. "Ayrıca benimle birlikte bineceksin."

Mary hemen onun niyetini anlayıp gözlerini kıstı. "Belki de endişelenmem gereken konu at değildir."

Kenneth'in daha önce de fark ettiği gibi bu kadın çok akıllıydı.

Ne yazık ki Kenneth'in at gezintisi sırasında ona sarılma planları işe yaramadı. Onu önüne yerleştirip sıkıca sarılır sarılmaz Mary uyuyakaldı.

İkisi de istekli bir şekilde kıvrananana kadar erkekliğini kalçasına hafifçe değdirmek ya da ellerini göğüslerine ve bacaklarına 'kazara' sürtmek hayalleri yıkılırken, onun göğsüne değen sırtı ve burnunun dibindeki ipeksi saçlarının çiçeksi kokusuyla yetinmek zorunda kaldı.

Şaşırtıcı şekilde bu hiç de zor olmadı. Mutluydu. Hem de çok mutluydu. Mary uyurken temkinli olmayı unutmuştu. Ona sokulan duruşunda doğal bir güven vardı. Yanağı Kenneth'in deri tuniğine sürterken yirmi altı yaşındaki bir kadın değil de bir çocuk gibiydi. Çok küçüktü. Hamile karnı onu daha da kırılgan gösterdiğinden Kenneth içinde onu korumak için şiddetli bir istek duyuyordu.

Kenneth ona bir şey olmasına izin vermeden önce yüz kez ölürdü.

Tepkisinin şiddeti onu şaşırttı. Mary ona ne yapıyordu?

Yaklaşık bir saat boyunca at üstünde güneydoğuya doğru ilerlediler. Northumberland bozkırının engebeli tepelerinde ilerliyorlardı. Sınırın her iki tarafına uzanan Cheviot Hills sıradağları araziye büyük ölçüde hâkimdi. Birkaç köy ve bir sürü tarla geçtiler ama onun dışında yollar son derece huzurluydu. Kenneth buraların güvenli olduğunu düşünmese onu zaten getirmezdi ama sınırın bu kadar yakınındayken dikkatli olmakta fayda vardı ve bu yüzden etrafa kulak kesiliyordu.

Hedeflerine yaklaştıkça kırsal bölgeler iyice ıssızlaştı. İngilizler -İskoçlar gibi- batıl inançları olan bir millettir. Etrafa dağılmış antik taşlara büyülu olduklarını düşünerek yaklaşmazlardı.

Kenneth için bu taşlar bir iletişim yöntemi idi. Buraya muhafızlar için bir mesaj bırakacaktı. Bir kontun oğlu olduğu için eğitimi vardı. En azından düğünden ve Mary ile genç kontu da yanında getirmeyi planladığından kısaca bahsetmesi için yeterli bir eğitimi vardı. Ayrıca kalede o zaman kadar bir araya gelen tüm lordlar ile şövalyelerin isimlerini ve askerlerin sayısını da yazdı. Bu çok büyük bir şey değildi belki ama yine de işe yarardı.

Kuzeye giden ilave malzemelerin olmaması ile Clifford'un sürekli gelip gitmesi onu rahatsız ediyordu ama MacKay'ın uyarılarını hatırlayarak düşüncelerini kendisine saklıyordu. Ayrıca yakın zamanda Roxburgh'a yapılan bir yolculukta Clifford'a eşlik etmek için gönüllü olduğundan bahsetmemişti. Zaten bu görevden bir şey çıkmamıştı.

Yerel halkın Duddo Taşları dediğı beş taştan oluşan daireye geldiklerinde Kenneth durdu. Hâlâ kollarında uyuyan kadına baktı ve kalbinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. Güneş ışığında parıldayan sarı saçlarına, yumuşak ve krem rengi tenine, küçük ve sivri çenesine, dolgun ve pembe dudaklarına, pembemsi yanaklarına doğru kırptığı koyu renk kirpiklerine bakınca içi titredi. Mary'nin yüz hatları da güzelliğı kadar narindi. Cesur ve göze çarpan bir yanı yoktu ama klasik ve abartısızdı. Yıllar sürececek bir güzellikti bu. Gençliğin canlılığından uzaktı. Bir erkeğin hayatının sonuna kadar bakmaktan zevk alacağı bir yüzü vardı.

Tanrım, Kenneth bir aptal gibi konuşuyordu! Bu flörtleşme ve aşktan sersemlemiş bir şövalye gibi davranma işi gerçekten de öyleymiş gibi davranmasına neden oluyordu. MacKay'ın kendisine güldüğünü duyar gibiydi.

Mary gözlerini açtı. Nerede olduğunu fark edene kadar gözlerini kırptırmasını izledi. Gülümseyip ona baktığında, Kenneth üzerine güneş ışığı vurmuş gibi hissetti. "Geldik mi?"

Kenneth da ona gülümsedi. "Evet. Gün boyu uyuyacaksın sandım."

Mary'nin yanaklarında tatlı bir pembelik belirdi. "Son zamanlarda sık sık uyukluyorum. Sanırım bunun bebekle ilgisi var."

Elini karnına götürdü. Bu, Kenneth'in daha önce de çok kez içgüdüsel olarak yaptığını fark ettiği bir hareketti. Mary hafifçe irkilip, "Ah," dedi.

"Ne oldu?" diye sordu Kenneth aniden meraklanarak. "Çocuk mu?"

Mary bunu başıyla onayladı. "Tekme atıyor." Kenneth'in şaşkın bakışı üzerine gülümseyip, "Hissetmek ister misin?" dedi.

Kenneth bundan emin değildi ama kabul etti.

Kenneth'in elini alıp karnına götürdü. Bir dakika sonra gerçekten de eline bir tekme yiyen Kenneth şaşkına döndü.

Dehşet dolu ifadesi Mary'yi güldürdü. "Sorun yok. Her şey normal. Sadece bu bebek David'den daha hareketli. Sanırım dışarı çıkmak için çok sabırsız."

Bu konular hakkında çok az şey bilmesi Kenneth'i şaşırttı. "Ne zaman olacak?"

"Sanırım İsa'nın göğe yükselişine denk gelecek."

Kenneth rahat bir nefes aldı. Mayıs sonu. O halde zamanı vardı. Çocuk doğmadan önce -onun çocuğu- Mary'nin güvenle gitmiş olmasını istiyordu. İçindeki koruma hissi daha da arttı.

"Beni nereye getirdin?"

"Kendin gör."

Mary'yi çevreyi inceleyebilmesi için attan indirdi. Mary, bir tepenin düz yamacında beş antik taşın oluşturduğu küçük daireyi görünce derin bir nefes aldı. "Druid taşları mı? Mükemmeller." Ama sonra ilerideki geniş sıradağları gördü. "Şurası sınır değil mi?"

"Evet."

Mary ürperdi. "Koruma olmadan bu kadar yaklaşmak güvenli mi?"

"Sana bir şey olmasına izin vermem, Mary. Korkmana gerek yok."

Mary ona baktı, kadının kendisine inanmadığını anlayabiliyordu ve bu, kalbine soğuk bir şey saplanmasına neden oldu. Mary'nin dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Bu sözü daha önce de duydum."

Kenneth dudaklarını sıktı ve kıskançlığına engel olmaya çalıştı. *Atholl*. "Ama benden duymadın. Ben senin ilk kocana benzemem, Mary."

Mary güneş ışığından gözlerini kırparak ona baktı. "Hayır, tabii ki..."

"Bu kadar şüpheli olmana sebep olacak ne yaptı?"

"Şüpheli mi?" diye sordu Mary sanki kendisi öyle olduğunu hiç düşünmemiş gibi. "Sanırım haklısın. *Atholl* bizi koruyacağına söz verdi ama isyana kalkıştığında bize ne olabileceğini hiç düşünmedi. Zaferi ve kahraman olmayı, eşinden ve oğlundan daha çok önemsiyordu. Evet, bizi görevleri izin verdiği ölçüde korudu. Bizi de yanında götürmesini istedim ama beni reddetti. Bunun güvenli olmayacağını söyledi. Yolunda gitmeyen bir şeyler olursa yanımıza döneceğini söyledi. Ona güvendim ama tabii ki asla geri dönmedi. Bizi Edward'ın merhametine bıraktı ve ben de onun kararlarının sonuçlarına katlanmak zorunda kaldım. Bu kararlar benden her şeyi -oğlumu, evimi, ailemi- aldı ama bu konuda asla benim söz hakkım olmadı..."

Kenneth içinde beliren hatta kalbine saplanan bir huzursuzluk hissetti. "Bu yüzden mi sana söz vermemi istedin?"

Mary ona baktı. "Evet. Kendi kendime bir erkeğin beni bir daha böyle bir duruma sokmayacağına dair söz verdim."

Ah lanet olsun. Bunun aynı şey olmadığını söyledi kendine. Kenneth onu koruyacaktı. Önemsediği şey zafer değildi. Highland Muhafızları'na katılmakta bu kadar istekli olmasının nedeni zafer kazanmak değildi. En azından sadece bu değildi. Mary'nin adına kararlar vermeyecekti. Zamanı geldiğinde Mary gitmeyi kendisi isteyecekti.

Ama tüm bu mantıklı bahaneler bile karanlık bir gölge gibi gün boyu içinde dolanan o huzursuzluğa engel olamazdı. "Gel," dedi atın sırtındaki çantayı alarak. "Sana bir sürprizim var."

Mary'nin tedbirli tavrı geri döndü. "Daha fazla sürprize ihtiyacım yok."

"Belki yoktur ama yine de hoşuna gidecek."

Haklıydı. Birkaç dakika sonra, Mary'yi taşlardan oluşan çemberin yanına götürüp üzerine oturması için yere bir pelerin serdiğinde ve eline bir buket çiçeği verdiğinde Mary, örtünün altından süzülen tarçın ve karamel kokusuyla mest oldu. "Yine mi şekerli çörek? Aşçıya bunları pişirtmeye devam edersen ahırların etrafında dolanan yaşlı kedi kadar şişmanlayacağım."

"Ben senin kıvrımlarını seviyorum."

Mary cevap vermedi çünkü şeker kaplamalı çıtır çöreği yemekle meşguldü. Çıkardığı sesler ve yüzündeki mutlu ifade Kenneth'in kasıklarına kadar işledi.

Tanrım. Pantolonunu düzeltti. Bir kadın ancak çıplakken ya da altındayken böyle görünmeliydi.

Mary ona baktığında kendisini izlediğini fark etti. "Sen istemiyor musun?"

Kenneth başını iki yana salladı. "Seni izlemeyi tercih ediyorum." Kenneth uzanıp parmağını Mary'nin üst dudağında gezdirdi.

Mary derin bir nefes alıp gözlerini kocaman açtı.

Kenneth dudaklarını onun dudaklarına götürdü. "Şurada biraz şeker kalmış."

Kenneth şekeri yalamak isterdi ama onun yerine parmağıyla silip dudağına götürdü. "Hmmm. Çok tatlı."

Mary geri çekildi. "Bunu neden yapıyorsun? Neden bu kadar emek veriyorsun? Benden ne istiyorsun?"

Sesindeki tını korkuyu andırıyordu. "Seni istiyorum." Kenneth bunun gerçek olduğunu fark edince şaşırdı. Bunun tek nedeni kırılan gururu ya da Mary'nin de kendisinden etkilendiğini kanıtla-
ma çabası değildi. Bu, sadece görevi için onun kalbini kazanmak istemesiyle ilgili değildi. Kenneth onu kendisi için istiyordu.

"Zaten evliyiz ve bana sahipsin."

"Öyle mi?" Kenneth gülümsedi. "Ben bundan emin değilim." Eğilip ona şüpheli bir bakış attı. "Hoşlanmadığın şey tam olarak ne?"

Mary gözlerini devirdi. "İyi yanlarınızı anlatıp mest olmanızı sağlamayacağım, lordum. Bunları başkalarından bol bol duyduğunuzdan eminim."

Mary haklı olabilirdi ama Kenneth'in bunları ondan duymak istemesi şaşırtıcıydı. Onun hayranlığını değil saygısını istiyordu. Bu düşünce kaşlarını çatmasına neden oldu. "Daha önce senin gibi bir kadınla tanışmadım."

"Ayaklarının önüne serilmeyen bir kadınla mı?"

Kenneth onun kendisiyle alay ettiğini fark etti. Başını iki yana salladı. "Kız kardeşim gibi konuşuyorsun."

"Dunstaffnage'de evlenen kız kardeşin mi?"

"Evet, sadece bir kız kardeşim var. Adı Helen."

Mary kaşlarını çattı. “Keşke onunla tanışma şansım olsaydı. Kiminle evlendi?”

“MacKay liderinin oğluyla.”

Mary gözlerini kocaman açtı. Belli ki MacKaylar ve Sutherlandler arasındaki düşmanlıktan haberi vardı. “Onunla tanıştığımı hatırlıyorum. Çok ilginç bir düğün töreni olmuş olmalı.”

Kenneth güldü. “Öyleydi. Will’in huzuru sağlamak için nasıl çabaladığını görmeliydin. Ağabeyimi tanıman gerek. Tanıdığım en acımasız savaşçılardan biridir ve her zaman savaşmaya hazırdır. Huzuru sağlamak ona göre değildir. Sanırım yaklaşık üç gün boyunca kavga etmeye kalkanı buna pişman edeceğini söyleyerek kavgalara engel oldu.”

“Bu, kulağa çok tanıdık geliyor,” dedi Mary gülümseyerek. “Küçükken bol bol kavga ettiğinizden eminim.”

“Sopa çekmek daha doğru olur. Çoğu zaman tek taraflıydı.”

“Kaybeden tarafta olduğunu düşünmek çok zor.”

Kenneth bu durum kendisi için bir şey ifade etmiyormuş gibi omuzlarını silkti. “Böylece daha fazla çalıştım. Ağabeyim sayesinde bir savaşçı oldum.”

“Yakın mısınızdır?”

Kenneth aniden hatasını fark etti. Lanet olsun. Sanki ailesiyle bağları kopmamış gibi konuşmuştu. “Yakındık,” diye düzeltti.

Mary’nin kendisine bakışları bu hatayı onun da anladığını gösteriyordu. “Neden tarafını değiştirdin?”

Kahretsin. “Çok karışık,” dedi ve sonra da soruyu ona yöneltti. “İskoçya’ya geri dönmeyi hiç düşündün mü?”

Mary’nin yüzünde bir acı ifadesi belirdi. Soruyu başıyla onayladı. “Evet. Bir kez.”

“Ne oldu?”

Bir an için Mary'nin buna cevap verip vermeyeceğini bilemedi. Uzandı ve bir parça ot koparıp tekrar tekrar düğümler atmaya başladı. "Kız kardeşimi kaybettim."

Olanları kısaca anlattı. Atholl tutuklandıktan sonra, bir gece kız kardeşinin Pontelande'ye gelip onu eve götürmek istediğini, Sör Adam'ın kralın adamlarından önce geldiğini ve kaçarken çarpışmanın ortasında kaldıklarını anlattı. "O anı asla unutmayacağım. Ona bakarken birden köprü alevler içinde kaldı. Yıldırım gibiydi ama daha önce böyle bir ses duymamıştım. Çok yüksek bir patlama oldu –hiç duymadığım kadar tuhaf bir patlama– ve sonra her şey karardı. Uyandığımda kız kardeşim gitmişti."

Hikâye nedense Kenneth'in vicdanını rahatsız etti. "Sör Adam orada mıydı?"

Mary bunu başıyla onayladı. "Düşmeden hemen önce onun sesini duydum, Tanrı tarafından gönderilmiş gibiydi. O olmasaydı eminim David ve ben hapse atılırdık. Adamları saatlerce Janet'ı aradı ama kız kardeşim adeta yok olmuştu."

Kenneth'in tüm içgüdüleri ayağa kalkmıştı. Bu mümkün olabilir miydi? Tanrım, eğer öyleyse, tam da ihtiyacı olan şey bu olabilirdi.

"Kokuyla ilgili bir şey hatırlıyor musun?"

Mary ona şaşkın bir bakış attı. "Bunu sorman ne tuhaf. Bozuk yumurta gibi kokuyordu."

Kahretsin. Bu doğrudu. Sör Adam Gordon da yeğeni ile aynı bilgiye sahipti. Barutun nasıl kullanılacağını biliyordu.

Mary gereğinden fazla konuştuğunu biliyordu. Kalbini koruması gerekirken orada oturmuş tüm sırlarını ona anlatıyordu. Kenneth son derece sert ve etkileyici bir adam olmasına rağmen onunla konuşmak şaşırtıcı şekilde kolaydı. Anlatılanları dinliyor

ve oldukça ilgili görünüyordu. Bu da onun konumundaki adamlar için şaşırtıcı bir durumdu. En azından Mary'nin deneyimleri bu yöndeydi. Ama yavaş yavaş kendi deneyimlerinin dışında şeyler de olabileceğini anlıyordu. Kenneth haklıydı: O, Atholl değildi.

Ama sonunda Mary'ye olan ilgisi -bu oyun- yok olacaktı ve o zaman Mary onun kalbini kırmasına izin vermeyecekti.

Dikkatli, çok dikkatli olması lazımdı. Aklının karışmasının, masallara ve mutlu sonlara inanmanın ne kadar kolay olduğunu görebiliyordu.

Kenneth onunla evlenmiş, çocuğuna bir soyadı vermiş ve Mary'ye söylemeden onları tehlikeye atacak düşüncesizce bir şey yapmayacağına söz vermişti. Bu kadarı yeterliydi. Mary elindekilerle yetinecekti.

Ve tutku. Evet, Kenneth ona bunu da vermişti. Bunun her anının tadını çıkaracaktı çünkü çok uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Mary ona kız kardeşinden bahsettikten sonra Kenneth tuhaf bir şekilde sessizleşti. Çöreğini yemeyi bitirip ikinciye yememek için kendine engel oldu. Kenneth'ın içmesi için ikram ettiği deri matarasındaki şarabı aldı.

Biraz sonra matarayı ona geri uzattı ve Kenneth'ın pelerini serdiği yerdeki büyük kayalardan birine yaslandı.

Hava hâlâ ılıktı ve yüzüne vuran güneş çok güzeldi. Gözlerini yavaş yavaş kırıştırmaya başladı.

"Yine uyuyakalmayacaksın, değil mi?"

Mary gözlerini kırıştırdı. Kenneth nasıl olmuştu da bu kadar yakınına gelmişti? "Gitmeye hazır mısın?" Mary'nin kalbi çok hızlandı. Sesi çok yüksek ve gergindi.

Kenneth'ın dudağının kenarında yaramaz bir gülümseme belirdi. "Henüz değil."

Ondan uzaklaşmayı düşündü ama bunun işe yaramayacağını biliyordu. Kenneth onu yakalardı. Öperdi. Ve aklını yitirmesine neden olurdu.

Bundan etkilenmemiş gibi konuşmaya çalıştı. "Başka neler planladın?"

Kenneth ona yaklaştı. Dudakları acı verecek kadar yakınındaydı. Mary nefesindeki şarap kokusunu alabiliyordu. Sersemledi. Kenneth onu sersemletiyordu. "Ah, eminim bir şeyler düşünebiliriz."

Dudakları dudaklarına indiği sırada inleyişi Mary'nin kalbine işledi. Bu çok kısa sürse de nefessiz kalıp daha fazlasını istemesine yetmişti. Dudakları Mary'nin çenesine, boynuna ve elbisesinin yakasına doğru indi. Mary onu durdurduğunda yakasını itiyordu. "Yapamayız. Burada olmaz."

"Neden?"

Nedeni yeterince açık değil miydi? "Gün ortası. Birileri görülebilir."

Kenneth sırttı. "Etrafta kimse yok. Seni soymayacağım."

Mary buna güvenemeyerek şüpheli bir bakış attı. "Beni at binmeye davet ettiğini sanıyordum. Baştan çıkartmaya değil."

Kenneth'in gözlerinde şeytani bir gülümseme belirdi. Mary'yi hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırdı ve kucağına oturttu. Genç kadın bacaklarını iki yana açmış halde ona bakıyordu. Kenneth'in sert erkekliğinin bacaklarının arasındaki hassas noktaya değmesi derin bir nefes almasına neden oldu. "Bineceksin, Mary."

Onu üzerine yerleştirip tam olarak ne demek istediğini anlamasını sağladı. Mary mırıldanarak buna itiraz etti ama bu, çok içten bir itiraz değildi. Bedeni ısınmış ve hassaslaşmıştı. Onun için eriyip bitiyordu.

Kenneth pantolonunu hızlı bir şekilde gevşetip erkekliğini ortaya çıkardı. Kısa bir süre sonra Mary'nin içine girip uzun kılıcını derinliklerinde hissetmesini sağladı.

Mary zevkle inledi. Bu leziz zevk, dalga dalga bedenine yayılırken Kenneth ona nasıl bineceğini gösteriyordu. Mükemmel bir ritmi nasıl yakalayacaklarını... Onu dairesel hareketlerle nasıl içine alacağını... Ona nasıl zevk vereceğini...

Ilık öğleden sonra güneşinin altında Mary'ye tekrar tekrar zevk verdi. Mary, bunun ondan alabileceği tek şey olduğunu unutmamalıydı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Mary gözlerini kapattı ve Kenneth odadan çıkarken kapının hafifçe çarpmasını yok saymaya çalıştı. Kendini suçlu hissetmesi için bir neden olmadığını söyledi içinden ama yine de buna inanmakta zorluk çekiyordu.

Kenneth'in onunla sevişmesi son derece şiddetliydi -tatlıydı- ve Mary de bir ara kadınların bahsettiği fahişe taktiklerini kullanmaya çalışarak korkulu bir tepki vermişti.

Bu işe yaramıştı. Mary mutlu olması gerektiğini biliyordu. Kazanmıştı. Yine de pek zafer kazanmış gibi hissetmiyordu. Kendini uzak tutma ve paylaştıkları tutkuyu karmaşık hale getirecek bir duygusalığa karşı koyma çabası giderek daha da yanlış geliyordu. Hem de çok yanlış...

Son birkaç haftada, hayatının en mutlu zamanlarını yaşamıştı. Oğluyla zaman geçiriyor, içinde büyüyen bebeğinin her anının tadını çıkarıyor ve aklına bile gelmeyecek bir tutkuyu yaşıyordu. Ama hepsinin bu kadar olmadığını farkındaydı. Asıl konu evliliği, daha doğrusu eşiydi. Kenneth, Mary'nin fark etmeden taşıdığı bir yükü hafifletmişti. Mary onunla birlikteyken çok uzun zamandır hiç olmadığı kadar güvende hissediyordu. Savaşın yaklaşıyor olmasının, Kenneth'in çok da uzak olmayan bir gelecekte kendi yurttaşlarına karşı savaşmaya gidecek olmasının bir önemi yokmuş gibiydi. Kenneth ona kendini güvende ve koruma altında hissettiriyordu.

Yavaşça ama kararlı adımlarla Mary'yi savunmasız bırakıyordu. Geceleri paylaştıkları tutku, gündüzü de etkilemeye başlamıştı ve bunun tek nedeni banyo, çiçekler, çörekler ve kurdeleler gibi romantik jestler değildi. Bedeninin her yerini bilen, onu zevkten ağlatabilen ve her gece yanında uyuyan bir adama uzak kalabilmek zordu. Sabahları onun giyinmesini izlemek bile yeni bir keyif haline dönmüştü. Daha önce bir erkekle -kimseyle- paylaşmadığı tüm bu küçük şeyler onları birbirine yaklaştırıyordu. Her şey ilk evliliğinden çok farklıydı. Atholl ile aynı yatağı ya da sabahları aynı banyoyu paylaşmamıştı. Onun gömleğini ve pelerinini giymesine hiç yardım etmemişti. Onunla hiç şakalaşmamıştı. Onunla hiç konuşmamıştı. Onu hiç tanımamıştı. Kenneth'i tanımaya başladığı gibi tanımamıştı...

Mary ona meydan okumayı seviyordu. Aralarında çıkan irade savaşlarını seviyordu. Kenneth ona kendini cesur ve güçlü hissettiriyordu. Bu, Atholl ile birlikteyken hissetmediği bir duyguydu. Onunlayken kendini ürkek ve uysal hissederdi. Kenneth onu dinliyor ve söyledikleriyle ilgileniyordu.

Mary giderek yeni kocasının ilkinde hiç benzemediğini daha iyi görüyordu.

Kenneth komik, zeki, yaramaz ve tutkuluydu. Sert çekiciliği Mary'nin aklını başından alıyordu.

Ondan hoşlanıyordu ve bu, genç kadını korkutuyordu.

Onun hakkında en başından yanlış bir yargıya mı varmıştı?

Kenneth ona kendisinden şüphe etmesi için bir sebep vermemişti. Hatta ona düşkünlük derecesinde ilgi gösteriyordu. Mary'nin kalbini çalmak için çabaladığı belliydi ama bunu neden yapıyordu? Bu, sadece bir tür oyun muydu yoksa dahası mı vardı?

Mary umutlanmalı mıydı?

Artık bu soruyu sormak için çok geç olduğunu biliyordu. Daha ilk geceden içinde bir umut filizlenmişti ve o günden beri büyümeye devam ediyordu.

Kendini daha ne kadar kontrol edebileceğini bilmiyordu. Belki de... belki de bu gece kendini kontrol etmezdi.

Dudağında ufak bir gülümseme belirdi. Bu düşünceyle yatak örtüsünü üzerinden itip yardımcısını çağırdı. Önünde yoğun bir gün vardı ve bugün için planlanan büyük ziyafete zamanında gidebilmeyi istiyordu.

Yarın Kül Çarşambasıydı. Büyük Perhiz'in başlangıcıydı. Bu, Paskalya ya kadar son kutlama olacaktı. Sonraki kırk gün yoksun kalacağı şeyleri düşünen kale sakinleri büyük bir kutlama yapacaktı. Cornwall'ın savurgan eğlence anlayışı yüzünden savaş hazırlığında değil de büyük bir kutlama dönemindelermiş gibiydi.

Kenneth homurdansa da Mary ondan dans sözü aldı. Mary bunun aptalca olduğunu bilse de ziyafetteki en yakışıklı şövalye tarafından ilk dansına kaldırılacak genç bir kız gibi heyecanlanıyordu.

Hızla giyinip kahvaltı yapmak için aşağı koştu. Bu sırada az kalsın oğluna çarpacaktı. Çocuk elinde bir kılıç tutuyor, bir yandan da kendi kendine söyleniyordu. O yüzden annesini fark etmedi.

Çocuk kendisine çarpamadan Mary onu omzundan tuttu. "Davey, böyle telaşlı nereye gidiyorsun?" Çocuk ona baktığında yüzündeki karanlık ifadeyi gördü. "Ne oldu?"

Onunla göz göze gelmeyi reddeden Davey ellerinden kurtuldu. "Hiçbir şey."

Ama bir sorun olduğu belliydi. Mary onun bir önceki hafta çok yoğun olduğunu düşünmüş ve bunu görevlerine bağlamıştı. Ama şimdi acaba dahası da mı vardı diye düşünüyordu. "Benim yapabileceğim bir şey var mı? Görevlerinle mi ilgili? Sör John ile konuşayım mı?"

Çocuk korkuyla geri çekildi. "Ah, Tanrı aşkına. O zaman her şey daha da kötü olur."

“Ne kötü olur?”

Davey'nin yüzünde Mary'nin anlayamadığı bir duygusallık vardı. Kafasının karışık olduğu belliydi. Mary uzanıp çocuğu rahatlatmak istedi ama içgüdüsel olarak Davey'nin kendisinden isteyeceği son şeyin bu olduğunu tahmin etti.

“Gitmem gerek,” dedi Davey ve sanki annesinin yapmak istediği şeyi hissetmiş gibi geri çekildi. “Şu işi yapmalıyım.” Sanki ‘yine’ der gibiydi. Hızla salondan çıktı.

Mary içinde o tanıdık çaresizliğin yükseldiğini hissederek çocuğun gidişini seyretti. On üç yaşındaki bir çocuğun annesi olmak, gür bir ormanda yürümek gibiydi. Hem de gece vakti. Karda. İşaret direği olmadan. Mary yolunu bulduğunu sandığı bir anda önüne yine bir engel çıkıyordu.

Aklına gelen düşünce şaşırmasına neden oldu. Belki de ihtiyacı olan şey bir çift diğer gözdü.

İşte bu! O günleri yaşamış bir adamdan başka kim genç bir çocuğun gözünden bakabilirdi ki? Belki de Kenneth ona yardım edebilirdi?

Birden omuzlarından bir yük alınmış gibi hisseden Mary, işlerini yapmak için acele etti. Artık önündeki gece için sabırsızlanmasının birden çok nedeni vardı.

Kenneth kahvaltısını yaptıktan sonra hızla kuleden çıkıp bahçenin karşı tarafındaki cephaneliğe doğru gitti. Sabahını, her erkeğin hayal edeceği şekilde zevk alarak geçirmesine rağmen berbat bir haldeydi. Bedeni üç haftadan uzun zamandır tutkusu giderek artan sevişmelerle tatmin olmuş olabilirdi ama geri kalan her yanı gergindi.

Göreviyle ilgili hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Bruce, Mary ile izni olmadan evlenmesine kızmıştı. Kenneth'in verdiği hiç-

bir bilgi öfkesini dindirmeye yetmemişti. Görevinden uzaklaşmış olmasına kızmıştı. Belli ki birileri onu izliyordu ve Clifford ile Roxburgh'a yaptığı küçük gezintiden bahsetmişti. Eğitimden uzak geçen her gün savaş yeteneklerinin, güneşin altındaki bir üzüm gibi solduğunu hissediyordu. Felton da ona takılmak ve saldırmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyor, MacKay bile ona kıyasla katlanılır kalıyordu. Ve her şeyden önemlisi küçük eşi, baştan çıkarma çabalarına karşı inanılmaz derecede dayanıklı çıkmıştı.

Kenneth bunu anlamıyordu. İskoçya'nın en seçkin savaşçılarından biri olarak, hayatının en büyük savaşına birkaç ayı vardı ve bir ozanın şarkılarındaki âşık genç gibi karısının bir dediğini iki etmiyordu. En kötü kısmı ise bunun umurunda olmamasıydı. Onunla zaman geçirmeyi seviyordu. Bu çok tuhaftı çünkü Mary son derece karmaşık ve mutlu edilmesi zor bir kadındı. Karmaşıktı ve Kenneth ile sürekli mücadele içindeydi.

"Belki de konuşacak ilginç şeyleri olsa dikkatini daha uzun süre çekebilirlerdi." Onun bu sözlerini hatırladı. Mary kesinlikle ilgisini çekiyordu.

Kahretsin, kadınların bu kadar zor olmaması gerekirdi. Ama Mary'nin kalbinin çevresine diktiği duvarları yıktığını sandığı her an, kadın kontrolünü kaybetmesine neden olacak cesur ve şehvetli bir atakla çıkageliyordu.

Bu sabah olduğu gibi. Kenneth uyandığında güneşin uymakta olan Mary'nin üzerine vurduğunu görmüş, içinde beklenmedik bir şefkat hissetmişti. Çok genç ve sevimli görünüyordu. Çok huzurlu ve kolay. Kenneth karşı koymakta zorlanıp yarı uykulu kadınla sevişmeye başlamıştı. Yavaş ve ağır hareketlerle onu eliyle, dudaklarıyla ve diliyle okşamıştı. Mary'nin direnci yavaş yavaş kırılıyordu. Bunu gözlerinden anlayabiliyordu. Ona bağlanıyordu.

Ama sonra Mary durumu tam tersine çevirdi.

Başta Kenneth'in göğsüne bir öpücük kondurdu. Adam ne yapmak istediğini anlamadı. Ancak dudakları aşağı doğru inmeye başladığında aklına ne yapacağı geldi. O zamana kadar artık çok geçti.

Kenneth'in aklı durdu ve içgüdüleri harekete geçti. Mary, dudakları erkekliğinden birkaç santimetre uzaktayken, ondan istediği her şeyi alabilirdi. Kenneth, uçkurunun etkisinde kalacak bir adam olmadığını sanırdı ama Mary ona yanıldığını gösteriyordu.

Dudaklarının erkekliğine değmesi, diliyle onu yalaması ve sonra da –Tanrı aklını korusa iyi olurdu– onu kavrayıp ağzının derinliklerine alması hiçbir erkeğin dayanamayacağı bir duyguydu. Kenneth arzuyla kendini kaybettiğinde –Mary'nin niyeti kesinlikle bu olmalıydı– ağır ve şefkatli sevişmeyi bir kenara bıraktı.

Bunun onun için yeni bir deneyim olduğu belliydi ama öyle büyük bir istekle yapıyordu ki Kenneth kısa süre içinde uzmanlaşacağından şüphe etmedi.

Mükemmel.

Tanrım, Kenneth'in haline şükretmesi lazımdı. Yatağını bir fahişe kadar tutkulu bir eşle paylaşmak her erkeğin hayaliydi, öyle değil mi?

Ama Kenneth onun tutkusunu değil, kalbini istiyordu.

Lanet olsun bunun nedeni göreviydi.

Tanrı kesin ona gülüyor olmalıydı. Elde etmeye çalıştığı ilk kadın ondan tek bir şey istiyordu. Ve bu sinirini bozuyordu. Azgın herif.

Dudaklarını sıktı. Evliliklerine duyguların karışmasına izin vermemeye karar vermiş olması iyi bir şeydi. Kenneth erkek ve kız kardeşleri gibi değildi. O farklıydı.

Ama o anda kardeşlerinden farklı hissetmiyordu.

O kadar rahatsız olmuştu ki diğer askerlerin toplanıp eğitime hazırlandıklarını fark etmedi. Felton ile David'in cephanenin kapısının yanında olduklarını görünce rahatsızlığı tam anlamıyla öfkeye dönüştü.

Adam, çocuğu yine azarlıyordu.

Felton, Mary ile diğerlerinin yanında bunu iyi saklıyor olsa da evliliğin acısını çocuktan çıkarıyordu. Ama Kenneth, duruma müdahale ederse her şeyin daha kötü olacağının farkındaydı. David'in vasiliği ona verilene kadar -bu da biraz zaman alacaktı- Percy ve onun vasıtasıyla Felton, David'in lordu ve ustasıydı. Yine de zayıf bir avı güçlülerin elinde görmeye dayanamıyordu. Felton, Kennetha öfkeliydi ve öfkesinin tek hedefi kendisi olmak istiyordu.

Felton birkaç sert söz söyleyip uzaklaştı. Omuzları düşen David keyifsiz bir şekilde cephaneye girdi.

Kenneth da arkasından gidecekken Percy onu durdurdu. "Ah Sutherland. Seni cephanelikte yeniden görmek ne güzel. Kolunun asla iyileşmeyeceğinden korkmaya başlamıştım. Ya da belki de sevimli eşinden ayrılmakta zorlanıyorsundur." İçten bir şekilde gülüp adamın sırtına vurdu. Kenneth kaşlarını çatmamak için çabaladı çünkü kabul etmek istemese de söylediklerinin doğru olduğunun farkındaydı. Sadece eşine ve onun oğluna odaklanmak yerine işiyle uğraşmalıydı. "Bu seferin sekteye uğramaması için sana ihtiyacımız var, evlat," dedi Percy gülümseyerek.

Kenneth tepki vermedi ama duyuları keskinleşti. "Yani bir tarih belirlendi mi?"

Percy lafı çevirdi. Kenneth, eski yurttaşının kendisine güvenmeye başladığını biliyordu ama henüz buna yeni başlamıştı. "Birden fazla tarih belirlendi. Kralın Paskalya'dan sonra gelmesi bekleniyordu ama bu sıralar gecikeceğinden bahsedilmeye başlandı." Dudaklarını sıktı. "Cornwall, askeri gücüyle gösteriş yap-

maya çok hevesli ve Edward'a onsuz da olsa ilerlemek için izin isteyen bir not yolladı. Ben de tam tersi için ısrar ettim. Adamları toparlaması için bir krala ihtiyacımız var, gösteriş yapan bir züppeye değil."

Cornwall ile diğer baronlar arasındaki uçurum belli ki genişliyordu. Percy, kralın favorisine olan nefretini gizlemekte zorlanıyordu. Kenneth, Bruce ile muhafızlara bir dahaki mesajında iletmek için bu bilgiyi bir yere kaydetti. Saflar arasındaki bölünme İskoçlar için iyiydi. İngilizler birbiriyle savaştığı sürece, güçlerini onlara karşı birleştiremezlerdi. Belki de bundan yararlanmanın bir yolunu bulabilirlerdi.

"Sanırım Clifford da sana katılıyor. Yakın zamanda onu da hiç görmedim."

Percy ona anlaması güç bir bakış attı. Şüphelenmemiştii ama bu soru, Kenneth'in istediğinden daha fazla dikkat çekti. "Douglasdale'deki asilerle yine sorun var ama tabii ki benimle aynı fikirde."

Bu, mantıklı bir açıklamaydı. Douglasdale'de her zaman sorun olurdu. Ama hepsi bu muydu? "Kral ne kadar gecikeceğine dair bir mesaj yolladı mı?"

"Çok uzun sürmemesini umuyorum." Percy bir kez daha Kenneth'in sırtına vurdu. "Gücünü yeniden toparlamana yetecek kadar zaman var. Felton'in seninle pistlerde yeniden karşılaşmak için sabırsızlandığını biliyorum. Korkarım şampiyonum, geçen sefer onu az kalsın yeneceğini unutamadı."

Kenneth, Edward'ın planları ile ilgili daha fazla soru sormak için sabırsızlanıyordu ama Percy'nin konuyu kapattığı belliydi. Onunla konuşmaktan bilerek mi kaçınıyordu? Kenneth bunu bilmiyordu. Ama Percy'nin savaş planlarını gizli tutması bile bir şeyler planladıklarının göstergesiydi. İngilizler genellikle gizliliğe değil, sayı ve cephane üstünlüğüne güvenirlerdi. Belki de Bruce'tan ders alıyorlardı.

“Mücadeleyi dört gözle bekliyorum,” diyerek yalan söyledi. Felton’ın çenesini kapatmak çok hoşuna gidecek olsa da bunu yapamayacağını biliyordu ve o pisliğe yenilme fikri içine dert oluyordu. Ama bunu çok uzun süre erteleyemezdi. Felton zaten onu iyileşmesini geciktirmekle suçluyordu. “Ama gücümü geri kazanmam birkaç hafta daha sürer. Bağ dokusu yeni kaynadı.”

“Evet. Welford, yaranın bu kadar iyi kapanmasına çok şaşırdı.”

Onu iyileştiren şifacı çok yetenekli olduğu için aslında bu şaşırtıcı bir durum değildi. “Çok şanslı hissediyorum.”

“Eğitim alanında görüşecek miyiz?”

Kenneth bunu başıyla onayladı. “Yaverimi bulursam evet. Onu bir süre önce kılıcımı keskinleştirmesi için yollamıştım. Sanırım kullanmamaktan körelmiştir.”

Tıpkı Kenneth’in savaş yetenekleri gibi, Kenneth geldiği zaman fiziksel güç ve savaş yetenekleri açısından zirvedeydi. Hem savaşta hem de MacKay ile bir şans daha yakaladığında hazır olma niyetindeydi ama geride dururken köreldiğinden bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Percy’den uzaklaşan Kenneth cephaneye doğru ilerlemeye başladı.

İçeri girdiği sırada yaverinin öfkeli Atholl Kontu’yla konuştuğunu gördü. David’in sesi yükseldi. Belli ki çocuğa Felton’dan dert yanıyordu. Kenneth içinde bulunduğu duruma rağmen çocuğun yüzünden duygularının anlaşılmasına sevindi. David’in yaşına göre doğallıktan uzak bir duygusuzluğu vardı. Çoğu zaman düşüncelerini anlamak zor oluyordu.

Kenneth’in kahraman ve kurtarıcı rolleri, düğünden beri darbe almıştı. Genç Atholl’un ani evlilik konusunda ne düşüneceğine karar veremediği belliydi. Davranışları dikkatli ve temkinliydi.

İki yaver, onu görünce aniden sessizleştiler.

Willy suçlu bir tavırla sıçradı. "Lordum, ben de tam sizi bulmaya geliyordum. Kılıcınızı hallettim."

Kenneth ona olan bitenin farkında olduğunu gösteren bir bakış attı. Ama yaverle sonra uğraşacaktı. Kılıcını ondan aldı -bu kısa kılıçlardan biriydi- ve hızlıca inceledikten sonra belindeki kına yerleştirdi. "Beni dışarıda bekle. David'le bir dakika konuşmam lazım."

Willy denileni hemen yapıp giderken David'e özür dilercesine baktı. Ama buna gerek yoktu. Kenneth'in çocuğun derdine dert katmaya niyeti yoktu.

Kenneth yalnız kaldıklarında yaverinin kalktığı yere, David'in yanına oturdu. Felton'ın kılıcını keskinleştirdiği sırada yüzünde yine o temkinli ifade vardı.

"Görebilir miyim?" diye sordu Kenneth.

David kaşlarını çattı ama bir dakika sonra kılıcı ona verdi. Kenneth kılıcı kaldırınca binanın ahşap kirişlerine ışık yansıdı. Kılıcın kenarını inceleyip eldivenli elini uç kısımda gezdirdi. "İyi iş. Ama sanırım Sör John öyle düşünmüyor."

David'in dudaklarında öfkeli bir ifade belirdi. Lordunun arkasından konuşmaması gerektiğini biliyordu.

"Korkarım bu benim hatam," dedi Kenneth.

David ona şaşkın bir bakış attı. "Öyle mi?"

Bunu başıyla onayladı. "Evet. Sör John annenle evlenmeyi umuyordu. Onunla evlendiğim için bana kızgın ve hıncını benden çıkaramadığı için..." kolunu kaldırdı, "...korkarım en yakın hedef sensin."

"Ben de annemle onun evleneceğini sanıyordum."

"Evlenmemesine üzüldün mü?"

Çocuk ona dikkatli ve olgun bir bakış attı. Sadece on üç yaşında olduğuna inanmak zordu. Umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. "Sadece şaşırdım. O kadar."

Başını eğip kılıç üzerinde çalışmaya devam etti. Kenneth ne diyeceğini bilemedi. Belli ki David'in kafası karışmıştı. Çocuk bir açıklamayı hak ediyordu. "Sana bir şey söylesem aramızda kalacağına söz verir misin?"

Kafası karışan David başını salladı.

"Hemen evlenmemiz *gerekli*," dedi anlamlı bir şekilde. Ama belli ki çocuk bunu anlamamıştı. "Annen benim çocuğumu taşıyor."

Şaşkına dönen David'in eli aşağı düştü. Eldiven giymemiş olsa elini kesebilirdi. Kendini toparladığında Kenneth'a döndü. "Annem bana neden söylemedi?"

"Sanırım utanıyor ve doğru zamanı bekliyor." Kenneth, Mary'nin bunu oğluna söylemesinden hoşlanmayacağını sonradan fark etti.

"Son zamanlarda o yüzden çok mutlu görünüyor," dedi David kendi kendine konuşmuş gibi. Bir an için düşündü ve kendi duygularını tarttı. "Onun için sevindim. Annem zor zamanlar yaşadı."

Kenneth bir kez daha çocuğun dikkatinden ve olgunluğundan etkilendi. Bunun nedeni çok uzun süre esir kalması mıydı? "Senin gibi," dedi Kenneth sessizce.

David ona bakıp omuzlarını silkti.

"Onun için artık endişelenmene gerek yok, David. Anneni ve izin verirsen seni ben koruyacağım."

David ona inanmak istermiş gibi baktı ama uzun zamandır takındığı temkinli tavır ona engel oluyordu. Çocuğun yaşadıkları düşünülecek olursa bu gayet normaldi. *Annesi gibi*, diye düşündü Kenneth. Mary de geçmişi yüzünden çok temkinliydi. Kalbinin kilidini açmak için güvenini kazanmak lazımdı. Ama sadakati ve burada olma amacı konusunda ona doğruyu söyleyemezken nasıl olacaktı da bunu başarabilecekti?

Çocuk ayağa kalktı. "Bunu Sör John'a götürmem lazım yoksa günün geri kalanını köle gibi ahırların pışlığını ve tuvaletleri temizleyerek geçiririm."

Kenneth kıkırdadı. "Çok çalışmanın utanılacak bir yanı yok, evlat. Ben de birkaç ahır temizleyip birkaç tuvalet kazmak zorunda kalmıştım."

David bunu duyduğuna çok sevinmişti.

"Öyle mi?"

"Evet. Aklına gelebilecek bütün kötü işleri yaptığıma emin olabilirsin."

David ona şüpheyle baktı. "Yaverken mi?"

"Hayır, şövalyeyken. Savaşta yapılması gereken şeyleri ne kadar pis ya da aşağılayıcı olduğuna bakmadan yaparsın. Sana küçük bir sır vereceğim: Ben 'aşağılayıcı' işleri rahatlatıcı bulurum."

David, Kenneth'in şaka yaptığını biliyormuş gibi güldü. "Bir dahaki sefere cezalandırıldığımda kime geleceğimi biliyorum."

Kenneth gülümsedi ve çocuğun uzaklaşmasını izledi. Birkaç dakika sonra kendisi de gitti. Gayet isteksizdi. Felton'un cezasından kaçan tek kişi David değildi. Kenneth da öfkesini kontrol altında tutmakta zorlanacağını biliyordu.

Mary, Usta Bureford'un köyde önerdiği bir tüccarla anlaşmasını bitirdiğinde sabahın ilerleyen saatleriydi. Acele ederse kaleye dönmeden bir işini daha halledebilirdi.

Yakınlarda küçük bir kilise ve manastır vardı. Kız kardeşini sormadan gidemezdi. Gökyüzüne çoktan yükselmiş olan güneşe baktı. Ziyafete az zaman kaldığını bildiğinden dudağını ısırды ama işi çok uzun sürmeyecekti.

Kendisine eşlik eden iki askeri, iş görüşmesi sırasında onu beklemlerini söylediği yerden aldı –alışveriş yerine satış yaptığını görmelerini istemiyordu– ve Sör Adam’dan ödünç aldığı ata binerek onlara bir sonraki hedeflerini söyledi. Dua edip bağışta bulunacağını düşünen adamlar, Sör Adam’ın verdiği pazara gidip gelmeleri talimatını değiştirme konusunda sorun çıkarmadılar. At, uslu olsa ve ona binmesinin tehlikeli bir yanı olmasa da Mary o anda Kenneth’in kollarının kendisini sarıyor olmasını isterdi.

Mary, Kenneth’a nereye gittiğini söylemediği için suçluluk duyuyordu. Ama kocasının onu sorgulayacağını biliyordu ve ona yalan söylemek istemiyordu. Daha önceki gibi çaresiz ve bağımlı olmak istemiyordu. Nakış işlerinden kazandığı para, onu bu duruma karşı koruyacaktı. Kanunlar aksini söylese de bu para ona aitti. Suçlu hissetmesini gerektirecek bir şey yoktu.

Ama hissediyordu. Ve bunun tek nedeni Kenneth’tan para saklıyor oluşu değildi. Bu sabah olanlar da canını sıkıyordu. Kendi kendine ona kendini affettireceğine dair söz verdi ama yine de içindeki huzursuzluğu bir türlü bastıramadı.

Küçük kilise ve manastır, Berwick-upon-Tweed’deki yoğun pazarın üst tarafındaki bir tepedeydi. Kapıya ulaşmaları birkaç dakikalarını aldı. Berwick’teki ve diğer sınır kasabalarındaki kiliselerin çoğunu duvarlar korurdu ama bunların, istilacılara karşı etkili bir önlem olduğunu söylemek zordu.

Askerleri atların yanında bırakan Mary önce kiliseye gitti. Sorularına tatmin edici cevaplar alamayınca manastıra geçti.

“Üzgünüm, leydim,” dedi manastırın başrahibesi. “Üç yıl önce de buradaydım ve anlattığınız gibi bir kadının sığınmak istediğini hatırlamıyorum.” Mary’ye biraz daha yakından baktı. “Kadının ikiziniz olduğunu mu söylemişsiniz?”

Mary bunu başıyla onayladı. “Birbirimize çok benziyoruz.” Mary artık ‘açlıktan ölmek üzere olan bir serçe’ gibi görünmediği

için daha çok benziyorlardı. Üzerindeki elbiseye baktı. Şehre yaptığı yolculuk için eski duvaklarıyla elbiselerinden birini giymişti. Bunu yapmaktan hiç hoşlanmaması tuhaf geldi. Sevimli şeylere yeniden alışmıştı. Ama pazarda dikkatleri üzerine çekmemenin mantıklı olacağını düşünmüştü. Dudakları kıvrıldı. "Ama o, ben- den çok daha renkli giyinirdi. Uzun altın rengi saçları..."

Rahibe başını salladı. "Üzgünüm, leydim. Burada değil."

Mary gülümsemeye çalıştı. Bu cevabı kaç kez alırsa alsın hiçbir seferinde hayal kırıklığını gizleyemiyordu. "Teşekkür ederim." Ona para uzattı. "Lütfen bunu alın ve bu gece dualarınızda onu anın."

Kadın başını sallasa da onunla göz göze gelmekten kaçıyor gibiydi. Mary tam kapıdan çıkacakken rahibe seslendi. "Umarım onu bulursunuz, leydim. Bir gün..."

Mary bu kez gerçekten gülümsedi. Gözlerinde yaşlar belirdi. "Ben de öyle umuyorum."

Düşüncelere dalmışken neredeyse bir keşişe çarpacaktı. Adam elindeki kitabı düşürüp -belli ki o da önüne bakmıyordu- almak için eğildi. "Özür dilerim, kardeşim..." Mary'nin yüzünü görünce şaşırdı. Mary, adam gülümsemeden önce yüzünde beliren ışıltıyı gördü. "Geri dönmüşsün!"

Mary'nin sırtı ürperdi ve bu ürperti tüm bedenine yayıldı. Tüm bedeni heyecan içindeydi. "Beni tanıyor musun, kardeşim?"

Adam şaşkınlık içinde yüzünü ve kıyafetlerini dikkatle inceledi. "Sen rahibe değilsin."

"Ama beni daha önce gördün, değil mi?"

Adamın yüzünde kaygılı bir ifade vardı. "Öyle sandım ama şimdi hata yaptığımı anlıyorum. Buraya daha önce gelmiş olan genç bir rahibeye çok benziyorsun."

Mary bedenindeki tüm sinirlerin heyecanla gerildiğini hissediyordu. İşte bulmuştu. Beklediği kırılma buydu. Kalbinin çıl-

gınca atışını kontrol etmeye çalıştı ama kulaklarında bir zonklatma hissediyordu. “Ne zaman?” dedi nefes nefese.

Adam çenesini kaşıdı. “Sanırım bir yıl önce.”

“Onun hakkında ne biliyorsun? Kiminle birlikteydi?”

Mary fark etmeden keşişin kolunu tutmuştu. Adam ona sanki deli bir kadınmış gibi bakıyordu. “Kimseyle, leydim. Yemek yemek için gece burada durdu. O kadar.”

“Nereye gidiyordu?”

Hiçbir şey söylememiş olmayı dileyen genç din görevlisi kolunu dikkatle geri çekti. “Bilmiyorum, leydim. Onu tanıyor musunuz?”

“O benim kız kardeşim. Üç yıldan uzun zamandır kayıp.”

Adamın gözlerinde şefkatle başka bir duygu daha belirdi. Mary bunun acıma olduğunu fark etti.

“Üzgünüm, leydim. Kız kardeşiniz olamaz. Bu kadın İtalyanca konuşuyordu.”

Mary kalbinde bir sızı hissetti. “Emin misiniz?”

Adam bunu başıyla onayladı. “İngilizce konuşmuyordu. Biraz Fransızcası vardı.”

Hayal kırıklığı öncekinden de acıydı. Keşiş bundan çok emin olsa da Mary yanılıyor olabileceğinden şüphelendi. Ama kız kardeşi neden İtalyanmış gibi davranacaktı ki? Janet dil konusunda korkunçtu.

Mary soruları yüzünden keşişten özür dileyip hızla uzaklaştı. Ama kaleye gidene kadar bundan başka bir şey düşünemedi.

Kapıdan geçerken zamanın farkına vardı. Üzerini değiştirip salona doğru yürümeye başladığında ziyafet başlayalı bir saat kadar olmuştu.

Kenneth'in kendisini beklemiş olmasını umdu. Onunla hem Davey hakkında konuşmak istiyordu hem de kilisede olanları

anlatacaktı. Genellikle doğrudan Sör Adama giderdi ama ilk ak-
lına gelen Kenneth'i bulmak olmuştu.

Bu sabah olanlar için özür dilemesi lazımdı. Yanakları pem-
beleşti. Belki de bundan ne kadar keyif aldığı düşünülürse özür
dilemesine gerek yoktu ama işlerin bu şekilde devam edemeyece-
ğini biliyordu. Ona –kendine ve ona– bir şans vermek istiyordu.

Salona girdiğinde ortalık renkler ve seslerle doluydu. Belli ki
bir süredir bolca bira ve şarap tüketiliyordu. İnsanlar etrafta do-
lanıyordu. Parmak uçlarında yükselip Kenneth'in nerede otur-
duğunu görmeye çalıştı ama etrafındakiler yüzünden göremedi.

Sonunda kalabalığın içinden ilerledi ve kocasını kapının ya-
nında buldu. Onu görür görmez yüzünde beliren gülümseme
yok oldu. Rengi attı ve sonra da bedeni kasıldı. Kalbi. Midesi.
Umutları...

Kalbindeki acı inanılır gibi değildi.

Etrafı kadınlarla doluydu. Tapınaktaki bir Yunan tanrısı gibi
onların ilgisinin tadını çıkarıyordu. İki yanında duran kadınlar,
bedenlerini ona yaslayacak kadar yakınındaydılar. Kenneth on-
ları cesaretlendirecek bir şey yapmıyordu. Henüz. Ama an me-
selesiydi. Mary'ye söz vermemişti. Genç kadının karşısındaki
manzara, acı verecek kadar tanıdıktı ve ona yaşadıklarını unut-
maması gerektiğini hatırlatıyordu. Ne kadar isterse istesin unut-
mamalıydı. Gözlerini açması gerektiğini görüyordu.

Ah Tanrım, bunu bir kez daha yapamam.

"İyi misiniz, leydim?"

Sersemleyen Mary döndüğünde Sör John'un yanına geldiğini
gördü. "Çok solgun görünüyorsunuz."

"Çok iyi hissetmiyorum. Sa-sanırım odama döneceğim."

Adamın yüzündeki kaygıyı fark etti. "Size eşlik edeyim."

Mary buna itiraz edemeyecek kadar kötü hissettiği için teklifi
başıyla onayladı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Karısının kaleden ona söylemeden çıktığını ve kendisi yerine Sör Adam'dan yardım istediğini öğrenmek oldukça kötüydü. Kenneth bundan rahatsız olmuştu. Belki biraz kıskanmış da olabilirdi. Ama hiçbiri ona odaya kadar kimin eşlik ettiğini duyunca içinde dolanan tehlikeli duygularla kıyaslanamazdı.

“Felton mı? Emin misin?”

Leydi Eleanor ona şaşkınlık içinde baktı. “Evet, belki bir saat olmuştur. Bildiğini sanıyordum.”

Kenneth iyi zaman geçirmeye çalışıyordu. Eşine olan sinirini kutlama ortamıyla gidermeye çalışıyordu. Ama saatler ilerleyip Mary hâlâ dönmeyince siniri endişeye dönüştü. Sonunda yardımcılarından birini bulmaya çalıştı.

Kenneth tepkisini gizlemeye çalışsa da bu konuda pek başarılı olamadığını düşünüyordu. “Bilmiyordum.”

“Oradaydı.” Leydi Eleanor birkaç masa ilerideki bir yeri gösterdi. “Sör John'un orada olması büyük şanstı, lordum. Bir an için bayılacağını sandım. Hiç iyi görünmüyordu.”

Kenneth midesinin kasıldığını hissetti. Yüce Tanrım, bebekle ilgili bir şey miydi?

Leydi Eleanor tepkisini fark edince açıklama yapma gereği duydu. “Endişelenmenizi gerektirecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Sör John midesi bozulmuş dedi. Hepsi bu.”

Ama Kenneth onu dinlemiyordu. Çoktan yürümeye başlamıştı.

Bir şey mi olmuştu? Hamile bir kadına olabilecek tüm talih-sizlikler aklından geçti. Lanet olsun, Mary neden ona söylememişti? Kasabaya kendi başına gitmesine asla izin vermezdi.

Kuledeki odaya gidene kadar tanımadığı bir duygu aklını almak üzereydi. Panik? Korku? Kalbinin atışına bakılırsa ikisi de olabilirdi.

Kapıyı hızla açtı. "İyi mi..."

Üzerine güneş vururken karısının arkası dönük bir şekilde pencereden baktığını gördü. Mary o sırada ona döndü. Yüzünde sakin bir maske vardı. Sakinliği ve kontrollü hali Kenneth'ın paniğiyle korkusunu boşa çıkardı.

Sorusunu bitirmesine gerek kalmadı. Telaşının boşa olduğunu fark etti. Mary gayet iyiydi.

"Erken döndün."

Sesinde Kenneth'ın hoşuna gitmeyen bir şey vardı. Alaycı bir tını.

"Sen de. Kaleden neden bana söylemeden ayrıldın?"

Mary tek kaşını kaldırdı. "Senden izin almam gerektiğini bilmiyordum."

Gözlerindeki soğuk meydan okuma geri dönmüştü. Ama Kenneth bunu fark edemeyecek kadar kızgındı. "Evet gerekiyor. Bir daha bana söylemeden kaleden ayrılmayacaksın. Hiçbir yere gitmeyeceksin." Odayı birkaç adımda geçti. Mary'nin kontrolünü kaybetmesini ister gibi kolundan tutup onu kendine çekti. "Beni duydun mu, Mary?"

Ama Mary bundan etkilenmeyecekti. Kenneth'ın öfkesi, Mary'nin çevresindeki kabuğu kırmaya yetmeyecekti. "Seni net bir şekilde duydum çünkü kulağıma bağıırıyorsun."

Mary'nin aşırı sakinliği Kenneth'ı öfkeliyordu. O hiç sakin değildi ve karısının da en az kendisi kadar kızmasını istiyor-

du. Bir kadına bu kadar büyük bir tutku duyması anlaşılır gibi değildi. Mary ise... Gayet sakindi. "Felton'dan da uzak dur. Evli bir kadın olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Mary kontrollü halini ilk kez bir kenara bırakıp ona sert bir bakış attı. "Sen de evli bir adamsın. Ama hepimiz bunun senin için ne kadar önemsiz olduğunu biliyoruz."

"Ne demek istiyorsun? Ben hiçbir şey..."

"Seni ziyafette gördüm. Konuştuğun şey her neyse çok ilginç olmalı çünkü büyük bir izleyici kitlen vardı ve çok etkilenmiş görünüyorlardı."

Kenneth onun için endişelenmişti ama bunu ona söyleyemezdi. Mary bu kadar... sığ düşünürken bunu yapamazdı. Ama içinde tuhaf bir suçluluk hissi belirdi. Gururu incinmişti. Ziyafete kendisine hayran olacak birilerini bulmak için gitmemiştir ama kadınları kendisinden de uzaklaştırmamıştır. Bunun için uğraştığına değmezdi. Onlar için uğraştığına değmezdi.

Ama Mary buna değerdı.

Bu bir hataydı. Şimdi anlayabiliyordu. Mary'nin, Atholl konusunda ne kadar hassas olduğunu biliyordu ama lanet olsun ki gerçekdışı beklentileri vardı. Hangi aklı başında adam kendini sonsuza dek tek bir kadına bağlardı ki?

MacLeod'u düşündü. MacSorley. Campbell. MacKay. Ağabeyi. Lanet olsun Lachlan MacRuairi bile. Saygı duyduğu ve aklı başında olan tüm erkekler...

Ama Kenneth onlar gibi değildi. Göreviyle duygularını birbirine karıştırmazdı. Kahretsin, Mary onun sadece karısıydı.

Göğüs kafesinin bu kadar daralmasına neden olan şey sinir olmalıydı.

Ama tam özür dileyecekken Mary'nin sözleri onu susturdu. "Oyun bitti mi, lordum? Bu kadar mı? Sevgi dolu eş rolünü oy-

namaktan sıkıldınız mı? Yoksa size yeterince hayran olup kulağınıza tatlı sözler fısıldamıyor muyum?"

Kenneth dudaklarını sıktı. "Her kadını etkilemek sizi etkilemek kadar zor değil, leydim."

"Sanırım yağcılıkla saygıyı karıştırıyorsun."

Kenneth kaskatı kesildi. Mary'nin saygısını kazanamadığı ke-sindi. "Ne yaptığımı umursamadığınızı sanıyordum."

Bu kez kasılan ve Kenneth'in dokunuşu onu yakmış gibi kolunu çeken Mary oldu. "Umursamıyorum."

Kenneth'in vücudu alev almıştı. "O zaman daha fazlasını istiyormuşsun gibi rol yapmayı bırak."

Mary başını dikleştirdi. "Seçme şansım olduğunun farkında değildim."

Kenneth onun kendisine meydan okuduğunu fark etse de buna karşılık veremeyecek kadar öfkeliydi. Tutamayacağı sözler vermek istemiyordu. Tek yapabildiği Mary'ye bakıp çenesini de yumruğu gibi sıkmak oldu. "Ne istiyorsun, Mary?"

Birbirlerine baktılar. Kenneth bir şeylerin daraldığını, bir vincin onları bir araya getirdiğini hissetti. Mary'nin de bunu hissettiğini düşünüyordu ama kadın bakışlarını ondan uzaklaştırdı. "Söz verdiğinden fazlasını istemiyorum," dedi. "Tabii ki bir süre 'görevlerini' yapmana gerek kalmayacak."

Kenneth gözlerini kıstı. "Sen ne dediğini sanıyorsun? Karımın yatağından uzak kalmayacağım konusunda seni uyarmıştım."

"Unuttun mu? Yarın Kül Çarşambası ve Büyük Perhiz'in başlangıcı. Büyük Perhiz sırasında birlikte olmak günah."

Kenneth öfkeden deliye döndü. Mary'nin ne yaptığının farkındaydı. Bunun dinle ilgisi olmadığını, sadece onu yataktan uzak tutmak istediğini biliyordu. Lanet olsun, kilise evlilerin yatakta keyif alıp tutkunun tadını çıkarmalarını da günah sayıyordu!

Ama Kenneth bunu önemseyemeyecek kadar öfkeliydi. Eğer Mary böyle olmasını istiyorsa Kenneth da ona ayak uyduracaktı. Kalbini yatakta kazanamadıysa belki de yokluğunda ona olan düşkünlüğü artardı.

Ama karşı koymadan kazanmasına izin vermeyecekti. Onu düşündürmeden bırakmayacaktı. Ona tam da istediği şeyi verecekti. Kenneth'ın sadece azgın bir erkek olduğunu sanıyorsa ona o şekilde davranacaktı. "Nasıl istersen."

Onu kollarına alıp çevirdi ve duvara yasladı.

"N-ne yapıyorsun? Ben sandım ki..."

Yüzünü kadının saçlarına ve boynuna gömüp kanında coşan tüm o hislerle Mary'ye zevk vermeye başladı. "Henüz Büyük Perhiz başlamadı."

Mary, Kenneth'ın gözlerinde parlayan öfkeyi gördü ve çabuk sınırlenen kocasını fazla zorladığını anladı. Onu tahrik etmemesi gerektiğini bilmeliydi ama bir yanı -sadece bir yanı- ondan beklediği cevabı almayı umuyordu. Ondan beklemeye hakkının olmadığı sözler duymayı ummuştu.

Mary hiç ders almayacak mıydı?

Kenneth onu kollarına alınca bedeni ısındı. Göğsüne yaslanırken eriyecek gibi oldu. Dudakları ve çenesi, boynunun yumuşaklığına izini bırakıyordu. Kendini belli etmek üzere olan acı ve incinmişlik farklı bir hal aldı. Arzuya, isteğe ve ona tutunmak için çaresiz bir girişime dönüştü.

Kenneth onu cezalandırırcasına bir istekle ve daha önce hiç göstermediği bir coşkuyla öpüyordu. Mary de ona aynı çaresizlikle tepki veriyordu. Ona tamamen teslim olup istediğini almasına izin verdi. Kenneth dudaklarıyla boynunda ve omuzlarında gezinirken göğüslerini avuçlayıp sıkıyordu.

Dikkatli bir şekilde ellerini karşısındaki duvara koydu. "İstedğin bu, değil mi?"

Sesinde Mary'nin daha önce duymadığı bir öfke vardı. Ama Mary'nin teni alev almıştı. Kenneth kalçasını tutup onu erkekliğin çıkıntısına yasladı ve karşısında hareket etmeye başladı.

Ahırda yaşananlara dair görüntüler geri döndü.

Mary onun ne yapacağını biliyordu. Ve bir an için onu durdurmayı düşündü ama şaşkınlıktan ya da arzudan dolayı Kenneth'in çevrelerine ördüğü tahrik edici ağdan kurtulamayacak kadar güçsüzdü.

Mary inleyip kalçasını ona yasladı ve daha rahat ulaşabilmesi için boynunu geri itti.

Kenneth inleyip küfür etti. Tek eliyle göğüslerini okşayıp diğeriyle de pantolonunun bağını çözüyordu. Kenneth eteğini kaldırınca Mary bacağına ve sırtına değen soğuk havayı hissetti.

Parmağı içine girdiği anda çoktan ıslanmıştı. "Vermemi ister misin, Mary?" Sesindeki öfke Mary'yi uyarmalıydı ama temkinli olamayacak kadar derin düşüncelere dalmıştı.

Kenneth erkekliğinin başını bacaklarının arasına sürüp ıslaklığını uzun uzun okşadı. Çok iri ve kalındı, bu günahkâr his Mary'nin isteğini iyice artırıyordu.

Kendi çılgın inlemelerini duyuyor, Kenneth'in neden olduğu huzursuzluğu dindirmek için bedeninin yalvardığını hissediyordu.

Kenneth kalçasını tutup onu tam olması gereken yere getirdi. "Boşalmak istiyorsun, değil mi?"

Kullandığı kaba sözler Mary'yi ürpertti. İçindeki karanlık ve şehvetli taraf buna karşılık verdi. Ona tepki vermek yerine arzuya karşılık verdi. Bu çok yanılttı. Mary bunun farkındaydı ama çok ileri gitmişti. Kenneth ateşi iyice harlamıştı. Bu sert ve saldırgan yanı Mary'yi huzursuz ediyordu. Yanılmasına ve onun için

bir önemi olduğunu düşünmesine neden oluyordu. Kenneth bu kadar kontrolünü kaybettiye onu önemsiyor olmalıydı.

Mary onun sıcak ve çeliği andıran kalın erkekliğinin bacaklarının arasında olduğunu hissedebiliyordu. Bacakları titriyor, bedeni arzuyla zonkluyordu. Onu içine almayı öyle çok istiyordu ki ona sürtünürken ağlayabilirdi.

Kenneth daireler çiziyor, Mary de kalçasıyla buna eşlik ediyordu.

Ama Kenneth ona istediğini vermeyecekti. Onunla oyun oynuyordu. Uzattıkça uzatıyordu. Kendisine karşı duyduğu arzunun derinliğiyle yüzleşmesini istiyordu.

“Söyle bana,” diye fısıldadı kulağına.

“Evet!” diye bağırdı Mary. “Lütfen, evet.”

Kenneth kalçasını kaldırıp içine girdi. En derinine kadar girip tek bir hamleyle ona sahip oldu. Kalçasını kendine dayayıp doğru açıyı buldu ve onu duvara yasladı. Ardından yeniden içine, daha derinlere girdi.

İnlemeye başlayana kadar kadını orada tuttu. Sadece içinde olmasının bile boşalmasını sağlayacağını anlayana kadar... Onu tamamen dolduruyordu. Derinlere kadar. Sonra da kadını uçurdu. İçine uzun ve derin hamlelerle girip çılgın ve sert zevk çıkıkları attırdı.

Çok sertti. Çılgındı. Arzunun en saf ve ilkel haliydi. Mary içine sıcak bir dalga yayıldığını hissetmeden önce Kenneth'in de zevkle inlediğini duydu. O sırada bedeni hâlâ kasılıyordu.

Ama tüm bunlar sona erdiğinde ortada şiddetli bir fırtınanın arkasındaki zavallı bir yıkım kaldı. Oda acı verecek kadar sessizdi. Kenneth içinden çıktı ve Mary, açıkta kalan teninin üşüdüğünü hissetti. Hâlâ eğilmiş haldeydi ve duvardan destek alıyordu. Yoksa sendeleyebilirdi.

Doğrulunca yakasının yırtıldığını fark ettiği elbisesinin ön tarafını tuttu. Etek kısmını çıplak kalçasına indirdi ama bacaklarının arasındaki soğuk ıslaklık, az önce olanların acı bir hatırlatıcısıydı.

Çok utandı. Kenneth'in bunu yapmasına nasıl izin vermişti? Ve daha da kötüsü bundan nasıl zevk almıştı?

Sendeledi. Kenneth onu tutmak için hemen uzandı. "Tanrım, Mary, ben..."

"Teşekkür ederim," dedi Mary ona bakmak için kendini zorlayarak. Halbuki o anda yapmak istediği tek şey kıvrılıp ağlamaktı. *Kendini koru.* "Bu, tam da istediğim şeydi. Ahırdaki kadın haklıydı. Dedikleri kadar iyisin."

Kenneth'in irkildiğini düşündü. Ama belki de titreyen ateşten dolayı öyle olduğunu sanmıştı. Genç kadına bakarken gözlerinde saf bir kıvılcım vardı. Mary'nin boğazının acıyıp göğüs kafesinin daralmasına neden olan bir şey.

Mary bu sözleri geri almak istese de artık çok geçti. Kenneth topuklarının üzerinde dönüp gitti. Kapı arkasından sert bir şekilde kapandı.

Arkasına bile bakmadı.

Baksaydı Mary'nin korku ve çaresizlikle yere çöktüğünü görürdü. Baksaydı gerçekleri tahmin edebilirdi. Kenneth ona istediğini –sevgi barındırmayan arzusunu– vermişti ama bu Mary'nin istediği şey değildi.

Ben ne yaptım?

Kenneth elinden geldiğince uzun bir süre uzak kaldı. Onu kaleden uzak tutacak tüm işlere gönüllü oldu. İzcilik görevlerine, koruma görevlerine hatta kahretsin ki Bruce'un istilacılarının bir saldırısı sırasında zarar gören yakınlardaki bir kalenin duvarının onarılmasına bile gönüllü olarak yardım etti.

Ama kaleden uzak kalmanın içinde kopan tehlikeli duygulara engel olacağını sanıyorsa yanılıyordu. Hiçbir görev, hiçbir sorumluluk, hiçbir fiziksel iş ona olanları unutturamazdı. Etrafını karanlık ve geçilmez bir bulut gibi saran öfkeyi hiçbir şey aralayamazdı. Çok gergindi ve bunun farkındaydı.

Kontrolünü kaybetmişti. Aralarında bir şeyler olduğunu ona kabul ettirmek istemişti ama yapabildiği tek şey Mary'yi haklı çıkarmak olmuştu.

Belki de MacKay haklıydı. Belki de Kenneth buna uygun değildi. Düşüncesizce bir şey yapması çok zaman almamıştı. Muhafızların arasındaki yerini sağlamlaştırmak için üstlendiği görev planladığı gibi gitmiyordu. Kimseyi etkileyemiyordu. Percy'ye yakın durarak çok az değerli bilgi edinmişti ve İngiliz kalelerinin seferde kullanılıp kullanılmayacağını öğrenememişti. Karısıyla oğlunun, gönüllü olarak Bruce'un yanında yer almalarına dair umutları da giderek azalıyordu. Haftalardır herhangi bir silah kullanmamıştı ve çok uzun sürede edindiği çeliği andıran kontrollü tavırları artık onu terk ediyordu.

Soğukkanlı ol! Lanet olsun, şu anda her türlü saçmalığı yapabilirdi.

Bir hafta geçtikten sonra geri dönmek için kendine güvenebilirdi. Bir haftanın yeterince uzun olmadığını daha sonra fark etti.

Deniz tarafındaki kapıdan bahçenin diğer tarafına geçip üzerindeki tozu ve kiri yeni temizlemişti ki –Tweed Nehri'nde yüzmeyi, odasında ılık bir banyoya tercih etmişti– tüm içgüdülerini tetikleyen bir şey gördü.

Felton bahçede adamlarından biriyle eğitimdeydi. "Yine!" diye bağırdı.

Percy'nin şampiyon şövalyesi belli ki kılıç tekniklerini gösteriyordu ama dersin talihsiz hedefi David Strathbogie'ydi.

Genç Atholl Kontu dizlerinin üzerine çökmüş, belli ki yere düşürülmüştü. Çocuğun zırhındaki kire ve ayağa kalkmakta zorlanışına bakılacak olursa muhtemelen bu ilk değildi.

Felton'ın hatırlayamayacağı kadar çok kez çamurdan çıkarıldığı için çocuğu aşağılayışı Kenneth'in adalet duygusuyla ters düşüyordu.

David doğrulmayı başardı ama Felton yeniden üzerine gelip kılıcını kaldırması ve kendini bir erkek gibi savunması için talimatlar yağdırdı. Sonra da onu kılıcının yetenekli ve karmaşık hamleleriyle yeniden yere serdi. Bunlar genç bir yaverin kendini savunamayacağı kadar usta hamlelerdi.

Kenneth'in kanı kaynadı. Yumruğunu yan tarafında tekrar tekrar sıktı. Pekâlâ, bu bir dersti. Bir aşağılama dersi. Felton çocuğun diğer adamların karşısında küçük düşmesi için çabalıyordu.

"Ayağa kalk ve savaş," dedi Felton kılıcıyla çocuğun yan tarafını dürterek. "İşimiz bitmedi."

Kenneth öfkeden çılgına döndü. Çocuğun aşağılanmışlığını ve genç gururunun nasıl incindiğini hissedebiliyordu. Kendine engel olamadan kılıcını kınından çekti. Akıllılık edip henüz savaşmaması için gösterdiği bahaneyi hatırlayarak kılıcı sol koluyla kaldırdı ve hızla ilerleyip daire şeklinde duran adamları araladı. Tek görebildiği Felton'ın çocuğa doğrulttuğu kılıcıydı. Kılıcının sert bir hamlesiyle şövalyenin kılıcını elinden düşürdü.

Metalin çınlayan sesi sessizliğin içinde yankılandı.

Kenneth, adamın başlığın altındaki yüzünde beliren öfkeyi görebiliyordu. "Ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye sordu Felton.

"Kılıç, oyuncak değildir. Çocuklara kılıcı öyleymiş gibi tutmamaları gerektiğini gösteriyordum. Gidip kılıcını aldığında bunu sen de unutmasan iyi olur."

“Hangi cüretle müdahale...”

“Belki de adamların kendi cüssende birine tekniklerini gösterdiğini izlemek istiyordur.”

Felton iftirayı fark edince yüzü az öncekinden daha da çok kızardı. Adamlarından biri kılıcını aldı ve ona vermek için öne çıktı.

Felton’ın gözleri kılıcını alırken öfkeyle ışıldıyordu. “Kolunun hâlâ iyileşmediğini sanıyordum.”

“İyileşmedi. Sol kolumu kullanacağım.” Sol tarafı çok iyi değildi ama yeterince iyiydi. O pisliği küçük düşürecekti. Ona, çocuğa yaptıklarının on katını yapacaktı. Ve bunun her anından keyif alacaktı.

“Bekle!”

Kenneth bu tanıdık sesin geldiği yöne döndü. Omzunun üzerinden bakınca Mary’nin kendisine doğru koştuğunu gördü. Göğüs kafesinde bir kıpırtı olsa da bunu yok saymaya çalıştı. Mary kıvrımlarının içinde kaybolduğu başlıklı bir pelerin giymişti. Kenneth bunu hem hamileliğini gizlemek hem de soğuktan korunmak için giydiğini düşünüyordu.

“İşte buradasın,” dedi nefes nefese. “Seni bekliyordum.”

Fazlaca parlak gülümsemesinin ardındaki endişeyi görmemiş olsa bu sözler Kenneth’in üzerinde farklı bir etki bırakabilirdi.

Kenneth bunu neden yaptığını fark edince çenesini sıktı. Az sonraki sözleri bunu doğruluyordu.

Mary çevresindeki kalabalığı o anda fark etmiş gibi davranmıştı. Gözlerini kocaman açtı ve yanakları pembeleşti. “Pardon, bir şeyi mi bölüyorum?”

Aslında neyi böldüğünü çok iyi biliyordu. Onun Felton’la karşılaşmasını istemiyordu çünkü kaybedeceğini düşünüyordu.

Birden hâlâ yerde olan ve her yerine çamur bulaşan David’i fark etti. Kenneth onun içgüdüsel olarak yapmak isteyeceği ve

çocuğu daha çok utandıracağı hamleyi yapmasını engelleyerek kolundan tuttu. Kadına uyarırcasına bir bakış attı. "Sonra da devam edebiliriz. Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Mary yeniden Davide baktı. Uyarıyı anlamış olabilirdi ama belli ki bunu dinlemek istemiyordu. "Ah, evet." Bakışlarını oğlundan uzaklaştırıp Felton'a gülümsedi. "Umarım sorun yoktur, Sor John. Ama arsalardan biriyle ilgili hemen çözülmesi gereken bir sorun var."

Felton kıbar bir selam verdi. "Tabii ki, leydim." Ama Kenneth'a attığı alaycı bakış, bu müdahalenin nedeninin ne olduğunu onun da bildiğini gösteriyordu. İkisi de Mary'nin Felton'ın daha iyi olduğunu düşündüğünü biliyordu. "Bu işi başka zaman da bitirebilirim."

Kenneth kanının bir kez daha ısınmasına karşı koymaya çalışarak dişlerini sıktı. Kimseye bir şey kanıtlamak zorunda değildi ama lanet olsun ki bunu yapmak istiyordu. Kasları gerildi.

"Kenneth," dedi Mary elini onun koluna koyarak.

Bu yumuşak rica, sis bulutunu araladı. Ne kadar istese de bunu yapamazdı. Felton'ı yenerek yaşayacağı kişisel tatmin alacağı riske değmezdi. Mary haklıydı -sebebi farklı olsa bile- Felton'ın düşmanı olması doğru değildi. Adamın tepkisini çekmek hataydı ve Mary onu daha büyük bir hata yapmaktan kurtarmıştı. Kenneth, şövalyeyi aşağılayabilirdi ama o zaman Felton, Kenneth'ın itibarını sarsmak için elinden geleni yapardı. Zaten onu çok yakından izliyordu. Kenneth, Mary'nin araya girmesinden ileride memnuniyet duyacak olsa da o anda bundan hiç memnun değildi. Onun gözlerinde ikinci olmak istemiyordu.

Felton'a işlerinin bitmediğini ima eden bir bakış atıp karısıyla birlikte oradan uzaklaştı.

Düğünlerinden beri paylaştıkları kule odasına kadar sessizce gittiler. Odaya girince Mary pelerinini çıkarıp yatağın önündeki

sandığın üzerine attı. Ellерinin titremesi ve Kenneth'la göz göze gelmemek için birkaç dakika boyunca odanın içinde dolanması çok gergin olduğunu gösteriyordu.

Kenneth kapının yanında taş gibi hareketsiz bekliyordu.

Mary sürahidен bir kadeh şarap koydu. "Biraz ister misin?"

"Hayır."

Yan tarafına döndü. Kenneth o sırada yün pelerininin katları arasından karnının çıkıntısını gördü. Sadece bir haftada değişmişti. Hamileliğini kalın elbiseler ve pelerinlerle uzun süre saklaması mümkün olmayacaktı. Kenneth'ın onu göndermesi...

Hafifçe öksürdü. "Bebek... sen iyi misin?"

Mary şaşkın bir şekilde baktı. "İyiyim."

Bir kez daha huzursuz bir sessizlik oldu. Bu, eski halleriyle tamamen zıt bir durumdu. Küçük odanın duvarları Kenneth'ın üzerine üzerine geliyordu. Mary çok yakınındaydı. Ona dokunmak istiyordu. Ona sarılmak istiyordu. Onu kollarına almak ve kendisini umursadığını kabul edene kadar onunla sevişmek istiyordu.

Odadan bir an önce çıkması lazımdı. "Sanırım bir arsa işinden bahsetmiştin."

Mary dudağını ısırırken kızardı. "Arsa işi falan yok. Salona giderken seni ve Sör John'u gördüm. Sana bakışları..." Ürperdi. "Aranızdaki şey her neyse, bunu bir kenara bırakmalısın."

Kenneth ona uzun bir bakış attı. "Bu mümkün değil."

Aralarındaki şey Mary idi. Ama o, bunun farkında değildi. "Neden?" Mary'nin yüzü düştü. "Tanrı aşkına seni öldüreceğini sandım."

"Bana daha fazla güvenmelisin."

Mary, Kenneth'ın ses tonunu duyunca kaşlarını çattı. "Güveniyorum ama..." Bakışlarını ondan uzaklaştırdı. "Kolun hâlâ yaralı."

Ama... İkisi de konunun koluyla ilgili olmadığını biliyordu. Kenneth gerildi. "Endişelenmeni gerektirecek bir durum yok. Onunla savaşılmaya niyetli değilim."

Mary ona şaşkın bir bakış attı. "Öyle mi?"

Kenneth zorla gülümsedi. "Dul kalmana bu kadar kolay izin vermem."

Mary kaşlarını çattı. "Öyle demek istemedim."

"Öyle mi?" Kenneth bunun kendisini için bir önemi yokmuş gibi omuzlarını silkti ama aslında vardı. Hem de çok fazla. Bunun ne zamandan beri önemli olduğunu bilmiyordu ama öyleydi. Lanet olsun, bu konuyu arkasında bıraktığını sanıyordu. Hayatı boyunca kendini kanıtlamak zorunda kalmıştı. Bunu karısına da yapmak zorunda kalacağı hiç aklına gelmemişti.

"Tartışmanızın Davey'le bir ilgisi var mı? Seninle konuşmak istedim ama endişelen..."

"Çocuğu rahat bırak, Mary. Bunu kendi başına halletmesi lazım."

Mary tedirgin bir şekilde gözlerini açtı. "Neyi halletmesi lazım? Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştım. Son zamanlarda çok sessizdi. Normalde olduğundan bile daha sessizdi. Sör John'la mı ilgili? Yoksa diğer çocuklardan biriyle mi? Bir şey biliyorsan bana söylemelisin."

Mary, oğlunu savunma konusundaki coşkusunu keşke Kenneth'a olan duygularında da gösterseydi. İkisinin çocuğu için iyi bir anne olacaktı ama Davey'nin ondan istediği şey annelik değildi. En azından şimdilik. "Davey üzerine titremen için fazla büyük, Mary."

Mary'nin gözleri nemlendi. "Bunu biliyorum."

"Sana yine ihtiyacı olacak. Sadece ona biraz zaman ver."

Gitmek için arkasını döndü.

“Bekle, nereye gidiyorsun? Yine mi uzaklaşacaksın?”

“Korkarım hayır. Percy raporumu bekliyor.” Mary’ye baktı.

“Başka bir şeye ihtiyacın var mı?”

Mary kızarıp dudağını ısırıldı. “Hayır.”

Kenneth ona baktı. Ne sanmıştı ki? “Gecikebilirim. Beni bekleme.”

“Ah,” dedi Mary yüzünde tuhaf bir ifadeyle. Hayal kırıklığı mıydı? Kenneth bundan emin değildi. Kendi duygularıyla fazlasıyla meşgul olduğundan onun hislerini çözemiyordu.

Kenneth, kendisine işkence odası gibi gelen bu yerden çıkarken bir şeyler yapmak zorunda olduğunu biliyordu. İçindeki bu gerginlikle bırak Büyük Perhiz’den kalan otuz üç günü, dört gün bile beklemesi mümkün değildi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Mary hata yapmıştı ve bunun farkındaydı. Kocasını onu bir arzu patlamasıyla –yaşadıkları bundan ibaretti– duvara yasladıktan sonra yaptıkları gergin ve saçma konuşmanın üzerinden bir hafta geçmişti ve bu süre olacakların habercisi gibiydi.

Onu yatağından gönderdiğinden beri geçen yaklaşık kırk gündür artık kurdeleler, çiçekler, çörekler, ata binmeler ve uzun sohbetler yoktu. Mary kendi banyosunu kendisi hazırlıyor, ata binmek için bir neden bulamıyor ve konuşmaları kısa ve genel olmaktan ileri gidemiyordu.

Bir kez daha Atholl ile evlenmiş gibiydi. Tek fark Kenneth'in işini bitirince –kendisini kaleden uzakta tutan işi her neyse– nehirde yüzdüğü için nemli halde ve viski kokusu yayarak yatakta yanına uzanması oluyordu.

Kalbi acıyordu. En azından Mary'nin yanına gelmeden önce diğer birlikteliklerinden banyo yaparak arınacak kadar kibardı. Ama Atholl başka kadınlarla birlikte olduğunda hissettiklerini anlamsız kılacak kadar büyük bu çaresizliği yaşarken, kibarlığı yüzünden ona minnet duyamazdı.

Bu evliliğinde gözlerinin açık olmasına ve kalbini taşlaştırmaya karar vermiş olsa da başarısız olmuştu. Hem de fena halde. Kocasına âşık olmuştu. Bu, genç bir kızın hülyalı aşkından ziyade, kahramanına hayranlık duyan ama hatalarını da kabul eden bir kadının olgun aşkıydı.

Kendini kanıtlamak için hep savaşıyor ve en iyisi olabileceğine inanıp güvenen o genç çocuğu seviyordu. Dışarıdan çok sert görünen zalim savaşçı kabuğunun altında şaşırtıcı derinlikte –evet Sör Adam haklıydı– ve hassasiyette bir adam olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu. Bu tutkuyu seviyordu. Kıskanıyordu. Buna doğru çekiliyordu. Kenneth kontrolünü kaybettiğinde bile... Ona meydan okumaktan hoşlanıyordu. Kenneth onu savaşımaya zorluyor, kendini daha önce hiç olmadığı kadar cesur ve güçlü hissetmesini sağlıyordu. Ona aklına hiç gelmeyen biri ya da kölesi gibi davranmıyordu. Onu dinliyordu, düşünceleriyle ilgileniyordu.

Tuhaf olan, Mary'nin kendisini ilki gibi bir evlilikten korumaya çalışırken ikincisinin de aynı şekle dönüşmesine neden olmasıydı. Onu yatağından göndermişti. Başka bir yatak bulmasına neden şaşıırıyordu ki?

Mary pek çok şeyden pişman olmuştu. Bunun tutkudan ibaret olduğunu sanmak aptallıktı. Kenneth'ın onu bıraktığı gece kalbinde hissettiği boşluk ona böyle söylüyordu. Gururu ve kıskançlığı, onu önemseydiğini söylemesine engel olmamalıydı. Ayrıca Sör John ile tartışmasına da müdahale etmemeliydi. Davey olanları onunla konuşmayı reddetse de Kenneth'ın oğlunu koruduğunu düşünüyordu.

Onu sabretmeye zorlaması da mantıklıydı. Oğlu, çevresinde kendisini sevecek bir annesi olmasına alışık değildi. Davey'nin huzursuz olması ve kendini savunması normaldi. Aralarındaki duvarları yıkmak –özellikle de oğlu dikkatli bir şövalye olmaya odaklanmışken– zaman alacaktı. Davey'yi tanıma şansı bulamadığı çocuk olarak değil, olmak istediği erkek olarak görmeliydi.

Ama bundan fazlası vardı.

“Bana daha çok güvenmelisin.” Kenneth haklıydı. Onu dövürken görmüştü. Neler yapabileceğini biliyordu. Sadece yeterince iyileşmemişti. Kocasının uyarısı sadece dövüş yetenekleri

konusunda da değildi. Ama Kenneth kendisine söz vermezken Mary ona nasıl güvenebilirdi ki?

Tabii ki ondan bir şey istememişti. Sadece kaderi olduğunu *düşündüğü* şeyleri kabul etmişti. Her zaman yaptığı gibi hayatın ona sunduklarıyla yetinmeye çalışmıştı.

Ama bu kadarı yeterli değildi. Bu kez değildi. Elindekilerle yetinmekten memnun değildi. Dahasını istiyordu. Kenneth'in kalbini istiyordu.

Aralarına dikilen ve aşılmaz gibi görünen duvarı nasıl aşacaktı?

Kenneth'a gününün nasıl geçtiğini ya da neler yaptığını her sorduğunda susturuluyordu. Geçen hafta, meyhanedeki bir kavgada çenesine aldığı yaraya pansuman yapma isteğini bile geri çevirmişti. Eğitim alanında henüz tam olarak var olmasa da bir süredir bir sürü çizik ve yarayla geliyordu. Ama Mary kaygılarından her bahsettiğinde yetenekleri sorgulanıyormuş gibi öfkelen-
diğinden, artık bunu da belirtmekten vazgeçmişti.

Büyük Perhiz neredeyse sona erecekti ve Kenneth'a yataklarına dönmesini söylemek için sabırsızlanıyordu. Ya dönerse ve geçen seferki gibi olursa? Ya da daha kötüsü hiç dönmezse?

Ne yapacağı sorusunun cevabı, Paskalya'dan birkaç gün önce kendisini İtalyan rahibeyle karıştıran Kardeş Thomas'ın gönderdiği bir not sayesinde gelmişti. Rahibeyle ilgili daha fazla bilgi alabilmek için kocasından ya da Sör Adam'dan yardım almak istemişti ama Kenneth ona fırsat vermemiş, Sör Adam da Fransa'ya yapacağı yolculuğun hazırlıkları için gittiği Huntlywood Kalesi'nden yeni dönmüştü. Mary, ahırda çalışan çocuklardan birini Paskalya'da kiliseye yüklü bir bağış ve bir notla göndermiş, kendisine çok benzeyen rahibe hakkında başka bir bilgi duyarsa haber vermesini rica etmişti.

Onu şaşırtan ve heyecanını gizlemesine engel olan şey, kalenin rahibinin öğle yemeğinden sonra onu bulup Kardeş

Thomas'ın söz konusu rahibenin geri döndüğünü haber verdiğini söylemesi olmuştu.

Eşinin hâlâ adamlarıyla birlikte orada olmasını umarak salona geri döndü. Kız kardeşi konusunda ondan yardım almak istiyordu ve şu an bunun için bir şansı vardı. Kenneth kesinlikle ona eşlik ederdi.

Yaveri Willy'yi buldu ve Kenneth'ın odaya döndüğünü öğrenince şaşırdı. Hızla bahçeye gidip merdivenleri çıktı.

Ama kapıyı açınca heyecanı yok oldu. Kenneth akşam yemeğinde giydiği şık pelerini çıkarmış, yerine koyu renkli deri tuniğiyle pantolonunu giymişti. Çaresizlik, içini bir alev gibi sarıp göğsünü ve boğazını yaktı. Bu kıyafetlerin ne anlama geldiğini biliyordu.

“Gidiyor musun?”

Kenneth hoş olmayan bir şeye hazırlanmış gibi toparlanırken kaskatı kesilmişti. “Evet, kasabada bir işim var.”

“Başka bir meyhanede mi?”

Kenneth galiba Mary'nin dile getirmedeği suçlamayı anlamıştı. Dudağının bir kenarı kıvrıldı. “Bunu umursamadığını sanıyordum.”

Mary gururunu yok sayıp yutkunarak bir adım attı. “Ya umursuyorsam?” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Kalbi boğazında atıyormuş gibiydi. Birbirlerine baktılar ve bir an için Kenneth'ın bir şey söylemek istediğini sandı ama sonra adam arkasını döndü. Mary'nin onu umursamasını istemiyordu.

“Geç gelebilirim.”

Her gece geç geliyordu. Mary yine yutkundu. İkinci girişim ilkinden daha zordu. Gururu ve kalbi incinmişti. Atholl'a onu ve oğullarını da almasını söylediği zamanda hissettiklerini hissetti. “Seninle gelebilir miyim? Kasabada yapmam gereken bir şey var.

Heyecan verici bir haber aldım ve bana yardım edersen çok sevinirim.”

“Korkarım beklemesi gerekecek.”

“Bekleyemez.”

“Bugün olmaz, Mary.”

Sert ses tonu Mary'nin irkilmesine neden oldu. Belki de çok geç kalmıştı. Belki de Kenneth artık onunla ilgilenmiyordu. Belki de gerçekten her şey bir oyundu.

“Pekâlâ.” Hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı ama görüntüsünün de sesi kadar kırılgan olmasından korkuyordu.

“Öyle demek istemedim.” Kenneth ona doğru bir adım atarken kendine engel oldu. “Ah lanet olsun...” Bir küfür daha ederken parmaklarını saçlarında gezdiriyordu. “Şu anda çok fazla iş var. Aklımda bir sürü şey var.”

Mary'ye anlatamayacağı şeylerdi bunlar. “Anlıyorum,” dedi Mary anlamıyor olsa da. “Savaşa hazırlanmakla meşgulsün.” Ve kadınlarla.

“Evet.”

Ama hepsi bu değildi. Mary bundan emindi. Kenneth'in canını sıkan bir şeyler vardı. Mary'den uzak durmasının nedeni neydi?

“Edward kısa süre sonra kuzeye gelecek. Sör Adam'la konuştum ve sanırım zamanı geldi.”

“Neyin zamanı?” diye sordu Mary.

“Kaleden gitmenin zamanı.”

Mary donup kaldı. Duyuları hissizleşmişti. “Beni gönderiyor musun?” Sesi de hisleri kadar incinmiş ve cılızlaşmıştı.

Kenneth onun incinmiş ifadesine bakmadı. “Çocuk,” dedi. “Bebegi daha uzun süre gizleyemezsin. Bu şekilde daha az dedikodu olur.”

Mary hiçbir şey söylemedi. Gözleri yanmaya başladı. Konuşursa gözyaşlarına engel olamayacağını düşündü. Kenneth haklıydı -yardımcıları sırrını haftalar önce anlamıştı- ama Mary bunun bir bahane olduğunu biliyordu.

“Plan başından beri buydu, Mary.” Mary ona baktı. “Seni korumaya çalışıyorum.”

“Ne zaman?” diye sordu donuk bir ses tonuyla.

“Paskalya kutlamasından sonra. Çok uzun sürmeyecek ve sadece birkaç kilometre uzakta olacaksın. Sör Adam, Fransa’da olduğu sürece Huntlywood Kalesi’ni bizim kullanımımıza bıraktı. Yardımcılarını da getirebilirsin. Her şey ayarlandı.”

Ama ne derse desin ikisi de Kenneth’ın onu gönderdiğinin farkındaydı.

“İkiniz de çok düşüncelisiniz. Benim isteklerimi de göz önünde bulundurmak hiç aklınıza geldi mi?”

Bunu neden yapacaktı ki? Mary, Kenneth’a aitti ve adam ona ne isterse yapardı.

Kenneth cevap vermeden kapıya doğru ilerledi. “Şu anda anlamadığınızı biliyorum ama en iyisi bu.”

En iyisi mi? Mary artık bunun ne demek olduğunu bilmiyordu. Ama yine de kendi kararlarını almayı isterdi. “Benim yerime buna karar vermiş olman ne ince bir davranış.”

Kenneth’ın bu imayı anlayıp anlamadığını bilmiyordu çünkü ona bakmıyordu. Kapıya doğru giderken yanından tereddütlü bir şekilde geçtiğini düşünse de o anda hissettiği şey, Mary’nin yanında kalmasına yetmemişti.

Kenneth gittikten kısa bir süre sonra Mary pelerinini giyip ahıra gitti. Kalbi kırılmış, parçalara ayrılıp ezilmiş olabilirdi ama onu kız kardeşine götürebilecek olan ilk ihtimalin peşini bırakmayacaktı.

Percy'nin adamlarından birkaçını kendisine eşlik etmek için ayarlamayı planlıyordu ama giderken Sör John onu gördü ve kasabaya kadar ona bizzat eşlik etmek için ısrar etti. Belki de bunun kocasını çok kızdıracağını bildiğinden, adamı aksi için ikna etmeye çalışmadı.

Kızgınlıkla verdiği karardan kısa süre sonra pişman oldu. Sör John tavırlarıyla Mary'nin evliliğini flörtleri için bir engel olarak görmediğini belli ediyordu. Birçok kez –Mary'nin emin olmasını sağlayacak kadar çok kez– Kenneth'a bir şey olması ya da işlerin 'Mary'nin umduğu gibi gitmemesi' halinde yanında olacağından bahsetti. Oğlunun da yanında olacaktı. Yolculuğun rahatsız edici olmasının hamileliğiyle bir ilgisi olmadığı kesindi.

Kiliseye vardıklarında ve Mary ne keşişin ne de rahibenin bulunamadığını öğrendiğinde –hatta başrahibe, son birkaç gündür St. Andrews Piskoposundan başka kimsenin gelmediğini, keşişin yanılıyor olduğunu söyledi– Mary o kadar büyük bir hayal kırıklığı yaşadı ki o anda kendi düşüncelerinin sessizliğini ve huzurunu çok aradı.

Mary kilisedeyken karanlık çökmüştü. Tepeden kasabaya doğru gittikleri sırada Mary çevreye daha fazla dikkat etmeye başladı. Daha önce hiç bu kadar geç bir saatte kasabada olmamıştı. Tüccarlar ve esnaf huzursuz gibiydi.

Sör John onun rahatsızlığını hissetmiş olmalıydı. "Korkmanıza gerek yok. Yanımdayken güvendesiniz. Kimse kralın adamlarına saldırmaya cesaret edemez."

Mary bundan çok emin değildi. Yanlarından geçen kaba saba adamların pek çoğu buna cesaret edebilecekmiş gibi görünüyordu. Ama kalabalığın içinde kadınların da olduğunu görmek onu bir şekilde rahatlattı.

Ana yolda kalabalık daha da arttı. Sanki büyük bir şey olacaktı gibiydi. Belki de bir gösteri vardı? Bir tür eğlence?

Yüksek bir çığlık ve ardından da kalabalığın alkışlarını duyunca şüpheleri doğrulanmış oldu. "Bu ne?" diye sordu.

Sör John, adamlarına durmalarını işaret ederken gözlerini kıstı. Yüksek binaları ve dar geçitleri inceledi. Gürültünün nereden geldiğini anlamak zor değildi. Geçitlerin ilerisinden bir ışık denizi görünüyordu. "Bilmiyorum ama anlayacağız." Elini uzattı. Mary tereddüt edince, "Çok uzun sürmeyecek," diye ekledi.

Mary, meraklanıp Felton'ın yarım düzine adamından ve zırhlı askerinden de güç alarak kendini attan indirmesine izin verdi. Hiç kimsenin sırrını anlamaması için karnını saklıyordu. İlk çocuğuna kıyasla çok az kilo almıştı. Kalın elbiselerini giydiğinde hamile değil de kilolu bir kadın gibi görünüyordu. Çocuğun doğmasına yaklaşık iki ay vardı ama son günlerde çok rahat değildi ve çabuk yoruluyordu.

Geçide girdikleri sırada bir çığlık daha duyuldu. İki binanın arası karanlıktı ama önlerinden gelen ışık, görmeleri için yeterliydi.

Yaklaştıkları sırada Sör John'un dudaklarını sıkıldığını gördü.

"Ne oldu? Bir sorun mu var?"

Sör John başını salladı. "Beklediğim gibi."

Ne demek istediğini anlaması çok uzun sürmedi. Işığın kaynağına ulaştıklarında her şey gayet açıktı. Dar geçit önlerinde açılıp küçük kare şeklindeki bir bahçeye uzandı. Mary bir zamanlar burada bir bina olduğunu fark etti. Binanın iç kısmında iki adam dövüşüyordu.

Derme çatma çukurun etrafına yerleştirilen meşaleler bir ateş çemberi gibiydi ve tüm alanı aydınlatıyordu. Kalabalık, etrafa gelişigüzel dağılmıştı. Her yerde duvarlar, kayalar ve kalaslar vardı. İnsanlar yan taraftaki binaların tepelerinden ve pencerelerinden onları izliyordu.

“Gizli bir turnuva mı?” diye sordu Mary.

Sör John bunu başıyla onayladı. “Kral keşfettiğimiz şeyi düşünce çok sevinecek. Sınır bölgesindeki izinsiz tüm dövüş turnuvalarına son vermeye çalışıyor. Gerçi bu barbarlar arasındaki itiş kakışa turnuva denirse.”

Mary daha önce de yasadışı dövüşleri duymuştu ama hiç izlememişti. Genellikle iki kişi dövüşürdü. Hiçbir sınırlama, hiçbir kural olmayan bu dövüşler, kişilerden biri ‘korkak’ olduğunu söyleyince bitiyordu ama genellikle ölümle sonuçlanıyordu.

Kalabalıktan bir tezahürat duyuluyordu. “Buz” der gibiydiler. Mary bunu merak edip birkaç metre ileri atıldı ve yarışmacıları daha iyi görmek istedi.

O anda korku dolu bir nefes aldı. İki adam da başlık takmıştı ama göğüsleri çıplaktı. Üzerlerinde sadece pantolon ve bacak zırhı vardı. Mary’nin daha önce hiç tanık olmadığı bir şiddetle birbirlerine saldırırken geniş ve kaslı göğüslerinden ter ve kan damlıyordu. Bunun zarif veya soylu bir yanı yoktu. Bu, saf güç ve zulmün yarışıydı. İki adam da yumruklarının yanı sıra kaba birer alet tutuyordu. İkiden daha uzun ve az kaslı olanının elinde kaba görünümlü bir çekiç vardı. Başı kadar kalın bir boynu olan daha ağır görünümlü diğer adamın elinde de bir gürz vardı. Normal turnuvaların aksine silahları köreltilmemişti.

Böyle bir zulmü sadece görmek bile Mary’nin dizlerinin güçsüz düşmesine neden oldu. Ama midesinin kasılmasına ve dizlerinin bağının çözülmesine neden olan asıl şey bu değildi. Kimliklerini gizlemek için giydikleri çelik başlıklara rağmen iki adamdan daha uzun boylu olanın kocası olduğunu hemen anlamıştı. Bu kolları ve göğsü nerede görse tanırdı.

Bayağı bir tavernada kadınlarla birlikte olmadığını görmenin verdiği rahatlama, hem kendisini öldürmeye çalışan adam hem de yasadışı turnuvalarda dövüştüğünü fark eden Sör John yüzünden gölgelendi.

Neden burada dövüştüğü ve diğer İngiliz askerleriyle birlikte olmadığı sorularını daha sonra sormak üzere zihninin arkasına itti. Sör John ve adamlarını buradan çıkarmalıydı.

Gitmeleri konusunda ısrar etmek için topuklarının üzerinde döndüğü sırada kazara yanındaki adama çarptı. Normal şartlarda bu sorun olmazdı ama o anda çukurda olan bir şey tüm kalabalığın irkilmesine neden oldu. Hamile göbeği de üzerine eklenince Mary dengesini kaybedip çığlık atarak düşmeye başladı.

Sör John onu tutmasa birkaç metre aşağıdaki çukura düşecekti.

Çukura doğru sendelediği sırada kollarını Sör John'un boynuna doladı ve birbirlerine baktılar.

Sör John şok oldu. "Sen hamilesin!"

O gece tuhaf olan bir şeyler vardı. Kenneth bir aydır haftada iki -bazen üç- kez Cehennem Çukuru adı verilen gizli dövüş turnuvalarında dövüşmüştü. Yasadışı turnuvalarda dövüşmesinin riskli olduğunu biliyordu ama Felton'ın alayları haftalar geçtikçe daha kötü bir hal alıyordu ve söz konusu karısı olduğunda kendini kontrol etmesi imkânsızdı. Dövüşmek öfkesini boşaltmasına, yaklaşan savaşa ve muhafızların arasındaki yere kendini hazırlamasına yardım ediyordu. İronik olan, bunu yapmak için MacKay'ın Highland Yarışları'na kimliğini gizleyerek katılmasından ilham almasıydı.

Hiç yenilmemişti. Şampiyonu ve kalabalığın favorisiydi. Normalde Buz diye tezahürat edilmesi -bu neden orada olduğunu hatırlaması için kendine şaka yollu koyduğu savaş ismiydi- ona güç veriyordu. Kanı hızlanıyor, kasları olacakları düşünerek geriliyordu.

Ama bu gece öyle değildi. Bu gece normalde hissettiği heyecanı ve kana susamışlığı hissetmiyordu. Rakibiyle birbirlerine sert yumruklar atıyorlardı. Zaferin tadını çıkarmayı değil, bir an önce dövüşün bitmesini bekliyordu.

Aklı dövüşte değil, Mary'le yaptıkları konuşmadaydı. Mary ona bir şeyler söylemeye çalışmıştı ama yapması gereken şeye çok odaklandığı için onu dinleyememişti. Zaman tükeniyordu ve onu bir an önce güvenli bir yere ulaştırmalıydı. Onu kaleden uzaklaştırmak ilk adımdı ama tabii ki Mary bunu anlamamıştı. Gerçekleri bilmiyorken bunu nasıl anlayabilirdi ki?

Rakibinin sert yumruğu çenesine gelince dikkati dağılan Kenneth'in başı arkaya doğru savruldu. Ardından da gürz geldi. Keskin uçlardan son anda kurtulan Kenneth, kalın boyunlu pisliği öldürmeye odaklanmasının daha doğru olduğunu fark etti.

Rakibinin yan tarafına kaburgalarını çatırdatan bir çekiç darbesi indirmiş ardından da adamın yere kapaklanmasına neden olan bir tekme atmıştı ki bir çığlık duyularını harekete geçirdi. Bir kadın çığlığı...

Bakışları sesin geldiği tarafa döndü. Bir kıpırtı gördü. Bir kadın çukura düşecekken bir adam tarafından tutuldu.

Bu, herhangi bir kadın değildi. Bunun mümkün olmadığını düşünmeye çalıştı ama alev almış olan hisleri ona bunun *kendi kadını* olduğunu söylüyordu.

Onun az kalsın çukura düşecek olmasının paniği mi, buna engel olmak için hiçbir şey yapmayacak oluşu mu yoksa düşmesine engel olan kişinin –lanet kollarını çok sıkı ve uzun uzun ona saranın– Felton olması mı onu duraksatmıştı emin değildi.

Kahretsin, adam onu öpecekmiş gibi görünüyordu.

Çukurun içinden fırlayıp kırık duvarlardan birine basarak Felton'un üzerine atladı. "Çek ellerini onun üzerinden!"

Felton onu tanıyınca büyük bir şaşkınlık yaşadı.

"Kenneth, hayır!" Mary, kendini diğer adamın ellerinden kurtarıp bir çığlık daha attı.

Ama Kenneth bu yakarışı duyamayacak kadar çıldırmıştı. Genç kadına karşı karmaşık duygularla doluydu, onu kaybedebi-

lecek olmanın korkusunu yaşıyordu. Şimdiyse haftalardır kendisiyle alay eden adamın elleri karısının üzerindeydi. Öfkesi aklını bulandırmıştı.

Pislik adam istediği dövüşü elde edecekti. Yumruğunun biri Felton'ın başlığına, diğeri de zırhla kaplı karnına indi.

Felton'ın adamları şövalyenin yardımına koşacaktı ama birileri "askerler" diye bağırdı ve kalabalık geçide doğru ilerledi. Felton'ın adamları onların saldıracağını sanıp kılıçlarını çekti. Bunu tehdit olarak algılayan kalabalık onlara saldırdı.

Felton da kılıcına ulaşmaya çalıştı ama Kenneth bu hareketi tahmin edip kılıcı elinden düşürdü.

Felton tamamen zırhla kaplıyken, Kenneth beline kadar çıplaktı. Sadece çelik başlığı onu koruyordu. Ama bunun bir önemi yoktu. Kenneth bir şövalye gibi dövüşmezdi. Kazanmak için neye ihtiyacı olursa -yumruk, dirsek, bacak, ayak- onu kullanırdı. Felton kalkanını -Kenneth bunu elinden alana kadar- kamasını, eline geçen her şeyi kullansa da silahları rakibinin sert yetenekleri ve zalim gücü karşısında yetersizdi. Son haftalarda aldığı darbeler yüzünden artık acıyı da hissetmez olmuştu. Bir dakikadan kısa bir süre içinde Kenneth aylardır beklediği zafere ulaştı. Felton'ı sırt üstü yatırdı ve ayağını boğazına yaslayıp onu yere yapıştırdı.

"Karıma bir daha elini sürersen seni öldürürüm."

Felton'ın başlığından nefretten alev almış gözleri görünüyordu. Bir şeyler söylemek istiyordu ama Kenneth'in ayağı buna engel oluyordu.

Kalabalık etraflarını sarmıştı ama Kenneth sadece üzerindeki tek bir çift gözün farkındaydı. Mary gözlerini kocaman açmış, onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu.

"Lütfen," dedi Kenneth'i bir merhem gibi rahatlatan sesiyle. "Ben iyiyim. Sorun yok. Bana yardım ediyordu."

Kenneth çenesini sıktı. İlkel içgüdüleriyle gururu savaş halindeydi. Felton'ı öldürmek istiyordu ama mantıklı olması gerektiğini hatırladı. Pislik adam Mary'ye çok yakındı ve onu uzun uzun tutmuştu ama aynı zamanda onu kurtarmıştı. Kenneth'in adamı öldürmek için pek çok nedeni vardı ama bu, onlardan biri değildi.

Ayağını Felton'ın boynundan kaldırıp geri çekildi. Mary kan ve kiri umursamadan onun kollarına koştu ve yüzünü göğsüne gömdü. Kenneth'in kolları hiç düşünmeden onu sardı. Bu öylesine mükemmel bir histi ki o anda gerçekleri fark etti.

Ağlayan karısını rahatlatmaya çalışırken Felton'ın zorlukla ayağa kalktığını gördü.

"Bu yaptığın yüzünden çukur hapishanesine atıldığını göreceğim," dedi Felton boynunu ovarken dişlerinin arasından.

Kenneth'in gözleri kısıldı. "Percy'nin şampiyonu olarak yerini korumak istiyorsan tek kelime etmezsın."

"Gizli dövüş yasadışı."

"Savaş yaklaşırken sence Edward en iyi şövalyelerden birini uzun süre hapse atar mı? Özellikle de Percy'nin şampiyonunu yendiği ortaya çıktıktan sonra? Belki de seninle dövüşüp bütün kalenin tahtından olduğunu görmesini sağlayarak yargılanmaya razı olabilirim."

Felton'ın yüzü öfkeden morarmıştı. "Seni pislik! Kolunun yarısı ne oldu? Neden eğitimde değil de burada dövüşüyorsun? Ne saklıyorsun?"

Kenneth içten içe küfretse de sakın görünüyordu. "Bu da iyileşmemin bir parçası. Eğitim alanında seninle karşılaşmadan önce gücümü geri toparlayabilmek istedim. Bu farklı bir dövüş deneyimi. Şövalyelerle edinemeyeceğin bir deneyim."

Felton bir küfür daha etti ama Kenneth'in onunla işi bitmişti. İkisi de olanları kendine saklayacağını biliyordu. "Adamlarını bul ve kaleye dön."

Mary başını Kenneth'in göğsünden kaldırıp iki adam arasındaki sözlü düelloyu gözleri yaşlı bir halde dinledi.

Felton elini uzattı. "Leydi Mary?"

Kenneth kasıldı ama o bir cevap veremedi Mary başını iki yana salladı ve kocasının beline sıkıca sarıldı.

Kenneth'in göğsü kabardı. "Karımın güvenle dönmesini ben sağlarım."

Felton çeliği bile kesebilecek kadar sert bir bakışla topuğunun üzerinde dönüp gitti.

Kenneth hata yaptığını biliyordu. Öfkesini kontrol edememesi, Felton'ın itibarını kaybetmesi için daha fazla çabalamasına neden olacaktı. Ama bunu umursamıyordu. Mary onu seçmişti.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Kenneth orada sonsuza dek karısına sarılabilirdi ama kalabalığı zapt etmek zordu. Mary'nin çenesini tuttu ve yüzünü kendisine çevirdi. "İyi misin?"

Kadın bunu başıyla onayladı. İri, yeşil-mavi gözlerindeki duygular Kenneth'in kalbine işledi.

Eşyalarını toplaması, kıyafetini değişmesi ve atına göz kulak olması için para verdiği çocuğu bulması çok uzun sürdü. Ama sonunda o ve Mary sessizce kaleye doğru ilerlemeye başladılar. Genç kadın güvenle önünde oturuyordu. Onun az kalsın çukura düşecek olması aklından çıkmıyordu...

Mary'nin orada ne işi vardı? Ve neden Felton'la birlikteydi? Bu sorular kaleye gidene kadar aklında dönüp durdu.

Kapıdan geçtikleri sırada onları karşılayacak bir muhafız olmaması şaşırtıcı değildi. Felton, sonuçlarını tahmin edemediği için şampiyon olmayı riske atmak istememişti. Ama Kenneth, Felton'ın köşeye sıkışmış bir köpek gibi karşı hamle yapmak için bir yol arayıp bulacağını biliyordu.

Zaferine rağmen kendini kandırmadı. Öfkesini kontrol edememesi, Felton'ın eline başına indirmesi için bir balta vermişti.

Ama onu asıl meraklandıran şey, Mary'le ilgili sorulardı. Odalarında yalnız kalana kadar çirkin kıskançlık ve şüphe hisleriyle savaştı.

Kapıyı arkalarından yeni kapatmışlardı ki onu omuzlarından tutup kendisine çevirdi. Kadının ağlamaktan kızarmış yüzünü görünce kalbi acısa da kendini toparladı. “Neden Mary? Neden onunla birlikte kasabadaydın?”

Mary şaşkınlıkla geri çekildi. “Beni bir şeyle suçluyor olamazsın.”

Kenneth dudaklarını sıkarken çenesinin altındaki bir kas seğirdi. “Karımı lanet bir dövüşün ortasında, bir adamın kollarında görmüşken ve az kalsın ölüme düşecekken şüphelenmek hakkım değil mi? Beni mi takip ediyordun yoksa Felton’la birlikte kasabaya gitmenizin başka bir nedeni var mı?”

Mary’nin gözlerinin ışıltısı geri döndü. “Senin şüphelerin demek... Peki ya benimkiler? Her gece kasabada ne yaptığını sandığımı biliyordun. Ölmene ya da hapse atılmana neden olabilecek yasadışı turnuvalara katıldığın halde diğer kadınlarla birlikte olduğunu düşünmeme izin verdin.”

Kenneth ona dikkatle baktı. “Bunu umursamadığını sanıyordum.”

Mary dudağını büzdü. “Pekâlâ, umursuyorum. Hem de çok umursuyorum ve korkarım senin de bunu kabul etmen gerekecek.”

Kenneth bu cevaba öyle şaşırmıştı ki bir an için ne diyeceğini bilemedi. Mary ne demek istemişti? Şaşkına dönmüştü. “Öyle mi?”

Mary bunu başıyla onayladı. “Seni takip etmiyordum ve Sör John ile birlikte olmam en başından senin hatandı.”

“Benim hatam mı? Sana iznim olmadan kaleden asla ayrılmamı söylediğimi sanıyordum.”

Mary bu kuralı ne kadar ciddiye aldığını anlatan bir bakış attı. “Bunu kastetmediğini tahmin ettim tabii ki. Sadece öfkeliydin.”

Kahretsin Kenneth gayet ciddiydi. Ona kalsa Mary’yi bu savaş bitene kadar uzak bir batı adasındaki yüksek bir kuleye kilitlerdi.

Ama Mary'nin keřišten aldıđı kendisine benzeyen bir rahi-
beyle ilgili notu açıklamasını dinledi. Karısı, kendisine eşlik
etmesi için ona gelmişti. Kenneth, kadını geri çevirince de Sör
John'un teklifini kabul etmek zorunda kalmıştı.

Ah lanet olsun. Kenneth bunu fark etmemişti. İçten içe suç-
luluk duydu. İlk kez Mary yardım istemek için ona gelmişti ve
Kenneth da onu geri çevirmişti.

"Geri dönerken," diye devam etti Mary, "Kargaşayı duyduk ve
Sör John ne olduğunu görmek istedi."

"Seni yanında götürmemeliydi." Kenneth ona neler olabile-
ceğini düşününce –az kalsın ne *olacağını* düşününce– içinde bir
kez daha o bulantıyı ve çaresizliği hissetti. "Tanrım ölebilirdin!"

Mary onun duygularını hissetmiş gibi yüzüne baktı. "Bir ka-
zaydı. Sör John seni tanımasın diye gitmek istediğim sırada aya-
ğım takıldı. Bunu duymak istemediğini biliyorum ama o bana
yardım etti."

Mary haklıydı. Kenneth dişlerini sıktı. "Aşırı tepki vermiş ola-
bilirim."

"Olabilirim mi?"

Kenneth onu duymamış gibi devam etti. "Ama bana durum-
dan faydalanmaya çalışmadığını söyleme. Lanet olsun seni çok
uzun süre tuttu. Sanki öpecekmiş gibi görünüyordu."

Mary'nin gülmek üzere olması Kenneth'ın mantıklı düşün-
mesine yardım etmedi. "Sanırım çok şaşırmıştı." Mary elini kar-
nına koydu ve karnının üzerindeki kumaşı okşadı. Kenneth, son
bir ayda ne kadar değiştiğini görünce duygulandı. "Hamile oldu-
ğumu fark etti."

Kenneth gülmemek için kendini zor tuttu. "Güzel. Belki bu
sayede kararını değiştirmeyeceğini anlar."

Birbirlerine baktılar. “Böyle bir tehlike hiç olmadı.” Kenneth, Mary’nin ne demek istediğini anlayamadan genç kadın ekledi, “Neden oradaydın Kenneth? Neden eğitim alanında diğer şövalyelerle karşılaşmak yerine sıradan bir barbar gibi yasadışı dövüş turnuvalarında dövüşüyorsun?”

“Felton’a da söylediğim gibi ona istediği şekilde karşı koyabilmek için gücümü toplamaya çalışıyordum.”

Bu saçma bir bahaneydi ve Mary’nin kendisine tam olarak inanmadığını görebiliyordu ama başka ne diyebilirdi ki? Görevi sona ermemiştir. Ona doğruları söyleyemezdi. Onu güvenle İskoçya’ya ulaştırana kadar olmazdı. Bu riski alamazdı. Bunun onun açısından bakıldığında ne kadar büyük bir ihanet olacağını anlamışken bunu yapamazdı.

Ama bu, Atholl’un ona yaptığı gibi bir şey değildi. En azından Kenneth kendine sürekli bunu söylüyordu. Evet, onun adına kararlar veriyordu –onu tehlikeye sokabilecek kararlar– ama başka şansı yoktu. Mary’nin kendi çocuğunu taşıdığını öğrendiği anda yolunu çizmişti. Ve Atholl’un aksine onu koruyacaktı. Sadece Mary’nin iki durum arasındaki farkı göreceğinden artık çok emin değildi.

“Seni kiliseye götürmediğim için özür dilerim. Kız kardeşinle ilgili bir şeyler öğrenebildin mi?”

Mary üzgün gözlerle başını iki yana salladı. Başrahibenin kendisine söylediklerini tekrar etti. “Bu çok saçma. Kardeş Thomas böyle bir hatayı nasıl yapar ki? Umarım bir an önce döner ve gerçekleri ondan öğrenirim. Piskopos St. Andrews ile bir yere gitmiş.”

Lamberton mı? Kenneth, Bruce’un eski müttfikinin adını duyunca tepki vermemeye çalışsa da tüm duyuları harekete geçmişti. Bunun çok saçma olduğuna katılarak, “İstersen ben soruştururum,” dedi.

Mary'nin yüz ifadesi nefesini kesti. Onun hayranlığını kazanmanın ne demek olduğunu ilk kez görüyordu. Gökyüzünden bir yıldız koparıp onun eline vermiş gibiydi. Daha önce de çok kez bu tür bakışlar görmüştü ama hepsi bir araya gelse bile bu bakış kadar anlamlı olamazdı. Bunu hak ettiğini hissediyordu.

“Benim için bunu yapar mısın?”

Kenneth onun için yapamayacağı pek bir şey olmadığını düşünüyordu. “İskoçya’da hâlâ işe yarayacak bazı tanıdıklarım var” Tanıdıklar hafif kalan bir ifade olmuştu.

Mary'nin tepkisini izlese de şüphe yerine sadece kaygı gördü.

“Kendini tehlikeye atacak bir şey yapmazsın, değil mi?”

Kenneth'in dudağının kenarı kıvrıldı. Burada kaldığı her gün tehlikede idi. “Dikkatli olurum.”

“O halde teşekkür ederim. Bunu yaparsan çok memnun olurum.”

Mary'nin gözleri parlıyordu. Kenneth göğüs kafesinin daraldığını hissetti. Onu kollarına almamak için kendini zor tuttu. Ama ona dokunup da lanet otuz yedi gündür içinde biriken ihtiyaçlara kendini teslim etmemenin pek mümkün olmadığını düşündü. Geçen günleri saymış mıydı?

Kenneth bunu başıyla onaylayıp bakışlarını ondan uzaklaştırdı. “Yorgun olmalısın. Yatmak için hazırlan.”

Mary'nin yüzü asıldı. “Gidiyor musun? Ben sanmıştım ki...”

Sesindeki hayal kırıklığı Kenneth'in içine işledi. Lanet olsun, Mary bunun ne kadar zor olduğunu bilmiyor muydu? Yumruklarını yanlarında sıkıp onunla aynı odadayken kontrollü eline alan ilkel içgüdüleriyle savaşmaya çalıştı. Dövüş sonrası durum daha da kötüydü. Kanı daha sıcak akıyordu. “Kahretsin ne sandın? Koskaca otuz yedi gün Mary, ben lanet bir keşiş değilim. Seni deli gibi istiyorum ve mantıklı düşünemiyorum.”

Mary gözlerini kocaman açıp derin bir nefes aldı. "Öyle mi?"

"Ne sandın? Her gece yanında yatıp seninle sevişmek istemeyeceğimi mi?"

"Ne düşündüğümü çok iyi biliyorsun. Başka kadınlarla birlikte olmaktan bitkin düştüğünü sanıyordum."

"Ben başka kadınları istemiyorum."

Bu doğrudu. Ve bu gece onun az kalsın düşeceğini gördükten sonra içten içe farkında olduğu ama gururu yüzünden kabul edemediği gerçeği kabullenecekti. Mary'yi seviyordu. Karısı gerçekleri öğrendiğinde ondan nefret edecekti ama Kenneth onu mümkün bile olmadığını sandığı bir şekilde seviyordu. Belli ki o da duygulara herkes kadar duyarlıydı. Sadece doğru kadını bulması gerekiyordu.

Mary başından beri farklıydı. Bunun tek nedeni Kenneth'in ayaklarına kapanmaması değil -gerçi başta bunun da nedenlerden biri olduğunu kabul etmesi lazımdı- Kennetha meydan okuması, onun kafasını karıştırması, başarılarıyla değil de onunla ilgilenmesiydi.

Tartışmaları bile umurunda değildi. Hatta bundan bile hoşlanıyordu. Onun yanındayken kontrolünü kaybetse de kendini bir zorba gibi hissetmiyordu. Mary ona bu hakkı veriyordu. Bu tuhaf -hatta onu canlandıran- bir histi.

Hayatında ilk kez birilerini etkileme ya da en iyi olma ihtiyacı duymuyordu. Onun kendisine inanmasını istiyordu. Hak etmese de onun güvenini istiyordu.

O anda işkence çekiyor olmasa Mary'nin şaşkın ifadesiyle eğlenebilirdi.

"Gerçekten mi?"

Kenneth başını iki yana salladı. "Seninle tanıştığımdan beri başka bir kadınla birlikte olmadım."

Mary'nin ona inanmadığı çok belliydi. "Peki ya ahırdaki kadın?"

Kenneth o kadının kız kardeşi olduğunu söylemek istedi ama bunu nasıl açıklayabilirdi ki? Açıklayamazdı. "Göründüğü gibi değildi." İçinden gelen isteğe karşı koyamayıp uzandı ve Mary'nin yanağını okşadı. Teninin yumuşaklığı içine işledi. Kahretsin, Mary'nin her şeyi içine işliyordu. O yeşil-mavi renkteki iri gözlerin tek bir bakışı, o narin hatları, dolgun ve pembe dudakları, bebek gibi yumuşak teni nefes almasına engel olacak kadar çok işliyordu içine. "Sadece seni istiyorum, Mary."

Mary'nin kalbi öyle hızlı ve gürültülü atıyordu ki söylediklerini duymakta zorlanıyordu. Kenneth'i doğru mu anlamıştı? Bir yanı, şu an için, 'Sadece seni istiyorum,' sözlerini duymanın yeterli olduğunu söylüyordu. Duygularıyla yetinip mutlu olmasını söylüyordu ama diğer yanı -temkinli yanı- bunun yetmeyeceğini biliyordu. "Ne zamana kadar?"

Kenneth çok sakın görünse de Mary'ye bakarken gözlerindeki yoğun duygular onu ele verdi. Karısının ne demek istediğini biliyordu: Bağlılık istiyordu. Sadakat istiyordu. Bir söz istiyordu.

Kenneth tereddüt etmedi. "Sen beni istediğin sürece."

Mary'nin içindeki her şey aniden durdu. Kalbi bir uçurumun kenarındaymış gibiydi ve en ufak bir dokunuşla bile yuvarlanabilirdi. "Sonsuza kadar istersem?"

Mary'nin kalbine dokunan bir şekilde gülümsedi. "O zaman beni çok mutlu edersin." Onun gözlerine bakabilmek için çenesini tutup kaldırdı. "Hâlâ anlayamadıysan söyleyeyim. Sana âşığım."

Kendisine asla söylenmeyeceğini sandığı bu sözleri duymak Mary'nin nefesini kesti. Şaşkına döndü, donup kaldı ve duyduklarına inanamadı. Bunun yaşanıyor olması imkânsız gibiydi. Mutluluk şansını kaybettiğini sanıyordu. Genç bir kızken aşka dair kurduğu hayallerin yok olduğunu sanıyordu. Ama karşısındaki inanılmaz adam ona âşık olduğunu söylüyordu.

Deneyimlerine kulak verecek olsa ona inanmaması lazımdı. Kenneth çok yakışıklı, çok mükemmel, kadınlar arasında çok popülerdi. Tıpkı Atholl gibi. Ama o, Atholl değildi. Ve geçmiş geçmişte kalmıştı. Kalbini dinleyip Kenneth'i başkalarıyla kıyaslamadan yargılsa bunun doğru olduğunu anlardı. En başından beri Kenneth ona farklı davranmıştı. Mary bunun farkındaydı ama inanmak istememişti.

Ellerini Kenneth'in boynuna doladı ve parmak uçlarında yükselip dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. Birbirlerine baktılar ve Mary'nin o gözlerde gördüğü şey cesaret bulmasını sağladı. Korkusundan dolayı dile getiremediği sözler ağzından döküldü: "Ben de seni seviyorum."

Sanki bir baraj yıkılmış ve aralarında kontrol altında tutulan tüm hisler, coşkular yıkıcı bir dalga halinde akmaya başlamıştı.

Kenneth inleyip onu kollarına aldı ve dudaklarını dudaklarına götürdü.

Onu öptü. Tanrım, hem de nasıl öptü... Dizlerinin bağı çözülene ve zevkten ağlamak isteyene kadar öptü onu. Dilinin ılık dokunuşları Mary'nin kalbini yerinden oynatıyordu.

Ama belki de dudaklarının dudaklarında gidip gelişini, dilinin hafif ama usta her bir hamlesiyle farklı hisler uyandırmasını 'öpüşme' olarak adlandırmak çok basit kalabilirdi. Onu sadece öpmüyor, talan ediyordu.

Bu inanılmazdı. Dudaklarının üzerindeki dudakları ılık ve yumuşaktı. Tadı yoğun ve baharatsıydı. Dili hafif hareketlerle ağzının içinde dolanıyor, onu tavlıyor, okşuyordu.

Kocasının sevişme konusundaki yeteneklerinden hiçbir zaman şüphe etmemişti. Bir kadını zevkten zayıf düşürmek için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Dudaklarının ve dilinin yetenekli hareketleri tutkuyu bir anda yükseltebiliyordu.

Ama bu farklıydı. Sadece tutku değildi. Dudaklarının hafif okşamaları, dilinin kalbine işleyen hamleleri çok zarif, tatlı, şefkatli ve istekliydi. Yağmalar gibi değil, söz verir gibiydi. Bağlanır gibi. Yemin eder gibi.

Bu sadece bedenini ateşleyip kendisine ihtiyaç duymasını sağlamak isteyen bir öpüşme değildi. Kalbine ve ruhuna da işliyordu. Mary'nin karşısında durmaya çalıştığı şeydi bu. Reddetmeye çalıştığı ama en başından beri aralarında olan şeydi. Sadece tutku değil, duygu da vardı. Daha derin bir bağ vardı. Sadece bedenleri değil ruhları da birbirine bağlanıyordu. Sonunda çok uzun zamandır Kenneth'ın kendisine vermesini istemediği şefkati kabul ediyordu.

Birkaç saat önce o kadar sert dövüşen, son derece güçlü, geçilmez ve merhametsiz görünen, iri ve kaslı bedenini ölümcül bir silah olarak kullanabilecek olan adamın kendisine bu kadar nazik dokunabilmesi inanılır gibi değildi. Ahırda ilk gördüğünde çevresine tutku ve erkeklik saçan o kendini beğenmiş, kibirli savaşçının böylesine hassas duygularının olabileceğini de hiç hayal etmezdi.

Kenneth'ın geniş göğsüne yaslanan Mary kendini dünyadaki en değerli kadın gibi hissetti. Değerli ve güvende bir kadın gibi... Ve her şeyden önemlisi sevilen bir kadın gibi...

Bu, kalbine o kadar dokunuyor ve hisleri o kadar şiddetliydi ki canı yanıyordu. Kenneth durduğunda da canı acıdı, adam başını kaldırdığında Mary buna itiraz ederek mızırdandı.

Kenneth gülümseyip onu kollarında sımsıkı tutarken gözlerine baktı. Bedeninin ılıkliğini hissetmek Mary'yi her zaman heyecanlandıracaktı. Bu, dünyadaki hiçbir şeyin onu incitemeyeceğini düşünmesine neden oluyordu.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Gözlerindeki meydan okuyan ışıltıyı gören Mary sormaya çekindi. "Korkarım bilmiyorum."

“Artık iç elbiseler yok, Mary. Saklanmak yok. O muhteşem çıplak bedeninin tamamını görmek istiyorum.”

Mary'nin yanakları ısındı ama buna itiraz etmedi. Kenneth haklıydı. O da aralarında hiçbir şeyin –utangaçlığın bile– olmasını istemiyordu.

Mary'nin sessiz itirazı Kenneth'i gülümsetti. Hızlı bir hareketle onu kollarına aldı. Genç kadın ellerini boynuna yerleştirip yüzünü omzundaki pelerine yaslariken onu yatağa taşıdı. Yatak örtüsünün üzerine bırakıp kendi kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

Adamın hiç utanmadığı belliydi. Mary utanmasına gerek olmadığını kabul etmeliydi. Bedeni inanılmazdı. Ve kendisi de bunu biliyordu. Aynı odayı yaklaşık iki aydır paylaştıkları için Mary'nin de ona ne kadar hayran olduğunu artık biliyordu.

Kenneth bedeninin farklı yerlerine yerleştirdiği silahları çıkardı. Sonra da tek tek kıyafetlerini şöminenin yanındaki sandalyelerden birinin üzerine attı. Pelerin. Tunik. Bacak zırhı. Gömlek. Ve son olarak da pantolon...

Erkeksi kusursuzluğuyla Mary'nin karşısında gururla durdu. Yüce Tanrım, bedeni mükemmeldi. Tenine ılık ve yakıcı bir sıcaklık yayılan Mary derin bir nefes aldı. Kenneth'in yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme bile bakışlarını ondan uzaklaştırmasına neden olamadı. Adam son derece kibirliydi. Mary bu kibri yıkmalıydı ama bunun imkânsız olduğundan şüphe etti. Söz konusu Kenneth'in bedeni olunca bulabileceği bir hata yoktu. Çok sayıdaki –aşırı derecede fazla olan– belirgin ve mermeri andıran kası sevmeyen biri için belki kusurlu sayılabilirdi. Mary gibi sığ kadınlar ise ne yazık ki kasları çok severdi.

Kenneth'in bedeni bir savaş silahı gibiydi. Her bir santimetresi, giydiği zırh gibi sert ve aşılmazdı. Omzunun genişliğinden kalın ve güçlü kollarına, şekilli belinden karnındaki kas kütesine kadar nereye bakması gerektiğine karar vermekte zorlanıyordu.

Tabii ki Mary'nin dikkatini çeken ve odaklanması gereken bir yer daha vardı. Karnına kadar uzanan uzun ve kalın çıkıntı, karısını ne kadar çok istediğinin kanıtıydı.

"İlgileneceğin bir şey görmek ister misin?"

Mary ona sert bir bakış attı. "Hayır desem inanır mıydın?"

Kenneth güldü. "Bana bakışını gördükten sonra sanırım inanmazdım." Mary'nin yanına oturup ellerini başının arkasına koyarak uzandı. "Sıra sende."

Mary duraksadı. "Umarım benden kendininkine benzeyen bir performans beklemiyorsundur."

"Bu gece değil."

İri ve güçlü bir savaşçının bu kadar haylaz görünmemesi lazımdı.

Mary ellerini onun sert karnında gezdirirken bileğinin erkekliğinin başına sürmesine izin verdi. "Bekleyebileceğinden emin misin? Şu anda hazır gibi görünüyorsun."

Mary eliyle erkekliğinin çevresinde daireler çizerken Kenneth inledi ve sonra onu bileğinden yakaladı. "Dikkatimi dağıtmana izin vermeyeceğim, Mary. Bunu çok uzun zamandır bekliyorum. Çıkar üstündekileri. Hepsini."

Kalbi gergin bir şekilde atan Mary dudaklarını ısırды. "Belki de mumlardan birkaçını söndürebiliriz?"

"İmkânı yok."

Mary kaşlarını çattı. "Bu konuda bana zorluk çıkaracakmışsın gibi görünüyor."

"Bekliyorum, aşkım. Biraz daha bekletirsen sabah olacak. Bu geceki açık hava, yarının parlak ve güneşli bir gün olacağını gösteriyor."

Mary intikamını alacağını anlatan sert bir bakış atıp kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Kenneth'in ona yardım etmesi lazımdı. Bu konuda yardımcılarının hepsinden daha başarılı olduğunu görmek Mary'yi şaşırtmadı. "Bu konuda çok deneyimlisin, değil mi?"

“Biraz,” dedi Kenneth rahat bir ses tonuyla oyuna gelmeden.

Mary son kumaş parçasına geldiğinde, iç elbisesine can sımıdıymışçesine sarıldı. Belki de önden onu hazırlaması lazımdı. “Artık daha iriyim...”

“Benim çocuğumu taşıyorsun, Mary. Benim için bundan daha güzel görünebileceğini sanmıyorum.”

Mary buna ne cevap verebilirdi ki? Kenneth tüm itirazlarını tatlılıkla cevaplamıştı.

Derin bir nefes alıp aralarındaki son kumaş parçasını da kaldırdı ve diğer kıyafetlerin üzerine attı. İçgüdüsel olarak ellerini önünde birleştirdi ama karnının iri çıkıntısını ya da göğüslerinin dolgunluğunu saklaması mümkün değildi.

Kendini çok savunmasız hissettiği için Kenneth’a bakamıyordu. Daha önce bir erkeğin karşısında çıplak kalmamıştı. Yanakları ısındı. Kenneth neden bu kadar sessizdi? Mary onun için çok mu iticiydi? Sonunda sessizliğe daha fazla dayanamayıp kirpiklerinin altından kaçamak bir bakış attı.

Kenneth’ın yüzündeki ifade, Mary’nin tüm soru işaretlerini silip attı. Çok etkilenmişti. Şaşkındı. Mary’nin tanımadığı bir duygu içindeydi.

“Çok güzelsin,” diye fısıldadı. Uzanıp göğsünü hafifçe okşadı. “Göğüslerin inanılmaz.” Ilık ve nasırlı eliyle onu avuçlayıp meme ucu sertleşene kadar başparmağıyla okşadı. “Çok büyük degiller mi?”

Kenneth güldü. “Tatlım, hiçbir erkeğin öyle düşüneceğini sanmam. Mükemmeller.”

Kenneth eğilip sertleşen meme ucunu ağzına aldı.

Sıcaklık ve ıslaklık hassas tenini kavrayınca Mary derin bir nefes aldı. Kenneth diliyle daireler çizip onu hafifçe dişleyerek emdi. Mary de parmaklarını Kenneth’ın kalın telli ve koyu renkli saçlarında gez-

dirip onu kendine çekti. Göğsünden bacak arasına doğru yayılan zevk bedenine iğne gibi batıyordu. Zorlukla nefes alan Mary'nin göğüsleri dolgunlaşmış, meme uçları zonklamaya başlamıştı.

Ama Kenneth yeni başlıyordu. Mary'nin kendisinden gizlediği çıplak bedeninin her bir santimetresini keşfederken ağırdan alıyordu. Dokunmadığı bir yer kalmayana ve Mary arzuyla zayıf düşene kadar onu elleriyle okşuyor, dudaklarıyla tadıyor, gözleriyle inceliyordu.

Sonunda onu dayanamayacağı bir noktaya getirdi. Teni, Kenneth'in öpücüklerinden dolayı yanıyor, nemlenen bedeni arzuyla kıvranıyordu. Kenneth dudaklarını yeniden dudaklarına götürdü.

Mary ona doğru uzanıp inledi. Ona sıkıca tutunup elleriyle sırtına ve omuzlarına tutundu.

Kenneth yan tarafında ona doğru eğilmişti. Birbirlerine değen çıplak tenleri ikisine de çok iyi hissettiriyordu. Mary daha fazlasını isteyerek, onu bedenine doğru çekmeye çalıştı. Ağırlığını üzerinde hissetmek istiyordu ama Kenneth buna izin vermedi.

Elini Mary'nin karnına koydu. "Bebek."

Mary endişelenmeye gerek olmadığını düşünüyordu ama ona ıtraz etmemeye karar verdi. Bunun yerine kendini öpüşmenin etkisine bırakıp sıcaklığın, erimiş lav gibi önüne çıkan her şeyi yakmasına izin verdi.

Ama sonunda bu kadarı ikisine de yetmedi.

Ağır ve tembel tahrik edişler ile nazik keşifler sınıra dayanmıştı.

Kenneth'in öpücükleri daha sert ve kararlı bir hal aldı. Dilinin kuvvetli her bir hamlesi, ona sahip olduğunu gösteren her bir okşaması giderek daha çok etki etti. İnemeleri birbirine karışıyor, tutkuları birlikte büyüyordu. Mary onun kalbini kendi kalbinin üzerinde hissediyor, giderek daha çok hızlandığını fark ediyordu.

Erkekliğinin sıcaklığı, kasıklarına değiyordu. Mary içgüdüsel olarak ona doğru dönüp bu sertliği hissetmeye çalışıyordu. Kahrnlığını. O güzel baskısını. Bu hisler içine işliyordu.

Ona bir kedi gibi sürtündü. Sıcak ve hassas bir kedi... Daha önce hiç bu kadar özgür, bu kadar açık hissetmemişti. Hayatında ilk kez hiçbir şey saklamıyordu. Her bir dokunuşu ve öpüşü, bedenini ona uzun uzun sürtmesiyle ne kadar çok sevdiğini gösteriyordu.

Kenneth daha önce hiç böyle hissetmemişti. Aralarındaki ilkel çekim ve daha iyisinin olamayacağını düşündüğü dizginlenemeyen arzu, o anda içinde dolanan hislerin gücü altında hafifliyordu. Her şeyi daha derinden, daha güçlü, daha anlamlı hissediyordu. Sıcaklık sadece kanında değildi. Kalbini de yakıyordu. Lanet olsun, daha da derindeydi. Ruhunu yakıyordu.

Mary'nin güzelliği onu sersemletiyordu. Altın rengi ipeksi saçlarından, pembemsi ayak parmak uçlarına kadar çok güzeldi. Kadınsı ve leziz bir bütündü. Uzun ve kıvrımlı hatları, karnının hafif çıkıntısı, göğüslerinin dolgunluğu, teninin kadifemsi kumsursuzluğu...

Sadece ona bakmak bile dudaklarının kurummasına neden oluyordu. Ona dokunduğunda, dudaklarını teninde gezdirdiğinde ve sakalıyla teninde iz bıraktığında öldüğünü ve cennete gittiğini düşündü. Mary o anda dizlerine kapandığı bir tanrıçaydı.

Kenneth gülümsedi. Sıkıcı görünümlü ve incecik rahibesinin, böylesine kutsal bir ilhamın kaynağı olabileceği kimin aklına gelirdi?

Bu hiç bitmesin istiyordu ama ne yazık ki Mary ona sürtünmeye başladığında bedeni ona kuvvetle karşı çıktı.

Öpüşmeyi sona erdirip başını uzaklaştırdı. Yataktan kalkmaya çalıştığı sırada Mary birden kendine gelmiş gibi gözlerini kırıştırdı. Kenneth bu hissi tanıyordu.

“Nereye gidiyorsun?”

Yatağın ucuna doğru kaydı. “Buraya.” Mary’nin bacaklarını alıp kendine doğru çekti ve kadını örtünün ucuna yerleştirdi. Aklındaki şey için uygun yüksekliğe bu şekilde ulaştı. Kollarını onun dizlerinin altına yerleştirip bacaklarını araladı ve erkekliğinin ucunu hafifçe ona sürttü.

“Üzerinde olamayacağıma göre, bebek gelene kadar biraz yaratıcı olmamız lazım.”

Kenneth biraz daha sert bir şekilde sürtünmeye devam edince Mary kıvranarak inledi. Genç adam, kadının bacaklarının arasına sürtünüp onu hazırlıyordu.

Mary’nin inlemesi hoşuna gidiyordu. Başı geriye düştüğünde ve acısını dindirmesi için ona yalvardığında dudaklarının aralanması hoşuna gidiyordu. Ama şu anda istediği şey bu değildi. Onunla oyun oynamak değil, onu sevmek istiyordu. Mary onu içine alırken yüzüne bakmak istiyordu. Onu kalbine alırken...

“Bana bak, Mary.”

Birbirlerine baktılar. Ardından yavaşça –acı verecek kadar yavaş– içine girdi. Mary’nin ıslak ve kadifemsi sıcaklığına doğru santim santim ilerledi.

Bu çok güzel bir histi. Tüm duygular şimşek gibi çakıyordu. İnleyebilirdi ama bunu yapmadı. Karşısındaki kadına odaklanmıştı. Bu anı sonsuza dek hatırlayacaktı. İçine girerken ona bakmanın ve göğüs kafesini sıkıştıran hislerin aynısını karşısındaki mavi-yeşil gözlerde görmenin nasıl bir şey olduğunu hiç unutmayacaktı. Birbirlerine bağlanmışlardı ve en azından o anda bunu hiçbir şeyin bozamayacağına inanıyordu.

Gidebildiği kadar ileri gittiğinde –Mary’nin içinde yeterince ilerlediğinde– durdu ve ona bakıp biraz daha ilerlemeye çalıştı. Mary derin bir nefes aldı.

“Kenneth!”

“Seni seviyorum,” dedi adam. “İzin ver bunu göstereyim.”

Ve sonra içinde gidip gelmeye başladı. Yavaşça, nazikçe, uzun ve ağır hareketlerle... Kenneth hayatında ilk kez bir kadınla sevişiyordu. Bedeniyle Mary'ye kendisi için ne kadar önemli olduğunu anlatıyordu.

Mary cennetteydi. Kocasının tutkusunu artırmış, onu zevkin hayal bile edemeyeceği doruklarına çıkarmıştı. Böyle bir şeyi asla beklemiyordu.

Yakıcı arzu fırtınası yerini, en az onun kadar yakıcı ama çok daha yıkıcı olan ağır ve derin bir yangına bırakmıştı. Kenneth hareketleriyle Mary'nin bedenine ve ruhuna sahip oluyordu.

Gözlerini gözlerinden ayırmıyor, aman vermiyordu. Mary'nin gözlerinde gördüğü duygulara arkasını dönmesi mümkün değildi. Mary açgözlü bir çocuk gibi bunun tadını çıkarıp ardından da güvenle saklamak için kalbinin derinlerine yerleştirdi. Kimse onu kalbinden alamazdı.

Mary de bunun sona ermesini istemiyordu. Kenneth'in çok iri ve dolgun bir şekilde içinde olması çok güzel bir duyguydu ama çok uzun sürmüştü. Bedeni tepki veriyordu.

Hareketlerin nazik ritmiyle uyumlu bir şekilde kalçasını oynatıp içindeki hisler yoğunlaştığı sırada hızını artırdı.

Kenneth'in hareketleri daha uzun, daha derin ve daha sert bir hal alınca derin bir nefes alıp inledi ve bir çığlık attı.

Bacaklarını Kenneth'in beline dolayıp onu kendine daha çok çekti. Sürtünmeyi ve baskıyı artırmak istiyordu. Kenneth boşta kalan elini Mary'nin kalçasına götürüp onu daha sıkı tuttu ve içine daha sert bir şekilde girip çıkarken onu olduğu yere sabitledi.

Kenneth sert bir şekilde içine girerken her şey hareket ediyor, titriyordu.

Bu o kadar güzel bir histi ki Mary daha fazla dayanamadı. Arkaya doğru eğilip bedeninin kasıldığını, Kenneth'i giderek daha sıkı tuttuğunu hissetti.

Kenneth'in yüzü çok gergindi. Tüm kasları gerilmişti. Kolları gevşedi ve karnını saran kaslar rahatladı.

"Tanrım, boşalacağım," dedi sıkıdığı dişlerinin arasından.

Mary zevkin doruklarına çıktığı anda Kenneth'in gergin kaslarının gevşemesi kadının nefesini kesti.

Kenneth duraksayıp inledi. Mary, bedeninin kasıldığı sırada içine Kenneth'in sıcaklığının yayıldığını hissetti.

Bacakları adamın belinden aşağı doğru kaydı. Kenneth maraton koşmuş kadar bitkin bir şekilde üzerine doğru eğildi. Kendini yatağa bırakıp yanına uzandı ve onu kollarına aldı.

Birbirine karışan terli ve çıplak uzuvları, Mary'nin Kenneth'in göğsüne yaslanan yanağı, aralarında duran bebekleri ve adamın kalbine koyduğu avcu ona sonunda bulduğunu gösteriyordu. Yirmi altı yıl sürmüştü ama sonunda hayatı boyunca aradığı aşkı bulmuştu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Ne zaman döneceksin?”

Kenneth dağınık çarşafın üzerinde çıplak halde yatan kadına omzunun üzerinden baktı. Mary dağınık saçları ve sarkıttığı dudaklarıyla daha yeni sevişmiş gibi –ki öyleydi– görünüyordu. Ama bu, Kenneth'in yatağa çıkıp onunla bir kez daha sevişmek istemesine engel olmuyordu.

Başka bir şey düşünemiyormuş gibiydi. Onu kendine bağlamak için çaresiz bir ihtiyaç hissediyordu. Sanki onunla ne kadar çok sevişirse aşkları o kadar güçlü olacak, çok da uzak olmayan fırtınaya karşı dayanıklı duracak gibiydi.

Ama sevişmek tam tersine ona neler kaybedebileceğini gösterip daha çok kaygılanmasına neden oluyordu. Mary onu hiç affetmezse ne olacaktı? Doğruları açıklamak için güvenli bir yere ulaşmasını beklemesi gerektiğini bilse de içgüdüleri ona her şeyi şu anda anlatmak istiyordu. Beklediği her gün, ihanet daha da kötü bir hal alıyordu.

Kendine engel olamayarak yatağın yanına diz çöktü ve ona doğru eğilip yavaşça sarkık dudaklarını öptü. Mary de parmaklarını saçında gezdirdi ve dudaklarına diliyle karşılık verdi. Kenneth'in içinde biriken sıcaklık kendini göstermekle tehdit etti.

Dudaklarını ondan uzaklaştırması lazımdı. “Birkaç güne. Gittiğimi fark etmeyeceksin bile.” Kenneth onunla alay etme

isteğine karşı koyamayarak gülümsedi. Huntlywood Kalesi'ne geldikleri son birkaç gündür, Mary yuvasını kuran bir kuş gibi çılgınca etrafta dolanıyordu. "Belki o zamana kadar kule evini mazgallarla çevirtirsin ve geldiğimde binayı tanımam."

"Pislik." Mary yastığını ona fırlattı. "Sör Adam, burada kalacağım için istediğimi yapmakta özgür olduğumu söyledi. Üst katlarda çok uzun zamandır kimse yaşamamış."

"Sen de bu görevi zevkle üstlendin."

"Yalnız başıma bolca zaman geçireceğime göre başka ne yapabilirim ki?"

Kenneth bu sözler üzerine kendini suçlu hissedip ciddileşti. "Elimden geldiğince sık geleceğim. Kalede geçirdiğimiz günler gibi olmayacağını biliyorum ama çok uzun sürmeyecek."

Keşke Mary burada ne kadar kısa süre kalacağını bilseydi. Kenneth birkaç gün içinde -en fazla bir hafta- onu güvenle İskoçya'ya götürmüş olmayı umuyordu. Helen ve Campbell'in eşiyle birlikte Dunstaffnage'de kalabilirdi. Böylece bebek geldiğinde Kenneth ona kolaylıkla ulaşabilirdi. Daha sonra onu, kardeşi için ayırdığı Skelbo'daki kaleye, kuzeye gönderecekti.

Mary doğrulurken örtüyü de kendisiyle birlikte çekti. Gözüne giren birkaç tel altın rengi saçı uzaklaştırıp kulağının arkasına attı. "Şikâyet etmemem lazım. Çok daha kötü olabileceğini biliyorum. Kaleye bu kadar yakın olduğum için şanslıyım. Ponteland'de seni daha az görürdüm."

"Sör Adam burada kalıp bir iki gün daha sana eşlik edecek." Kenneth alacağı cevabı bilse de sormayı denedi. "Bunu bir kez daha düşünmek istemediğinden emin misin? Fransa..." Sustu. "İyi bir fikir olabilirdi. Senin için orası daha güvenliydi."

Mary'nin yüzü asıldı ve gözlerini kocaman açtı. "Fransa'ya gitmek istemiyorum. Burada sen ve Davey ile kalmak istiyorum. Bunu senin de istediğini sanmıştım."

“İstiyorum,” dedi Kenneth. “Sadece ben uzaktayken güvende olmanı istiyorum. Savaş patlak verdiğinde...”

“Bunun için çok zamanımız var. Kral henüz gelmedi bile. İskoçya'ya gittiğinde, ben de güneye giderim. Gerekirse Kent'teki topraklarıma giderim. Ama beni şimdiden uzaklara gönderme. Henüz çok erken.”

Kenneth ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. Henüz çok erkendi. Aşkları çok taze ve hassastı. Uzaklıkla –ya da lanet olsun ki ihanetle– test edilmeden önce güçlenmesi için zamana ihtiyaçları vardı. Ama Kenneth'in o kadar çok zamanı yoktu.

Eğilip yanağına ufak bir öpücük kondurdu. Ama yumuşak ve kadifemsi teniyle hafif çiçek kokusu adeta büyülüydü. Ona sarılmak istedi. Dişiliğini içine çekmek istedi.

Ama uzaklaşması lazımdı. “Pekâlâ. Sen kazandın. Ama bunun tek nedeni benim bencilliğim ve mümkün olduğu sürece seni yanımda tutmak istemem.”

Mary'nin yüzüne yayılan kocaman bir gülümseme Kenneth'in kalbine işledi. “Gitmek zorunda olduğundan emin misin? Mektubu Edinburgh'a götürebilecek başka biri yok mu?”

“Evet eminim.” Percy'nin cevabını okumak için bir daha eline zor geçecek olan bu fırsatı geri çeviremezdi. Dahası köydeki bağlantısından, arkadaşlarının onu görmek için sabırsızlandığına dair bir mesaj almıştı. Highland Muhafızları ile kaleden –ve Felton'dan– uzakta görüşebilmek için eline geçen ilk fırsat buydu.

Tahmin ettiği gibi Felton onu eskisinden daha sıkı takip ediyordu. Kenneth onun da kendisiyle Edinburgh'a gelmek isteyebileceğinden şüphe etmişti ama neyse ki adam bunu teklif etmemişti.

Mary, “Bir sorun mu var? Son birkaç gündür çok dalgınsın,” diyene kadar kaşlarının çatık olduğunu fark etmedi.

Mary onun ruh halini kolaylıkla anlayabiliyordu. "Geceyi yataкта karımla geçirmek yerine soğuk yağmur altında yarım düzine adamla geçirecek olmamın dışında bir sorun olup olmadığını mı soruyorsun?"

Mary'nin dikkati kolay kolay dağılmayacaktı. Ona dikkatle baktı. "Bir sorun olduğunu biliyorum." Dudağını ısırıp gözlerini daha çok araladı. "Kız kardeşimle bir ilgisi var mı? Haber geldi mi?"

Kenneth onun üzüntüsünü hafifletmenin bir yolu olmasını dilerdi. İhanetinin acısını, kız kardeşinden haber getirerek yumuşatmak isterdi ama şu ana kadar tam anlamıyla duvara toslamıştı. Lamberton'a sorduğu sorular sert bir dirençle cevaplanmıştı. Lamberton ona ölüleri rahatsız etmemesi gerektiğini net bir şekilde söylemişti. Bu bir uyarı mıydı yoksa öldüğünün onayı mıydı emin değildi.

"Korkarım hayır," dedi. "Senin bildiklerinden fazlasını öğrenemedim. Başrahibe oraya öyle birinin hiç gitmediği konusunda ısrar ediyor ve Kardeş Thomas da henüz dönmedi."

"Döndüğünde..."

"Döndüğünde onunla konuşacağım."

Mary rahat bir nefes alıp arkasına yaslandı. "Teşekkür ederim."

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Mary bunu başıyla onayladı ve Kenneth gitmek için arkasını döndü.

"Kenneth."

Ona baktı.

"Seni seviyorum."

Kocasına bir şeyler söylemek ister gibiydi. Sanki Kenneth'in içindeki karmaşayı sezmiş ve rahatlatmak istermiş gibiydi.

Kenneth gülümsedi. "Biliyorum."

Bunlar bittiğinde de aynı şeyleri hissetmesi için dua ediyordu.

Onu görevden alıyorlardı. Lanet olsun, henüz çok erkendi. "Hazır değilim," dedi Kenneth. "Daha fazla zamana ihtiyacım var."

MacKay ona ay ışığının karanlığında bile görünebilecek sert bir bakış attı. "Duyduğum kadarıyla gayet hazırmışsın, *Buz*."

Ah lanet olsun, dövüştüğünü duymuş olmalıydılar. Kenneth çenesini sıkıp kendisiyle alay etmelerine hazırlandı.

MacKay onu hayal kırıklığına uğratmadı. Onunla alay etme fırsatını zaten hiç kaçırmazdı. "Ne yaptığını sanıyordun? Kaleden birileri ne yaptığını anlasaydı ne olacaktı? Bir sürü bahane bulman gerekecekti."

Birilerinin kimliğini anladığını duymak MacKay'ı daha da öfkелendirdi. Ama tabii ki ona Felton'dan bahsetmedi. "Yeteneklerimi kaybetmemek için aklıma gelen tek yöntem buydu. Bruce bana ihtiyaç duyduğunda işe yaramaz bir halde olsam ona yardım edemezdim."

"Tek yapman gereken Percy'ye yakın olup Edward'ın planlarıyla ilgili mümkün oldukça çok bilgi toplamaktı, gizli turnuvalarda dövüşüp kendini bir zindanda bulman değil. Ayrıca Clifford'un yokluğu konusunda meraklanıp kayıp rahibeler hakkında soruşturma yapman da senden beklenenler arasında değildi."

Kenneth kaskatı kesildi. MacKay soruşturmalardan haberdarsa demek ki Lamberton bunu Bruce'a anlatmıştı. Bir şeyler sakladıklarını anlaması için Campbell'inki gibi hisleri olması şart değildi. Önündeki duvarın kaynağını bulmuştu ve bunun nedenini de tahmin ediyordu: Bir şeyler biliyorlardı. Mary'ye bunları anlatamazdı. İhanetinin indireceği darbeyi hafifletecek bir şeyler ararken aralarına daha fazla sır giriyordu.

"Onu rahat bırak, Aziz," dedi Ewen Lamont karanlıkta durduğu yerden. Edinburgh'dan biraz ileride, Pentland Tepeleri'nin doğusundaki bir ormandaydılar. Kuzeye doğru ilerledikleri sırada Kenneth ön taraftaki yolu gözlemlemek için adamlardan ayrılıp onları bulmuştu. Ama çok fazla zamanı yoktu. "Duyduklarıma göre Çaylak bizi gururlandırmış. Sorun yok. Ayrıca bize beklediğimizden daha fazla haber getirdi."

Kenneth hangisine daha fazla şaşırması gerektiğini bilmiyordu: Ünlü iz sürücünün onu savunmasına mı yoksa yaptığı konuşmanın uzunluğuna mı? Eğitimi süresince Lamont'un iki ya da üç kelimeden daha fazlasını bir araya getirdiğini hiç duymamıştı. Savaş adı Avcı olan Lamont, MacSorley'nin sosyal yeteneklerinin tam tersine sahipti. Onun için patavatsız demek fazla kibar olurdu. Ahmak da yeterli kalmazdı. Adam aklına geleni, istediği anda ve sadece birkaç kelimeyle söylüyordu.

Bu yüzden Eoin MacLean ile en az konuşan ikiliydiler çünkü ünlü savaş stratejisi uzmanı da az kelimeyle konuşmayı seven sessiz ve suratsız bir adamdı.

Bu kez konuşma sırası MacLean'daydı. "Bu mektup ihtiyacımız olan onaydı. Edward'ın seferine hazırlık yapmak için Edinburgh Kalesi'ne -ve muhtemelen Stirling'e de- malzeme gönderdiğini öğrendiğimize göre seyredeceği rotayı artık biliyoruz. Böylece saldırılarımızı daha kolay planlarız. Oradan ayrılman için gerekli olan planı devreye sokma zamanı geldi. Duyduğuma göre Percy'nin adamlarından biri seninle ilgili çok fazla soru soruyormuş. Edward'ın gemisi bugün yarın Londra'dan yola çıkar. Bir şeylerin ters gitmesini beklemeye gerek yok. Bir görevde başarılı olmak için onu ne zaman bırakacağını da iyi bilmek gerekir. İyi iş çıkardın. Beklediğimizden daha iyiydin. Ama artık yanımızda olman lazım. Bruce, Douglas ile birlikte ormanda olmamızı, destek toplayıp orduları hazırlamamızı istiyor."

Kenneth başını iki yana salladı. “Bu çok kolay.” Edinburgh’daki ahır görevlisine ulaştırması için kendisine verilen mektubu kaldırdı. “Percy beni yaklaşan teslimatla ilgili bir mesajı ulaştırmam için gönderdi. Bu işte bir tuhaflık var.” Mektubu okuduğu anda bunun doğru olamayacak kadar iyi bir haber olduğunu düşünmüştü. “Bana biraz daha zaman verin. Sör Adam gider gitmez, kimse fark etmeden Mary’yi uzaklaştırırım. Sonra da ne yapacağımıza bakarız. Zaten Şahin’i de beklememiz gerekiyor.”

Mary’nin hamileliği nedeniyle onu güvenli bir yere gemiyle götürmeye karar vermişti.

“Peki ya genç kont?” diye sordu MacKay.

“Onu ele geçirdiğimizde ikna edilmesinin kolay olacağını düşünüyorum.” Öyle olmasını umuyordu. Ama Davey anlaşılması güç bir çocuktü ve düşüncelerini kendine saklama konusunda gayet iyiydi. Çocuğun kendisine olan hayranlığına ve Mary’nin ikna yeteneğine güveniyordu.

Üç adam birbirine baktı. Bir süre sonra MacKay, “Risk alma. Yolunda gitmeyen bir şeyler olursa oradan ayrıl. Yakınlarında üç bin İngiliz askeri varken seni Berwick’teki çukur hapis-hanesinden kısa sürede çıkarmamız mümkün olmaz. Ayrıca MacRuairi’nin dediği gibi orası uzun süre kalmak isteyeceğin bir yer değil,” dedi.

Kenneth bunu hatırlayabiliyordu. Kısa süre kalmış olsa bile o kadarı yetmişti. “Bir şeyler yolunda gitmezse?”

Kız kardeşinin kocası ona baktı. “Mary’ye biz bakarız.”

Kenneth bunu başıyla onayladı. Tuhaf olsa da Mary’nin hayatını eski düşmanından başka kimseye emanet edemezdi. MacKay ona bakabiliirdi. Ne olursa olsun Mary güvende olacaktı. Sözünü tutmuş olmanın rahatlığını hissetti.

Sadece durumun o aşamaya gelmemesini umuyordu.

Mary deri sapı çekti ama lanet şey kıpırdamadı bile. Sandığın tepesine vurup derin bir nefes vererek yüzüne düşen saçın uçuşmasına neden oldu. Bunu kendi başına taşıyabileceğini sanmıştı ama içine kaya doldurulmuş olmalıydı.

Bebek hazırlığı sırasında kendisine oda temizliğinde yardım etmesi için birkaç hizmetçi kız ayarlamıştı ama onlar öğle yemeğini hazırlamaya gidince çalışmaya yalnız devam etmeye karar vermişti.

Çok çalışmak, endişelenmek için nedenler bulmasına engel oluyordu. Kenneth kendi işleriyle uğraşıyordu. Hepsi buydu. Kesin Percy onu oyalıyordu. Berwick Kalesinden ayrıldığından beri onu çok az görmüştü. Edinburgh'a gitmek için yola çıkalı üç gün olmuştu. Endişelenmesi için bir neden yoktu, işi bitince eve dönerdi.

Ama başka bir şeyler daha olduğu düşüncesini bir türlü aklından çıkaramıyordu. Kenneth'in son zamanlarda sevişirken hep telaşlı ve çaresiz olduğunu hissetmişti. Mary kendini ona hiç bu kadar yakın hissetmemişti ama kimi zaman Kenneth'in aklının kendisinden uzak bir yerlere gittiğini hissediyordu.

Kenneth'in ona güvenmesini istiyordu. Güvendiğini sanıyordu ama aklında bir şeyler vardı ve Mary'ye itiraf edemiyordu.

Bir kez daha nefes verip ayağa kalktı. Eteğini salladığında havaya toz saçıldı. Ellerini zaten kirlenmiş olan önlüğüne sildi, burası çok küçük bir oda olmasına rağmen aşırı tozluydu. Her yerde örümcek ağları olduğunu ürpererek hatırladı. Neyse ki en kötü kısmı bitmişti. İşleri bittiğinde her yer tertemiz olacaktı.

Yeniden sandık sorununa odaklanıp dizlerinin üzerine çökerek kapağı itti. Toz yığını bir kez daha havaya uçuşunca öksürdü ve yoğun küf kokusu burnuna doldu. Bu sandık kesinlikle yıllardır açılmamıştı.

İçine baktı. Hareket ettirmenin bu kadar zor olmasına şaşırması gerekiyordu. İçinde taş yoktu ama kitaplar vardı. Outremer'den geldiğini

fark ettiği ilginç kumaşlara sarılmış deri kaplı defterlerle dolu bir hazine sandığı gibiydi. Birkaç toprak kavanoz da vardı ama bal mu- muyla kapatıldıkları için bunları amaya çalışmadı. Meraklanarak defterlerden birini aldı ve kalın sayfalarını çevirmeye başladı.

Bir tür günlüğe benziyordu. Az da olsa eğitimi vardı ve bir- kaç kelimeyi anlayabiliyordu ama yazıların çoğu hızla karalanmış gibiydi ve harfleri tanımakta zorlandı. Ama izimler çok güzeldi. Çiçekler. Bitkiler. Manzaralar. Duvaklı bir kadın. Ve hiç görmediği tuhaf görünüşlü hayvanlar. İçlerinden biri, uzun bir boynu ve sır- tında bir çıkıntısı olan iri ve uzun bacaklı bir ata benziyordu.

Defter çok etkileyiciydi. Başka bir tanesini daha aacakken duyduğu sesle ayağa fırladı.

Küçük pencereye baktı ve heyecan dolu bir çığlık attı. Geri dönmüştü! Kenneth ve adamlarından birkaçı o sırada bahçeye giriyordu.

Kitabı kenara bırakan Mary onu karşılamak için merdivenle- ri hızla indi. nc katın bittiği yere ulaştığında yorgunluktan nefesi kesilmiş, yüzü kızarmıştı. Koridora girdiği sırada Kenneth da karşı taraftan geldi. Genç kadın onun için ne kadar endişelen- diğini anlatan bir çığlıkla kollarına atladı.

Kenneth kendisini kucaklayıp kollarında döndürdüğü sırada kahkahasının titreşimini göğsünde hissedebiliyordu. Onu kolla- rından bırakmadan yere indirdi ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. Mary pcğn bu kadar kısa olmasının nedeninin onları izleyenler olduğunu tahmin etti. Sesi kısıktı ve derinden geliyordu. "Beni zledin mi?"

Mary'nin gözlerinde beklenmedik şekilde yaşlar belirdi. Son zamanlarda her şeye ağlıyordu. "Hem de çok. Geri dnmene çok sevindim."

Kenneth'in yüzü asıldı. "Korkarım çok uzun kalamayacağım. Kaleye dönmem lazım ama Huntlywood yolumun üzerinde ol- duğu için durup seni görmek istedim."

Mary hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak gülümsedi. "Gördüğün gibi iyiyim."

"Bunu duyduğuma sevindim." Kenneth burnuna bir öpücük kondurup onu bıraktı.

Mary birden yanlarında duran adamları ve kendi görevlerini hatırlayıp kızarak yemek ve içecek bir şeyler hazırlattı.

Masaya oturup yemeğin yarısına gelmişlerdi ki Kenneth kaşlarını çattı. "Sör Adam nerede?"

"Kaleye çağrıldı."

"Yarın gideceğini sanıyordum."

"Öyleydi. Yolculuğu birkaç gün ertelendi."

"Neden?"

Mary yüzünü astı. "Bilmiyorum."

"Bir şey söylemedi mi? Bir sorun mu oldu?"

Mary, Kenneth'in soruları karşısında kaşlarını çattı. "Bunları ona sorman lazım."

"Önemli bir şeyse kısa süre içinde öğrenirim." Kenneth bunu önemsiz bir şeymiş gibi yok saymaya çalışsa da Mary önemsiz olmadığını anlayabiliyordu. Kenneth yine gerilmişti.

"Bir sorun mu var?"

Kenneth kadehini alıp büyük bir yudum içti. "Neden sordun?"

Mary omuzlarını silktili. Neden sorduğunu kendisi de bilmiyordu. "Dalgın görünüyorsun. Sanki canını sıkı bir şeyler varmış gibi."

"Yorgunum hepsi bu. Kaleye dönüşümü erteleyemeyecek olmam da canımı sıkıyor."

Mary, Kenneth'a bakarken ona inanabilmeyi diliyordu. "Hemen mi gitmen gerekiyor?"

Kenneth bunu başıyla onayladı. "Elimden geldiğince kısa süre içinde döneceğim. Temizlikten başka bir planın var mı?"

Nasıl oluyordu da...

Birden Mary kızarıp eteğine baktı. Üzerindeki tozu unutmuştu. Elleri saçlarına gitti. "Berbat görünüyor olmalıyım."

"Güzel görünüyorsun."

Kenneth'in imalı bakışları, Mary'nin bu kez de başka bir nedenden kızarmasına neden oldu. "Çatı katındaki odalardan birini bebek için temizliyordum." Heyecanlı bir çocuk gibi sırtıttığını biliyordu ama buna engel olamıyordu. "Mükemmel olacak. Önüne sandalye koyabileceğim bir penceresi ve yardımcının uyuması için yan tarafında küçük bir yan odası var. Kendim bir şeyler yapabilmeyi dilerdim ama Sör Adam duvar için kullanabileceğim duvar kilimleri olduğunu söyledi. Bunları görmem için sabırsızlanıyorum."

Kenneth'in yüzünde bulutlar dolandı. "Mary biliyorsun bu sadece geçici bir süre."

Bu kibar hatırlatma Mary'nin utançla kızarmasına neden oldu. "Biliyorum ama bu kadar mutluyken etkilenmemem mümkün değil." Mary onun da heyecanlanacağını sanmıştı ama o, hiç de mutlu görünmüyordu. Hatta biraz sıkıntılı görünüyordu. "Anlayacağını düşünmüştüm."

"Tabii ki anlıyorum. Özür dilerim. Haklısın. Sandığımdan daha dalgınım sanırım. Döndüğümde odayı görmek isterim."

Gerçekten pişman görüldüğü için Mary gülümsedi. "Sana da bir iş vermeliyim. Sandığı taşımama yardım edebilirsin. Gördüğüm en mükemmel şey. Sanırım Sör Adam'ın babasına ait."

Kenneth kaskatı kesildi. "Neden öyle dedin?"

"Doğudan gelen mükemmel hazinelerle dolu. Sör Adam'ın babası yıllar önce Kral Edward ile birlikte Haçlı Seferleri'ne katılmış."

“Büyükbabamla birlikte,” dedi Kenneth dikkatli bir şekilde.

“Doğru, unutmuştum. O halde günlükleri de görmüşsündür.”

Kadeh, Kenneth’in elinden kayacak gibi olsa da düşmeden yakaladı. “Günlükler mi?” dedi boğuk bir sesle.

Mary bu tuhaf tepkinin nedenini merak ederek başıyla soruyu onayladı. “Evet, bir sandık dolusu.”

Kenneth buna inanamıyordu. Barutun tarifi bu günlüklerden birinde saklı olabilir miydi? Bunu öğrenmek için sabırsızlanarak gecenin ilerleyen saatlerinde dönmeyi umdu. Ama Huntlywood kulesinin merdivenlerinden sessizce çıktığında ertesi gün gece olmuştu.

Kral Edward her an Londra’dan yola çıkabileceği için savaş hazırlıkları hızlanmıştı ve Percy hepsine görevler veriyordu. Ayrıca zamanının tükendiğini bilen Kenneth gitmeden önce mümkün olan tüm bilgiyi elde etmeye çalışıyordu. İçinde İngilizlerin gizli bir şey planladığına ve Clifford’un da bunun tam merkezinde yer aldığına dair bir his vardı.

Vurucu’nun uyarısı yüzünden de böyle hissediyor olabilirdi ama Kenneth izlendiği düşüncesinden kurtulamıyordu. Mektubun kolaylıkla eline ulaşması onu huzursuz ediyordu. Percy’nin bir sonraki mektubun zarar görmeden yerine ulaşması konusundaki masum yorumu da canını sıkıyordu. Mektubu açtıktan sonra mühürde hafif bir çatlak oluşmuştu. Bunun fark edilmemesi lazımdı ama belli ki ahır görevlisi, bu konuda bir rapor göndermesi gerektiğini düşünmüştü.

Felton, Percy’ye bir şeyler söylemiş olabilir miydi? Buna şaşırmaması lazımdı.

Bunların üzerine bir de su götürmez bir diğer gerçek eklenmişti: Mary’yi İskoçyaya götürme zamanı gelmişti. Karısı gü-

vende olduğunda, Kenneth kendini ve genç kontu kurtaracaktı. Mary'nin varlığı büyük bir sorumluluktuktu. Kenneth'i savunmasız bırakıyordu. Bir sorun olursa kadının uzakta olmasını istiyordu.

Sör Adam'ın yolculuğundaki beklenmedik gecikme, olayları daha da karıştırmıştı. İleri yaştaki şövalyenin iki gün sonra Fransa'ya gitmesi bekleniyordu. O gider gitmez Kenneth harekete geçecekti.

Kenneth çatı katına giderken Mary'nin uyuduğu kule odasının önünden geçti. Gece yarısını geçmiş olduğunu düşünüyordu. Ona sürpriz yapmak istedi ama önce sandığı aramalıydı.

Merdivenin yukarısında iki kapı vardı. Sağ taraftakini seçip içeride uyuyan birileri olabileceğini düşünerek elinden geldiğince yavaş bir şekilde kapıyı açtı. Neyse ki oda boş görünüyordu. Kepenkleri kapalı olduğundan içerisi karanlık ve soğuktu. Yanında getirdiği mum içeriği pek aydınlatmasa da bu kadarı işine yarayacaktı.

Odada sadece birkaç eşya olduğundan sandığı hemen gördü ve kaldırılmamış olduğu için derin bir nefes aldı.

Belli ki Mary çok çalışmıştı. Oda tertemizdi. Ahşap zeminler silinmiş, sıvalı duvarlar temizlenmiş ve taze kireç çekilmişti. Düşük tavan bile temiz görünüyordu.

Sandığın olduğu tarafa sessizce geçti. Kapağı kaldırıncaya, sahibinin kim olduğu konusunda Mary'ye katıldı. Bu, arkadaşı William Gordon'da bulunan ve yıllar önce yangında yanan deri kaplı defterin aynısıydı. Mühürlü toprak kavanozları da görünce heyecanla ürperdi ve üzerine yıldırım düşmüş gibi hissetti. İçlerinde ne olduğundan şüphelenerek bir tanesini daha sonra incelemek üzere kenara koydu ve defterlere bakmaya başladı. Sayfaları ardı ardına çevirip bir tarif ya da formül aradı. Geçen her dakika, hayal kırıklığını daha da artırdı. Lanet olsun, bundan çok emindi. Kapının arkasından açıldığını fark ettiği sırada üçüncü kitaba geçmişti.

“Ne yapıyorsun?”

Lanet olsun, Mary gelmişti. Kenneth elindeki defteri kapatıp sandığa geri koydu. “Seni uyandırmak istemedim.”

“Odam bu odanın hemen altında. Bir ses duydum. Senin burada ne işin var?”

Kenneth gülümsedi. “Sandığını kaldırabileceğimi düşündüm.”

“Gecenin bir yarısı mı?”

“Merak ettim.”

Mary birden gülümsedi. “Bebegin odasını mı? Beni de uyandırmalıydın. Neden uyandırmadın?”

Kenneth kendini suçlu hissetti. Mary’nin heyecanı ve mutluluğu onu üzüyordu. Çocuğun odası aklına bile gelmemiştir çünkü buranın çocuğun odası olmayacağını biliyordu. Küçük odaya bakındı. “Çok güzel.”

Mary ona doğru yürüyerek gözlerini devirdi. “Güzel mi? Mükemmel oldu. Sandalyeyi de şuraya koyacağım,” dedi pencerenin önündeki bir yeri işaret ederek. “Beşik şu duvarın yanında olacak ve yardımcı da yan taraftaki odada uyuyacak.”

Kenneth kendini daha da kötü hissetti. “Her şeyi planlamışsın.”

Mary ona tuhaf bir bakış attı. “Çok fazla zaman yok. Davey birkaç hafta erken gelmişti. Belki bu bebek de aynısını yapar.”

Kenneth renginin attığının mum ışığında belli olmadığını umdu. “Bunu bilmiyordum...”

Bunu sadece tahmin edebilirdi. Ah lanet olsun, onu gerçekten buradan çıkarmalıydı.

Mary güldü. “Bebekler zamanı kendileri belirler. Ne zaman isterlerse o zaman gelirler. Bu yüzden hazır olmak istiyorum.”

Kenneth hiç hazır olmadığını o anda fark etti.

“Bir sorun mu var, Kenneth? Canını sıkan bir şey mi var?”

Kenneth'in canını sıkan bir şeyler vardı. Mary çok mutluydu. Kenneth yanlış yoldaydı. Dünyası zaten bir kez yıkılmış olan bir kadına yalanlarla dolu bir dünya yaratmıştı.

Ama ona doğruyu nasıl söyleyecekti? “İşlerimle çok meşgulüm hepsi bu. Kral Londra'dan ayrıldığı için herkes gergin.”

“Hepsi bu mu?”

“Başka ne olabilir ki?”

“Benimle ilgili bir şey olabileceğini düşünmüştüm. Seni mutsuz edecek bir şey mi yaptım?”

Kenneth gülümseyip Mary'nin yanağını okşadı. “Beni çok mutlu ediyorsun.”

Ama Mary'nin tahrik edici alaylarının dikkatini dağıtmasına izin vermemesi lazımdı. Yüzünü ondan uzaklaştırdı. “Ben bundan bahsetmiyordum. Bana güvenmemeni gerektirecek bir şey mi yaptım? Bana sırlarını verecek kadar güvenmeni beklerdim.”

“Sana güveniyorum.” En azından güvenmek istiyordu. Ama her şey onun için çok yeniydi. Mary onu seviyordu ve Kenneth onu kaybetmek istemiyordu.

“Ben de sana güveniyorum. Senden şüphe ettiğim için özür dilerim.” Avucunu onun göğsüne koyup yüzüne baktı. Gözlerindeki güven Kenneth'in kalbini acıttı. “Atholl'a hiç benzemiyorsun. Bunu artık biliyorum.”

Kenneth irkildi. Atholl gibi değildi. Ondan çok daha kötüydü. Atholl onu sevmemişti. Onu aldatmamıştı.

Mary'ye anlatması lazımdı. Bunu muhtemelen daha önce yapması lazımdı, ancak karısının güvenle İskoçya'ya ulaşmasını bekliyordu. Böylece gitmeyi reddetmesi için yeterince geç olmuş olacaktı. Ama ona şimdi söylerse sözünü kısmen tutmuş olurdu.

Ona güvenmeliydi. Onlara güvenmeliydi. Mary başta kızacaktı ama kendisini anlayacağına güvenmesi lazımdı.

"Mary, Atholl sana bir seçme şansı verse ne yapmasını isterdin? Bruce için mi yoksa Edward için mi savaşmasını isterdin?"

Mary bu soruya şaşırarak mum ışığında gözlerini kırptırdı. "Bizi korumasını isterdim."

"Evet ama sonra. Eğer durum farklı olsaydı hangi tarafı seçerdin?"

Mary kaşlarını çattı. "Bunun artık bir önemi var mı ki? Karar, benim adıma yıllar önce verildi."

"Önemi olsaydı? Geri dönebilecek olsaydın? Sen ve David, şu anda İskoçya'da, Bruce'un yanında olsaydınız ne yapardınız?"

Mary'nin yüzü gölgelendi. Bu sorulardan rahatsız olmaya başladığını anlayabiliyordu. "Ne fark eder ki? Bu sadece bir varsayım. İçinde olduğumuz durumu elimizden geldiğince iyi değerlendirmeye çalışıyoruz."

"Eve gitmek istemiyor musun, Mary?"

"Tabii ki istiyorum," diye kestirip attırdı Mary sonunda kontrolünü kaybederek. "Evimi özlüyorum. Senin de özlediğinden eminim. Ama mümkün olmayan şeyler için keşke demenin bana bir faydası yok."

Kenneth ona dikkatle baktı. "Peki ya mümkün olsaydı?"

Mary kaskatı kesildi. Duvarların kulakları varmış gibi fısıldayarak devam etti. "Böyle konuşmamalısın. Bu çok tehlikeli"

"Sana bir şey olmasına asla izin vermem, Mary. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Mary'nin gözleri Kenneth'in yüzünde dolaştı. "Neden benimle bu şekilde konuşuyorsun? Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Eve gitme zamanının geldiğini söylemeye çalışıyorum."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mary başta ne söylemek istediğini anlamadan ona boş boş baktı. Ama karanlık bir gölge şeklindeki önsezileri yavaş yavaş kendini göstermeye başladı. “Eve gidemem. Kral Edward buna izin vermez.”

“Edward’ın bundan haberi olmayacak. En azından çok geç olana kadar haberi olmayacak.”

Mary korkmaya başladı. Başını iki yana salladı. “Hayır. Geçen sefer kaçmaya çalıştığım sırada kız kardeşimi kaybettim. Neden bu şekilde konuşuyorsun? Bir şey mi oldu? Sör John işini mi zorlaştırıyor? Kesinlikle sadakatini sorgulamana neden olacak kadar kötü bir şey değildir...”

Kenneth hiçbir şey söylemeyince Mary birden gerçekleri fark etti. *Sadakat.*

Olan biteni anlaması karnına bir yumruk yemiş gibi hissetmesine neden olunca korku içinde geri çekildi. Kenneth’in az önce kendine neden o tuhaf soruları sorduğunu şimdi anlıyordu. Kenneth’in aniden taraf değiştirmesinin anlamsızlığı, nefret etmesi gereken ağabeyinden sevgiyle bahsetmesi...

“Ah Tanrım.” Mary midesinin bulandığını hissedip ağzını tuttu. İhanete uğramak bir bıçak darbesi yemiş gibi hissettirmişti. “Tarafını hiç değiştirmedin, değil mi? Robert için çalışıyorsun.”

Mary geri çekildi ama Kenneth koluna doğru uzandı. "Bekle, Mary. Açıklamama izin ver."

Mary'nin boğazı düğümlendi. İncinmişti, olanlara inanamıyordu ve gözleri yaşlarla dolmuştu. "Neyi açıklayacaksın? Beni aldattığını mı?"

"Başka şansım yoktu. Şu anda bunları bile söylememem lazım ama sana bir söz verdim."

Öfkesi, gözyaşlarını kontrol altında tutabilmesini sağladı. Mary buna inanamayarak sert bir ses çıkardı. "Bunu hatırlamak için geç kalmadın mı? Beni ve çocuklarımı tehlikeye bulaştırma-yacağına söz vermiştin ama beni kendinle evlenmeye zorladığın anda bunu yaptın."

Kenneth'in gözlerindeki ışıltı, Mary'nin kullandığı kelimelerden hoşlanmadığını gösteriyordu. "Sana o zaman söyleyemezdim. Bana karşı duygularından emin değilken bunu yapamazdım."

Mary olanları daha iyi anladı. Bu sefer az öncekinden daha çok canı yandı. Sanki bu, mümkünmüş gibi. "Artık eminsin," dedi duygusuz bir şekilde. "Anlıyorum. Bu yüzden mi beni elde etmek için o kadar uğraştın? Bu sayede zamanı geldiğinde kendinden geçmiş hayranların gibi isteyerek peşinden koşacaktım, öyle mi?"

Kenneth onu gerçekten sevmiş miydi?

Kenneth'in dudaklarının kenarında ince beyaz çizgiler belirdi. "Benimle gelmeni istediğimi ve beni önemersen bunun daha kolay olacağını düşündüğümü inkâr etmeyeceğim ama bu, sana olan duygularımı değiştirmez. Seni seviyorum, Mary. Bu sözleri hayatımda hiçbir kadına söylemedim. Lanet olsun, bir kadına karşı böyle hissedebileceğimin mümkün olduğunu bile bilmiyordum."

Mary'nin boğazı düğümlendi. Tanrım, bu doğrudu. Kenneth, ona âşık olması için çabalamıştı. Başından beri bunun bir oyun

olduğundan şüphelenmişti ama aslında sandığından çok daha büyük bir oyunun içindeydi. Riske attığı şey sadece kalbi değil, kendinin ve çocuklarının hayatıydı. Kalbi yanan bir kâğıt parçası gibi buruştu.

Kenneth, bunları planlarken nasıl olmuştu da onca zaman onunla sevişebilmişti?

“Bunun bana kendimi daha iyi hissettirmesi mi lazım?” dedi boğuk bir sesle. Sesi duygu yüklüydü. “Sana ihanet ettim. Sana yalan söyledim. Seni kullandım ama seni seviyorum. Hepsi bu mu?”

Kenneth çenesini sıktı. “Öfkeni hak ediyorum ama beni azarlamayı hak etmiyorum. Başka şansım yoktu.”

“Bana gerçekleri söyleyebilirdin.”

“Peki, bunu bilsen ne yapacaktın? Sör Adam’a ya da başka birine gidip onlara gerçekleri anlatmayacağından nasıl emin olabilirdim? Benim hakkımdaki fikirlerini çoğu zaman açık açık dile getirdin. İnsanlar bana yeni yeni güvenirken risk alamazdım.”

Mary arkasını döndü. “O zaman beni yalnız bırakman lazımdı.”

“Bunu yapamazdım. Seni istiyordum. Ve benim çocuğumu taşıyordun.”

“Peki ya diğer çocuğum? Davey tüm bu planların neresinde? Sanırım Atholl Kontu’nu İskoç topraklarına geri döndürmen senin için büyük bir başarı olurdu.”

Kenneth sabit bir şekilde durdu. “Seni güvenli bir yere götürünce, David’i de arkandan getireceğim.”

Mary dehşete kapıldı. Başını telaşla salladı. “Hayır. Bu çok tehlikeli. Onu çok yakından izliyorlar. Berwick Kalesi’nden Atholl Kontu ile birlikte kaçmana izin vermezler.”

“Bir planım var. Güven bana.”

Mary ona güvenmişti ve içinde bulundukları son durum ortadaydı. Zafere ulaşmak isteyen düşüncesiz eşler yüzünden hayatının mahvolması onun kaderi miydi? Kenneth, Mary'yi bir kâbusun içine atmış ve onu hiç düşünmemişti. Genç kadın kaderini bir kez daha bir erkeğin ellerine teslim etmişti ve o erkek yine kendisine ihanet etmişti.

Omuzlarını dikleştirdi. "Çok fazla şey istiyorsun. Davey de ben de gitmeyeceğiz."

Kenneth dudaklarını daha da sıktı ve Mary, adamın öfkesini kontrol etmek için uğraştığını fark etti. "Senin oğlun bir İskoç kontu Mary. İskoçya'da olması lazım ama lanet bir İngiliz gibi davranıyor."

Söylediklerinde doğruluk payı olması Mary'nin ürpermesine neden oldu. Kendisi de bunu defalarca düşünmemiş miydi? Ama bunun bir önemi yoktu. David'in bir hapishanede ya da başının babasıyla aynı yerde asılı olmasındansa, İngiltere'de kalmasını yeğlerdi. "Kendim ve oğlum için en doğru olana ben karar veririm. Sen değil."

Kenneth'in gözleri alev aldı. "Yanılıyorsun. Benimle evlendiğinde bu hakkı bana verdin. Seni korumaya söz verdim ve bunu yapacağım. Bana güvenmek zorundasın."

"Peki, gitmeyi reddedersem? O zaman ne olacak, Kenneth? Beni zorla mı götüreceksin? Kendi eşini mi kaçıracaksın?"

Kenneth dudaklarını sıktı. "Güvenliğini sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım. Anlamıyor musun? Başka yol yok. Gerçekler anlaşıldığında aranan bir adam olacağım ve sen de bir hainin eşi olacaksın."

"Hatırlarsan daha önce de aynı duruma düşmüştüm. Bir hainden kolayca kurtuldum. İkincisinden neden kurtulamayayım ki?"

Kenneth ona uzun bir bakış attı. "Bunu isteyerek söylemiyorsun."

“Öyle mi?” Aynı kâbus yeniden başlıyordu. Kenneth, bunu ona nasıl yapmıştı? Onu -onları- bu duruma nasıl sokmuştu? Bunları yeniden yaşayamazdı. Bu mümkün değildi.

“Beni seviyorsun. Öfken soğuduğunda bunun en doğru şey olduğunu anlayacaksın.”

Mary, onun kendisini incittiği gibi onu incitmek istiyordu. “Bundan emin misin? Daha önce de kırık bir kalple hayatta kalabildim. Bunu bir daha yapamayacağımı nereden çıkardın?”

Kenneth’in gözleri parladı. Onu kolundan tutup kendine doğru çekti. “Bu farklı ve sen de bunu biliyorsun. Çocuksu bir hayal değil. Bu gerçek.”

Mary uzaklaşmaya çalışmadan öylece kaldı. Kenneth dövüşmek istiyorsa, istediğini elde edemeyecekti. “Öyle mi? Bana şu anda hiçbir şey doğru gelmiyor. Her şey bir yalanmış gibi geliyor.”

Kenneth onu bırakıp elini saçlarına götürdü. Belli ki öfkesini dindirmeye çalışıyordu. “Hadi aşağı inelim. Bunu sonra...”

“Gerçekten seninle aynı yatağı paylaşacağımı mı sanıyorsun? Şu anda sana bakmaya bile dayanamıyorum.” Mary ona sert bir bakış attı. “Gitmeni istiyorum.”

“Mary...”

Kenneth ona uzandı ama Mary uzaklaştı. Gözyaşları sonunda kendini belli edip sesini titretti. “Tanrım, bana bu hakkı bile vermiyor musun? Yoksa beni hemen omzuna atıp buradan götüreceksin?”

Mary o kadar öfkeli olmasa Kenneth’in yüzünde beliren karmaşık duygular, kalbini yumuşatabilirdi. “Yarından sonraki gün,” dedi. “Sör Adam gider gitmez.”

Mary ona korkuyla baktı. “Yani bana karar vermek için iki gün veriyorsun.”

“Sana hazırlanmak için iki gün veriyorum.”

Mary onun ne demek istediğini anlayarak sustu. Kenneth ona seçme şansı vermiyordu, son bıçağı da kalbine saplayacaktı. “Yani her şeye karar verdin.”

“Öyle değil.” Kenneth ona uzandı ama dokunuşu Mary’yi ürpertti. Kenneth’in gözlerindeki incinmişlik onu memnun etmeye yetmedi. Kendisinin o anda hissettiği kadar umutsuz ve korku dolu hissetmesini istiyordu. Mary’nin hissetmesine neden olduğu acıyı az da olsa anlayabilseydi keşke. “Seni seviyorum, Mary.”

“Sus! Sakın bana bunu söylemeye kalkma! Sevseydin bana bunu yapmazdın.”

Kenneth bakışlarını yere indirip gözlerindeki kafa tutan ifadeye bakmadı. “Pekâlâ, gideceğim. Zaten sabah olmadan kaleye ulaşmam lazım.” Mary’nin çenesini tutup onu kendine bakmaya zorladı. “Kızdığını ve korktuğunu biliyorum ama sana kendimi affettirmek için önümde koca bir ömür var. Bana güvenmeni istiyorum, Mary.”

Mary buz gibi bir tavırla arkasını döndü. İhanetin acısı hâlâ içini yakıyordu. Kenneth ondan çok şey istiyordu.

Kenneth, Berwick Kalesi’nin dışındaki duvarlara ulaştığında güneşin doğmasına birkaç saat vardı. Geceleri kapılar kapandığı için atından indi ve beklerken üzerine oturabileceği bir kaya buldu.

Beklediğinden daha kötü geçmişti. Mary’nin üzüleceğini biliyordu ama gözlerindeki ihanete uğramışlık, Kenneth’in canını acıtmıştı. Darmadağın olmuştu. Olan biteni acı bir şekilde anlamıştı. İncinmişti. Kenneth’a onu hiç tanıımıyormuş gibi bakmıştı. Sanki kocası onu bir daha geri dönüşü olmayacak bir şekilde yüz üstü bırakmış gibi...

Ama bu mümkün değildi. Mary'nin kendisini affetmemesi gibi bir ihtimali düşünemezdi. Şu anda incinmişti ama eninde sonunda toparlanacaktı.

Değil mi?

Bundan emin olamamak kalbini acıttı. Ya toparlanmazsa? Ya Kenneth onu çok derinden yaralayıp hayallerini yerle bir ettiyse ve onu sonsuza dek kaybettiyse?

Tanrım. Midesi kasıldı ve o anda kusmak istedi.

Hayır, bunu kabullenemezdi. Mary onu affedecekti. Düşünmeye zaman bulduğunda, Kenneth'in başka şansı olmadığına anlayacaktı. İçinde olduğu şartlarda yapabileceğinin en iyisinin bu olduğunu görecekti.

Sadece bunu bir an önce düşünmesini umuyordu. Onu almaya gittiğinde ve Mary onu reddettiğinde ne yapacağını bilmiyordu. Kendisini azarlayışını hatırlayınca onu kaçırma fikri de hoşuna gitmiyordu.

Ne kadar berbat bir durum.

O anda yapabileceği bir şey olmadığını bildiğinden üzerinde oturduğu kayayı, sırtını yaslayacağı bir ağaçla değiştirdi ve gözlerini kapatıp birkaç saatliğine uyumaya çalıştı.

Ama gece boyunca yaşananlar, soğuk sabah sisi ve bir ağacı yatak olarak kullanmanın rahatsızlığı yüzünden bölük pörçük uyuyabildi ki bunun büyük şans olduğunu az sonra anlayacaktı. Gün doğmadan bir saat kadar önce, gökyüzünün siyahlığı yavaş yavaş grileşmeye başladığında metallerin birbirine sürttüğünü duydu.

Tamamen aylıp soğuk ve karanlığın içinden metal kale kapısının açıldığı kaleye doğru baktı. Gelen ses kaldırılan zincirin sesiydi. Kapı kayarak açıldı.

Kapının bu kadar erken açılmasının tuhaf olduğunu düşünerek dikkat kesildi. Sisin içinden bakıp yarım düzine adamın

at üstünde gittiğini gördü. Clifford'un hanedan armasını tanıdı. Bu, duyularının keskinleşmesine neden oldu. İngiliz şövalyeler genelde daha büyük gruplar halinde hareket ederlerdi. Clifford sabahın bu saatinde kendini koruyacak büyük bir grup adamı olmadan nereye gidiyordu?

Bu, tam da gizli ya da el altından yürütülen bir görevi andırıyordu.

Kenneth'in içgüdüleri onları takip etmesini söylüyordu ama Percy onu bekliyordu. Yokluğunu nasıl açıklayabilirdi ki?

On saniye kadar düşündü. Bir yolunu bulmalıydı. Bu, tam da beklediği fırsattı.

"Bırak da Clifford ile biz ilgilenelim." MacKay'ın sesini duymamaya çalıştı. Kenneth'in görevi Percy'ye yakın durmak olabilirdi ama elinden her iş geliyordu. Kendisine ihtiyaç duyulan her yere uyum gösterebilirdi ve içgüdüleri bunun önemli bir durum olduğunu söylüyordu.

Atına binip arkalarından gitti. Campbell ya da MacRuairi gibi hayaleti andırmıyor olabilirdi ama Lamont kadar yetenekli bir izciydi ve bu işte gayet iyiydi.

"Bir sorun olmadığından emin misin, tatlım? Biraz solgun görünüyorsun."

Mary yemek kâsesinden kaldırdığı bakışlarını eski dostunun kaygılı yüzüne çevirdi. Bir sürü sorun vardı. Kalbini verdiği adam onu en berbat şekilde aldatmıştı. O bir haindi. Bir asiydi. Yüzünü ellerine gömüp ağlamak istiyordu. Ama Mary zaten geceler boyunca bunu yapmış ve hiçbir işe yaramadığını görmüştü.

Yüzüne solgun bir gülümseme yerleştirdi. "İyi uyuyamadım." Bu doğrudu ama öğle yemeğinde yanındakilere eşlik edememesinin tek nedeni bu değildi.

Sör Adam ona buruk bir gülümsemeyle baktı. “Eşim için en zor zamanların son bir iki ay olduğunu hatırlıyorum. Genellikle uyuyamazdı. Çok mu rahatsız oluyorsun?”

“Henüz çok fazla değil.”

Sör Adam, kendisine söylenmeyen bir şeyler daha olduğundan şüphelenmiş gibi gözlerine baktı. “Belki de David’i getireceğimi söylemeliydim. Sana sürpriz yapmak istedim ama aslında...”

“Hayır!” diye itiraz etti Mary. “Bu, mükemmel bir sürpriz. Kaleden ayrıldığımdan beri onu çok özledim. Huntlywood’un çok yakın olması büyük bir avantaj. Burada kalmamıza izin verdiğin için çok teşekkürler.”

Sör Adam bunu elini sallayarak geçiştirdi. “Ben uzaktayken bu eski duvarlara birilerinin can verecek olduğunu bilmek hoşuma gidiyor.”

Mary’nin yüzü gölgelendi. Burada kalacak mıydı? Seçme şansı var mıydı? Cesur sözlerine rağmen bir kez daha bir hainin eşi yaftasını yemeye cesaret edip edemeyeceğini bilmiyordu. Kendisini bu duruma soktuğu için genç adamdan bir kez daha nefret etti. Hem ona seçme şansı vermiyor hem de onu, kendisine mükemmel davranmaktan başka bir şey yapmamış olan bir adamı aldatmak zorunda bırakıyordu. “Seni özleyeceğim.”

Sesindeki bir şeyler onu ele veriyordu. Kaşlarını çattı. Sör Adam cevap vermeden önce Mary’ye uzun bir bakış attı. “Çok uzun sürmeyecek. Ayrıca çok meşgul olacağın için sanırım gittiğimi bile anlamayacaksın.”

Sör Adam, “Sutherland nerede? Onun da burada olacağını sanıyordum,” demeden önce birkaç dakika başka konulardan konuştular.

Mary, kocasından bahsedildiğinde sıçramamış olmayı dilerdi. İfadesini değiştirmemeye çalıştı. “Dün gece kaleye döndü.”

Sör Adam kaşlarını çattı. "Bu çok tuhaf. Bu sabah onu görmedim. Percy de onu arıyordu. Bu sabah Cornwall ile olan bazı toplantılara katılması gerekiyordu."

Mary'nin dün gecedan sonra adeta durmuş olan kalbi birden canlandı. Kalp atışları hızlandı. *Meraklanman için bir neden yok.*

"Gittiğinde geç olmuştu. Muhtemelen uyuyakalmıştır." Bunun kulağa nasıl geldiğini fark edince açıklamaya çalıştı. "Çatı katını temizlememe yardım ediyordu. Babana ait eski bir sandık buldum."

Sör Adam belli belirsiz bir şekilde kasıldı. Bu, Mary'nin gözünden kaçmamıştı.

"Onu yukarıda unutmuşum. Sandığı incelemeyeli seneler oldu."

"Çok güzel günlükler tutmuş." Mary'nin yanakları kızardı. "Umarım içlerine göz gezdirmiş olmama kızmazsın."

"Tabii ki hayır." Sör Adam dikkatini yeniden yemeğine çevirip konuyla ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalıştı. Ama Mary bunun için çok fazla çaba sarf ettiğini görebiliyordu. "Peki, kocan da günlükleri beğendi mi?"

Kenneth'in günlükleri nasıl incelediğini hatırladı. Onu odada görünce çok şaşırmıştı ama o anda bunu çok fazla düşünmemişti. "Sanırım öyledir ama bu konudan bahsetmedik." Sustu. "Belki de... Bunları Davey'ye gösterebilir miyim? Sanırım resimlerin bazılarını ilginç bulacaktır."

"Sorun değil. İşin bitince o eski sandığı ayağının altından kaldırırım."

Mary kısa bir süre sonra, oğluyla birlikte çatı katına çıkmıştı. Davey düşündüğü gibi egzotik yerlilerin resimlerine bakmaktan hoşlanmıştı. Ama tepkisinden emin olamadığı için ona bebekten bahsetmeyi erteledi. Evlilik tarihi ve bebek beklediği düşünüle-

cek olursa oğlunun kendisi hakkında kötü şeyler düşünmesini istemezdi.

Üzerine oturacak bir mobilya olmadığından sandığın kapağını kapattı ve onu da yanına oturması için çağırdı. “Sana söylemek istediğim bir şey var. Umarım sen de bunu duyunca benim kadar heyecanlanırsın,” dedi.

Bir yetişkin olma yolundaki yakışıklı genç ona şaşkın bir bakış attı. “Bebekle ilgili mi?”

Mary dudaklarını araladı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Sör Kenneth bir süre önce söylemişti. Ani evliliğinize üzül-düğümü düşünüyordu.”

Kenneth’in bunun farkında olması onu şaşırttı. “Üzül-müş müydün?”

David omuzlarını silkti.

Mary dudağını ısırды. Bunu nasıl fark edememişti? Bu onun için kafa karıştırıcı olmalıydı. “Üzgünüm. Sana söylemem lazımdı.”

David’in yüzünü inceleyip gizemli maskesini aralamaya çalıştı. Oğlunun yüzünde gerçek duygular görmeyi her şeyden çok isterdi. Manasız bir kabullenış yerine öfke görmeyi bile tercih edebilirdi. Oğlunun her şeye karşı umursamaz bir tavrı vardı.

Tanrım, yıllar süren hapis hayatı ona neler yapmıştı?

“Seni mutlu gördüğüm için seviniyorum, anne. Sör Kenneth iyi bir şövalye.”

“Peki, sen mutlu musun, David?”

Bunu daha önce hiç düşünmemiş gibi duraksadı. “İdare ediyorum.”

Bu cevap Mary’yi şaşırttı. Oğlu, kendisine zannettiğinden daha çok benziyordu. Ama bunu ondan duymak tuhaftı. ‘İdare etmek’ oğlu için yeterli miydi?

Mary için yeterli miydi? İkisi de daha fazlasını hak etmiyor muydu?

“Baban öldürüldüğünden beri senin için her şeyin daha zor olduğunu biliyorum.”

David dişlerini sıktı ve gözlerinde şaşırtıcı bir intikam ateşi yandı. “İhanet suçundan dolayı idam edildiğinden beri demek istiyorsun. Babam hak ettiği cezayı alan bir haindi. Onun onursuzluğu beni ilgilendirmiyor.”

Mary onun duygularını görmek istiyordu ama istediği şey böyle bir duygu değildi. Bunu belli etmemeyi umdu. “Baban inandığı şey uğruna savaştı, Davey. O, kendi insanlarına ihanet etmedi. Senin insanlarına...”

Yıllar sonra Atholl'u savunmak çok tuhaftı. Ama Atholl, Mary'ye –ve oğluna– ne yapmış olursa olsun mükemmel bir vatanseverdi. Davey'nin de bunu görmesini istiyordu. Zamanla ve Kenneth ile evlenince öfkesinin bir kısmı silinmiş, farklı bir açıdan bakmaya başlamıştı.

David sinir bozucu bir şey duymuş gibi burnunu buruşturdu. Tam bir İngiliz gibi davranması Mary'yi daha çok şaşırttı. “Benim insanlarım bir gaspçının etkisi altındalar. Bruce yenildiğinde, gerçekleri görecekler.”

Kenneth en azından bu konuda haklıydı. Oğlu bir İskoç olmaktan çok uzaktı. Tanrım, onu nasıl kaybetmişti? Onun mirası ve mal varlığı için savaşaacağına söz vermişti ama en önemli kısmı unutmuştu: Kimliği konusunu. David bir İskoç'tu. Babası İskoç bağımsızlığı uğruna savaşırken idam edilmişti ve Davey, bu uğurda ölenler için ‘sevgili kuzen Davey’ idi.

Birden aklına Kenneth'in dün gece sorduğu soru geldi. Ona sorulsa ne yapardı? Oğlunu dinlerken sorunun cevabına karar verdi. Bruce'un arkasında dururdu. Atholl gibi o da Robert'a inanıyordu. Bu inanç, yıllar süren korku ve idare etme düşüncesiyle

baskılanmıştı ama hâlâ oradaydı. Atholl onları daha iyi korumalı, onlara gelecekleri konusunda söz hakkı vermeliydi ama Bruce ile işbirliği yaptığı için ona kızamazdı.

“Ablam o ‘gaspçı’ ile evliydi, David. Robert mükemmel bir adamdır. Hristiyan âleminin en iyi şövalyelerinden biridir,” diye de ekledi bunun onu etkileyebileceğini bildiği için. “Onunla tanışmanı isterdim. Sanırım onu severdin.”

“Onunla tanışacağım. Savaş meydanında.”

“İskoçya’ya geri dönmeni isterdi.”

David kaşlarını çattı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Ben oradayken söyledim.”

“Döneceğim. Kazandığımız zaman.”

Mary dikkatli konuşması gerektiğini biliyordu ama söz konusu olan oğlunun hayatıydı. Onun da söz hakkı olmalıydı. “Sen İngiliz değilsin. Bunu biliyorsun, öyle değil mi Davey? Sen bir İskoç kontusun. İskoçya’ya aitsin. Eve dönmek istemez misin? Atalarının topraklarını görmek istemez misin?”

David annesine bir hainmiş gibi baktı. “Bunları neden söylüyorsun, anne?”

Mary ona ne kadarını söylemesi gerektiğine karar vermeye çalışırken sustu. Sonunda yeterince konuştuğuna karar verdi. Kendisi bile kararını verememişken oğlunu neden bir karar vermeye zorluyordu?

Mary gülümsedi. “Bana bakma. Çok hüznümlü bir ruh halim var.”

David ona uzun süre bakıp başını salladı. Ayağa kalkıp pencereye doğru ilerledi. “Bu çok tuhaf...”

“Ne?”

“Sör John en az iki düzine adamla birlikte buraya geliyor.”

Mary’nin kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Kendi kendine, sorun yok, dedi. Ama içgüdüleri öyle olmadığını söylüyordu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Kenneth, Clifford'un birliğini saatlerce takip etti. Sınır boyunca güneybatıya doğru ilerleyip Jedburgh'a doğru gitmelerini bekliyordu ama onun yerine Biggar kasabasına doğru batıya giden bir yolu takip ettiler. Sör James Douglas komutasındaki Bruce'un adamları tarafından yönetilen tehlikeli Selkirk Ormanı'nın çevresinden geçtiler.

Lanet olsun nereye gidiyorlardı? Clydesdale'e giden bu yoldan ilerlerlerse Glasgow'un güneyindeki Bothwell Kalesi'ne ulaşırlardı. Kenneth duraksadı. Bothwell Kalesi İngiliz askerlerinin Clifford'un sınırdaki kaleleri Carlisle ve Caerlaverock tarafından kolaylıkla desteklenebilirdi.

Duyuları harekete geçti. Bir şeyler bulmak üzereydi. Bunun farkındaydı. Ya Edinburgh'a, kuzeye gelen yeterli destek olmamasının nedeni kullandıkları yolun o olmamasıysa? Ya kullandıkları yol buysa? Ya Bothwell, Rutherglen ve Renfrew, İngiliz ordusuna destek olup onları İskoç seferinde koruyacak olan İngiliz kaleleriye?

Bu çok mantıklı geldi ama bunu nasıl kanıtlayacaktı? Düşüncesi şu anda sadece bir şüpheden ibaretti.

Ama Clifford bugün ona yeterince ipucu vermeyecekti. Küçük birlik, kaleye dönmek için gün ortasına doğru döndüğünde Kenneth da arkalarından gitti. Hiçbir yere gitmiyor gibi

görünmeleri, ordunun önünde gözcülük görevini üstlendiklerinin kanıtı gibiydi.

Ama lanet olsun ki Kenneth'in kanıtı ihtiyacı vardı. Güzel ve renkli çizilmiş bir harita istese çok şey mi istemiş olurdu? Keşke casusluk bu kadar kolay olsaydı.

Clifford'un birliği Berwick Kalesi'nin kapısından geçtiği sırada güneş batmak üzereydi. Kenneth arkalarından gitmeden önce bir süre bekledi.

Yokluğu için bir açıklama yapması gerekeceğini düşünüyordu ama kapıya yaklaştığından bundan daha fazlasının gerekebileceğinden şüphe etti.

Mazgallı siperlerden geldiğini gören adamların seslendiklerini duydu. Ona mı öyle gelmişti yoksa ortam birden gerilmiş miydi? Kapıdaki adamlar biraz gergin miydi? Bakışlarını ondan özellikle kaçırıyor gibiydiler. Birçoğunun eli kılıçlarının kınında duruyordu. Kenneth'in içine kötü –hem de çok kötü– şeyler doğmaya başladı.

Mary ona ihanet mi etmişti? Kısa bir an için bunu düşündü ama bu düşünceyi hemen bir kenara itti. Mary bunu yapmazdı. Ne kadar kızarsa kızsın, onu Atholl'la aynı kadere mahkûm etmezdi.

Ama yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu ortadaydı. Kapıdan girdiği anda adamların arkasında pozisyon aldıklarını hissedebiliyordu.

Küfür etti. Percy'nin büyük salonun merdivenlerinden indiğini gördüğü anda şövalyenin yüzündeki soğuk öfke, başının dertte olduğunu anlattı. Sorun haber vermeden gitmiş olması mı, Felton'ın yasadışı dövüşlerden bahsetmesi mi yoksa başka bir şey miydi bilmiyordu ama kalıp bunu öğrenmeye niyeti yoktu.

İngiliz tarafındaki süresi dolmuştu. O anda arkasında bir avuç adam varken çıkmak, çukur hapishanesinden çıkmaktan çok daha kolay olurdu.

Tamamen yanılıyor da olabilirdi ama uzun savaşlardan öğrendiği şey, şüphelendiği anlarda hislerine güvenmesiydi. Bazen sadece hisleri sayesinde hayatta kalırdı.

Hiç tereddüt etmedi. Atını tam tersi yöne çevirip çıkışını engellemeye gelen adamların arasından ilerledi. Bu ani hareket onları şaşırttı ama içlerinden biri kılıcını tam zamanında çıkarıp başarılı bir şekilde salladı. Kenneth kılıcını sırtındaki kınından çekip bacağına -ve daha da önemlisi atını- askerin kılıcından kurtardı.

Sert bir nara atarak sağda durup kale kapısını koruyan adama da bir darbe indirdi. Hızlı bir hamleyle sol tarafındaki adamın darbesinden kurtuldu. Arkasından dışarı kaçmasına engel olmak için kapının indirilmesini söyleyen bağırımlar duysa da artık çok geçti. Başını atının boynuna doğru indirip hızla kapıdan çıktı. Üzerine yukarıdan yağacak olan okları düşünmeye çalıştı...

Doğrudan sırtına inen bir ok irkilmesine neden oldu ama bu, acıdan çok şok etkisi yaratınca okun sadece zırhının çeliğine saplandığını düşündü. Sağa sola gittiği ve nişan almakta zorlanmaları için hızla yönünü değiştirdiği için ikinci bir ok sadece kolunu sıyrabilirdi.

Başka bir ok atının yan tarafına çarptı ama o da zırha değmişti. İngilizlerin tercih ettiği ağır donanımlı savaş atlarının, İskoçların kullandığı daha küçük atların yapabileceği manevraları yapması ve çok hızlı olması mümkün değildi ama zaman zaman bu atların da avantajları oluyordu.

Kenneth hedefine -birkaç yüz metre ilerideki ağaç hattına- odaklanıp zaten yorgun olan atıyla mümkün olduğu kadar hızlı ilerledi. Kısa süre sonra okların artık kendisine ulaşamayacağını biliyordu. Atışlar seyrelmiş ve isabet etmez olmuştu. Dişlerini sıkıp şansının birkaç dakika daha yaver gitmesini diledi...

Öyle de oldu. Ağaçların arasına girip rahat bir nefes aldı. Başarmıştı. Ama henüz güvende değildi. Peşine düşeceklerdi.

Dudaklarını sıktı. Kesinlikle İngiltere'den çıkışını bu şekilde planlamamıştı. Görevini eline yüzüne bulaştırmıştı. Şüphelerine kanıt bulma şansını yitirmiş, daha da kötüsü Mary'yi oradan götürmesi daha da tehlikeli bir hal almıştı. David'in bir süre daha beklemesi gerekecekti.

Ama şu anda hatasını düşünecek vakti yoktu. Aklında sadece Mary vardı. Kanı donar gibi oldu. Onun peşine de düşeceklerdi. Mary'ye onlardan önce ulaşmalıydı.

Huntlywood'a giden yola dönmek yerine kırsal bölgedeki daha tehlikeli olan kestirme yola girdi. Elinden geldiğince kısa zamanda ona ulaşması lazımdı. İngilizler nereye gittiğini tahmin edeceklerdi ama onlar ulaştığında kalede olmaya niyeti yoktu.

Mary, kocasının onu aldattığını, aslında Bruce'un tarafında olduğunu ve onu İskoçya'ya geri götürmeyi planladığını öğrendiği anda, başına bundan daha kötü bir şeyin gelemeyeceğini düşünmüştü.

Ama en kötüsü bu değildi. En kötüsü, Kenneth'in yakalanması için emir çıkarıldığını kendini beğenmiş bir ifadeyle söyleyen Sör John'un yüzünü görmektir.

Sör Adam onu tutmasa düşüp bayılabilirdi.

"Bunun için sağlam bir açıklaman olsa iyi olur, Felton," dedi Sör Adam onu güvenli bir şekilde sandalyeye oturtuktan sonra.

Mary, Sör John'un açıklamalarını korkuyla dinledi. Ceza, yasadışı dövüş nedeniyle verilmişti ama aynı zamanda Kenneth'in ihanet ettiğinden şüpheleniyorlardı. Sör John'a göre Kenneth, mektubu götürdüğü sırada mührü kırdığı için kendisini soktukları sadakat testini geçememişti. Bugün ortadan kaybolması durumu daha da kötüleştirmişti. Neredeydi?

Mary ağlamamak için kendini zor tuttu. Kenneth'in hapse atılacağını ve belki de idam edileceğini düşünmek...

Karnına bir bıçak saplanmış gibiydi. Tüm benliği dehşet içindeydi.

Ama şaşkınlığı geçtiğinde Sör John sayesinde bir şeyin farkında vardı. Kenneth'in tutuklanmasıyla yüzleşirken kalbindeki gerçekleri görmüştü. Kendisini aldattığı için kocasına kızgındı ama yine de onu seviyordu.

Sör John, "Onu bulun," diye adamlarına talimat verdi.

"Burada olmadığını sana zaten söyledim," dedi Sör Adam. Normal zamandaki sakinliği yerini buz gibi bir öfkeye bırakmıştı. "Sözlerimin doğruluğunu mu sorguluyorsun?"

Sör John gülümsedi. "Sadece bir kafa karışıklığı olmasını istemiyorum. Sutherland ile karısını çok uzun yıllardır tanıyorsun, değil mi?"

Sör Adam'ın yüzü kıpkırmızı oldu. "Ağır ol, Felton. Sadakatimden şüphe etmeden önce dikkatli düşün. Yanıldığın anlaşılırsa seni buna pişman ederim. Bundan emin olabilirsin."

Felton birden pişman oldu. Sör Adam kuvvetli bir adamdı. İngiltere tarafındaki en etkili İskoçlardan biriydi ve onun düşmanı olmak kendisine pahalıya patlayabilirdi. "Seni kırmak istemedim. Atholl Kontu'nu hemen kaleye götürmem ve Sutherland'i bulmam söylendi. Sadece emirleri uyguluyorum."

"O zaman acele et," dedi Sör Adam. "Ve sonra da buradan defol."

Sör John aramayı izlerken Sör Adam da Mary'yi rahatlatmaya çalışıyordu.

"Kendini üzmemeye çalış," dedi. "Eminim kısa süre içinde durum anlaşılacaktır."

Mary buna ikna olmasa da başını salladı.

“Yasadışı dövüş söylentisi doğru mu? Felton senin de orada olduğunu söyledi.”

Mary başını bir kez daha salladı. “Korkarım evet.”

“Kral bundan memnun olmayacak ama Kenneth’in iyi bir açıklaması varsa kurtulması çok zor olmayacaktır. Beni asıl endişelendiren diğer suçlamalar. Felton’ın söylediklerinde... doğruluk payı olabilir mi? Sutherland’in bizi aldatması mümkün mü?”

Mary darmadağın olmuştu. Kocasını korumak istiyordu ama eski dostuna yalan söyleme düşüncesine katlanamıyordu. Bakışlarını yere indirdi. “Her şey mümkün.”

Sör Adam’ın bu üstü kapalı cevaptan ne anladığını bilmiyordu. Birden Felton’ın salonun diğer tarafında Davey ile konuştuğunu gördü. Davey’nin bakışlarının sürekli kendisine dönüyor olması dikkatini çekti.

Sör Adam, Mary’nin baktığı yere dönüp, “David bir şeyler biliyor olabilir mi?” diye sordu.

Mary az önceki konuşmalarını düşündü. Oğlu, Mary’nin söylediklerinden gideceklerine dair bir şeyler çıkarmış olabilir miydi? “Sanmıyorum.”

Ama ellerini dizine koyduğu sırada gözlerini kendisinden kaçırıp David’in yüzünün, suçlu olduğunu anlatırcasına kızardığını gördü.

David ona ihanet etmezdi. Kalbi acıdı. Eder miydi? Aralarındaki anne oğul ilişkisi çok yeniydi ve henüz sağlam değildi. Kenneth’in aleyhine kullanılabilecek bir şey söyler miydi?

Ona babasından ve Bruce’tan bahsetmemeliydi. İskoçya’ya dönüp dönmeme kararı on üç yaşındaki bir çocuk için fazla ağırdı.

Bir süre için bundan boş yere şüphelendiğini düşündü. Davey muhtemelen eşyalarını toplamaya gitmişti. Sör John da adamlarını denetlemek için gitti. Ama kısa bir süre sonra arama bittiğinde Sör John yüzünde rahatsız edici bir ifadeyle yanına geldi.

Bakışları daha önce hiç olmadığı kadar sert ve soğuktu. “Eşyalarını topla. Kısa süre sonra kaleye döneceğiz.”

Mary bembeyaz oldu.

“Ne dediğini sanıyorsun, Felton?” dedi Sör Adam. “Mary burada kalıyor.”

Sör John ona sert bir bakış attı. “Artık kalmıyor. Görünen o ki, Leydi Mary İskoçya’ya dönmeyi planlıyormuş.”

Sör Adam bir onay ya da itiraz duymak için Mary’ye dönmedi. “Bunu kanıtlayacak bir şeyin var mı?”

“Oğluyla ilginç konuşmalar yapmış.”

Mary’nin kalbi sızladı. *Ah Davey, sen ne yaptın?*

“İskoçya’ya gitmekle ilgili hiçbir şey söylemedim,” dedi Mary.

Bu doğrudu ama Sör John’un umurunda değildi. “Bu şartlar altında daha geniş önlemler almak daha doğru olacaktır, değil mi Sör Adam? Tabii ki onun güvenliği için.”

“Beni tutukluyor musunuz?”

“Zorunda kalmazsam bunu yapmam.” Ama adamları Sör John’ın çevresinde toplanmıştı. Kendi arkasında da Sör Adam’ın adamları olduğunu hissedebiliyordu. Onlardan istese kendisini savunurlardı ama bu, gerçekler anlaşıldığında Sör Adam’ı daha da kötü bir duruma sokmaktan başka işe yaramazdı.

O anda Davey hızla odaya girdi. İki asker grubuna bakınca konuyu hemen anladı.

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordu Sör John’a. Yakışıklı yüz hatları, ihanetinden dolayı bembeyazdı.

“Annen bizimle geliyor, değil mi Leydi Mary?”

“Ama ben... Bunu yapmamalısınız...”

Mary oğlunun solgun ve dehşete düşmüş yüzüne baktığında, sözlerinin Sör John üzerindeki etkisini tahmin edemediğini anladı. Çocuk, annesine zarar vermek istememişti.

Mary, oğlunun kolunu tutup sessizce sorun olmadığını söyledi. "Gidip eşyalarımı toplayayım."

Sör Adam buna itiraz edecek oldu ama Mary onu susturdu. "Lütfen. Sorun çıkmasını istemiyorum." Elini imalı bir şekilde karnına götürdü. Herhangi bir kargaşa çıkarsa her şey olabilirdi. "Bunları Berwick'te konuşuruz."

Kenneth bir şeyler yapardı. Ona güvenmek zorundaydı. Ama sınır bölgesindeki en iyi korunan kalelerden birine gidecek olma düşüncesi içindeki güveni yerle bir ediyordu.

Sör Adam ona bakıp başını salladı.

Sör John, "Sutherland'in geri dönmesi ihtimaline karşı adamlarımdan bazılarını burada bırakayım," dedi.

Ne demek istediğini anlamışlardı. Sör Adam'ın Kenneth'i uyarması ihtimalini engellemek istiyordu.

Ama Mary, ne olursa olsun, Kenneth'in onları bu durumdan bir şekilde kurtaracağını biliyordu. Onu bu tehlikeyle tek başına bırakmazdı. Keşke bunu anlaması için bunca olay yaşanmasaydı.

Kenneth, Mary'ye ulaşmak için kapıdan hızla girmek istese de içeri girmeden önce adı Av Korusu anlamına gelen Huntlywood Kalesi'ni, çevresindeki güvenli ormanın iç taraflarından inceledi. Kapıdaki muhafızların arttığını görünce bu alışılmadık temkinli davranışının işe yaradığını fark etti. Askerlere yakından bakınca içlerinden en az birinin Felton'ın adamı olduğu anlaşıyordu.

Lanet olsun. Felton'ın onu Berwick'ten göndermek için hiçbir fırsatı kaçırmayacağını tahmin etmeliydi. Çoktan gelmiş olmalıydı. Bu da Kenneth'in zaman konusundaki avantajını kaybettiğini gösteriyordu.

Hızlı düşünmeye çalıştı. İçeride kendisini neyin beklediğini bilmesede de muhafızların yanından gizlice geçmek zorundaydı.

Highland Muhafızları'nın en sevdikleri taktiklerden birini kullanmaya karar verdi: Şaşırt ve fırla.

Atının eyerine bağladığı çantadan ihtiyacı olan şeyleri aldıktan sonra sadık atın yanağını okşadı ve yardımları için ona teşekkür etti. Hayvanın tükendiğini ve gecenin ilerleyen saatlerinde kendisine yardım edemeyeceğini bilse de yan tarafına bir şaplak atıp kaleye girmesini sağlarken çok üzüldü.

At, ağaçların arasından kapıya doğru ilerledi. Kenneth, kalenin çevresinden karşı tarafa doğru yürüyerek geçti. Hareket etmeden atı gördükleri anda yüksелеcek sesleri bekledi.

"Bir atlı geliyor," seslerini duyduğu anda yerine yeni ulaşmıştı.

Dikkatin, siper duvarını tırmanmasına yetecek kadar uzun süre dağılmasını umuyordu. MacLeod'un kendisine zorla barfiks çektiirdiği her an için ona minnet duydu. Yine de iyi bir ip olmadan ve silahları ile zırhı üzerindeyken tek bir hamleyle –ve sessizce– içeri girmesi kolay değildi. Sör Adam'ın planladığı yüksek duvar henüz yapılmadığı için şanslıydı.

Duvarın, kapının karşısındaki kısmını seçmişti, ahır ile cephanenin arasındaki karanlık köşedeydi. Karanlığın içine dalıp kılıcını çekti ve birilerinin kendisini fark edip etmediğini anlamaya çalıştı.

Ama numarası işe yaramıştı. Binicisiz atın gelişinin neden olduğu karmaşa hâlâ sürüyordu. Cephanenin çevresinden dola-nınca bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı. Etrafta çok fazla insan ve asker vardı. Felton'ın en az yarım düzine adamını gördü. Ama tuhaf olan Sör Adam'ın adamlarıyla bir arada olmamalarıydı. Hatta iki grup birbirine şüpheyle bakıyor gibiydi.

Mary için duyduğu endişe giderek artınca bir dakika bile tereddüt etmedi. İlk fırsatını yakaladığında bahçeden geçip kuleye giden merdivenleri çıktı.

İçeri girdiğinde salonu hızla kontrol etti. Mary'nin orada olmadığını görünce karşısındaki merdivenleri çıktı. İki kat çık-

tığında kalbi iyice hızlandı. Sanki kapıyı açmadan önce eşinin orada olmadığını hissetmiş gibiydi. Yine de kendisini karşılayan karanlık içini acıttı.

Mary hangi cehennemdeydi?

Bebeğin odasına gitmiş olabilir miydi?

Umutla üst katın merdivenlerine yönelip kapıyı açtı. Burayı da boş bulmak içinin daha çok acımasına neden oldu.

Kalbi panikle hızlandı.

Mary burada olmalıydı. Kalenin her yanını araması gerekse bile onu bulacaktı. Felton'ın adamlarının orada olup olmaması umurunda değildi. Bütün İngiliz ordusu bile gelse onu Mary'den uzak tutamazdı.

Ama kendisine bir yardım eden olsa fena olmazdı. Sandığın içinde daha önce gördüğü şu toprak kavanozlar işe yarayabilirdi ama sandık gitmişti. Geriye bir tek Sör Adam kalıyordu. Yaşı ileri olan adam Mary'yi önemsiyordu. Kenneth onu gerçekten önemsiyor olmasını diledi.

Merdivenlerden inerken Mary'nin odasının alt katında durdu. Kapıyı çalmadan açtı.

Sör Adam küçük bir pencerenin önünde durmuş bahçeye bakıyordu. Omzunun üzerinden kapıya bakınca Kenneth'i gördü. "Gelmenin ne kadar süreceğini merak ediyordum. At numarası akıllıcaydı."

Kenneth odaya hızla girdi. "O nerede?"

"Felton onu kısa süre önce götürdü."

Kenneth'in kalbi sıkıştı. "Götürdü mü? Nereye?"

"Berwick Kalesi'ne." Sör Adam gözlerini kıstı. "Seni bulmak için buraya gelmişti. Tutuklanman için görevlendirilmiş."

Kenneth küfür etti.

“Suçunu sormayacak mısınız?”

“Bunun bir önemi var mı?”

Sör Adam başını iki yana salladı. “Sanırım yok.”

Kenneth karşısındaki adamın gözlerindeki hayal kırıklığından etkilenmemeye çalışsa da başarılı olamadı. İhanete uğramak kolay değildi ama ona yaptığı şey özellikle kötüydü. Bir gün gerçek müttefikler olarak bir araya gelebilmeyi diledi.

“Ne zaman gittiler?” diye sordu.

“Çok olmadı. Yirmi ya da otuz dakika önce.”

“O zaman hâlâ onları yakalama şansım var.”

“Seni şu anda tutuklatmayacağımı düşünmene neden olan şey ne?”

Kenneth, karşısındaki adama dikkatle bakarken kasıldı. “Mary’yi sevdiğini ve onun mutlu olmasını istediğini biliyorum.”

“Onu mutlu edebilecek misin?”

“Evet.” Sustu. “Ayrıca Bruce’a dışarıdan görüldüğün kadar karşı olmadığını düşünüyorum.”

Adam dikleşti. “Ben Kral John’a bağlıyım.”

“Balliol görevden alındı ve Fransa’da yaşıyor. Bir daha kral olarak asla kabul edilmeyeceğini biliyorsun.”

Sör Adam buna itiraz etmedi.

“Sanırım İngilizlerle barut konusundaki bilgini paylaşmamanın nedeni de bu.”

Yaşı ileri olan şövalye gerildi. Kenneth bunu inkâr edeceğini fark edince sözünü kesti. “Köprünün üzerinde gerçekleşen ve Mary’nin kız kardeşini kaybetmesine neden olan patlamayı biliyorum. O sendin, değil mi?”

Sör Adam’ın rengi attı. “Belli ki yeğenim aile sırrımızı seninle de paylaşmış. Ben de öyle olduğundan şüpheleniyordum. Bu bir kazaydı. Mary olanları biliyor mu?”

Kenneth başını iki yana salladı. "Henüz değil."

"Ama söyleyeceksin."

"Evet. Ama bunu telafi edebilirsin. Yardımına ihtiyacım var."

Sör Adam bir süre için düşündü. Kenneth görevinden alınmış bir krala sadık olmakla Mary'ye duyduğu sevgi arasında gidip geldiğini anlayabiliyordu. Sonunda yorgun düşmüş gibi omuzlarını indirdi. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Kaleye atla gitmek normalde bir saat kadar sürerdi ama Mary'nin durumu ve karanlık yüzünden yolculuk daha ağır ilerliyordu.

Mary'nin onları özellikle yavaşlattığı düşünülebilirdi ama gerçekten rahat değildi. Sırtı ağrımaya başlamıştı ve ara ara kramplar hissediyordu.

Sör John ona kızgın olsa da centilmen bir şövalyeydi ve onun durumu kendisine sessizce hatırlatıldığında hızını ciddi ölçüde yavaşlatmıştı.

Her küçük ses Mary'nin yüreğini hoplatıyordu. Karanlığa bakıyor ve kocasının intikam alacak bir hayalet gibi karanlığın içinden çıkmasını umuyordu. Yirmi kadar İngiliz askeriyle tek başına karşılaşacağını düşünmenin aptalca olduğunu biliyordu ama bir yanı Kenneth'in bunu yapabileceğini söylüyordu. Diğer yanı ise bunu yapmasından korkuyordu.

Kenneth neredeydi?

Mary, kısa bir süre sonra cevabını aldı. Kaleye birkaç kilometre kalmıştı ve Tweed'in üzerindeki köprünün yakınlarındaydılar.

Kalabalığın arkasından ilerleyen Mary'nin ilk duyduğu şey bir bağırış oldu. Ardından etrafındaki adamlar aniden hareketlendi. Sör John emirler yağıdırıyor, bir düzine adam Mary ile David'in çevresini sarıyordu. "Bu da ne?" diye sordu Mary. "Neler oluyor?"

Kimse ona cevap vermedi. Karşısında duran zırhlı askerlerin arasından beş on metre ileride tek bir meşalenin ateşini gördü. Meşaleyi tutan bir adam vardı. Onu tanıması için üç kırmızı yıldızı olan sarı kalkanı görmesine gerek yoktu.

Nabızı hızlandı ve dudaklarından hafif bir çığlık süzüldü. Gözleri doldu. Bunun nedeni onun hayatta olmasına sevinmesi miydi yoksa çok uzun süre hayatta kalmayacağını düşünüp korkması mıydı bilmiyordu. Gelen Kenneth'ti. Ama ne yapıyordu?

"Karımı bırakın," dedi net ve güçlü sesiyle karanlığı bir kırbaç gibi aralayarak.

Sör John öne doğru birkaç adım atıp ona baktı. "Bize emir verecek durumda değilsin. Tutuklusun."

"Pekâlâ, ama Leydi Mary'nin bununla bir ilgisi yok. Adamlarım köprünün diğer tarafında. Onu bırakın ve ben de kılıcımı indirip yanınıza geleyim."

Sör John güldü. "Bunu neden yapayım?"

Mary, genç adamın omuz silktiğini duyar gibiydi. "Beni yakalamayı mı denemek istersin?" Sustu. Mary, o anda ikisinin de son dövüşlerini hatırladığından emindi. "Bak," diye devam etti Kenneth. "Senin kavgan Mary ile değil. Onun zarar görmesini istemediğini biliyorum. Bırak adamlarım onu alsın ve sen de istediğini, yani beni al. Çabucak bitsin. Kararı sen ver. Ama uzatma çünkü adamlarım sabırsızlanıyor."

Sör John, Kenneth'in blöf yaptığından şüphelense de bir kez daha düşündü. "Tamam. Silahlarını bırakıp teslim ol."

"Onu bırakacağına bir şövalye gibi söz veriyor musun?"

Sör John gerildi. "Evet."

"Mary köprüden geçene kadar kararını değiştirirsen diye silahlarımı bırakıp şu ağaca doğru yürüyeceğim."

"Pekâlâ," dedi Sör John tükürür gibi. Belli ki bu sözler gurunun dokunmuştu.

Mary birkaç silahın yere bırakıldığını duydu. Ondan sonra Sör John öne gelmesini işaret ederek, "Git," dedi.

Mary, Davide döndü. İkisi de Sör John'un David'in gitmesine asla izin vermeyeceğini biliyordu. "Üzgünüm, anne."

"Ben de." Bir daha onu ne zaman göreceğini bilmediğinden uzanıp kollarını ona sardı. "Sana söylediklerimi unutma," diye fısıldadı.

Geri çekildiği sırada çocuğun bu sözleri başıyla onayladığını gördü. Çocuğun, Sör John'a attığı delici bakışlar, ona olan hayranlığının telafisi olmayan bir yara aldığını gösteriyordu. Belki de Sör John, Mary'yi ele geçirerek onlara bir iyilik yapmıştı. Yaptığı şey zamanı geldiğinde oğlunun karar vermesini kolaylaştıracaktı.

Atını, İngiliz askerlerinin yanından geçiren Mary, Sör John'a bakmadı. Kenneth'i gördü ve gözleri ilk kez buluştu. Kalbi duracak gibi oldu. Ona doğru koşmamak için kendini zor tuttu. "Git," dedi. "Beni merak etme. İyi olacağım."

Birbirlerine baktılar. Kenneth ondan kendisine güvenmesini istiyor gibiydi.

Mary ona güveniyordu ama aklındaki plan, kendisi için teslim olmasını içermiyordu.

Başını sallayıp ona son kez uzun bir bakış attı ve atını köprüye doğru ilerletti. Atın ahşap kalaslara basan ayaklarının sesi, geçen seferki İngiltere'den kaçma girişimini hatırlamasına neden oldu.

Kalbi sıkıştı. *Lütfen bu seferki farklı olsun.*

Kenneth'in adamları yerine Sör Adam'ın adamları tarafından karşılanınca şaşırdı.

"Gel," dedi Sör Adam. "Fazla zamanımız yok."

"Bekle," dedi Mary. "Onu öylece bırakamayız. Nereye gidiyoruz?"

"Sahile. Merak etme. Peşimizden gelir."

Buna inanmak için elinden geleni yaptı. "Teşekkürler," dedi. "Bize yardım ettiğin için teşekkürler."

Eski dostu başını salladı. "Umarım bu sefer, geçen seferkinden daha iyi sonuçlanır."

Mary de öyle olmasını umuyordu.

Mary, rahatsızlığını bir süreliğine unuttu ve az öncekinden daha hızlı ilerlediler. Köprü hâlâ arkalarından görünüyordu. Mary o sırada içine işleyen bir ses duydu. Yüksek sesli bir patlama ve ardından da bir aydınlık... Anılar birden canlandı. Her şey geçen seferki gibiydi. Sadece bu sefer tuhaf sesleri açıklayacak bir fırtına yoktu.

Arkasına baktı ve uzakta gördüğü alevler çılgılık atmasına neden oldu. Köprü yanıyordu. "Bekle! Geri dönmemiz lazım. Ona yardım etmeliyiz."

Sör Adam bunu yapmasına engel olmak için atının dizginlerini tuttu.

"Buna gerek kalmayacak."

Ön taraftaki karanlığın içinden anlaşılmas bir ses duyular. Sör Adam'a baktı ama o da Mary kadar şaşkın görünüyordu. Sör Adam'ın yanında getirdiği yarım düzine adam, Mary'nin çevresini sardı.

Mary sesin geldiği yöne doğru bakmayı sürdürdü. Birkaç dakika sonra hayatında gördüğü en korkunç görünüşlü savaşçılardan biri ay ışığına çıktı. Aniden korkuyla ürperdi.

Yüce Tanrım, bu adam kocasından bile kaslıydı! Onun arkasından uzun boylu ve kaslı dört savaşçı daha çıktı. Hepsinde burunluklu başlıklar ve siyah savaş ceketleri vardı. Omuzlarına da tuhaf pelerinler almışlardı. Tenlerini bile bir şeyle karartmış gibiydiler. Karanlığın içine hayalet gibi karışmışlardı. *Bruce'un hayaletleri!* dedi içinden. Bu adamlar, İngilizlerin kalbine korku salan hayalet savaşçılar olabilir miydi?

Mary çok korktuğu için başlığın altındaki gülümsemeyi tanıması biraz zaman aldı. "Leydim," dedi adam selam vererek. "Yeniden görüştük."

Adamın korkutucu görünen başlığının altında kısmen gizlenmiş olan yüzüne bakan Mary, Robert'ın kendisine geçen yaz tanıştırdığı korkutucu savaşçıyla göz göze geldi: Magnus MacKay. Kenneth'in kız kardeşinin eşi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Felton konuşmaya başladığında Sör Adam'ın meşaleleri hâlâ görünüyordu. "Mary gitti. Artık teslim olabilirsin."

"Sana geleceğimi söylemiştim. Öyle de yapacağım." dedi Kenneth. Teslim olmaktan bahsetmemişti. Felton onu istiyorsa gelip alması gerekecekti.

Ama önce Kenneth, Felton'ın kararını değiştirip Mary'nin arkasından gitmemesini sağlayacaktı.

Kendisini görebilmeleri için meşaleyi önüne tutan Kenneth, Felton'a doğru ilerledi. Yaklaşık beş metre ileride durup Felton'ın adamları ile köprünün arasında kaldı. Bakışlarını yere indirince ayaklarının arasındaki ince barut hattını gördü. Dikkatli bakmayan birisi bunu fark edemezdi.

Bunun işe yaramasını diliyordu. Fünyeyi yaktığında kesinlikle zamanı kalmayacaktı.

"Meşaleyi bırak," dedi Felton.

Kenneth da onun dediğini yaptı ve hazır olduğu anda meşaleyi baruta doğru yönlendirebilmek için uygun bir yere attı.

"Yakalayın onu," dedi Felton en yakınındaki iki adama. Kenneth adamların kendisine yaklaşmasına ve iki tarafından onu tutmasına izin verdi. "Siz beşiniz," dedi sağındaki bir grup adama, "Leydinin peşinden gidin."

David derin bir nefes aldı. "Ama annemi bırakacağınıza söz vermişsiniz."

Felton'ın bakışları genç konta döndü. "Bu adam tutuklu. Onunla pazarlık yapacak değilim."

Genç Atholl buna hazır olmasa da neyse ki Kenneth, Felton'ın sözünü tutmayacağını tahmin etmişti. Kükreyerek kendisini yakalayan adamlardan kurtulmaya çalıştı ve kollarını çekerken aynı anda da meşaleyi barut hattına doğru itti.

Meşale baruta ulaşamadı.

"Tutun onu!" diye bağırdı Felton. "Acele edin. Onu bağlayacak bir şeyler bulun."

Talimatlarını yerine getirmek için birkaç adam daha geldi.

Kenneth farklı bir yol izlemesi gerektiğini biliyordu. Barutu ateşlemeliydi ama onu tutan iki adam güçlü ve şaşırtıcı derecede yetenekliydi. Kollarını kullanamadığından ayaklarını kullanmalıydı ve diğer adamlar onu zincire vurmadan bu işi halletmeliydi.

Çizmesinin topuğuyla adamlardan birinin bacağına vurdu ve sonra da hızla arka tarafta kalan diğer bacağını çekip adamın dengesini bozdu. Adam yere düşerken Kenneth ile diğer askeri de beraberinde düşürdü. Şaşkınlıklarından yararlanan Kenneth, yere düşmeden önce kollarını onlardan kurtardı. Eldivenli yumrukları, zırhlı askerlere fazla zarar veremezdi ama birkaç doğru yumruk ve tekmeyle onları kısa süreliğine yolundan uzaklaştırabilirdi.

Kılıcını alması lazımdı. Ama önce hâlâ ayağının yanında olan meşaleye uzandı ve alevi doğrudan barut hattına yerleştirdi. Bu kez barut tutuştu.

Sarı-turuncumsu bir alev topu ve duman köprüye doğru ilerlemeye başladı. Kendisi de bunun peşinden gitmek istedi ama Felton'ın adamları ne yapacağını anlamıştı.

Özellikle de silahsız olduğu için onu yavaşlatmaya yetecek kadar çok adam vardı. Kenneth birkaç ölümcül kılıç darbesinden kendisini korudu.

Gece patlamadan önce –daha doğrusu Kenneth'in paketlediği, Sör Adama ait yarım düzine barut patlamadan önce– kılıcına ulaşamadı. Patlama herkesi şaşırttı.

Planı tam da istediği gibi ilerlemişti. Sadece bir şey yanlıştı: O anda köprünün diğer tarafında olması lazımdı. Barut çok hızlı patlamıştı.

Kahretsin, bunun kolay olmasını tabii ki beklememeliydi!

İlerlemek için savaşması gerekecekti. Ona karşı... on sekiz adam sayabildi. Ne yazık ki dumanın arasında kalmışken kılıcına ulaşamazdı. Sör John'un adamlarından biri başının üzerine kaldırdığı bir kılıçla ona doğru koşarken bunun büyük bir sorun olduğunu daha iyi anladı. Gözlerini kılıçtan ayırmadan adamın yeterince yaklaşmasını bekledi ve ardından son saniyede yolundan çekildi. Asker dengesini kaybedince Kenneth sırtının korumasız tarafına vurdu. Adamın ayağı yerden kesildi ve bileğinin üzerine düşüp kılıcını düşürdü.

Kılıç eline geçince artık kendini daha iyi koruyabileceği için yanan köprünün yanındaki yerini aldı ve Sör John'un adamlarının üzerine gelmesine izin verdi. Başta üzerine bir bir gelip bir bir ayağının dibine seriliyorlardı. Daha sonra ikişer, üçer ve dörderli gruplar halinde gelmeye başladılar. Ama arkasında yangın ve duman devam ettiği için etrafını çeviremiyorlardı.

Kenneth çıldırmış gibi savaşıyordu. Sadece bu adamlardan kurtulup nehrin diğer tarafına geçmeye ve karısı onsuz uzaklaşmadan önce onu yakalamaya odaklanmıştı.

Ona yetişebilirdi. İçlerinde Felton ve genç David'in de olduğu yarım düzine adam kalmıştı.

Felton öfkeliydi. Kenneth adamlarına bağırdığını, onlara saldırmayı bırakmamalarını, onu yakalayıp öldürmelerini emrettiğini duyuyordu.

Felton en iyi adamlarını sona saklamış olmalıydı. Altısı birden aynı anda geldiler. Kenneth onları uzaklaştırmaya çalıştı ama onu geri itiyorlardı. Nehrin kenarına giderek daha çok yaklaşıyordu. Ayaklarının önüne düşen adamlardan birinden bir mızrak aldı ve bunu diğerlerini kendisinden uzak tutmak için kullandı. Saldırmıyorlar, baskı yapıyorlardı. Bir açıklık bulmak için bekledi ama adamlar buna izin vermiyorlardı.

Lanet olsun. Hemen bir yol bulması gerektiğini anlayınca küfür etti. Kendisine çelikten bir duvar yaklaşıyormuş gibiydi ve gidecek hiçbir yeri yoktu. Adamları aralaması lazımdı. Soldan ikinci adamı seçip mızrağı tüm gücüyle başına fırlattı ve adamın arkaya serilmesini sağladı. Kendisi de diğer tarafa gidiyormuş gibi yaptı ve saldırganları bu sayede dağıttı. Biri kendisine doğru harekete geçtiği sırada Kenneth ona engel oldu. Kılıcını ölümcül bir şekilde indirip adamın dizlerinin bağını –gerçekten– kesti. Geçmesi için yeterli açıklık oluşan Kenneth, kendini karmaşadan kurtardı.

Birden arkasından bir alkış sesi duydu. Alevlerin kıpırtısı arasından nehir yatağının diğer tarafında kendisini izleyen üç tanıdık simayı gördü: MacKay, Lamont ve MacLean. On metre, çoğu insan için büyük bir mesafe olabilirdi ama Highland Muhafızları için engel değildi. Kaçmasını sağlayacak şeyi birkaç metre ileride gördü. Adamlardan biri –muhtemelen yay kullanımında iyi olan Lamont'tu– ucuna halat bağladığı bir oku ağaca atmıştı.

MacKay'ın gülerek, "Aferin," dediğini duydu.

Kenneth şaka yaptığını anlamayıp küfür etti. "Biraz yardım fena olmazdı!" diye omzunun üzerinden bağırdı geriye kalan dört askeri savuşturmaya çalışırken.

“Kendi başına da gayet iyi bir iş çıkarıyorsun!”

MacKay'ın haklı olduğunu kanıtlayan Kenneth, kendisine doğru ilerleme gafletinde bulunan adamlardan birini daha kesti.

Hâlâ üç asker vardı ama Kenneth'in gözlerini ayırmadığı asıl adam gerideydi. “Sorun ne, Felton? Benimle karşılaşmak için fırsat kolluyordun. İşte sana fırsat.”

Felton tereddütle küfür edip bir şeyler mırıldandı. Bir yandan da Atholl Kontu'nun bileğini sıkı sıkıya tutuyordu. Mary'yi de Kenneth'i da kaybetmişti ama Atholl'u kaybederse utancı dayanılmaz olurdu. “Gel David,” dedi geri çekilirken.

Ama David ikisini de şaşırttı. “Bırak beni!” diye bağırdı kolunu çekip geriye doğru birkaç adım giderek. Çocuk bir Kenneth'a bir Felton'a baktı. Adamların ikisine de güvenmiyormuş gibiydi.

Felton ona doğru atılınca çocuk Kenneth'a yaklaştı. Fırsatı sezen Highland Muhafızları sonunda müdahale etmeye karar verip geriye kalan askerlere birkaç ok attılar. Kenneth birkaç metre uzağındaki halata baktı. Bunun iki kişiyi kaldıracak kadar sağlam olmasını umdu.

Elini David'e uzattı. “Şimdi karar verme zamanı, evlat.”

“Hayır David. Sana kalmanı emrediyorum. Sen İngiliz malısın.”

David gözlerini kısarak Felton'a baktı. “Ama ben bir lskoç kontuyum.”

Ve Kenneth'a doğru koştu.

Felton da onun arkasından koştu. Kenneth, Felton ile kavgasına kesin bir nokta koymayı çok isterdi ama David'in karar vermesi söz konusuysen bunu göze alamadı. Çocuğu korumalı ve onu en kısa zamanda güvenli bir yere götürmeliydi.

David'e uzanıp onu belinden tuttu. Dua ederek halata doğru ilerledi ve yerdeki okun üzerindeki düğümü çözdü. Halatın ucunu tutmak için kılıcını bıraktı. David ile birlikte nehrin diğer tarafına doğru sallanırken sıkıca tutundu. Ayaklarının altında

karayı gördüğü anda halatı bıraktı. MacKay halatı sardığı ağaçtan hızla kesti.

Yere ilk düşen Kenneth oldu ve sarsıntıyı mümkün olduğunca engellemek için yuvarlandı. Halattan ayrıldıkları anda David'e baktı. "İyi misin?"

"Sa-sanırım." Çocuk karşısında duran üç savaşçıya tuhaf bakışlar atıyordu. "Onlar kim?"

"Arkadaşlar," dedi Kenneth genç kontun ayağa kalkmasına yardım ederken umursamaz bir tavırla. Highland Muhafızları, kontun ortak olması gereken bir sır değildi. MacKay'a döndü. "Mary?"

"Güvende," dedi Magnus. "Muhtemelen gemide bizi bekliyordur."

Kenneth ona sert bir bakış attı. "Ortaya çıksanız her şey daha çabuk biterdi."

"Tüm o eğlenceyi kaçırsa mıydık?" dedi MacKay. "İmkânı yok. Seni alt edeceklerini sandık. Altıya karşı birdin ve köşeye sıkışmıştın." Başını iki yana salladı. "Öyle bir açıklık yaratmak büyük cesaretti."

"İşe yaradı," dedi Kenneth.

MacKay sırtıttı. "Evet, yaradı. Bunu unutmayacağım."

Daha fazla zaman kaybetmeden atlarına binip sahile doğru ilerlediler. Yakalamaları gereken bir gemi vardı.

Sör Adam gittikten kısa süre sonra Mary'nin sancıları başladı. Adam ondan isteksiz bir şekilde ayrılmıştı. Magnus MacKay – Mary kendisini tanıdığından bahsetmeden sözünü kesmişti– Sör Adama, Kenneth tarafından, Mary'yi korumak ve güvenle İskoçya'ya götürmek üzere görevlendirildiklerini anlatmıştı. Sör Adama kendi üzerine düşeni yaptığını söylemişti. Kaçmalarında payı olduğunun bilinmesi onun için iyi olmazdı.

Yüce Tanrım! Bruce'un hayaletleri! Kenneth onu korumaları için İskoçya'nın en ünlü savaşçı ekibini mi göndermişti? Kocasının böyle bir şeyi nasıl başardığını bilmiyordu ama yine de aldatmasının acısı hafiflememişti. İskoçya'nın en seçkin asker grubunun onu koruduğunu fark etmek şaşırtıcıydı, Kenneth onlara nasıl ulaşmıştı?

Sör Adam da onların kim olduğunu anlamış gibiydi ama Mary, adamlardan birini tanıdığını söyleyene kadar gitmeye ikna olmadı.

Sör Adam oradan ayrılmadan önce Magnus'un yanına gitti. "Yeğenimi tanıyorsundur. O da bu... gizli ordunun bir üyesiydi."

Magnus şaşırmış gibiydi. "Tanıyordum."

"Öldü, değil mi?"

Magnus çenesini sıktı. "Evet," dedi ciddiyetle. "Yeğeniniz tanıdığım en iyi insanlardan biriydi."

İki adam birbirlerine uzun uzun baktılar. Sonunda Sör Adam duyduklarından memnun olmuş gibi başını salladı. Cebinden bir şey çıkarıp Mary'nin eline bıraktı. "Bunu kocana ulaştır."

Mary şaşırp kaşlarını çatarak elindeki katlanmış kâğıda baktı. "Tamam."

Eski dostu ne demesi gerektiğine karar veremiyormuş gibiydi. "Sana anlattığında... Umarım bir gün beni affedersin. Ben sadece en doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyordum."

Mary bu sözlere bir anlam veremediği için kaşlarını daha da çok çattı, ancak soru sormaya zamanı yoktu. Magnus, Sör Adamı gönderdikten sonra, Mary'ye Şahin ve Yılan olarak adlandırdığı iki adamla birlikte gitmesini söyledi. Kendisi de Avcı ve Vurucu dediği iki savaşçıyla birlikte Kenneth'i bulmaya gitti.

Rahatsız edici şiddetteki ilk sancı geldiğinde birkaç dakikadır at sırtındalardı. Atın dizginlerini o kadar sıkı çekti ki neredeyse düşecekti.

Diğerinden kısmen daha az korkunç olan –gülümseyen– adam küfür edip Mary’nin atını sakinleştirdi. “Sorun ne?”

Mary elini karnına götürdü. “Bilmiyorum.” Ama biliyordu. “Sanırım... şey, sanırım bebek...”

Henüz çok erkendi. Bebeğin gelmesi bir aydan önce beklenmiyordu.

Magnus’un Yılan olarak adlandırdığı adam küfür etti. “Lanet olsun, bebeği şu an doğuracağını söyleme sakın.”

Mary o anda bir diğer sancıyla kıvranmıyor olsa yüzleri çocukların rüyalarına girebilecek kadar korkunç görünen iki adamın haline gülebilirdi.

“Şu anda değil,” diyebildi zorla.

“Sancılar mı başladı?” diye sordu Şahin adındaki adam çok daha nazik bir sesle.

Mary bunu başıyla onayladı.

Yılan yeniden küfür etti. Diğer adama baktı. “Onu sen al. Benden daha çok deneyimin var. Bunu bir kez daha kaldırabileceğimi sanmıyorum.”

“Her şeyi kaldırabileceğini sanıyordum, kuzen. Korkmuş gibi konuşuyorsun.”

“Sen korkmadın mı?”

Şahin yüzünü buruşturdu. “Neyse. Kahretsin keşke Melek burada olsaydı.”

Mary çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu ama sadece kısık bir ses çıkardı.

İki adam aynı anda küfür etti. Yılan adındakinin sözleri çok daha kabaydı. Mary, eyerin üzerinden kaldırıldığını ve az önce gülümseyen –artık gülümsemiyordu– adamın önüne yerleştirildiğini hissetti.

Doğu sahiline doğru hiç bitmeyecekmiş gibi görünen yolda ilerlerken adamın gerginliği hissediliyordu. Halbuki yol ancak birkaç kilometre olmalıydı. Her sancı geldiğinde -düzensiz olsalar da yaklaşık yirmi dakikada bir geliyor gibiydiler- adamın biraz daha gerildiğini hissedebiliyordu.

"Biraz daha dayan, tatlım," dedi onu rahatlatmaya çalışarak.

Ama iki adam da aklını kaybetmiş gibiydi ve Mary'nin gerginliğini artırıyorlardı. Mary kocasını istiyordu. Kenneth neredeydi?

Bu soruyu yüksek sesle sormuş olmalıydı.

"Kısa süre içinde burada olacak, tatlım," dedi Şahin. "Umarım" kısmını kendine saklamıştı.

Sert bir kasılmanın ardından, adamların Berwick'in kuzeyinde bir yerlerdeki koya sakladıkları gemiye ulaştılar. Gemide onları bekleyen bir düzine daha adam vardı. Bu, Highland'in batısındaki denizciler tarafından tercih edilen bir gemi türüydü. Geminin pruvasına kazınmış olan korkunç görünüşlü şahin Mary'yi ürpertti. Viking atalarının yelkenlilerini anımsatıyordu.

En azından adamlardan birinin adını nasıl elde ettiğini öğrenmiş oldu. Diğerinin adını nereden aldığını öğrenmek istemiyordu. Yılan, bu savaşçının kötü bakışlarıyla uyuşan bir sürü zehirli anlam içeriyor olabilirdi. Kaptan -Şahin- Mary'nin gemiye binmesine yardım ederken onu elinden geldiğince rahat ettirmeye çalışıyordu. Durumu anlayan mürettebatın yüzüne bir korku ifadesi yerleşti. Bu da Mary'yi daha çok geriyordu. Mary korkuyordu ve çok sancısı vardı ama onların çaresizliğini gördükçe bunu onlardan saklamaya çalışıyordu.

Sakinleşmesine yardım edeceğini düşünerek derin ve uzun nefesler aldı. Bu işe yaramadı ama en azından zihnini kocasının uzun süren yokluğundan başka bir şeye odaklamasına yardımcı oldu. Adamların huzursuzlandığını hissediyordu. Belli ki

İngiliz askerlerinden birkaç kilometre uzakta olmak onları rahatsız ediyordu.

Kenneth şimdiye kadar gelmiş olmalıydı, değil mi? Mary ve yanındakiler çok ağır ilerlemişti. Kenneth'in onları yakalaması lazımdı. Ya onları atlatamadıysa? Ya Berwick Kalesi'ndeki çukur hapishanesine atıldıysa? Üç adam –Bruce'un hayaletleri bile olsalar– onu oradan nasıl kurtarabilirdi ki?

Bir sancı daha gelince eliyle karnını tutup bağırmamak için kendini zorlayarak kıvrandı.

"Say," dedi yanındaki denizcilerden biri. Senelerini gemide geçirdiğini belli eden kaba ve sert bir yüzü vardı. "Karım on bebek doğurdu ve yüksek sesle saymanın işe yaradığını söyler. Ne kadar sürdüğünü bilersen acıya katlanman daha kolay olur."

Mary bundan emin değildi ama en azından böylece yapacak bir şeyi olacaktı. Yirmiye geldiğinde sancı azalmaya başlamıştı. "Adamlar yaklaşıyor, kaptan!" diye bağırdı biri.

Sessiz ama coşkulu bir heyecan hissedildi. Belli ki adamlar sorumluluklarını –Mary'yi– bir an önce başkasına devretmek için sabırsızlanıyorlardı. Mary yerinden doğrulmakta zorlanınca Kenneth'in gelip kendisini bulmasını bekledi.

"O nerede?"

Adamlar Kenneth'in önünü açtı ve Mary o anda kocasını gördü. Kirlenmiş, çamura ve kana bulanmıştı. Yüzü is lekesi olmuş, koyu renk saçları başlık yüzünden terleyip matlaşmıştı ama bundan daha etkileyici görüldüğü hiç olmamıştı. Mary kollarını ona sarıp bir çocuk gibi başını boynuna gömmek istiyordu. Doğrulamaya çalıştı ama yüzünü buruşturmasına neden olan bir sancı hissedip yeniden geri çekildi.

Kenneth küfür edip öfkeli gözlerle Şahine baktı. "Nesi var? Yaralandı mı?"

"Bir şeyi yok..."

Kenneth, Şahin'in cevabını beklemeden sıraların -ya da ahşap sandıkların- üzerinden atlayarak aralarındaki mesafeyi kapattı. Mary rahatlayarak ağlamaya başladı ve kendisini adamın güçlü kollarına bıraktı.

Her şey yoluna girecekti. Kenneth gelmişti. Mary güvendeydi. Bunu tek başına yapmak zorunda kalmayacaktı. Genç adamın destek olacağını bildiği için korkusunun kendisini göstermesine izin verdi.

"Sorun ne?" diye sordu Kenneth nazikçe. "Neren yaralandı?"

"Yaralanmadı..."

"Anne?"

Mary şaşkınlık içinde geri çekildi. Geminin arka tarafına baktığında Magnus MacKay'ın yanında gemiye binen oğlunu gördü. "Davey?" dedi fısıltıyla.

Kalbi neşeyle doldu.

Kenneth'a baktı. "Nasıl?"

Kenneth şefkatle gülümsedi. "Sana her şeyi sonra anlatacağım ama şimdi söyle bana..."

Ancak Mary bir kez daha sancıyla çığlık atınca sustu. Genç kadın karnını tutarak saymaya başladı. Bu kez otuza kadar saydı.

Yanında çılgına dönen Kenneth'ı hayal meyal fark etti. "Lanet olsun nesi var? Neden sayıyor? Ona yardım edin!"

Mary, Kenneth'ın son talimatı kime verdiğini bilmiyordu ama cevap Magnus MacKay'dan geldi.

"Tebrikler, Çaylak."

Kenneth, "Ne demek istiyorsun?" dedi.

"Baba olmak üzeresin."

Kenneth onay almak için Mary'ye döndü. Mary'nin sancısı başıyla bunu onaylamasına izin verecek kadar hafiflemişti.

Kenneth bir an için gözlerini kocaman açtı ve Mary diğer adamların yüzünde gördüğü korku ve çaresizliği onun gözlerinde de gördü. Ama sonra bu ifade yerini çelik gibi bir kararlılığa bıraktı. "Henüz değil. Bebek, Dunstaffnage'de kız kardeşimin yardımıyla doğacak."

Kimse ona itiraz etmeye cesaret edemedi.

"Bizi eve ne kadar hızlı götürebilirsin, Şahin?" diye sordu Kenneth.

Mary'nin kalbi duracak gibi oldu. Ev. İskoçya. Kocas ve oğluyla birlikte... Bunun hayalini kurmaya bile cesaret edemezdi.

"Yarın gece. Rüzgârlar yardım ederse daha erken de olabilir."

"Yarın gece mi?" diye bağırdı Mary. Bir gün boyunca buna dayanamazdı. Davey'de ne kadar sürmüştü? Üzüntüyle yaklaşık bir gün sürdüğünü hatırladı. Bu, hatırlamaktan hoşlanmadığı bir şeydi. "Bebek daha önce gelirse ne olacak?"

"Gelmeyecek," dedi Kenneth kendinden emin bir şekilde. Mary buna neredeyse inanacaktı.

Kenneth, karısının yanına oturup sırtını göğsüne yasladı. Kollarıyla onu bir koruma kalkanına alıp önlerindeki uzun savaşa hazırladı. Onu bu şekilde saatlerce tuttu. Mary'nin aniden değişebilen, çabuk sinirlenen ve tutkulu kocası, genç kadın için fırtınalı denizdeki limanı olmuştu. Mary'nin saçını düzelterip alnını ılık bir bezle sildi. Kulağına sevgi sözcükleri fısıldadı ve sancılar daha sık, daha yoğun ve daha uzun gelmeye başladığında saymasına yardım etti. Sancı çok dayanılmaz olduğunda ve Mary çığlık atıp buna daha fazla dayanamayacağını söylediğinde onu anlattığı hikâyelerle sakinleştirdi.

"Evet, yapabilirsin," dedi sessizce. "Bunu yapabilirsin. Güçlüsün. Ben yanıdayım."

Kenneth'in sakin ve güçlü sesi panik havasını engelliyordu. Mary'ye birlikte geçirecekleri hayatı anlattı. Ağabeyine ait olan İskoçya'nın kuzeyindeki kaleyi anlattı. Çimenlerin yeşilini, sahillerin beyazlığını, denizlerin inanılmaz maviliğini, siyah kayalara vuran dalgaların köpüklerini, havanın keskin tuzlu kokusunu... Ona ailesinden bahsetti. Sahip olacakları çocuklardan, birlikte geçirecekleri sakin ve huzurlu yıllardan...

Bunları duymak inanılmazdı. Mary, bir dakika daha dayanamayacağını sandığı anda, bu hikâyeler ona güç verdi. Bu hayatı onunla yaşamak istiyordu.

Bir çığlık duyulduğunda neredeyse gemideki diğer adamları unutmuştu bile. "Kale karşımızda, kaptan!"

Bedenindeki rahatlama adeta dışarıdan görünüyordu.

"Başardın, aşkım." Sancılar artık birer dakika aralıklarla geliyordu. Kenneth, acıyı onun yerine çekmek istercesine sarmıştı onu. "Biraz daha dayan..."

Ama Mary hiçbir şey yapamıyordu. Gücsüz düşmüştü. Sancı geldiği anda çığlık attı. İkinme isteği çok baskındı.

"Geliyor," dedi panik dolu bir sesle.

Birbirlerine baktılar. Kenneth'in çeliği andıran kararlılığı, özgüveni ve her şeyin yolunda gideceğine dair sarsılmaz inancı Mary'nin korkularını hafifletti.

"Birileri ışık getirsin!" diye bağırdı Kenneth. Mary fark etmese de hava kararmıştı. Bir meşale geldi ve Kenneth bunu yan tarafta oturan adamlardan birine verdi. Adamların çoğu uzaklaştı. Mary o anda bunu umursamasa da daha sonra o anları hatırlayınca Kenneth olan biteni görmek için eteğini kaldırdığında diğerlerinin özeline saygı duymuş olmasına sevinecekti. Sürekli Kenneth'i izliyordu ama adam kaygılansa da hiç belli etmedi. "Şahin, acele etsen iyi olur."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Kenneth hayatında hiçbir zaman Mary'nin bacaklarının arasın-
da oğlunun başını gördüğü andaki kadar korkmamıştı. Neyse ki
sorun yaşadığı anlarda kendini gösteren ani özgüveni işe yarar
bir maske olmuştu. Normalde onu sakinleştiren Mary olurdu,
ancak şu anda sakinleştirilmeye ihtiyacı olan karısıydı.

Hayatının en yürek parçalayan yirmi dört saatini yaşamıştı.
Büyük bir canavar tarafından çiğnenip parçalara ayrıldığını his-
sediyordu. Bedenindeki tüm sinirler gerilmiş, yıpranmıştı ama
henüz sona ermemişti. Eğer oğlunu bu lanet gemide doğurtması
gerekiyorsa bunu yapacaktı.

Neyse ki bunu yapmasına gerek kalmadı. Şahin, doğa ka-
nunlarını alt edip onları rekor zamanda küçük iskeleye ulaştırdı.
Kaledekiler gemiyi görmüştü ve kız kardeşi sahile çıkmış, on-
ları beklemeye koyulmuştu. Onları karşılamak yerine hemen
yardıma koştu. Mary'yi taşıyacak zaman olmadığı için adamlar,
Helen'in ihtiyacı olan şeyleri getirmeleri için gönderildi.

Mary, Helen'i gördüğünde sancısı bir an için şaşkınlıkla du-
rakladı. "Kız kardeşin mi? Ahırdaki kadın kız kardeşin miydi?"

İçinde bulundukları şartlara rağmen Mary'nin yüzünde beli-
ren öfke Kenneth'i güldürdü. "Sana görüldüğü gibi olmadığını
söylemiştim."

Bir sonraki sancı başlayana kadar kadın ona öfkeyle baktı. Kenneth elini tuttu ve kendi elini sıkmasına izin verdi. Kasılmalar tüm bedenine yayıldığı sırada Mary küçük tırnaklarını Kenneth'in eline batırıyordu.

Mary'nin buna nasıl dayanabildiğini bilmiyordu. Öfkesini haykırmak istiyordu. Bunu ona yaptığı için birilerini öldürmek istiyordu. Ağrıyı kendisi çekmek istiyordu. Ama bunu yapamıyordu. Bunun yerine Mary'nin yanında durup sakince acısını hafifletmeye, onu teselli etmeye çalıştı.

Uzun yolculuk boyunca Kenneth o kadar uğraşmışken, Helen geldikten üç ıkınma sonra geleceğin Sutherland Kontu'nun dünyaya gelmesi haksızlıktı. Ufacık ve buruş buruş olan erkek bebeğin ciğerleri çok kuvvetliydi. Güçlü ağlayışı, gelecekteki aşılmaz savaş nidasının habercisiydi.

Kenneth hem Mary hem de çocukları iyi olduğu için öyle mutluydu ki kollarını karısından uzaklaştırır uzaklaştırmaz kardeşine deli gibi sarıldı. "Teşekkür ederim."

Helen da ona sarıldığı sırada gözleri yaşlıydı. "Çok güzel bir bebek ama sen korkunç görünüyorsun. Hadi hep birlikte kaleye dönelim."

Kenneth, Mary'yi -o sırada yorgun bir uykuya dalmıştı- taşımak için ısrar etti. Sahilden yürüyüp Bruce'un batıdaki karargâhı olan kraliyete ait Dunstaffnage Kalesi'nin deniz kapısından girdikleri sırada bebeği Helen taşıyordu. Kalenin koruyucusu olarak belirlenen muhafız alayından arkadaşı Arthur Campbell'in eşi Anna, odalarını çoktan hazırlamıştı.

Sonraki yirmi dört saati tam olarak hatırlamıyordu. Mary ve oğluna iyi bakıldığından emin olduktan sonra yan odadaki yatağa kendini bırakıp neredeyse ertesi gün boyunca uyudu. Uyanıp Mary'nin yanına gittiğinde, kız kardeşi ikisinin de hâlâ uyuduğunu söyledi. O da ihtiyacı olan banyoyu yapıp görevini hatırlayarak öğrendiklerini krala anlatmak üzere salona gitti.

Görevi tam anlamıyla başarısız sayılmazdı. Atholl Kontu'nu İskoç bayrağının altına geri getirmişti ama onlara daha fazlasını vermek istiyordu. "Kanıt bulmayı umuyordum," diyerek İngilizlerin gideceği rotaya dair teorisini anlattı. "Ama Felton yasadışı dövüşümü tutuklanmam için kullandı. Ayrılmak zorunda kaldım."

"Evet, bunu sonra konuşacağız, Buz" Kralın dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "Gerçi MacKay ve diğerlerinin söylediğine göre bu ismi dönüş yolculuğunda hak etmişsin. MacKay bunun, en sınır bozucu deneyim olduğunu ama senin yolculuk boyunca buz gibi bir direnç gösterdiğini anlattı."

Kenneth dudaklarını buruşturdu. "Ne gerekiyorsa onu yaptım."

Kral güldü. "Gerçekten öyle yaptın. Zaten bu sayede buradasın, öyle değil mi? Ama *bu kadar* çok yönlü olacağını sanmazdım. İyi iş çıkardın, Sutherland. Clifford'un gözcü ekibiyle ilgili bir şeyler olduğunu düşünüyor olman benim için yeterli." Kenneth odadaki diğer muhafızlara baktığında hepsinin bakışlarında ortak bir anlaşma görünce şaşırdı. Onun içgüdülerine –kanıtı olmasa bile– güveniyorlardı. "Edward, Berwick Kalesi'nden yola çıktığında, o rota boyunca adamlarımızı hazır edeceğiz. Hızlı ve sert bir darbe indirip İskoçya'da kalacağı süreyi mümkün olduğunca kısa tutacağız."

Kenneth, Mary'yi kontrol etmek için izin istemeden önce bir süre daha yaklaşan çarpışmadan bahsettiler.

Kenneth içeri girdiğinde, Mary yatağın arka kısmına sırtını yaslamış, bebeği de kucağına almıştı. Kız kardeşi de diğer birkaç kadınla oradaydı ama Kenneth hiçbirini fark etmedi. Gözleri sadece karısına ve oğluna odaklanmıştı. Kalbi öylesine duygu yüklüydü ki nefes almakta zorlandı. Hayatında bu kadar güzel bir manzara görebileceğini hayal bile edemezdi.

Ama Mary'nin yaşadıklarını, onu böyle bir tehlikeye attığı için ne kadar kızgın olduğunu düşününce kalbi sızladı. Mary onu affedebilecek miydi?

Kenneth bundan emin olamasa da ona doğru ilerledi. Kaçışlarının ve deniz yolculuğunun karmaşasında sorularla uğraşacak zamanları olmamıştı. Ona karşı çok yoğun duygular besliyordu. Sorunlardan arınmış, sade ve özgür bir aşk... Ama şu anda aralarındaki acı ve incinmişlik hissedilir haldeydi.

Mary yumuşak yünlü bir battaniyeye sarılmış bebeği kucağına almıştı. "Çok küçük görünüyor," dedi Kenneth heyecanlanarak.

"Öyle," dedi Helen. "Ama tam bir savaşçı."

"O..." Kenneth'in sesi alçaldı. Bu kelimeleri dile getirmeye bile cesaret edemiyordu.

Helen gülümsedi. "Güçlü bir bebeğe benziyor. İyi nefes alıyor ve sen uyurken birkaç kez süt emdi bile."

Kenneth kardeşine kızgın bir bakış attı. "Beni uyandırmalıydın."

Helen güldü. "Uyuman lazımdı. Magnus'tan duyduğuma göre hepiniz uzun bir gece geçirmişsiniz. Kocamın henüz toparlandığını sanmıyorum. Tüm bunları bir kez daha yaşamak için biraz zamana ihtiyacı olacak."

Kenneth, kardeşi hamile kalınca, o ve MacKay arasında yaşanacak irade savaşlarını görmeye pek niyetli değildi. Helen, muhafızların arasındaki konumundan memnundu ve Kenneth onun bu konumu savaşmadan bırakmayacağından emindi.

Mary, kardeşler arasındaki atışmayı yüzünde özlem dolu bir ifadeyle izledi. Kenneth, onun Janet'i düşündüğünü biliyordu. Bruce'la bu konu hakkında konuşacaktı. Eğer karısının kız kardeşiyle ilgili bir şey biliyorsa bulması lazımdı. Mary bir cevabı hak ediyordu.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Mary’ye.

Birbirlerine baktılar. “Daha iyi.” Bebeği uzattı. “Onu tutmak ister misin?”

Kenneth korkusunun yüzünden okunmuyor olmasını diledi. Ama odadaki kadınların hepsi gülmeye başladığında net bir şekilde okunduğunu anladı.

Helen bebeğe uzanırken hâlâ kıkırdıyordu. “Durun bebeği ben alayım. Siz ikiniz biraz yalnız kalın. Ağabeyim saçma korkusundan kurtulunca...” Kenneth bunu inkâr etme gereği duymadı, “...sanırım bebeği çok fazla kucağıma alına şansı bulamam.” Helen, Kenneth’a baktı. “İsmine karar verdiniz mi?”

Kenneth, Mary’ye baktı. Genç kadın, “Bence ağabeyinin şerefine William ismi güzel olabilir,” dedi.

Kenneth bundan çok etkilendi. Kendi çocuğu olamayacak olan ağabeyine yapılan bu jest ona çok dokundu. Helen’in de bundan etkilendiğini görebiliyordu. Başka bir William’ı daha hatırlayarak başını salladı.

Helen, bebek William ile diğer kadınları da beraberinde götürerek odadan çıktı.

Kenneth tuhaf bir şekilde ne diyeceğini bilemiyordu. Mary’nin yatağının kenarına oturup elini tuttu. “Üzgünüm, Mary. Seni bu işin içine soktuğum için üzgünüm. Buraya gelmek istemediğini biliyordum...”

“Ama geldim,” diye lafını kesti Mary. “Sen haklıydın. Eve dönme zamanı gelmişti.”

“Sana seçme şansı vermeliydim.”

“Evet,” diyerek buna katıldı Mary. “Ama bunu başta neden yapmadığımı anlayabiliyorum.”

“Seni kaybetmekten korktum,” dedi Kenneth neden anlatmadığını açıklamaya çalışarak.

Mary bunu başıyla onayladı. "Bunu da anlayabiliyorum. Tutuklanacağını duyduğumda..." Sustu, yüzünün rengi atmıştı. "Sen güvende olduğun müddetçe hiçbir şeyin öneminin olmadığını anladım. Seni yakalamış olmalarından çok korktum. Neler oldu?"

Kenneth, Sör Adam'ın anlattıklarından birleştirdiği parçaları ona kısaca aktardı. "Sana kaleye girmeden önce ulaşmam gerektiğini biliyordum. Kale geçilmez değil ama içeride olsan seni oradan çıkarmak biraz zaman alırdı ve çok daha tehlikeli olurdu."

"Sör Adam'ı sana yardım etmeye ikna mı ettin?"

"Bu çok zor olmadı. Yardım etmek istedi."

"Gitmeden önce tuhaf bir şeyler söyledi. Onu affetmemi istedi."

Kenneth, Mary'nin şaşkınlıkla dolu gözlerine baktı. Bir önceki sefer kaçmayı denediğinde Sör Adam'ın neler yaptığını anlatırken Mary'nin gözlerinin nemlendiğini gördü.

"Buna inanmıyorum," dedi Mary. "Beni aldattı mı?"

"Seni aldattığını düşünmemiş. Seni koruduğunu sanmış. İngilizler çok yakındaymış. Seni yakalayıp hapse atacaklarını düşünmüş. İngiliz askerlerle bir anlaşma yapıp senin güvende olacağına dair söz vermeleri karşılığında Leydi Christina'nın adamlarını onlara vermiş. Ama MacRuairiler askerleri yendiğinde her şey tersine dönmüş. Sen ve kardeşinin köprüde ezilmemeniz için köprüyü havaya uçurmuş ama yardımcın düşmüş ve kız kardeşin olmaması gereken bir yere gitmiş. Ona olanlar yüzünden kendini suçlamış ama kardeşinin geri döneceğini o da tahmin etmemiş."

Mary şaşkın görünüyordu. "Kardeşimi bulmama yardım etmesini her istediğimde neden üzülüğünü şimdi anlıyorum." Kaşlarını çatı. "Dün akşam köprüdeki ses -patlama ve çıkan ışıık- kız kardeşimin ortadan kaybolduğu gecekiyle aynıydı. Neydi o?"

Barut. Birlikte yaverlik eğitimi aldığım William Gordon, Sör Adamın yeğeniydi ve o da bu bilgiye sahipti. Benim de bilgim var ama onların seviyesinde değil. Bebeğin odasında beni bulduğun sırada o günlüklerde tarifi arıyordum. Hiçbir şey bulamadım ama o gece bana söylediklerine bakılırsa Sör Adam da aynı bilgiye sahip. Bunun kaçmamıza yardım edeceğini biliyordum. O da senin özgürlüğüne kavuşman için bana ihtiyacım olan şeyi verdi." Gülümsedi. "Keşke yanımda daha fazlasını taşıyabilseydim. Sonraki birkaç ay boyunca çok işime yarardı."

Mary birden bir şey hatırlamış gibi baktı. "Çantamı verirsen sanırım buna ihtiyacın olmadığını anlayacaksın."

Kenneth şaşırıp Mary'ye çantasını uzattığında, genç kadın içinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. Kenneth sayfayı inceledi. Aradığı tarifi görünce gözlerini kocaman açtı. "Bunu sana o mu verdi?"

Mary başıyla onayladı. "Sana vermemi söyledi."

Kenneth şaşkınlıkla başını iki yana salladı. Karısı farkında olmadan ona Highland Muhafızları arasında bir yer sunuyordu.

Hayır, diye düşündü Kenneth. Bu yeri -barut olmasa da- kendisi elde etmişti. Mary ve Atholl'u İskoçya'ya geri getirmişti. Yaklaşan savaşta kullanılacak anahtar kaleleri ortaya çıkarmıştı. Yaklaşık yirmi İngiliz askerini tek eliyle yenilgiye uğrattığını söylemesine gerek bile yoktu. Bu görevi hak ettiğini kanıtlamıştı. En iyilerden biri olduğunu kanıtlamıştı.

İstediği şeye -hatta istediğinden de fazlasına- ulaşmıştı. O zaman neden mutlu değildi?

Çünkü karısına baktığında, o yanında olmadan bunların hiçbir önemi olmadığını anlıyordu. Kenneth hayatı boyunca savaşmıştı ama Mary'yi kazanmak, onun için önemi olan tek mücadeleleydi.

Mary'nin küçük elini tuttu ve iri mavi gözlerine baktı. "Beni affedebilecek misin, Mary? Seni incittiğimi biliyorum. Doğruları daha önce söylemeliydim ama seni kaybetmekten korktum. Seni seviyorum. Bunu kanıtlamam için bana bir şans ver."

Mary onu daha önce hiç böyle görmemişti. Kendini beğenmiş ve fazla yakışıklı şövalye, endişeli ve şüpheli görünüyordu. Son birkaç gündür kendisini sürekli kanıtladığından haberi yok muydu? Gemide ona hayatının en zorlu ve korkunç saatleri boyunca eşlik etmekle kalmamış, oğluyla birlikte güvenli bir yere ulaşması için elinden geleni yapmıştı.

Mary başını iki yana salladı. "Hayır."

Kenneth'in yüzü düştü. "Bana bir şans vermeyecek misin?"

Hayal kırıklığına uğramış ifadesi Mary'yi gülümsetti. "Hayır, bana kendini kanıtlamana gerek yok. Sana inandım. Sana inanıyorum. Yaşadıklarımızın ardından nasıl inanmam ki? Yanımda başka hiçbir erkeği istemiyorum."

Kenneth tamamen rahatlamış gibiydi. "Gerçekten mi?"

Mary bunu başıyla onayladı. Önündeki engelleri tek başına aşabileceğini biliyordu ama bunu yapmak istemiyordu. Birileriyle birlikte aşmak istiyordu. Hayatını onunla paylaşmak istiyordu.

Mary dudaklarını büzdü. "Ama planlarını bana anlatma konusundaki sözünü unutmayacaksın. İlerde tehlikeli bir şeylere adım atacak olursan lütfen bana da haber ver."

Mary sadece espri yapmıştı ama Kenneth'in yüzü asıldı. "Evet, yani, bir konuda..."

Mary biraz daha doğruldu. "Başka bir şey daha olduğunu söyleme sakın."

Kenneth yüzünü buruşturdu. "Seninle tanışmadan önce bir yemin ettim."

Mary kaşlarını çattı. "Bunun Bruce'un hayaletleriyle bir ilgisi var mı?"

Kenneth ona şaşkınlık içinde baktı. "Nasıl tahmin ettin?"

Mary ona dikkatle bakıyordu. Kenneth gerçekten bilmiyor muydu? "Tam anlamıyla insanüstü bir güce ve yeteneğe sahip olmaları ve seni dövüşürken görmemin dışında bir neden mi soruyorsun? Hepinizin sıra dışı bir boya ve kuşatma silahlarını andıran fiziklere sahip olması da cabası. Ama en önemlisi seni onların yanındayken gördüm. Sancılarıma rağmen, onlardan biri olduğun gözümden kaçmadı."

Kenneth şaşırmıştı. "Öyle mi?"

Bu, Kenneth dışında herkes için gayet belirgindi. Mary bunu başıyla onayladı. "Klanlarınızın geçmişi düşünülecek olursa, kardeşinin kocasına o kadar yakın olduğunu gördüğüme şaşırdığımı söylemeliyim."

"MacKay'a mı?" Başını iki yana salladı. "Birbirimizden nefret ederiz."

Mary tek kaşını kaldırdı. Erkekler bazen çok kör olabiliyordu. "Bana kardeşmişsiniz gibi geldi."

Kenneth bunu hiç düşünmemiş gibi kaşlarını çattı. Mary gülmek için kendini zor tutup gözlerini devirdi. "Neden sana Çaylak dedi?"

"Çünkü öyleyim. Geçen yaz Dunstaffnage'de seninle tanıştığımızdan beri kendime ekiple bir yer edinmeye çalışıyorum."

Kenneth, o günkü yenilginin kendisi için neden o kadar önemli olduğunu anlattı. "Öfkeme yenik düştüm ve MacKay da bundan yararlandı. O anda ekiple kendime bir yer edinebileceken, o zamandan beri bunun için savaşıyorum."

Mary, Kenneth'in canının belli ettiğinden daha çok yandığını fark edip üzüldü. Onun için hep böyle olmuştu. Hayatını

savaşarak kazanmıştı. Kendini kanıtlamak zorunda kalmıştı. Kazanmak onun için bu yüzden çok önemliydi. "Peki, istediğini elde ettin mi?"

"Evet, sanırım sonunda ettim."

"Senin adına sevindim."

Kenneth, Mary'nin çenesini tuttu. "Her zaman istediğim şeyin bu olduğunu sanıyordum ama yanılmışım. Sen ve oğlumuz benim için dünyadaki en önemli şeylersiniz. Neler yaşadığını biliyorum, sana bunları tekrar yaşatmayacağım. Sana yalan söylemeyeceğim. Muhafızların bir parçası olmak son derece tehlikeli bir iş. Sadece benim için değil. Bu, ortaya çıkarsa benim yüzümden siz de tehlikeye girebilirsiniz. Bunun bir parçası olmak istemezsen, seni anlayabilirim."

"Ne demek istiyorsun?"

"İstersen Bruce'a bunu yapamayacağımı söyleyebilirim. Onun için savaşmamın başka yolları da var."

Mary çok şaşırmıştı, bunun Kenneth için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Hayatı boyunca kendini kanıtlamaya çalıştıktan sonra sonunda bunu başarmış, Hristiyan âleminin en itibarlı savaşçılarından arasında kendine bir yer edinmişti ve Mary için bundan vazgeçebileceğini söylüyordu, öyle mi? "Benim için bunu yapar mısın?"

"Senin için her şeyi yaparım."

Genç kadının kalbi duygularla dolup taştı. Gözleri nemlendi. Bu teklifin Mary için ne anlama geldiğini anlaması mümkün değildi. Ondan böyle bir şeyi asla isteyemeyeceğini biliyordu. "Bilmiyorum. Sanırım gerçek bir kahramanla evli olmak hoşuma gidebilir." Gülümsedi. "Ayrıca MacKay'ın, zaferi tek başına üstlenmesini istemezsin, değil mi?"

Kenneth'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Kahretsin, tabii ki hayır! Zaten yeterince sinir bozucu bir adam..."

“O zaman yerinde kalmalısın.”

Kenneth uzandı ve kadının yüzünü ılık elinin içine aldı. “Seni seviyorum.”

Gözlerindeki şefkat, Mary’nin boğazının düğümlenmesine neden oldu. Gözleri yaşardı. “Ben de seni seviyorum.”

Kenneth onu öptü. Hafifçe. Saygıyla. Dudaklarının bu hafif dokunuşu, Mary’nin kalbinin yerinden çıkacak gibi olmasına neden oldu. Kısa süre sonra Kenneth başını kaldırıp gülümsedi. “Biraz dinlenmene izin vermeliyim.”

Mary başını iki yana salladı. “Gitme. Yorgun değilim.” Ona yeni kavuşmuştu ve yeniden gitmesini istemiyordu.

Kenneth bunu anlamış gibiydi. “O zaman yana kay...”

Yanına geçti ve yatak başlığına yaslanıp Mary’nin kendisine iyice sokulmasını sağladı. Genç kadın huzurlu bir şekilde iç çekip yanağını Kenneth’in çelik gibi sert göğsüne yasladı ve kendisini saran iri kollarının gücünü hissetti.

Mümkün olamayacağını sandığı kadar huzurlu ve mutlu bir şekilde uykuya daldı. Ve uzun zamandan sonra ilk kez hayal kurmak için kendine izin verdi. Çünkü hayaller gerçek olurdu. Bir daha asla elindekiyle yetinmeye kalkmayacaktı.

SON SÖZ

Yaz sonu, 1310

Skelbo Kalesi, Sutherland, İskoçya

Mary, oğlunu yumuşacık başından öpüp bakıcıya teslim etti. Çocuk küçük bir çığlıkla buna itiraz etse de kadının kollarına rahat bir şekilde yerleşti. “İyi geceler, tatlım,” dedi yaşlı kadın çocuğu uyutmaya götürürken.

Helen bahçeye bakan pencerenin yanındaki yerinden geldi. “Aşağıdaki bu şamata devam ederken uyuyabileceğini sanmıyorum.”

Mary derin bir nefes verdi. “Bu kez kim kazanıyor?”

Helen parlak güneş ışığına bakarken gözlerini kıstı. “Kocan sanırım...”

“Kaç kaç oldu?”

Helen omuzlarını silkti. “Hesabı kaçırdım. Beş beş olabilir.”

“Sence ne zaman duracaklar?” Helen ona bakınca Mary güldü. “Pekâlâ haklısın. Durmayacaklar.” Başını iki yana salladı. “Son birkaç aydır yeterince dövüşmediler mi?”

“Ah, ama o çok kolaydı,” dedi Helen sırtarak. “O, İngilizlere karşı verdikleri savaşı. Bu sefer, Kuzey İskoçya’nın en iyisini bulmaya çalışıyorlar.”

Mary, pencerenin önüne gidip onun yanında durdu. "Sanırım çantayı getirsen iyi olur, Melek. İlgilenmen gereken birkaç yara ve kesik olacak gibi."

Genç kadın dudaklarını büzdü. "Neden uğraşıyorum hiç bilmiyorum. Yarın en baştan başlayacaklar."

Tabii yarın burada olurlarsa... Mary, eşinin üç günlük savaş molasının her an sona erebileceğini biliyordu. Edward, yaklaşık iki ay önce ordusuyla birlikte İskoçya'ya yürümüştü. Bruce ve Highland Muhafızları buna hazırды. Kenneth'ın içgüdüleri haklı çıkmıştı. Edinburgh Kalesi, İngilizler tarafından bir yanıltmaca olarak kullanılmıştı. Ordular, Clifford ve adamlarının o kritik gözlem gezisinde kullandıkları yolu takip ettiler. Kenneth sayesinde, Bruce'un adamları onları karşıladı. İngilizler sert bir darbe aldı ve kuzeye doğru ilerleyemedi. Edward, şu sıralarda Glasgow'un güneybatısındaki Renfrew Kalesi'ne sığınmıştı ama Bruce, morali bozulan rakibinin, yaralarını sarıp kısa süre içinde Berwick'e geleceğini umuyordu.

Mary, Helen ile birlikte salondan çıkıp merdivenlerden inerek bahçeye gitti. İki adam ters çevrilmiş ahşap bir sandığın üzerine oturmuş tartışıyordu. Dışardan bakılınca kimin kazandığını söylemek zordu. İkisinde de yaralar ve çizikler vardı. Sanki çamurda yuvarlanmış gibiydiler ki gerçekten de yuvarlanmışlardı.

Helen hiçbir şey söylemedi. Sadece Magnus'a doğru ağır adımlarla gidip elini beline koydu ve adamın başı önüne eğilene kadar öfkeyle ona baktı. "Ah, Helen, bana öyle bakma... O istedi."

"O hep ister. Bir şey kanıtlayabildiniz mi bari?"

"Evet, boynunun kılıcımın altına çok yakıştığını kanıtladık," diyerek araya girdi Kenneth şakayla karışık.

Kardeşi ona sert bir bakış attı. "Seninle sonra görüşeceğim. Gel buraya," dedi derin bir iç çekerek Magnus'a. "Gözüne ne yapabileceğimize bir bakalım."

Mary başını iki yana sallayıp ellerini göğsünün üzerinde birleştirenken haylaz eşine bakıyordu. “Pekâlâ, Buz, senin bir açıklaman var mı?” Kenneth ve Helen için birkaç ay önce yapılan törende Highland Muhafızları tarafından ona verilen ismi kullanmıştı. “Kılıcın yeterli olacağını sanmıştım. Ama sanırım mücadele hiç sona ermeyecek.”

Kenneth, onu kurtardığı sırada kılıcını kaybettikten sonra Bruce ona yeni bir kılıç hediye etmişti. Üzerinde *Par omnibus operibus, secundum ad neminem* yazıyordu. Her işi yapar, hiçbir şeyde ikinci değildir.

“Bu onun hatasıydı.”

“Her zaman onun hatası oluyor. İkiniz birbirinizden nefret etmediğinizi ne zaman kabul edeceksiniz?”

Kenneth, Mary’ye dizlerinin bağını çözen o kışkırtıcı gülümsemesiyle baktı. “Bunu neden yapalım ki? Sahip olduğum en iyi idman arkadaşı o.”

Muhafız ekibinde de partner olarak eşleşmişlerdi. Cehennem donmuş olmalıydı.

Mary pes etti. İnatçı MacKay ve çabuk öfkelenen Sutherland bunu kendi başlarına çözmeliydiler. Sadece o zamana kadar birbirlerini öldürmemelerini diliyordu.

Kenneth onu kucaklayıp havada döndürdü. “İndir beni.” Mary, Kenneth’in ellerini kendisinden uzaklaştırmaya çalışırken yüzünü buruşturdu. “Çok kirlisin.”

Kenneth onu yine de öptü. Parlak güneş ışığında onu tutkuyla öpmesi Mary’nin kalbinin yerinden çıkacak gibi atmasına, nefesinin hızlanmasına ve dizlerinin bağının çözülmesine neden oldu.

Birbirlerine baktıklarında Kenneth’in gözleri alev alevdi. “William nerede?”

“Bakıcısıyla birlikte, uyuyor.”

Kenneth'in gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. “Kulağa süper bir fikir gibi geliyor.”

Mary kızardı. Helen sonunda Mary'ye evlilikteki görevlerini yerine getirmesi için izin vermişti ve Kenneth da kaybettikleri zamanı telafi etmek için çok istekliydi. Mary de buna pek memnun olacaktı. “Seninle ilk tanıştığımızdan beri bana sürekli ahlaksız tekliflerde bulunuyor gibisin.”

Birbirlerine bakıp Highland Yarışları'ndaki ilk konuşmalarını hatırladılar. “O, yaptığım en iyi ahlaksız teklifti,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Ama seni o gün omzuma atıp merdivenlerden yukarı çıkarmalıydım. O zaman her şey daha kolay olurdu.”

Mary ona bakarken, kalbindeki tüm sevgi gözlerinde parlıyordu. “Ama bu kadar anlamlı olmazdı. Savaşmadan elde edilen zaferin ne önemi var ki?”

Kenneth gülüp başını salladı. “Gerçek bir savaşçı gibi konuştun.”

“Bunu en iyisinden öğrendim,” dedi Mary. Gerçekten de öyleydi.

YAZARIN NOTU

Serinin diğerk kitaplarında olduğu gibi *Çaylak*'ta da karakterlerin çoğu –baş kadın ve erkek kahramanlar da dahil olmak üzere– tarihi figürlere dayanmaktadır. 1307'den kısa bir süre sonra Sutherland Kontu William'ın küçük erkek kardeşi Kenneth de Moravia, Atholl Kontu John Strathbogie'nin (*İhanet* kitabında kısa bir bölümde yer almıştı) dul eşi Marlı Mary ile evlendi.

Çoğu tarihçi hem Atholl hem de Sutherland ile evlenen Mary'nin aynı kişi olduğunu düşünse de iki farklı kadın olması da olası. Farklı yerlerde Mary, Marjory ve Margaret olarak isimlendirilmiş durumda. Dahası soy ağaçları da onun doğum tarihini işaret ediyor. Bazı varsayımlar oldukça mantıksız. Örneğin o zamanlar henüz yirmilerinin başında olan Kenneth ile evlendiğinde kırk yaşından büyük olduğunu söyleyen kaynaklar bulunmakta. Birlikte en az üç çocukları olduğu düşünülecek olursa, ortaçağlardaki üretkenlik için bu pek mantıklı sayılmaz. Çoğu kaynak Mary'nin Mar Kontu Donald'ın kızı olduğunu söylese de bazıları da onun oğlu olan Gartnait'in kızı olduğunu yazar. Ben, bu iki Mary'nin halk arasında düşünüldüğü şekliyle aynı kişi olduğunu varsaydım ve yaşını da hikâyeme uyarladım. Birden fazla Mary olması ihtimali ise kurgusal bir ikiz kız kardeş –Janet– fikrini bana verdi.

Bu seri için yaptığım araştırmalar sırasında öğrendiğim bir şey varsa o da soylu ailelerde herkesin birbiriyle bir şekilde akrabalarının olduğuydu. Biraz abartmış olabilirim ama emin olun çok değil. Bağlantılar oldukça fazla ve kimi zaman karmaşık bir hal almış durumda.

Buna verilecek bir örnek de Marlı Mary. Mary'nin kız kardeşi Isabel, Robert Bruce'un ilk eşi ve Marjory'nin annesiydi. Marjory, bu hikâyenin geçtiği dönemde Robert Bruce'un vârisiydi ve onun ikinci kraliçesi Elizabeth ve Mary'nin yeğeni olan o dönemdeki Mar Kontu Donald ile birlikte İngiltere'de hapislanedeydi. Ama Mary'nin ağabeyi Garnait de Bruce'un kız kardeşlerinden biri olan Christina ile evliydi. (Christina daha sonra Alex "Ejder" Seton'un kardeşi Christopher Seton ile evlendi.) Mary'nin bir diğer kardeşinin (Duncan?) Lachlan "Yılan" MacRuairi'nin üvey kız kardeşi Adalı Christina'nın ilk eşi olduğu düşünülmektedir.

Şimdi anladınız mı? Bunlar sadece bahsettiğim birkaç bağlantı. Mary'nin annesinin Galler Prensi Büyük Llewelyn ile İngiltere Kralı John'un gayri meşru kızı Joan'un kızı Helen olduğundan bahsetmedim. Bir diğer deyişle, Mary'nin anne tarafından büyük büyükbabası İngiltere Kralı John'du ve bu da onun İngiltere Kralı I. Edward'ın ikinci dereceden kuzeni olduğu anlamına geliyordu ki bu kadar bağlantıyı anlatmam mümkün olmazdı. Ama hepsi bu da değil. Mary'nin baba tarafından büyükannesi Buchanlı Elizabeth Comyn'di (Comynler tabii ki Bruce'un başdüşmanıydı) ve bu nedenle Buchan Kontu John Buchan (İhanet kitabındaki Bella MacDuff'ın ilk eşi) babasının birinci dereceden kuzeniydi. Tüm bunlardan bir aile ağacı oluşturmaya çalıştığımı düşünemiyorum!

Kenneth, ağabeyinin 1330 yılında ölmesiyle dördüncü Sutherland Kontu oldu. Kitabın sonlarında dünyaya gelen Kenneth ile Mary'nin oğulları William, daha sonra beşinci kont oldu. İkinci oğulları Nicholas, Cheyne klanının vârisiyle evlendi ve Sutherlandlerin Duffus topraklarının koruyucusu oldu. Eustachia adında ve muhtemelen bir tane daha kızları oldu.

Önemli bir ayrıntı da oğulları William'ın Robert Bruce ile ikinci eşi Elizabeth de Burgh'un kızları Margaret ile evlenerek Mary ile Bruce'un üçüncü kez akraba olmasını sağlamasıydı! Kısa bir süre için William ve Margaret'in oğulları John (Kenneth ile Mary'nin torunları) kraliyet vârisi olarak anıldı ama ne yazık ki ergenlik yıllarında kara vebadan öldü.

Bruce'un yetişkinliğe ulaşabilen sadece dört çocuğu olduğundan (bu evlilik sırasında hayatta olan sadece üç çocuğu vardı) kraliyet müttefikliği Sutherlandlerin -1308-09 yıllarına kadar Comynler ve İngilizler ile savaşmışlardı- kendilerini kesin olarak Bruce'un flaması altına ait hissettikleri anlamına geliyor. Yazar olarak benim bundan ayrıca anladığım şey, Kenneth'in Bruce için ne kadar önemli olduğu ve yine Bruce'un Mary'ye ne kadar düşkün olduğudur.

Ne yazık ki o çağda pek çok kadın için olduğu gibi Atholl'un idamından sonraki zamanlarda Mary'nin nerelerde olduğunun ve başına ne geldiğinin tarihi kaydı bulunmamaktadır. Bu nedenle Kenneth ile evliliğinin zamanlaması ve şekli benim hayal ürünümdür.

Ancak oğluyla ilgili daha fazla şey bilinmektedir. Genç kuzeni Mar Kontu Donald gibi David Strathbogie de küçükken İngiliz hapishanelerindeydi ve Galler Prensi'nin (daha sonra II. Edward'ın) sarayında zaman geçirdi. David ve Donald, hayatlarının büyük kısmında İngiltere Kralı Edward'a sadık kaldı.

Peki iki İskoç kontu nasıl oldu da bir İngiliz kralına sadık oldu? İskoç Bağımsızlık Savaşının tarafları gayet basit görünür: İskoçlara karşı İngilizler. Ancak tabii ki gerçekler bundan çok daha karmaşıktır. En çok zorlandığım şey Bruce'un krallığının ulusu nasıl böldüğünü anlamak oldu. Bunlar Cesur Yürek filminde üzeri kapatılan düşmanlıklardır ve Robert Bruce'un kahramanca olmayan davranışlarının açıklaması da tam olarak budur. Evet, savaş

İskoçlar ile İngilizler arasında yaşanmıştır ama aynı zamanda Bruce'a sadık olan İskoçlar ile görevinden alınan Kral John Balliol'a (Comyn ihtilafı) sadık olanlar da savaş halindedir.

Savaşın ilk kısmında İngilizlere karşı savaşanlar (Atholl ve Sör Adam Gordon gibi), Bruce tahtı istediğinde farklı taraflara dağılmışlardı. Bu nedenle başta "vatansever" olan ve Wallace ile birlikte savaşan bazılarının daha sonra İngilizlerle birlikte savaştığını görebilirsiniz. "Düşmanımın düşmanı benim dostumdur," şeklindeki eski atasözü buraya gerçekten uymaktadır. Bruce ilerlemeye başladıktan sonra bile ona katılmaktansa İngilizlerle savaşmayı seçen İskoç soylusu da çok fazladır. (1307-08)

Kitapta da üstü kapalı bahsettiğim gibi bence Bruce'un bir kral olarak büyüklüğü, kendi aleyhine konuşanlara bile hemen arkasını dönmeyip (asla affedemeyeceği baş düşmanları Comynler ve MacDougallar istisnaydı) krallığının birliği adına büyük bir çaba sarf etmesiydi. Sutherlandler ve Ross Kontu buna iyi birer örnekti. Ross Kontu, Bruce'un eşinin, kız kardeşinin ve kızının hapse atılmasına neden olmuştu ama Bruce iki yıl sonra onu affetti ve kız kardeşlerinden birini Ross'un vârisiyle evlendirdi. Şaşırtıcı şekilde Ross'un, Bruce'un tarafına geçmesinin şartlarından biri de Atholl'un anısına St. Duthacs'ta düzenlenecek ayinin ücretini ödemesiydi.

Bazılarının ikna edilmesi (Sör Adam Gordon gibi) uzun sürse de diğerleri asla Bruce'un tarafına geçmedi. Bannockburn'den sonra Bruce'un sabrı taşıtı. Anlaşmazlıklar yüzünden topraklarını ve unvanlarını kaybedip 'Düşürülenler' olarak adlandırıldılar.

Atholl Kontu David Strathbogie de (Mar Kontu olan kuzeni Donald gibi) bu 'Düşürülenlerdendi'. Hikâyeme uygun olan ise David'in 'taraf değiştirmesi' ve yaklaşık 1311-12 yıllarında Bruce'un tarafına geçmesiydi. David, 1311-12 yıllarında Lamberton ile birlikte İngilizlerin barış heyetinin bir parçasıydı ve bu da Mary'nin rolü konusunda bana ilham verdi.

Ne yazık ki David'in Bruce'a olan sadakati kısa sürdü. 1314 yılındaki Bannockburn Savaşına kadar İngilizlere dönmüştü ve bu dönüş temelli olmuştu. Gidişinin nedeni neydi? İddialara göre Edward Bruce, kız kardeşi Isabel ile (Mary ve Atholl'un aslında iki ya da üç çocukları vardı) birlikte olmuş ama sonrasında onunla evlenmeyi reddetmişti.

Romanın geçtiği dönemde David muhtemelen yirmi yaşlarındaydı. Şaşırtıcı olan Kızıl Comyn'in kızı olan ve Bruce'un 1306 yılında öldürdüğü Joan Comyn ile evli olmasıydı. Oğulları David 1309'un başlarında doğmuş, Newcastle-upon-Tyne'daki St. Nicholas Kilisesinde vaftiz edilmişti. Aslında Ponteland Kalesi Atholl Kontu'nun eline bir süre sonra geçecek olsa da Mary'yi o dönemlerde bu bölgeye yerleştirmeyi seçtim.

Peki, Bruce'e son derece bağlı bir vatanseverin oğlu olan David Strathbogie nasıl oldu da bir Comyn ile evlendi? Bunun Kral Edward tarafından ayarlandığını ve David ile Bruce'un düşmanının müttefik olmasının sağlandığını düşünüyorum ama bir diğer açıklama da eski dostlarla ilgili daha önceki düşünceme dayanıyor. Atholl (David'in babası) ve Kızıl Comyn vatanları için Dunbar'da birlikte savaşmışlar ve Londra Kulesi'ne hapsedilmişlerdi. Nişan aynı tarafta oldukları dönemde kararlaştırılmış olabilir miydi? Tuhaf olan David'in kısa süreliğine taraf değiştirmesi sırasında Comyn eşini İngiltere'de bırakmasıydı. Yeniden bir araya gelmeleri şaşırtıcı olmasa gerek.

Tahmin edebileceğiniz gibi kişilerin Bruce ile ya da Comyn (ve İngilizler) ile neden işbirliği yaptığı, tüm bu karışık ilişkiler yüzünden başlı başına bir bulmaca gibi. Ama başta anlamakta zorlandığım tüm bu karşılıklı evliliklerin birçok İskoç soylusunun kararını zorlaştıran bir diğer sonucu daha vardı. İskoçlar ile İngilizlerin kesin bir şekilde ayrıldıklarını düşünsek de tüm bu evliliklerin belirgin bir etkisi de soylu sınıfının, sınırın iki tarafında da yüklü topraklara sahip olmasıydı.

Mary'nin ilk eşi olan Atholl Kontu John Strathbogie de buna bir örnekti ama buna örnek olan (Robert Bruce'un kendisi gibi) birçok kişi vardı. John'un annesi İngilizdi ve İskoç topraklarının yanı sıra İngiltere ve Kent'te de toprakları vardı. Bu yüzden Bruce için savaşmayı seçmesi sadece vatanseverlikle ilgili bir karar değildi. O bir İskoç kontuydu ama aynı zamanda İngiltere'de de toprakları vardı (muhtemelen bir barondu) ve isyan ederek İngiltere'deki topraklarını riske atmıştı.

Kitapta da belirttiğim gibi Atholl, Tain'de kadınların topluluğu ile birlikte (1306) yakalandı ve hapse atılıp idam edildi. İki yüz yıl içinde idam edilen ilk konttu. Edward'a akrabalık bağlarını hatırlatarak onu bundan vazgeçirmek istedi ama Edward'ın cevabı, onu soylu statüsüne yakışacak şekilde diğerlerinden daha yüksek bir darağacına asmak oldu. Ah, şu incelikli Plantagenet espri anlayışı! Atholl'un başı, Wallace ve Simon Fraser'in başlarının yanındaki bir kazığa yerleştirildi. O, kesinlikle bir kahramandı ve çapkınlığı tamamen benim uydurmamdı.

Sör Adam Gordon, Bruce'un krallığı nedeniyle zor duruma düşen bir diğer İskoç soylusuydu. Savaşın ilk yıllarında Sör Adam'ın büyük bir vatansever olduğu düşünülüyordu. 1296 yılında (babasının öldürüldüğü yerde) Comyn ve Atholl ile birlikte savaşıyordu. Diğer soyluların pek çoğu gibi yakalanıp hapse atılmaktan kurtulmuştu ama savaştan kısa bir süre sonra Edward'a teslim olması istendi. Daha sonra Stirling Köprüsü'nde (1297) ve Falkirk'te (1298) Wallace ile birlikte savaştı.

Kısmen geç bir tarih olan 1313-14 yıllarına kadar İngilizlerle müttefikliğini sürdürmesinin nedenlerinden bazıları da az önce bahsettiklerimizden farklı değil: Annesi İngilizdi, görevden alınan Kral John Balliol'a (Bruce'un düşmanı) sadıktı ve toprakları İngiltere'ye yakın olan sorunlu bölgedeydi. Kral John öldükten sonra (1313) Gordon, Bruce'a geri döndü.

İronik olan, Robert Bruce'un Strathbogie'deki toprakları ve artık sahip olunmayan Atholl Kontluğu unvanını (David, Mary'nin oğlu) Gordon'a bağışlamasıydı. Campbell üçlememdeki *İskoç Esareti* kitabını okuyanlar, kuzeydeki bu kaleleri hatırlıyor olabilirler. Ama orijinal Strathbogie ve Huntly(wood) kaleleri sınır bölgesinde yer alıyordu.

Sör Adam ayrıca St. Andrews Piskoposu William Lamberton'ın serbest bırakılması için de kefil oldu. Lamberton, 1309-10 yıllarında İskoçya'ya gönderilen barış heyetinin bir parçasıydı ve orada birkaç ay kalmasına izin verildi. Bruce'un taht arzusunu tetikleyenlerden biri olduğu bilindiği halde Lamberton'ın İskoçya'da rahatça gezmesine Edward'ın neden izin verdiği benim için büyük bir muamma. Bir teori, Edward'ın ona Pembroke (Aymer de Valence) ile yakın ilişkisinden dolayı güvendiği yönünde.

Seride Highland Yarışları'nı daha önce de kullanmıştım. III. Malcolm döneminden itibaren (on birinci yüzyıl) gerçekleştirilen yarışların kökeniyle ilgili doğruluğundan şüphe edilecek kırsımlar olsa da benim anlattığım şekilde gerçekleşmediklerini düşünüyorum. Ben bu yarışları turnuvaya yakın –tabii ki Highland tarzı– bir şekilde betimledim ve spor ile askeri güce odaklandım. Benzer bir şekilde Highland güreşlerinin de çok eski olduğu ve kökeninin altıncı yüzyıla dayandığı düşünülmektedir. Ama benim Highland Yarışlarımda güreşten ziyade dövüş var.

Kenneth'in katıldığı Cehennem Çukuru adındaki gizli dövüş, Spartacus adındaki televizyon programından esinlenerek uydurduğum bir hikâye. 1292 yılında I. Edward tarafından turnuvaların denetlenmesi dair bir bildiri yayınlandı. Bu dönemde yasadışı turnuvalar popülerlik kazansa da III. Edward zamanında tamamen yok oldular. Sonuncusu 1342 yılında İngiltere'de düzenlendi.

Henry Lord Percy'nin Alnwick Kalesi'nin (Günümüzde *Harry Potter* kalesi olarak bilinir) satın almasını birkaç ay ön-

ceye çektim. Aslında kale 19 Kasım 1309'da kısmen düşük bir ücret denilen bir fiyata Durham Piskoposundan alınmıştı. Günümüzde Alnwick, İngiltere'deki ikinci en büyük kaledir ve yedi yüz yıldan uzun zamandır Percylere ev sahipliği yapmaktadır. Prenses Kate'in kız kardeşi Pippa'yı takip edenleriniz, onun Baron Percy'nin soyundan gelenlerden biri olan George Percy ile "arkadaşlığını" bilir. Burası ayrıca Shakespeare tarafından üne kavuşturulan Harry "Hotspur" (çabuk öfkelenmesine gönderme olarak) Percy'nin de eviydi.

Ortaçağ İskoçyasında ve İngilteresinde evlilik çok karmaşık bir konuydu ve ben de romanlarımda bundan çok kez bahsettim. El altından yapılan evlilikler (Evlenme ilanı ve/veya resmi tören olmadan yapılanlar) yaygındı ama kilise net bir şekilde bunlara karşıydı ve bunları önlemeye çalışıyordu. Kanıt bulamamak (şundan duydum/ bundan duydum) kaçınılmaz bir sorundu. Bu evlilikleri engellemek istemelerinin bir nedeni de kan akrabalığının önüne geçmektir. İronik olan, hukuk fakültesinde bu konuyla ilgili bir çalışma yapmış olmam. (Keşke çalışmamı bulabilseydim!) Temelde birbiriyle üçüncü dereceden akraba olanların evlenmesi yasaktı. Aile bağlarını soy ağacının üst taraflarına doğru takip ederseniz bunun ne kadar kolay olabileceğini görürsünüz.

Ancak el altından yapılan evliliklerin "yasadışı" olduğu düşünülse de geçersiz olduklarını varsaymak yanlış olur. Araştırmalarım sırasında dul bir kadının, kilisenin kapısında yeminlerin edilmesinin ardından ayin için kiliseye girmesine izin verilmediğini gördüm.

Ve son olarak, Edward'ın istilasının zamanını birkaç ay değiştirdim. İngilizler aslında Berwick'ten Ağustos/Eylül 1310'da yola çıkıp Kasım ayında geri döndüler. Bruce, belli ki istilayı önden haber almıştı ve İngiliz ordularının kullandığı yol, Kenneth'in 'keşfettiği' yoldu.

Tutkulu ve cesur bir savaşçı olan Kenneth Sutherland gerçek bir şampiyondur. Savaşmakta yetenekli ve kazanmak için daima istekli olan Kenneth, hayatının en büyük meydan okumasına sonunda hazırdır: İskoçya kralının gizli ordusunda bir yer edinecek ve kusursuz bir savaşçı olduğunu ispatlayacaktır. Zafer çok yakındır fakat masum güzelliğiyle dikkatini çeken genç bir kadın yüzünden her şey tepetaklak olmak üzeredir.

Mary teslimiyetinin sadece bir gece süreceğine dair kendine söz verir. Kenneth Sutherland ile geçireceği tek bir gece: Söz yok, kalp kırıklığı yok... Zorlukla kazandığı bağımsızlığından vazgeçmeyeceğine yemin eden genç kadın, kaderinin kontrolünü elinde tutmaya karardır. Ancak her nazik dokunuş ve kalp atışlarını hızlandıran her öpücük, Kenneth'a karşı koymasını imkânsız hale getirir ve Mary daha fazlasını istemeye başlar. Cesur savaşçının kalbini kazanmaya karardır, ancak aşkı uğruna bağımsızlığından vazgeçebilecek midir?

